

ДЖОНАТАН РАБ ТЕОРИЯ НА ХАОСА

Превод от английски: Тодор Стоянов, 1999

chitanka.info

На мама и татко

*Трима екзекутори и един надзирател
правят четирима крадци.*

Стара английска
поговорка

*Бухалът на Минерва
разперва криле при здрач.*

Г. В. Ф.
Хегел

*През лятото на 1531 година войниците на
Медичи, които работят за папа Климент VII,
изтезават до смърт един невзрачен швейцарски
монах — Еузебиус Айзенрайх. Това, което
Айзенрайх не иска да издаде, е мястото, където
се намира един ръкопис.*

Папата никога не успява да го открие.

ПРОЛОГ

Улф Поинт, Монтана, 1988

Бледото сияние на луната се промъкваше между дърветата, които хвърляха сянка върху храстите, и обагреше ръцете и краката на трите стремително тичащи фигури в призрачно сияние. Те изплуваха и се гмуркаха отново в ивиците светлина бързо и почти беззвучно. Бръснещият леден дъх на нощния въздух шибаше откритите части по лицата им, но те нямаха време да мислят за подобни неща. *Пътят. На всяка цена трябваше да се доберат до пътя.* Напрегнатите млади тела, тренирани чрез многобройни упражнения, се бяха научили да изключват изгарящата болка, която бе захапала крайниците им. Две седмици температурата беше под нулата и бе превърнала пръстта в застинала маса от разкривени корени и съчки, по които не беше лесно да се върви, а камо ли да се тича: но въпреки това те напредваха бързо. Още десетина минути и щяха да се измъкнат.

Нито едно от момчетата обаче не бе мислило какво ще правят по-нататък. Те знаеха само, че ще бъдат сами, извън комплекса, далеч от почти идиличния свят, в който бяха живели през последните осем години — мястото, където млади момчета и момичета се учеха да се изявяват, да се изправят пред предизвикателства, като през цялото това време бяха щастливи да се чувстват част от едно цяло. Изолирани и обградени от други еднакво „обещаващи“ деца, отглеждани с едноединствено предназначение. На това старецът беше обучавал децата, това беше, в което те самите вярваха. Спомените за живота им преди Монтана — семейства, приятели, места — отдавна бяха избледнели. Всичко и всеки, от когото се нуждаеха, винаги са били тук, в това място. Не бе имало причина да ги търсят където и да било другаде.

Не бе имало причина до момента, в който трите момичета бяха започнали да проглеждат зад рутинните команди, зад необходимостта да се харесват. Може би просто бяха пораснали. Младите момичета се превръщаха в жени. Но каквато и да беше причината, те бяха успели да

проумеят онова, което старецът очакваше от тях, онова, което той очакваше от всеки. А това ги бе объркало и изплашило. Нежелаещи вече да приемат каквото и да било, без да го подложат на въпроси, те бяха започнали да разговарят помежду си. Бяха започнали да задават въпроси.

— Вашата работа не е да задавате въпроси — бе им казал той. — Вашата работа е да действате. Ясно ли е?

— Не разбираме — бяха отговорили те.

Наказанието беше бързо и жестоко.

— Това е за да не забравяте — бе им казал той.

Но не дните, прекарани без храна, не дните, в които бяха затваряни и пребивани, ги бяха накарали да подложат на съмнение света, който познаваха толкова отдавна, нито дори не съвсем незавоалирания намек, че могат да бъдат убити, ако дадат повторно воля на съмненията си. А отговорът му: *„Вашата работа не е да задавате въпроси... Вашата работа е да действате.“* Автономия, отнета само с една фраза. И въпреки всичко те се бяха чудили. Дали това беше цялото съобщение? Това ли беше онова, в което той ги бе обучавал да вярват? Не. Те бяха наясно, че в това нямаше предизвикателство, нито внушение да изтъкват своето превъзходство — само бруталността на заплахата.

И затова бяха взели решение да избягат.

Бяха се измъкнали точно след полунощ. Безшумните разходки от отделните бунгала ги бяха отвели до вратата. Най-младата, на четиринадесет години, истински гений в електрониката, се бе погрижила за алармените инсталации — с лесен начин да заблуди преследвачите, като им даде достатъчно време, за да се промъкнат през оградата в прикритието на гората. Но въпреки това за момент бяха обзети от пристъп на паника, когато един пазач се бе появил на не повече от двадесетина метра от тях, точно в момента, когато двата тънки лъча светлина се бяха отклонили един от друг. Всяко момиче бе замръзнало с лице, заровено в настръхналата трева, но пазачът бе отминал, без да разбере за присъствието на трите фигури, замрели в близките сенки. Явно черните им ботуши, пуловери и качулки им осигуряваха добро прикритие.

Първите минути в гората минаха относително лесно. На няколко пъти се бяха препъвали в стърчащи замръзнали корени, на всяка

крачка клони удряха откритите части от лицата им, но те не спираха да се движат — гъвкава колона от три тела, които си пробиваха път при бягството. Разпръснатите снопове бледа светлина им помагаша да виждат под краката си; но те знаеха, че светлината помагаше и на всички останали да виждат по-лесно в мрака. Само ако ги зърнеше някой пазач от дълбокия периметър и щяха да са загубени, без никакъв шанс да се промъкнат. Бяха се надявали на пълен мрак или поне на забулено от облаци небе, но нямаха късмет. Поне низходящият склон на хълма им помагаше да преодоляват по-бързо разстоянието.

При навлизането в малко открито пространство, последното от трите момичета първо го долови — далечен в началото, но усиливащ се с всяка секунда, звук от преследване. За момент ѝ се стори, че това беше някакво ехо, но паузите бяха неравномерни, а темпото се засилваше с всяка стъпка. Нямаше нужда да предупреждава останалите, защото и те вече го бяха чули. В един миг и трите ускориха ход, ръцете и краката започнаха да се мятат хаотично, а коленете започнаха да се подгъват от напрежението. Многобройни лъчи на мощни фенери започнаха да кръстосват гората; инстинктът им подсказа да се привеждат колкото могат по-ниско и да размятат с приведените си глави шибациите ги по пътя им клони.

— Разделяме се — прошепна момичето водач, достатъчно силно, за да го чуят и другите. Бяха обсъждали този вариант преди няколко седмици и се бяха споразумели, че поне една от тях трябваше на всяка цена да се измъкне, за да разкаже на света какво се върши зад телената мрежа. Най-добрият им шанс беше да се разделят, за да увеличат максимално вероятността. Те се плъзнаха на три различни страни, без дори да се погледнат за последно една друга; нямаше дори и миг свободен за такива сантименталности. *Пътят. Да се доберат до пътя.* Миг по-късно прогърмя първият откос от автоматично оръжие над главите им.

Една прегърбена фигура се вираше в нощното небе, със сплетени ръце на гърдите в опит да задържи мъничко топлина. Тънката плетена вълнена жилетка, наметната върху престарелите му плещи, се бе оказала единствената дреха под ръка, когато го бе сварило съобщението за бягството. По някаква причина той изпитваше наслада

от студа, може би като наказание за провала си. Младите дами бяха успели да преминат оградата, точно както го бе предвидил. Групата от преследвачи вече настигаха бегълките и въпреки това той изпитваше горчивина от загубата. Беше се надявал, че ще се научат. Никога не му бяха допадали тези моменти — редките случаи, когато съдбата го принуждаваше да преследва собствените си ученици. Трите момчета в Аризона. Двете в Пенсилвания. И сега това. Особено в такъв съдбоносен момент. Нямаше никакво време за такива отвлечения на вниманието. Но какъв ли пък друг избор би имал? Те просто се оказаха глупачки. Не бяха успели да проумеят нищо. Или може би *той* не бе успял да отвори очите им за възможностите.

Радиото в ръката му изпука.

— Две от момичета са вече в обсега ни. Да ги застреляме ли?

Старецът бавно поднесе микрофона до устата си.

— Спрете ги. И ги върнете обратно. — Точно и ясно съобщение, без никаква следа от емоция. — Начинът — без значение.

Винаги трябва да има място за саможертва. Думите, които бе прочел толкова отдавна, и в които бе повярвал без всякакво съмнение, отново изплуваха. Но по някакъв начин сигурността им не можеше да обясни защо винаги най-надарените, онези, на които залагаше най-големи надежди, в крайна сметка неизбежно разочароваха. Съдбата сякаш се подиграваше с него на всяка крачка.

Прозвучаха няколко изстрела, гневни викове в мълчаливото небе. Той зачака с поглед, отправен към далечните дървета — широката просека, забулена от мрака. Миг по-късно настъпи тишина. Всичко бе приключило. Той кимна и се обърна към къщата, като си даваше сметка за светлината, струяща под прага на гостната на първия етаж. Бе се надявал да не буди никого от гостите си. Нямаше значение. Те винаги го бяха разбирали. И никога не го бяха разочаровали. И отново щяха да го разберат.

Първият откос се заби в едно дърво на не повече от метър и половина от нея; кората му се разхвърча във всички посоки и едно парче облиза бедрото ѝ, докато тя се хвърляше на земята. Миг по-късно покрай нея прелетя втори откос, като куршумите профучаха на сантиметри от главата ѝ. Всички инстинкти я караха да запищи, но

гърлото ѝ бе прекалено свито, за да издаде и най-слабия звук, а гърдите ѝ се издуваха и свиваха в ужас. Искаше да скочи и да продължи напред, но нова вълна от куршуми се вряза в близкото дърво. *Пътят. Да се доберат до пътя.* Опитва се да си спомни какво ѝ бяха казвали за такива случаи, как бе прекарвала ноци в парещ студ, подготвяйки се за подобни моменти, и ето сега, след като животът ѝ висеше на косъм, тя лежеше замряла, неспособна да помръдне или да мисли за каквото и да било. Пътят се бе превърнал в призрачно убежище сред ужасяващия хаос около нея.

Нов откос прогърмя, този път придружен от приглушен писък от лявата ѝ страна; тя се извъртя и след секунда видя една фигура да пристъпва залитаща зад едно дърво. Ръцете ѝ се бяха впили в хълбока, странна усмивка прекоси лицето ѝ. Изглеждаше зашеметена, почти покорна, най-младото момиче от трите. Беше невъзможно да откъсне погледа си от лицето ѝ, обляно от лунната светлина, и от тялото, облято в кръв, докато залиташе по склона. Фигурата посегна да се хване за някакъв храст, когато последният откос куршуми се вряза в тялото ѝ и почти я повдигна от земята, преди да я стовари сгърчена на кълбо върху корените на едно дърво. Единствено разперените ѝ ръце, обгърнали дънера, позволяваха да се разпознае човешката фигура.

Лъчите на всички фенери се впиха в безжизнената купчинка плът; в един миг фигурите се озоваха по-нагоре по склона, напредвайки към мястото на убийството. Станалото свидетел на безмилостното убийство момиче не откъсна очи в продължение на няколко секунди от трупа на приятелката си. След секунди, продължили сякаш цяла вечност, тя скочи на крака и се закатери с удвоена бързина сред дърветата и шубраците, като отчаяно забиваше нокти в пръстта в опит да докопа спасителните жилави корени за допълнителна опора. Нямахше време да се замисля за светлината, която се съсредоточи само след секунди върху нея; фигурата ѝ се очерта върху граничната ограда, зад която шосето я привличаше неудържимо.

Първият куршум прониза ръката ѝ над лакътя; мигновеният шок притъпи внезапната болка, която след секунди се заби в стомаха ѝ и взриви плътта в леден пламък. Следващият се вряза в бедрото ѝ, като я подхвърли напред и нагоре и я стовари върху вкаменената от студа пръст, а тялото ѝ се затъркаля върху корени и съчки, докато накрая се блъсна в стъблото на дърво.

И после настъпи тишина.

Лежеше абсолютно неподвижна, осъзнаваща трескавото присъствие около себе си, с очи вперени в ивицата от пътя на не повече от петнадесет крачки от нея. *Пътят*. Лъч светлина се появи пред нея; първата ѝ мисъл беше за преследвачите ѝ. С последните останки от сила тя се надигна и се хвърли срещу преследвачите си, като очакваше да бъде заслепена от фенерите им. Вместо това мракът я погълна. За момент не можеше да проумее нищо; после се обърна назад. Светлината идваше от пътя. Фарове на *кола*. Болката в крака ѝ пулсираше през цялото ѝ тяло, но тя успя да се застави да запълзи напред. Тревясалият банкет на пътя беше само на метър-два от нея. Тя погледна надясно и видя как фаровете на колата нарастват с приближаването ѝ; колата беше на не повече от четвърт миля от нея. Опита се да се изправи, но кракът ѝ отказа да я послуша.

Последната вълна от куршуми се вряза в гърба ѝ и я подхвърли върху банкета. Странно, но тя не ги усети. Вместо това те сякаш прогониха болката от тялото ѝ, тревата сега беше топла постеля, мамец покой, а светлините я галеха нежно. Всичко сякаш изгуби теглото си и замря.

Не чувстваше нищо, освен сладкия вкус на кръвта върху устните си.

— И нищо не можахте да направите? — попита старецът. — Шофьорът спря, преди да стигнете до нея? Нямахте ли някаква възможност да издърпате тялото ѝ?

— Никаква.

— Разбирам. — Той намести възглавницата под гърба си и отпи вода от чашата на нощното си шкафче. — А другите две?

— Заловени са.

Той кимна.

— Ти каза, че тя била мъртва?

— Да.

— Но не когато е пристигнал шофьорът?

— Казах, че не мога да потвърдя...

— Да, да — прекъсна го той с първите призраци на фрустрация^[1] в гласа. — Казваш, че не можеш да потвърдиш дали

едно момиче на шестнайсет години, което си прострелял няколко пъти в гърба, е било мъртво.

— Ако тя не е била мъртва, когато шофьорът пристигна, със сигурност само след минута вече е била.

— Каква завършена мисъл.

— Колата беше невероятен малшанс...

— Не се опитвай да оправдаваш некадърността си. Ти си й позволил да се добере на метър и половина от пътя. Малшанс или не, колата е пристигнала. Което означава, че в момента нашата млада приятелка се намира в някоя болница, морга или някой полицейски участък под бдителното око на един от нашите местни блюстителни на закона. Което има малко общо с онова, за което те бях помолил. — Настъпи мълчание. — Веднага си тръгваш. Всички. Оръжия, дрехи — всичко. Ти ще имаш грижата теренът да е изчистен от всякакви следи. Всякакви. Не искам нищо, което може да ги насочи насам. Ясно ли е?

— Да.

— След това се покриваш, докато не ти се обадя. Това също ясно ли е?

— Да.

— Добре. — Старецът се отпусна върху възглавницата; тирадата го бе изтощила. — Грешките ти, разбира се, няма да бъдат невъзможни за поправяне. Трудно, да, но не и невъзможно. — Той кимна. — Все пак се справи добре с другите две. — Младият мъж кимна. — Това все пак е нещо.

Минута по-късно старецът лежеше в мрака с натезали очи, които обаче не можеха да заспят. *Малшанс*, помисли си той. *Само малшанс*. Колко пъти беше чувал тези думи? *Съдбата още веднъж бе играла с коз, по-силен от неговия*.

Но с унасянето в съня си той знаеше, че съдбата нямаше да има повече шанс.

[1] Емоционално състояние на човек, излъган в своите очаквания и/или лишен от възможността да постигне силно желана цел ↑

ЧАСТ ПЪРВА

*Властта се докопва от онези, които
разпознават раздора, и могат да обърнат този
раздор в могъщество.*

„За върховенството“,
Глава I

1

— Неуспелият пуч в Йордания. По време на малката война на Буш. — Артър Причард вдигна поглед от бюрото си. — Кой се занимаваше с това, преди който и да е от нас да види задаването му? — Продълговатото лице и буйните му вежди неизменно създаваха впечатлението за разгневен щъркел, готов да атакува.

— Пучът ли? — попита мъжът, седнал срещу него, внезапно проумял, че Причард говори на него. — *Не*, Артър. Знаеш, че това не е възможно.

Причард кимна с финеса и грацията на жител на Нова Англия.

— Вярно. И въпреки това...

Той не завърши изречението; това беше любимата му тактика. Продукт на висшите училища и съответните клубове, Причард беше всичко друго, но не и тъп бял англо-саксонски протестант, когото семейството му и приятелите му се бяха опитвали да култивират. Когато във възрастта на четиридесетте, ерген и съвсем наясно, че няма кой знае на какво да разчита през оставащите му тридесетина години в авторитетната фирма „Дигби и Комбс“, той си бе размърдал задника и бе подал документи за работа в правителството във Вашингтон. Град, който винаги го бе очаровал. Властта? Често си бе задавал този въпрос. Но дори и така, внезапната му кариера бе донесла повече, отколкото бе могъл да си представи.

Дори и през хаоса на 1974 година. По някакъв начин бе успявал да стои достатъчно далеч от пожара; и когато нещата се бяха уталожили, му предложиха едно наистина във висша степен необикновено работно място.

Комитетът по надзора. Мъгляво название за едно от мозъчните творения на Труман, създадено на всичко отгоре по време на десегрегацията на армията. Секретен отдел в правителството, който осигуряваше *изпълнението на всички заповеди*. Труман, разбира се, бе дал на Комитета значителна свобода в дефинирането на тези заповеди — и за защитата им чрез всички необходими мерки. С годините всички *трудни* задачи бяха носили знака на Комитета по надзора и с всяко

ново начинание Комитетът бе консолидирал всяка унция власт, която му бе осигурявана. По някакъв начин по време на борбата за власт през седемдесетте и осемдесетте, когато ЦРУ и Съветът за национална безопасност се бяха борили със зъби и нокти за статуса на първородния син, Комитетът по надзора спокойно се бе утвърдил като най-последователният от трите — Никарагуа, Пном Пен, Ирак. И в този процес се бе отделил съвсем. Над конкуренцията. Автономност. В действителност само шепа хора във Вашингтон имаха представа за капацитета на Комитета. Артър Причард беше един от малцината. Затова и досието от Монтана лежеше върху бюрото му.

— Тя е перфектна — продължи той, очертан от рамката на прозореца, който отразяваше Вашингтон в здрача; високите до тавана стелажи с книги, дъбовите панели и старите мебели допълваха образа, който Причард искаше да създаде. — Тя е запозната с динамиката, с мотивацията. — Той се отпусна назад в креслото си, като го завъртя, така че да улови последните лъчи от слънцето. — Защо се колебаете?

Боб Стайн се размърда на стола си. Дебелите му кремавобели пръсти стискаха зелената кожа. Лицето му, подобно на тялото му, беше с очертанята на круша, като цялостният ефект се усилваше от малкия кръг коса, който поддържаше късо подстриган на темето си. Боб се чувстваше в стихията си, когато седеше пред компютъра си или пред сателитните снимки, изтощителни часове, подхранвани от диетична кола и сандвичи. Той склочи ръце в скута си, преди да отговори.

— Виж и аз като останалите искам да приключим с това, но тя не е...

— Да? — каза Причард.

— Просто не мисля, че тя е... способна на повече. Това е.

— Способна? — усмихна се Причард. — Да повдигне няколко камъка от мястото им? Не беше ли онова, което трябваше да направим преди всичко в Монтана?

— Ние бяхме *там* — обясни Стайн, — за да щракнем няколко кадъра на сенатора Скентън в компанията на неколцина души, с които той едва ли е имал някаква служебна или каквато и да било друга работа. Запитайте сенатора защо той — шампионът на „новото право“ — се е срещал с господата Вотапек, Тайг и Седжуик и после вижте къде ще ви отведе дирята.

— Генерално изчистване — вмъкна се третият от триото, удобно настанен на дивана до стената в дъното, зает с разгъването и сгъването на един кламер. Известен с любовта си към карираны ризи и къси, дебели кремави вратовръзки, Гейлин О'Конъл беше един от най-способните аналитици в Комисията. Той беше истински танк — висок над метър и осемдесет, над сто и десет килограма, към които всяка година добавяше още килограми. На времето оперативен работник и в Съвета за национална безопасност, и в Комисията той беше в един отдел с Причард от времето на „Уотъргейт“, доведен да се справи с някои от по-сложните случаи, пред които се бе изправиле правителството по онова време. Беше в краткотрайна командировка, проточила се вече над двайсет години, петнадесет от които бе прекарал като полеви офицер. Заедно двамата мъже бяха изградили едно ядро от оперативни работници, мъже и жени с умения да оцеляват в тази силно експлозивна арена.

Но да оцеляват сами. Това беше целта още от самото начало. Онези, които изпълняваха задачи, излитаха сами — няколко думи по телефона, кратко напътствие от компютъра — на никого не беше позволено да знае дори сградата, от която идваха заповедите им. Един-единствен неизвестен началнически глас. О'Конъл винаги бе считал за ирония факта, че в Комитета нямаше място за групови играчи. Двамата с Причард бяха проумели отдавна, че това беше от изключителна важност за целостта на Комитета; и бяха прекарвали дълги часове в създаването на инфраструктура, която да доведе до точна оперативна независимост.

Не беше изненада, че и двамата дължаха един на друг израстването си през годините. В действителност Причард беше човекът, успял да убеди О'Конъл да смени полиестерните си панталони с нещо друго. В момента работеше върху вратовръзките му.

— Дребна операция, която цели парите за политиката да останат определено на светло. — Ирландският му акцент не можеше да се сбърка с никой друг.

— Точно така — съгласи се Стайн. — Проследяваме ги, откриваме ги накуп и започваме да ги разпитваме. И в този момент изведнъж се пръква едно мъртво момиче. Може да ви звучи малко налудничаво, но не мисля, че можем да игнорираме историята на

Антон Вотапек. Казах ви, че трябваше да го пипнем за врата още в мига, в който открием местонахождението му.

— Да го пипнем за врата?! — Възкликна Причард, невярвайки на ушите си. — За какво? За нещо, което се е случило преди почти тридесет години и което никой никога не е успял да докаже? Няколко деца пощръкляват в горите на горен Ню Йорк по време на „лятото на любовта“ и ти мислиш, че това има връзка със сегашния случай?

— Проектът „Темпстън“ беше през 69 година, а не през „лятото на любовта“ — поправи го Стайн.

— Като оставим датата настрана, той е прав, Боб — намеси се О'Конъл. — Момиче се появява на банкета на монтанска магистрала, на по-малко от миля от областта, която наблюдаваме повече от седмица — поради причини, да не забравяме, които нямат нищо общо с подрастващи момичета. *Нищо*. Надупчена от куршуми. И точно в този момент някакъв непознат минава оттам, спира, сграбчва я в прегръдките си и успява да чуе една-единствена дума, преди да умре. *Една-единствена*. — О'Конъл захвърли кламера върху масичката за кафе. — Къде е връзката?

— Добре — контрира Стайн, — но в такъв случай защо няма никакви регистрации? След по-малко от седем часа след инцидента докладите от полицията и болницата изчезват; човекът, който я открива, също изчезва. Сякаш момичето никога не е съществувало — без минало, без семейство, без дори и данни за зъболечение. Ако не бяхме направили прочистване, нямаше да открием дори и толкова. Казвам ви, малко съм като замаян след историята на Вотапек.

— *Историята на Вотапек* — повтори Причард. — Чудесно. И по тази причина ти си мислиш, че нашият консервативен сенатор и неговите приятелчета убиват млади момичета. — Той се обърна към Стайн. — Каквато и да е историята, Боб, много ми е трудно да го повярвам.

— Защо тогава са изчезнали всички регистрации? Защо е това пълно изчистване на всякакви следи от случилото се?

— Бихме могли да зададем въпроса на самия Скентън — засмя се О'Конъл. — „Извинете, сенаторе, но май открихме мъртво момиче в района ви. Да имате някакви коментари?“ — Той поклати глава и отново вдигна кламера. — Ние дори няхмахме право да бъдем там на първо място. Вие трябва да...

— Съгласен съм — призна Стайн. — Но ние все още разполагаме с досиетата за хората, които са били там — Вотапек, Тайг и Седжуик. Ако не нещо друго, трябва да видим дали има връзка между тяхното пристигане и момичето.

— И, разбира се, думата, промълвена от умиращото момиче. — О'Конъл разтърси глава. — Какво беше това... Боб?

Стайн се поколеба.

— Ако трябва да бъде честен, звуковете и визуалните препятствия бяха много силни. Момчетата ни са били на стотици метри от мястото...

— Хайде, остави техническите проблеми, какво е казала тя?

— Единственото, което успяхме да разберем, беше *Айнрайх*.

— Айнрайх — възкликна О'Конъл. — Сега вече това *наистина* прояснява нещата. Той или тя може да бъде всеки. А може даже и да не е човек.

— Разполагаме ли с нещо на тая тема? — попита Причард.

— Един бивш източногермански дисидент — Улф Петер Айнрайх, — който изчезна през пролетта на 1963 година — отвърна Стайн. — Тялото беше открито и самоличността му бе потвърдена през 1974 година. Все още прокарваме името през компютъра; все нещо може да изскочи. Но Гейл е прав — това е мъртва следа.

— Както ви е известно, господа, не обичам мъртвите следи. Изобщо. — Причард взе папката и се отпусна в креслото си.

— Бихме могли да притиснем Тайг и Седжуик — предложи Стайн. — Да видим къде...

— Само заради момичето? — изкикоти се О'Конъл. — Откъде ти хрумна това, по дяволите? Ние дори нямаме представа каква връзка имат тримата мъже със Скентън, да не говорим за връзките им помежду им. А и Вотапек — връзката тук си е направо изсмукана от пръстите. Може и да те изненада, Боб, но консервативните ти възгледи не те превръщат автоматично в побъркан на тема конспирации.

— А само в някой със сбъркана гледна точка.

— Каквото и да си мисли тук нашият млад Мао — продължи О'Конъл, — всичко, което знаем, е, че те от известно време гостуват редовно на сенатора. Веднъж през август, два пъти през октомври и сега преди два дни. Нека не забравяме, че това беше дребна операция. Щракваш няколко кадъра и задаваш няколко въпроса. — Той се обърна

към Стайн. — Защо им е да си измислят легенди, Боб? Може би шерифът си има нещо настрана. Но работата е започнала да се разчува и той е решил да унищожи всички източници на информация. Готов сценарий за телевизията. Това обаче не го прави автоматично задача с приоритет за Комитета. Съжалявам, момчета, но точно сега в момента нашата скоростивно загинала млада приятелка...

— ...е мъртва следа — прекъсна го Причард. Той захвърли папката върху бюрото. — С което очевидно се връщаме на по-раншния ми въпрос.

За момент О'Конъл не каза нищо.

— Мисля, че се бяхме съгласили...

— Да я оставим на мира ли? — отговори Причард. — Тя имаше достатъчно време да се възстанови.

— *Възстанови?* — Ирландецът сякаш не можеше да намери точните му думи; заговори така, сякаш обясняваше нещо съвсем елементарно: — Сега тя е част от проучването, Артър. В правителството...

— И без съмнение, отегчена до смърт.

— Което вероятно за нея е голяма стъпка напред. — О'Конъл зачака отговор. Когато никой не се обади, той напомни на Причард: — Правителството не е под юрисдикцията на Комитета. Не можеш и с пръст да я докоснеш, дори и да искаш.

— И двамата сме наясно, че това не е вярно. — Той се изправи и отиде до бара. — Тя ще обърне няколко камъка. Пробвай крилете й. Това вероятно е най-доброто решение за нея.

— Чуваш ли се какви ги говориш, Артър? — О'Конъл видимо беше развълнуван. — Да я върнеш отново на работа, без значение колко лесна е задачата...

— Тя е перфектна. Работата й в Йордания е направо като по учебник.

— *Беше* перфектна, Артър. *Беше*. — Той загледа Причард как отпива от питието си. — Или си забравил на какво приличаше след Аман? — Той зачака очите им да се срещнат. — Това не е тема за дискусия. Оставяме я на мира и точка. Нека привиква постепенно с живота си.

— Всъщност... тя вече разполага с част от информацията.

— *Какво?* — възкликна Стайн. — Това е строго поверително...

— Не се тревожи, Боб — продължи Причард, избягвайки погледа на О'Конъл. — Тя разполага само с абсолютния минимум. Имена на организации, различни играчи... и онази история с Айнрайх. Ако не нещо друго, то поне ще е в състояние да разбере къде и каква връзка има това име с цялата работа. Всичко това се прави чрез нашите контакти в проучването, така че просто няма начин да го свърже с отдела ни.

— Отделът ни не е онова, което ме вълнува — изръмжа О'Конъл.

— Докладът се чете като рутинна операция за издирване на факти във връзка с „новото право“ — продължи Причард, — да не споменаваме Скентън, операцията ни, момичето...

— *Какво?* — О'Конъл правеше всичко по силите си, за да не избухне. — Да оставим настрана психическото ѝ състояние, но вие сте я въвели и на *сляпо*, нали?

— Докладът е съставен така, че тя да си помисли, че просто опреснява информацията в папката. Не се тревожи, няма нищо такова, което да я накара да застане нащрек.

Дълго О'Конъл не откъсна поглед от стария си приятел.

— Колкото и да съм съгласен, че Боб раздува тази работа свръх всякаква мярка, тук са замесени сериозни играчи, Артър. Да не направиш нещо, е едно, но ако убийството по някакъв начин е свързано с тях — ако тези мъже са *способни* на такова нещо, — тогава се налага да зададем въпроса „защо“. И ще я накараме да се озове в ситуация, далеч по-опасна от онази в Аман.

— *А точно* това е причината, поради която тя е перфектна. — Тонът на Причард стана далеч по-целенасочен. — Ако се открие, че всичко това е било гонене на вятъра, тогава ще се окаже, че само сме ѝ изгубили от времето, а сме си икономисали далеч повече от нашето, защото няма да ни се наложи да градим цяла операция. Ако тя не... знае как да се грижи за себе си.

— *А това* вече е предмет на обсъждане.

Двамата мъже се загледаха един в друг. Причард след малко се прегърби и се извърна към прозореца. Розово-алени лъчи бодяха облаците, като изпращаха сноп светлина върху кубето на Капитолия.

— Знаете ли, харесва ми тази гледка. Настоявах за този офис. Най-умното нещо, което съм направил до този момент. — Ледът в напитката му изпука и разпръска уиски около чашата. Той се обърна.

— Налага се да ми се доверите, господа. Познавате ме добре. — Той отпи продължително от чашата си. — Ще я наблюдавам по целия маршрут и ще я измъкна, ако нещата загрубеят. Има шансове да избегнем усложненията и всички сме съгласни с тази точка. Досиетата за нашия славен квартет винаги могат да понадебелеят още малко. — Той остави чашата си. — Като имаме предвид природата на нещата до този момент, нещо все трябва...

— Да изскочи? — О'Конъл познаваше края на фразата наизуст.

— Точно така — усмихна се Причард. — И когато това стане, ние ще я измъкнем. Достатъчно ясно, нали? Вижте, колелото вече се завъртя. Ако нещо изскочи, всичко, което тя ще направи, е да повдигне вежди. Нима е толкова страшно?

Натоварена със сак, дамска чанта и куфарче, Сара Трент изглеждаше като типичен адвокат, който прави седмичното си пътешествие до Ню Йорк. Тежкото зимно палто игриво подскачаше над коленете ѝ и разкриваше чифт наистина удивителни крака. С ръст от пет фута и седем инча, стройна и атлетична, Сара беше привикнала с обръщащите се подире ѝ мъжки глави и продължителни погледи. Тя се усмихна и тъмнокестенявите ѝ очи проблеснаха в отговор, докато се придвижваше по платформата към вагона за непушачи; „Метролайнер“ беше изненадващо празен за следобед във вторник. Знаеше, че вероятно ще открие две свободни места, където да се изтегне и да се наслади на трите часа път до Ню Йорк.

Беше предпочела влака пред совалката по простата причина, че имаше нужда от време, за да се запознае с досиетата; двете денонощия не ѝ бяха стигнали, за да прерови целия материал, стоварил се върху бюрото ѝ. Опресняване на изследване. „Просто някаква сводка за новата система — беше написано в бележката. — След като разполагаме със свободно пространство, значи трябва да го запълним.“ Типичен пример за мислене на бюрократ.

Сара откри две свободни места по средата на вагона и хвърли двете чанти на седалката до прозореца. Остави куфарчето си и после рухна на седалката до прохода. След малко отвори куфарчето, като в същото време разкопчаваше и палтото си.

Бе прекарала последните два дни до телефона, като се опитваше да свърже нишките от информация в досиетата. Не бе постигнала никакъв особен напредък. Повечето от хората знаеха за трите имена по-малко от онова, което вече ѝ бе известно. И всеки път, когато се опитваше да се разрови по-надълбоко, следваха неловки паузи, придружени с къси отговори, които ѝ даваха да разбере, че не ѝ влизаше в работата да си пъха носа по-нататък. Въпреки грубите отрязвания обаче бяха изскочили няколко имена, които привлякоха вниманието ѝ — организации, които сякаш се вписваха в една категория с различни десни реакционни групи, но които не прекриваха прага на законността.

При всичкото ѝ ровене се бе натъквала непрекъснато на едно и също име: Александър Джаспърс, плодовит учен, който бе прекарал последните няколко години произвеждайки статия подир статия за „новото благоприличие на консерватизма“. Фразата беше негова. Сара бе прехвърлила голям брой от статиите му и след като бе проумяла, че е попаднала на основния си източник на информация, си бе уговорила среща с него. Офисът му се бе оказал приятна изненада от сърдечност, като се имаше предвид доскорошния ѝ опит със сродни кабинети, и се ръководеше от приятна жена с немски акцент, която не бе имала никакви проблеми да я вмъкне в приемен час при толкова екстрено обаждане. Госпожа Хубер ѝ бе назначила среща за три и половина часа следобед днес.

Влакът вече излизаше от гарата, когато Сара отвори досието, което я бе заинтригувало най-много при първото ѝ преглеждане. Тайг. Безславният домакин на „Тайг тази вечер“ — едно от най-популярните в страната вечерни телевизионни развлекателни предавания. Тя беше наясно, че нещо повече от просто любопитство я бе накарало да отвори повторно досието. Джаспърс щеше да клъвне веднага върху историята на Тайг, след като го бе споменал най-малко в две от статиите си. Никога не се бе чувствала удобно с хората от академичните среди; винаги бе изпитвала известно смущение. Сара реши да си изгради легенда пред *хер доктор Яспърс*. Дори и името я смущаваше. Още няколко препрочитания на досието на Тайг щяха да ѝ осигурят необходимата увереност. Тя се настани удобно на седалката и събу обувките си на пода, готова да разгледа още по-внимателно досието.

Първите страници бяха стандартен формуляр: роден през 1933 година в семейство на унгарски емигранти, обществени училища, регионален шампион по борба, стипендия за колежа „Сейнт Джон“. Нищо необичайно до 1951, когато за по-малко от шест месеца бащата на Тайг умира, той бяга от училище и се качва на кораб за Европа. Никакво обяснение.

Какво може да се е случило през тези три години е оставено на въображението на читателя.

Нищо. Дори градът или градовете, в които е живял.

Досието продължаваше от 1954 година, като очертаваше издигането на Тайг от обикновен работник на най-ниско равнище до програмен изпълнителен директор в тогавашния разрастващ се телевизионен отдел на Ен Би Си. През 1963 година вече е централна фигура в различни регионални филиали и се счита за едно от блестящите момчета с бъдеще в Ен Би Си.

Внезапното му освобождаване в началото на 1969 година и последвалото включване в черните списъци на другите основни телевизионни мрежи е поредната черна дупка в биографията му.

Сара спря за момент четенето, за да си нахвърли няколко бележки, после се върна към последните страници. Историята след 1969 година си беше най-обикновена. След като закупил голям брой радиостанции — източникът на първоначалния капитал остава неясен, — Тайг ги превърнал в серия местни телевизионни екипи и към 1973 година притежавал най-големия медиен пакет в югозападните щати. После следваше прехвърлянето му в телекомуникационния бизнес през 1975 година, когато започнал бизнес във Вашингтон. Ролята му в ранните етапи на Стратегическата отбранителна инициатива остава неясна, но когато „Звездните войни“ достигнали апогея си, той скъсал всичките си връзки във Вашингтон. Сегашните му връзки са с Европа,

Югоизточна Азия и Южна Америка. От 1992 година той вече притежава от пет до седем високотехнологични сателита, всички под егидата на наскоро сформирания „Тайг Телеком“, с щаб в Сан Франциско.

И тогава, точно както бързо бе навлязъл в технологията, той продължил напред и прехвърлил вниманието си върху „Тайг тази вечер“ — домашното разговорно шоу, което процъфтявало от четири акции през 1993 до двайсет и два процентен дял през 1997, легендарен подем по които и да са стандарти. Рейтингите сочеха Тайг като най-главният политик в телевизията, който задава тона.

Накрая беше добавена набързо една последна страница.

Главната му цел е да поддържа репутация като шампион на чувствителността на работническата класа. През последните пет години той е разрешил на тази персона далеч по-голяма публична изява на центристката коалиция. Първоначално създадена като малка инициатива, Коалицията е придобила значително влияние и сега е като маяк на грижите на дребните градчета. По време на бедствието с наводнението в Мидуест преди няколко години доброволци от Коалицията изпращаха храна, запаси и санитарии в някои от най-засегнатите далечни области. Самият Тайг е бил забелязан в над двадесет различни места, но не като оратор, а повече като човек, който оказва дейна помощ. Макар и повечето хора да са съгласни, че по това време той няма политически амбиции, изглежда ясно, че неохотата му няма да трае дълго. При избори за мандат със средна продължителност в законодателната власт в Айова Тайг получава почти четиринадесет писмени гласа. Той *не е* жител на щата Айова.

На това място досието свършваше. Сара го пусна в скута си и притвори очи. Беше прочела последните няколко страници без вниманието, което съзнаваше, че заслужават; умът ѝ беше зает с тригодишния престой, на който Тайг се бе наслаждавал в Европа. Оставаше въпросът: кой — или какво — му позволяваше да се измъкне

от бдителното око на най-силното разузнавателно управление в света четиридесет години по-късно? Как бяха останали скрити тези три години? Три години анонимност. Необяснимо.

Разумът ѝ внезапно запрепуска към спомени от собственото ѝ минало. Изскочиха образи, припомнящи едно съществуване, което тя бе познавала преди цял човешки живот, и което сега резонира незабавно в съзнанието ѝ. Нейната година анонимност и необяснимост. Празната година от живота ѝ, която трябваше да бъде запълнена. Реалност на сенките. Живот, създаден от Комитета, личност, оформена от него, Която ѝ позволяваше да се вмъква в безумието на готовия да избухне всеки момент Среден Изток. И колко бързо бе успяла да се изгуби, да изостави Сара Трент, да възприеме една празнота без никакви връзки. Работно място, което бе придало на насието ледено успокоение. Спомени, все още силни и недокоснати от времето, дори още по-изострени от дистанцията на годините.

Аман.

— „Бритиш Уест Индийз“. — Резкият глас на кондуктора прогони натрапчивите видения. — Пристигаме на гара „Бритиш Уест Индийз“. Три минути.

Цялата се тресеше от студ; ръцете ѝ трепереха силно, докато посягаше към палтото. Не си направи дори труда да пъхне ръце в ръкавите, а само наметна тежката вълна върху раменете и гърдите си, а подпухналите ѝ очи я накараха да докосне с пръст бузата си. Пое си дълбоко дъх и облегна глава на меката седалката, като се концентрира върху плавното спиране на влака. Биещият в слепоочията ѝ пулс започна да спада. Беше се научила да се справя с такива моменти в Залива.

Вашингтон, 26 февруари, 12,43 ч.

Дискетата изскочи от процепа; четиридесет секунди да зареди информацията и двадесет, за да задейства последователността от забавяния. Всичко като по часовник. Младежът пред монитора извади дискетата и я пъкна в джоба си. Беше облечен в работен комбинезон, обичайната униформа за хората от поддръжката в „Ходж Уентуърт“ — банкери от елита във Вашингтон от повече от 150 години. Той бе

намерил дрехите в магазина с намалени цени четири часа по-рано: значката със самоличността му и дискетата бяха пристигнали по пощата предния ден.

Изключи компютъра и се отдръпна от бюрото. Извади крушка от джоба си и я завинти в празната фасонка. В края на краищата нали затова го бяха изпратили, причината, поради която охраната го бе пуснала на единадесетия етаж. Захвърли изгорялата крушка в кошчето за отпадъци и пробва лампата. Отлично.

В същото време друг млад мъж, който се бе добрал до подземния етаж със същото облекло и подобни инструкции, стоеше пред нещо, което изглеждаше като голям медицински шкаф, изпълнен с кабели и компютърни платки, плетеница от телефонни и модемни линии. Той се бе закачил към една от тях и сега свързваше втория от двата медни кабела през малка черна кутия. След няколко секунди лампата върху кутията проблесна в зелено, което после се смени от жълто. Той прилепи парче от скоч към долната част на кутията и я прикрепил към стената на шкафа, след което затвори предния панел.

Три минути по-късно двамата мъже пристъпиха във фойето от различни асансьори; работните им дрехи бяха сгънати в дипломатически куфарчета, а на гърдите им се люшкаха нови значки с нови самоличности. Едната беше от Световната банка, а другата — от федералното правителство. Сините блейзъри и сивите панталони говореха ясно за вътрешни хора. Никой дори не обърна внимание, когато и двамата минаха през въртящите се врати и се запътиха към кола, паркирана на бордюра, зад волана на която ги чакаше млада жена.

Цялата операция им бе отнела двадесет и седем минути, четири по-малко от предвиденото. Това означаваше допълнителни четири минути за пътя до Дълес.

Те захвърлиха куфарчетата си върху седалката до шофьора и се настаниха отзад. И двамата смъкнаха саката си и започнаха да развързват вратовръзките си, докато през това време жената връчваше и на двамата по една найлонова чанта. Нов комплект работни дрехи. Нов комплект самоличности. Нова черна кутия и дискета. Докато се вмъкваше в движението, тя хвърли поглед върху двамата полуголи мъже на задната седалка.

— Харесва ли ти гледката, Джанет? — засмяха се двамата мъже.

Тя се усмихна.

— Не и наполовина колкото аз на вас.

— Ами какво ще каже татенцето ти?

Тя погледна часовника си. Щяха да хванат самолета за Монтана в два.

Влакът пристигна в 2,45, точно на минутата. Сара се е заровила в досиетата в този момент и беше една от последните, напуснали вагона. Тя напъха книгата в куфарчето, дръпна сака си от седалката и закрочи по опустялата платформа. Лабиринтът от стълбища и коридори, който пресичаше подземията на гара Пен, я отпрати няколко пъти в погрешна посока, преди да изгуби търпение и да попита един минаващ покрай нея железничар за най-краткия път до влаковете за Уест Сайд. Когато той само ѝ посочи към знака на три метра пред нея, тя леко се смути. Беше идвала прекалено много пъти в Ню Йорк, за да се държи като турист.

Двадесет минути по-късно железните врати на Колумбийския университет и дъхът на печени кестени я поздрави, докато изкачваше последните няколко стъпала до уличното ниво. Пушекът се стелеше от количката на търговеца и бавно се издигаше към небето, като придаваше мараня на зимното сиво. Докато минаваше през вратата и навлизаше във внезапния покой на студентското градче — поръсено тук-там с кафеникава трева сред купчината надвиснали сгради, — тя забеляза резкия контраст с гъмжилото на Бродуей. От дясната ѝ страна самотна каменна конструкция, дълга може би стотина метра, се втрени в нея през единственото око на все така дълъг прозорец, който се простираше по протежението на целия втори етаж. Сграда, която трябваше да се възприема сериозно, ако не заради нещо друго, то поне заради имената, които се издигаха от фасадата ѝ в крупни скулптурни букви: Платон, Цицерон, Херодот. Авеню от стъпала от лявата ѝ страна я поведе към едно още по-грандиозно здание, чието кубе изглежда сякаш изчезваше в интензивното сиво на небето. Други все така строги здания допълваха четириъгълника, който беше известен под името Студентското градче на Колумбийския университет.

Като следваше инструкциите на госпожа Хубер, Сара се насочи наляво, към едно тясно стълбище и „Амстердамското кръстовище“ —

бетонна платформа, покриваща авенюто от 116 до 118 улица. След като се озова на горната площадка на друго стълбище, Сара усети внезапния полъх на ледения въздух, отприщен от откритото пространство на кръстовището. Тя се приближи до обезопасения му с парапет край, преборвайки се с внезапен порив на вятъра, за да види как „Амстердам“ продължава на мили и се свива до фина точка в далечината. Лудо препускаха таксито, макар и привидно забавени от гледката на височината, където стоеше. Докато се отдалечаваше от шумотевицата на уличното движение, погледът ѝ се закачи в някакво разширение на кръстовището. Тя тръгна към полуострова и приближи нещо, което предположи, че е Институтът за културни изследвания. Семпла табелка отдясно на вратата потвърди предположението ѝ.

Триетажната новоанглийска къща — бели дървени покриви и всичко останало — се възправяше като чуждо тяло сред по-модерните сгради, които обграждаха площадчето. Тази странна аномалия извикваше у нея образи от дните и в колежа — скърцащите сгради по Проспект Стрийт на Ню Хейвън, с техния слаб аромат на влажна дървесина. Тя изкачи стъпалата, бутна дъбовата врата и се озова във вестибюл с прозорци и обичайната закачалка за чадъри от лявата ѝ страна. Студените бели тапети на малкото помещение сякаш засилваха студа и ѝ напомниха да се придвижи бързо до втория етаж в мъгляво осветената, застлана с килими зала. Приветства я голям дървен парапет, с виеща се форма към втория етаж, откъдето се разнасяше звукът от няколко електрически пишещи машини. В чакалнята от лявата ѝ страна двама възрастни учени оживено спореха, потънали в дълбоките кожени кресла. В разговора им се промъкваше пращането на цепеници в камината.

Млад мъж се появи внезапно иззад витата стълба с поднос с чай и курабийки. Той сякаш бе обзет от огромно желание да се намести в ъгълчето до камината; храната и напитките явно бяха средствата му за покана.

— Търся кабинета на доктор Александър Джаспърс — обърна се към него Сара, докато той се опитваше да се промуши покрай нея.

Чаят в една от чашите заплашително приближи ръба при рязкото спиране на мъжа.

— Джаспърс ли? — набръчка се челото му. — Веднага — внезапно разбиране проблесна в очите му. — Той е най-горе. В

мансардата.

Младият мъж нададе ухо към чакалнята; явно не искаше да пропусне нищо от дискусиата. Усмивка докосна устните му.

— Той нищо не е разбрал, знаете ли — изрече доверително той на Сара, кимайки към единия от мъжете до камината. — Нищичко. Както и да е, на вас ви трябва Джаспърс. По това стълбище... — Той посочи с глава след това първия ъгъл в дъното на втория етаж. Клара е там по всяко време. Или както обикновено. Ще я намерите. Трябва да бягам, че чаят изстива.

И мъжът се стрелна в стаята, за да заеме мястото си в стола между двамата по-възрастни мъже. Той — или по-скоро чаят — беше приет със забележителен ентузиазъм. Сара започна да се изкачва по витата стълба.

След още две поредни стълбища тя се озова на третия етаж, който представляваше голямо открито пространство, с няколко кресла в центъра му сред стелажи от книги до тавана, покрили и четирите стени. Без съмнение това беше резултатът от опитите на Института да си изгради библиотека за много специални читатели. Срещу купищата книги бяха подредени няколко бюра, по едно срещу всеки от осемте прозореца, всеки от който предлагаше чудесна гледка на Ню Йорк. Само едно от бюрата беше заето, а седналият зад него бе потънал дълбоко в страниците на огромен том. Точно зад креслата в центъра друго стълбище водеше към чупката вляво; на парапета беше забодена бележка с името Джаспърс, последвана от сочеща нагоре стрелка.

Нещо започна да обтяга нервите ѝ. В съзнанието ѝ заплашително започнаха да нахлуват образите на престарели прегърбени мъдреци, приведени заплашително над бюрата си, пронизващи я с ледените си погледи. Тя изкачи и най-горното стъпало. Ръката ѝ се стегна върху дръжката на куфарчето и тя стъпи на площадката.

Мансардният кабинет или кабинетите бяха далеч по-големи, отколкото бе очаквала. Макар и ограничено от остро скосяване на тавана, имаше достатъчно пространство за едно голямо бюро — малка дървена табелка с името на госпожа Хубер върху предния стърчащ ръб, две кресла за хората с уговорен час за среща и междинна стена, която разделяше целия горен етаж на две отделни части. В дъното на стаята имаше леко отворена врата с името на Джаспърс. В срещуположния край шумеше малка копирна машина, покрай която се суетеше млад

мъж в джинси, туидово сако и маратонки, които му придаваха типичен вид на дипломиращ се студент, без съмнение в момента изкарващ някой долар допълнително, като едновременно с това си създаваше и няколко полезни връзки. Сара погледна часовника си и разбра, че бе подранила с няколко минути. Зае едно от креслата и зачака госпожа Хубер, чието бюро стоеше празно. Гледката от малкия подобен на илюминатор прозорец секна дъха ѝ, докато потъваше в дълбокото кожено кресло — Морнингсайд Парк при първия признак на здрача. За момент ѝ се стори страшно красиво.

— Джаспърс ли чакате? — обърна се към нея младежът, докато се опитваше да подреди документите, които току-що бе копирал.

— Да — отвърна тя и остави куфарчето на пода до себе си. — Имам уговорена среща за три и половина. Знаете ли дали е тук?

— Определено. — Младежът се усмихна, постави документите върху бюрото на госпожа Хубер и надраска някакви инструкции върху най-горния лист. Пусна молива върху бюрото и протегна дясната си ръка. — Александър Джаспърс. Вие трябва да сте госпожица Трент.

Очите ѝ се разшириха и смутена усмивка докосна устните ѝ.

— Вие ли сте доктор Джаспърс? — попита тя, като бързо стана да поеме ръката му. — Съжалявам. Просто очаквах някой... по-възрастен.

— Знам — усмихна се той, като седна на ръба на бюрото и ѝ махна да се върне обратно в креслото. — Всичко идва оттам, че Клара много държи да ми казва хер доктор Яспърс. И всички го разбират погрешно. — Сара не можа да сдържи усмивката си. Той скръсти ръце на гърдите си. — Искате ли нещо за пийване? Имаме кафе, чай, вода, ароматни соли.

Тя на свой ред се усмихна и поклати глава.

— Не, благодаря ви. Съжалявам, ако съм подранила.

— Няма проблеми. — Той се надигна от бюрото точно в момента, в който госпожа Хубер подаде глава откъм стъпалата.

— О, Господи! — Дебелите ѝ крака безсилно се мъчеха да преодолеят последните няколко стъпала. — О, мила! Вие сте вече тук! — На живо немският ѝ акцент беше дори още по-силен, отколкото по телефона, отбеляза си Сара. — Бях в кухнята и ви приготвих няколко курабийки, но виждате ли, те изчезнаха, а аз ви очаквах в три и половина. Толкова съжалявам. Трябваше да съм тук, когато сте

пристигнала, за да ви представя. — Тя вече заемаше мястото си зад бюрото и бързо започна да го подрежда. — Толкова съм ужасна.

— Клара, всичко е наред — прекъсна я с лек смях Джаспърс. — Успяхме да се запознаем, без да стане някакъв голям провал. Госпожице Трент, Клара Хубер. — Госпожа Хубер се изправи мълчаливо и се поклони донякъде овчедушно, докато Сара се здрависваше с нея.

— Аз съм Сара и бих искала да ви благодаря, че бяхте толкова любезна по телефона. Беше истинска изненада.

— О? — Широка усмивка прогони тревогата от лицето а госпожа Хубер. — Това е толкова мило от ваша страна. Разбирате ли, хер доктор Яспърс е експерт...

— Клара е безценна — прекъсна ги Джаспърс, донякъде смутен — и знам, че госпожица Трент... Сара... би искала да започнем. Но след като сме свършили курабийките — той намигна на госпожа Хубер — и защото аз случайно имам един ужасен зъб, който ме заболява от сладкото, надявам се, че не бихте имали нищо против, ако направим това в една сладкарничка недалеч оттук. Всеки ден в четири... Това е семеен обичай. Мога ли да и убедя да...

— Да. — Сара му върна усмивката. — С удоволствие бих пийнала чай.

— Прекрасно. Нека само си взема палтото. — Джаспърс изчезна в кабинета си и миг по-късно се върна със старо вълнено палто, което явно помнеше и по-добри дни. Той пъхна ръце в джобовете му и спря. — Веднага се връщаме. Така... Материалът на Домберг трябва да се изпрати на Бил Шейн в Чикаго, а ако успеете, свържете се с Лундсдорф и вижте дали мога да му отнема няколко минути утре, преди да отлетя. По всяко време преди три часа. — Клара кимна и Джаспърс се обърна към Сара: — Извинявам се.

— Няма проблем.

— Добре. Значи отиваме на чай.

Джаспърс извади ръка от палтото си и махна на Сара да го следва. Госпожа Хубер вече беше заета на бюрото си. Сара си взе довиждане с нея и тръгна надолу по стъпалата. Джаспърс я последва, като пътьом грабна един шал, който висеше на парапета. Дватамата слизаха мълчаливи, докато стигнат първия етаж, където дебатът край камината се вихреше все така с пълна сила.

— Да ви донеса ли нещо от „Един до дванайсет“? — пъхна глава Джаспърс в кабинета. — Ние сме свършили курабийките.

Тримата мъже извърнаха глави.

— Вземи от онези хрупкавите, със зелените парченца. Чудни са. Ако можеш — каза най-младият.

Джаспърс кимна.

— Не берете грижа за нас — рече един от по-възрастните. — Само ако не ви представлява проблем. Виж, от хрупкавите. Добър избор.

Джаспърс се дръпна от прохода и се усмихна.

— Никакво неудобство. — Той отвори вратата и пропусна Сара, след което я последва през вестибюла навън в студения въздух. — Това е един доста внушителен триумвират — каза той, докато пресичаха надлеза. — И тримата са брилянтни умове. Ако ви потрябва да научите нещо за Средния Изток, това са момчетата, към които трябва да се обърнете. — Сара кимна и придърпа плътно яката на палтото си около врата, докато преодоляваха стъпалата към открития четириъгълник на Студентското градче.

— И тримата душа дават за курабийки. — Тя искаше да смени темата. — Те тъкмо унищожаваха цял поднос, когато пристигнах.

— Не знаехте ли това за академиците? — попита Джаспърс. — Ако Ентенман или Набиско излязат от бизнеса, колелата на висшето обучение в тази страна мигновено биха спрели. — Той се канеше да продължи, когато забеляза една позната фигура да се придвижва бавно недалеч от тях.

— Професор Лундсдорф — извика той, като леко ускори крачка. Джаспърс се обърна към Сара, която се мъчеше да не изостава. — Извинете ме. Това е човекът, с когото трябваше да се срещна утре, и мога да си спестя някой час, ако го уредя сега. Ако всичко е наред, няма да отнеме повече от минута. — Той продължи забързано.

— Защо просто не изтичате? — предложи тя, забавяйки крачка. — Това място не е най-удобното за токетата ми. — Джаспърс стрелна с поглед обувките ѝ, после вдигна поглед към нея и се усмихна извинително.

— Не се тревожете, ще ви настигна — добави тя.

Той забърза напред с палто, развяващо се от вятъра, преди да достигне възрастния мъж. Сара ги загледа как разговаряха, докато

подминаваше малко фонтанче по пътя си към централния вход. С приближаването си тя видя как възрастният мъж положи ръка върху лакътя на Джаспърс и миг по-късно двамата избухнаха в смях. Тя стигна до тях тъкмо в момента, в който Джаспърс завършваше изречението си:

— ... без парламент. В противен случай бихме имали законни оплаквания от тирания.

— Сигурен съм, че това е така. Да, съвсем сигурен съм. Така че вие ще разберете какво ще произлезе от цялата работа.

Сара застана до Джаспърс.

— О, съжалявам — каза той. — Професор Лундсдорф, това е Сара Трент от Държавния департамент. По някаква причина тя мисли, че аз ще мога да ѝ помогна да се ориентира в „новото право“. — Най-после бе видяла стария мъдрец, когото бе очаквала да срещне в кабинета на Джаспърс. Но отново всичките ѝ страхове изчезнаха в момента, когато нисичкият Лундсдорф, строен и крехък от годините си, увит в няколко слоя дрехи, я улови за ръката и леко се поклони.

— Очарован съм. — Искрицата в светлозелените му очи издаваха духа на мъж, който на времето се бе имал за любимец на жените. Дори и сега Сара не беше сигурна дали почтеният професор не флиртува с нея.

— Приятно ми е — отвърна тя, докато той пускаше ръката ѝ.

— Колко сте любезна. Херман Лундсдорф — поправи той Джаспърс. — Познавам младежа от петнадесет години, седем, не, осем като колега, а той все още настоява да ми казва „професор“. — Той намигна на Джаспърс, който пристъпваше нервно. — Някой ден може би. Някой ден може би той няма да гледа на мен като на застрашителен старец, мила моя. Но каквото и да става, вие без съмнение сте дошли точно при човека, който ви е нужен, а за нещастие аз трябва вече да ви напускам и да излизам в това студено време. — Той отново ѝ кимна и погледна Джаспърс. — Утре в два ще е добре. — Последва малък поклон и Лундсдорф понечи да тръгне, но се обърна. — И си закопчейте палтото, ако искате да живеете колкото мен. — Той придружи думите си с махване на ръката в студения въздух.

Джаспърс се засмя.

— Тръгва си моят преподавател. И майка. Комбинацията понякога е малко неудобна. — Двамата минаха през желязната врата и

тръгнаха към западния край на Бродуей. — Една минута ми обяснява германска парламентарна процедура, а в следващата ми нарежда да се закопчея. — Той поклати глава. — Надявам се, че обувките ви се държат добре върху леда.

— Всичко е наред. Той е толкова мил.

— Много мил и много стриктен. Принуди ме да завърша степената си за три години. Никога не бях работил толкова упорито през живота си.

— Не е ли малко бързо?

— Лундсдорф и дума не дава да се издума за друг начин. — Джаспърс зарови ръце по-дълбоко в джобовете на палтото си. — Той е планирал всичко още от момента, в който се озовах тук. Усреднено, това са осем години, така че да, наистина е малко бързо.

— Впечатлена съм. Това би прави на...

— Тридесет и три — усмихна се Джаспърс. — Но недейте да се впечатлявате. Написах една невероятно посредствена дисертация, която двамата с великия старец преработвахме година и половина в учебник. Той непрекъснато казваше: „Само защити, само защити“. Беше прав. Защитих, получих работа, завърших книгата... — Той направи пауза и за миг очите му станаха унесени. После усмивката се върна. — След това започнах да върша онази работа, която беше интересна. — Той спря. — Точно тук е.

Джаспърс отвори вратата на малко заведение, от което се разнасяше силен аромат на кафе на зърна. Той я изчака да мине през вратата, както беше натоварена със сака и куфарчето си.

— Не е необходимо да ми придържате вратата — каза тя.

— Права сте. Не трябва — отвърна той, без да се помръдне. — Просто поредното влияние на Лундсдорф. Германски навици. Прекалено добре ме обучаваше.

Тя се усмихна.

— В такъв случай всичко, което мога да ви кажа, е благодаря.

Тя влезе в мъждиво осветено помещение и забеляза свободна маса в дъното. Проби си път до нея през краката и ръцете на препълнените масички и започна да сваля палтото си. Джаспърс я последва и го метна на гърба на стола си. Той я изчака да седне, преди да заеме своя стол.

— Още Лундсдорф? — попита тя.

— Разбира се. — Двата седнаха. — Бих ви препоръчал чудесна чаша чай и парче ягодиов кейк с шоколад, но не всички си падат по шоколада.

— Не, защо, звучи добре. — Всичко е чудесно, помисли тя: идеята за чая, смешното малко кафене, което отчаяно се напъваше да извика представи за Париж или Берлин, и компанията. Младият доктор Джаспърс излъчваше нещо много успокояващо. Нещо, което нямаше нищо общо с академичния живот. Това беше единствената формулировка, която можеше да дефинира пред себе си. Джаспърс вдигна глава, махна с два пръста към сервитьора и се обърна към Сара:

— Аз... винаги поръчвам едно и също — обясни той с почти извинителен тон. — Редовен клиент съм и ме познават.

— Сигурно трябва да е много хубаво.

— Предполагам, че е така. — Той се усмихна и мигновено стана делови. — Клара ми спомена за Държавния департамент и статиите ми. Предполагам, че сте дошли да си поговорим за „Новото право и възходът на консерватизма“. — Само присмехулният тон в гласа му я накара отново да се усмихне. — Заглавието на една моя адски тъпа статия.

— Не е чак толкова тъпа.

Очите му се разшириха.

— Вие наистина ли сте я чели?

— Това ми е работата, професор Джаспърс.

— Ксандър — поправи я той. — Всички ме наричат Ксандър.

Тя отново не можа да сдържи усмивката си.

— Една от многото, които съм чела... Ксандър. Всички са страшно информативни. И всички са съвсем различни от другите статии по темата. Вашият подход е... как да го кажа...

— Уникален? Вероятно заради източника.

— Лундсдорф?

Пристигна сервитьорът с водата.

Джаспърс се ухили и измъкна една порядъчно износена книга от джоба на сакото си, обвита с няколко гумени лентички. Той я положи върху масата.

— Дори още по-стар. — На корицата пишеше „Принца“. — Никога не излизам от къщи без нея.

— Макиавели?

— Не се изненадвайте. През шестнадесети век умът им е сечал като бръснач. Той вероятно е бил най-блестящият. Хайде, погледнете.

Сара вдигна книгата и внимателно измъкна гумените лентички. Предната корица остана в ръката ѝ с посвещение, изпълнило страницата: „Винаги ще съм с теб, Фиона“. Тя вдигна поглед и видя очите на Джаспърс потънали в думите. Бяха изчезнали всякакви следи от усмивка. Тя изчака моментът да премине.

— Сигурна съм... че той е бил. — Тя постави книгата върху масата, като деликатно положи откъсната страница отгоре. — Най-добрият, имам предвид.

Той вдигна очи към нея и кимна.

— Да. — Пресегна се и взе книгата. — Най-добрият.

— А сега е човек на всички столетия — каза тя, като го следеше как разтяга гумените лентички, за да обвие с тях книгата. Усмивката му се възвръщаше.

— Най-хубавото нещо при теорията, госпожице Трент, е, че може да се приложи при много ситуации. — Той пхна книгата в джоба. — Разликата е в начина, по който я прилагате.

— А вашият приятел Макиавели просто случайно е паснал в „новото право“?

— И пазарът на стари облигации, и няколко кредитни изкупувания, дори една сепаратистка група в Айдахо; аз е съм единственият, който е видял връзката. Просто си я държа теоретична. Всички останали се мъчат да я приложат на практика.

— Кажете ми, професоре... Ксандър... за онези от нас, които не са чак толкова учени, как точно някой може да използва книга като тази...

— „О, вие с малко вяра“ — цитира той. — Ще се изненадате. Има една група млади ловци, които са убедени, че Макиавели ги напътства как да играят на пазара. Един от тях дори е написал книга — „Макиавелисткия мениджър“. Занимателно, дори и малко хумористично.

— И вие не сте убеден?

Джаспърс вдигна рамене.

— Нека се изразя така — това не е онзи Макиавели, когото познавам. Теориите са... податливи на *широка* интерпретация. Това ги прави толкова изкушаващи. Вижте, разбирам — вероятно по-добре от

повечето — какво е да си блъскаш главата над практическите последици. Понякога е трудно човек да ги отхвърли. Но в определен момент трябва да признаете ограниченията им. Уол Стрийт още не е ставала свидетел на подобно нещо. Те си мислят, че става дума за груба сила, измама...

— По-добре да се страхуват от теб, отколкото да те обичат — прекъсна го тя.

— Сега пък аз съм впечатлен. Все пак това не е цялата картина.

— Не е, но не съм и очаквала да бъде — добави закачливо тя. Деликатният смях и широката, малко овчедушна усмивка ясно ѝ показаха, че е налучкала верния тон.

— Обиколката си върви с територията, госпожице Трент.

— Опитвам се да не го забравям, професор Джаспърс. И така — продължи тя — всичко е само въпрос на контекст...

— Точно така — отвърна той. — Макиавели е написал „Принца“ като... наръчник по управление на политическата власт. Това, което наистина е искал той, е било работа от Медичите, — властващата над Флоренция фамилия. Целта на книгата е била да се привлече вниманието на всички, като нещата се обясняват такива, каквито са. Много смело за онова време.

— Всяко време си е специфично с нещо.

— Вас наистина си ви бива.

— Правим, каквото можем.

— Тогава без съмнение си спомняте, че Италия през шестнадесетото столетие е била политически нестабилна — малко повече от сбирка от градове-държавици, всяка със свой собствен ред.

— Да, без съмнение си го спомням — подразни го тя.

Джаспърс се засмя.

— С прости думи, Макиавели е искал да защити Флоренция и да вдъхне нещо като сплотеност. Решението му е било водач, който да може да предвижда неприятностите и да държи властта със здрава ръка, изобщо всичко, което да държи хората в подчинение. За него всички са били членове на една доста мрачна банда, на които в никакъв случай не бивало човек да се доверява и които не били особено блестящи. Малко жестокост тук, късче милостиня там биха помогнали нещата да вървят гладко.

— И това се отнася и до пазара, така ли? — попита Сара. — Не е ли малко пресилено?

Джаспърс отпи за момент от водата си.

— Не и ако хората от пазара мислят, че книгата им казва какво да правят. Това е тяхната Библия. Кой съм аз, че да споря с тази интерпретация? А и трябва да признаете, че е доста заинтригуваща. — Той се приведе напред и положи лакти върху масата. — Всичко, което е направил Макиавели, било да разпознае тъмната страна на политиката: едновременно с това, той повдигнал някои доста интересни въпроси за властта и измамата — казвай на хората онова, което искат да чуят, за да поддържаш здрава основа на властта. Не е толкова трудно да се видят съвременните приложения.

— Докато си остават теоретични — забележа тя. — На практика...

— Точно това е мястото, където момчетата от Уол Стрийт правят грешката си. Макиавели е бил гений, но той е бил гений на шестнадесети век, а ние обсъждаме въпроси от времето на двадесети век. Там, където говори за жестокостта и военната храброст...

— Ние говорим за корпорации и политика.

— Точно така. — Сервитьорът пристигна с две блюда и две чашки, а втори сервитьор го последва с канички чай.

— Значи вие мислите, че изводите му важат само дотам.

— Не ме разбирайте погрешно — отвърна Джаспърс. — Аз обичам стареца, но той е само един трамплин, това е всичко. Онези, които го виждат в ореола на единствен водач... не ми вдъхват много вяра. — Един модерен еквивалент, поне за мен, е онова, което „новото право“ прави през последните няколко години. Има и изключение: вместо да отиват направо при хората, те се обръщат към всички заинтересовани групи, за да поддържат контрол. Теоретично това е Макиавели; на практика, това е...

— „Новото благоприличие на консерватизма.“

— Браво!

— Центристката коалиция.

— Вие явно сте се подготвили добре за срещата си с мен.

— Както вече ви казах, правим, каквото можем. — Тя извади бележник от куфарчето си; търсеше молив, когато Джаспърс извади една доста орфана химикалка от джоба си.

— Извинете за следите от зъбите — каза той. — Рисковете на професията.

— Моята нямаше да е по-добра. — Тя разви капачката.

— Ако трябва да бъда честен, едва съм започнала да разглеждам Коалицията, но си е едно много добро място за начало.

Тя отвори на чиста страница и вдигна поглед.

— Практична гледна точка.

Вашингтон, 26 февруари, 15,51 ч.

Класът се придвижваше из залата на музея — „Верона в най-блестящия си период“. Всяко дете беше заето с бележника и молива си и усърдно въвеждаше съответната информация. Учителката, жена към тридесетте, се усмихна уморено на пазача, докато водеше малката група към един далечен ъгъл и една донякъде неясна картина от младия Тиеполо. Всичките петнадесет деца се скупчиха около картината, а учителката, застанала до тях, описваше с горещ ентузиазъм някои от характерните ѝ детайли — ъгъла на главата на Христос, положението на ръцете му. Тя не откъсваше очите си от пазача — чакаше го само да се извърне. Мигът, в който това стана, тя веднага кимна. Едно от момичетата веднага падна на колене, скрито от другите деца, и свали капака на вентилационната уредба точно под картината. Със същата точност тя пхна раницата си вътре в канала и се плъзна след нея. Последва я момче, след което капакът веднага беше поставен. Гласът на учителката започна да затихва в далечината с пълзенето им.

Нямаха нужда от карти или светлина; през последната седмица го бяха правили поне сто пъти на учебния полигон. Програмата изискваше да са трима, — всичко се правеше на тройки — но старецът бе направил промяна в плановете. Лидия бе останала в Улф поинт. Не бяха задали въпрос. Не беше тяхна работа.

На четвъртото кръстовище завиха. След десетина-дванадесет метра откриха нов капак; минаха и през него, като този път се озоваха в тесен тунел, по чиито стени бяха прокарани тръби и кабели. Пространството беше достатъчно, за да проникнат във вътрешността на Националната галерия. Момичето провери часовника си. Осем

минути. „Поставяте го, настройвате връзката и се връщате.“ Веднъж го бяха правили за седем минути. Старецът бе останал доволен.

Половин минута по-късно доловиха звук от шуртяща вода точно над главите си — мястото за разходки между източното и западното крило. Кафетерията, магазина в музея — все популярни места за туристите. Двамата спряха и изпразниха раниците си. За пазачите на входа вещите бяха изглеждали учебници, моливи, химикали, дъвки, червило — обичайните вещи на подрастващите. За тренираното око обаче това бяха далеч по-разнообразни неща. След по-малко от минута те вече бяха сглобили отделните предмети в две големи пластмасови тухли и малка черна кутия, а медна жица ги свързваше с кабелите по стените. Кутията примигна веднъж с жълта светлина, после се превърна в зелена. Те си прибраха раниците и продължиха напред, като опипваха прохода над главите си. На шест-седем метра от кутията откриха третия канал, наведоха се и продължиха пълзейки.

Няколко завоя и извивки по-нататък седнаха под друг вентилационен отвор, в друга зала на галерията, под друга картина за изучаване. Бяха се справили добре. Старецът щеше да остане доволен.

— Това е маневриране, типично за хора с десни убеждения — каза Ксандър. — Те не искат правителството да казва на хората как да живеят живота си, но биха били повече от щастливи, ако могат да бъдат моралната съвест на страната. Коалицията харесва да го прави чрез училищни програми. Абортите, социалната ориентация — това са големите теми.

— Това с нищо не прави Коалицията по-различна от около стотина други групи — посочи Сара.

— Вярно е, само дето те имат планове как да развият частните си институции. Училища, финансирани от Коалицията, ще се конкурират с обществения сектор, като не им представят никакъв отчет какво и как преподават.

Тя вдигна поглед към него.

— Католиците не го ли правят от години? Къде е проблемът?

— Да, но те нямат в залите и класните стаи телевизионни монитори, свързани към някакви авангардни компютри, които действат интерактивно с децата. *Специализирани компютри* — ако разказите са

верни, — които звучат съвсем екстраординарно. Искам да кажа, представете си дете, способно да програмира алтернативен план за атака на, да кажем, битката за Мидълуей, и после да го следят как оживява на екрана; това би превърнало процеса на обучение в нещо наистина вълнуващо. Носят се слухове, че компютрите ще се използват за замяна на хората при обучението. За да бъдат сигурни, че едно ясно, недвусмислено съобщение достига до разума на всеки малък последовател на Коалицията. Това не е учебен процес, това е индоктриниране и то в далеч по-широк мащаб, отколкото всяко провинциално училище някога е мечтало.

— Промиване на мозъци ли? — попита скептично тя. — Компютрите съществуват от доста време, професоре. Само защото Коалицията ги използва, не означава, че...

— Ако това бяха единствените неща, които свързват Джонас Тайг и Лорънс Седжуик — двама мъже, които нямат и най-малък интерес към образованието, — не съм толкова сигурен. — Джаспърс втренчи поглед в нея. — Май засегнах някакво чувствително място? — Сара премълча. — За кого още бихте искали да си поговорим?

— Ще останете изненадан.

Той допи последните капки от чая си.

— Искате ли още? Аз ще си поръчам още един.

Сара кимна. Тя го загледа как маха на сервитьора с вдигнати два пръста. Сервитьорът посочи към блюдата с кейк. Джаспърс вдигна чашата и имитира пиене. После се обърна към нея.

— Известен съм с това, че пия по две чаши на седане.

— И така, Тайг и Седжуик — усмихна се тя.

— Както вече ви казах, никой от двамата не дава пет пари за обучението. За Тайг всичко това е политика. Начин да строява войниците си. Повече за феномена „Тайг тази вечер“. Училищните програми просто са примамки, технологията е неговата стръв. Ако околната среда в момента беше повече на мода, той веднага щеше да се нахвърли. върху нея.

— А Седжуик?

— Това е интересната част. — Сервитьорът пристигна с чая, като размести чиниите и чашите, за да направи място за новите канички. Ксандър се опита да помогне. — Не ви ли се струва странно, че един човек, който е изградил кариерата си като финансов мозък, внезапно

започва да разработва компютърни системи за инвестиционните бланки преди няколко години?

Сара си припомни досието.

— Онова беше мрежи на системи за сигурност. Мислех, че ги разработват за защита на крупните инвеститори — такива като него.

— Възможно е. — Сервитърът се отдръпна от масата. — Но кой мислите, че му е помогнал да разработи прототипа за технологията? — Тя поклати глава. — Един филиал на „Тайг Телеком Сървис“. Това го няма във вашите бележки. Следата е изключително сложна, за да се забележи, но я има. Повярвайте ми. — Той отпи от чая. — Сега пък компютрите в училищата. Няма действителна връзка, но... Всичко, което мога да кажа, е, че това ме кара да се учудвам.

Сара кимна и надраска в бележника си още няколко думи.

— А Антон Вотапек? — попита тя, все още с очи, сведени към бележника.

Тя се канеше да повтори въпроса си, когато вдигна — глава и видя изражението на лицето му. Той я гледаше втренчено, със силно загрижен поглед, издълбан на лицето му.

Вашингтон, 26 февруари, 4,09 ч.

— *Повторете*, моля. — Главният контролор на националното летище не полагаше особени усилия да скрие удивлението си.

— *Всички* екрани в кулата изведнъж побеляха — дойде отговорът, като смутът в залата изпълни говорителя. — Спомагателните линии също са извън строя и изгубихме радиоконтакт.

— Маякът още ли работи?

— Нямаме никаква представа.

— Какво искате да кажете, че нямате *никаква*? — Той се приведе ниско над интеркома. — Само спокойно. Веднага идвам.

Две минути по-късно той влезе в кулата за управление на полетите, отвъд която навигационните светлини по пистите вече бяха запалени.

— Добре, момчета, нека да видим какво става тук. Какво имаме в момента във въздуха и какви самолети приближават да кацат?

— Четири 2–7, един нетърговски и два джъмбо — един от лосанджелиското летище, другият от Мадрид — отвърна една жена, обградена от купища принтерни разпечатки.

— А с Дълес какво става?

— И при тях е същото. Същото е и в „Бритиш Уест Индийз“. „Колидж Парк“ също е напълно недостижим. Преди четири минути цялата система се разпадна. По моя преценка от трите главни летища, шест самолета в заход за кацане и още дванайсет са получили разрешение за кацане.

Мъжът се придвижи до най-близкия пулт, чийто празен екран го гледаше. В продължение на 25 години никога не бе ставал свидетел на такова ужасяващо явление. Той се върна към хаоса около себе си.

— Добре, момчета — разтърка длани той, — ще пренасочим колкото можем повече машини през Атланта. Останалите могат да се опитат да...

— Това ще е чудесно — отвърна жената. — Има само един проблем — как точно да го съобщим на пилотите?

— Вотапек? — повтори Джаспърс. Сара се приведе напред, за да си налее втора чаша чай. — За един и същи Антон Вотапек ли говорим? Проектът „Темпстън“.

— Проектът всъщност беше кръстен „Обучаващ център“ — поправи го тя. — А медиите го прекръстиха в проекта „Темпстън“.

Той поклати глава.

— Вотапек? — Той направи пауза. — Но защо някой ще...

— Става въпрос за училищата, нали, професоре?

— Да, но... — Беше му необходимо повече време, за да се съвземе, отколкото бе предполагала. — Искам да кажа, че този човек беше гений, образователното гуру на шейсетте, но тогава... Темпстън. — Очите му се унесоха. — Имаше някаква авангардна концепция... *модулно обучение...*

— *Модулният подход* — образованието като по-агресивно средство за създаване на по-зависими деца, по-колективистично ориентирани. Много добре, професоре.

— Още една налудничавя теория, въведена насила в практиката. — Той свъси чело, сякаш се опитваше да си припомни нещо. — Какво

беше това? Имаше десетина деца, всички на възраст осем или девет години...

— В действителност четиринадесетгодишни, а някои и на осемнадесет. Вие изглеждате... доста добре запознат с темата.

Той се извърна към нея.

— Един от тъмните моменти в американското образование? Ако ви е грижа за образованието, госпожице Трент, не забравяйте „Темпстън“. — Споменаването на това име явно го бе разтревожило. Той се отдръпна назад, като бавно поклати глава. — Осем и деветгодишни деца, превърнати в... — Той внезапно я загледа с изражение много по-напрегнато от това преди секунди. — Вие мислите, че той е свързан с Тайг и Седжуик?

— Не мисля нищо — отвърна тя. — Просто попитах дали това име е изскочило в изследването ви.

Джаспърс се загледа в нея.

— Разбирам. — Той направи пауза. — Не е.

— Да не съм казала нещо лошо?

— Лошо ли? Не, разбира се, че не. Работата е там, че замесването и на Вотапек прави още по-тревожна връзката на Тайг с Коалицията.

— Наистина ли? — Тя искаше да види докъде може да стигне откровеността му.

— Ами да. Все трябва да има някой, който наистина да интересува от образованието, не е ли така? Един доста застрашителен интерес, а не само политически трамплин.

— Ако има връзка — заяви тя.

— Правилно. — Очите му не се откъсваха от нея. — Ако. — За момент и двамата останаха мълчаливи. — Сега вече е накарайте да се замисля.

— Съжалявам. — Тя се усмихна.

— Сигурен съм, че съжалявате. — Той започна да си играе с лъжичката. — Лошото е в това, че всичко, което ви казах до този момент, си е чиста спекулация. Не знам за Вотапек, но в действията на другите двама няма нищо, което дори и да напомня на екстремизъм. Никакви неонацисти, палещи синагоги, никакви бели привърженици на идеята за превъзходството на бялата раса, които да предявяват налудничави искания. Затова и го наричам „благоприличен“. — Той

отново се замисли. — Вотапек обаче вече променя нещата. — Той я загледа, сякаш в очакване на отговор. Тя обаче само повдигна вежди с пристигането на сервитьора със сметката. — Както и да е, това е всичко, което мога да ви дам. — Той придружи думите си с почукване на лъжичката в чинийката. — Мисля, че има връзка между Тайг и Седжуик, но това е само мое мнение. А дори и Вотапек да е намесен, не бих могъл да ви кажа какво се надяват да постигнат. Ако трябва да бъде честен, докато и тримата си остават самостоятелни единици, няма за какво да се тревожи човек.

— Но ако те по някакъв начин се свържат... Тогава ще трябва да си зададете въпроса защо. — Той сиря да си играе с лъжичката и я погледна в очите. — Какво искат те? Не съм сигурен, че това е въпрос, на който искам да отговоря.

— Вие го правите да звучи толкова зловещо. — Сара привършваше последното парче кейк.

— Надявам се, че Лундсдорф е прав. Той непрекъснато ме кара да се концентрирам върху онова, което знам, и да оставя теориите за конспирацията на таблоидите. Може би реагирам повече от разумното. — Ксандър бе приключил с втората си чаша чай и се опитваше да допие и последните капки от дъното. След като не успя, той положи чашката върху чинийката. — Ще оставя зловещата страна на вас. За нещастие, трябва да се връщам в кабинета...

— Разбира се.

— Но не искам да ви прекъсвам. Има ли още нещо, което искате да ми кажете?

Сара плъзна бележника в куфарчето си, щракна ключалките и посегна към дамската си чанта.

— Не мисля, но ако искате някой път да си поговорим отново...

— Абсолютно. В края на краищата не бих отказал да хвърля око на вашите досиета.

Тя се усмихна и извади десетдоларова банкнота, преди той да успее да посегне към портфейла си.

— Знам, че професор Лундсдорф няма да го одобри, но сметката ще я плати правителството. — Ксандър се съгласи, по-скоро заради чаровната усмивка, отколкото заради протокола, и посегна да си вземе палтото. Докато се изправяше, Сара си спомни нещо. — О, има и още нещо. Може да ви прозвучи странно, но...

— Сигурен съм, че няма. — Той започна да си облича палтото.

— Айнрайх. Това говори ли ви нещо?

Ксандър бръкна в джоба си и измъкна шала си. Заметна го около врата си, като през това време си повтори името.

— Айнрайх? — Той поклати глава. — Не ми говори нищо. Мога да погледна в някои стари материали, но мисля, че ако съм го срещал, все щеше да изплува. Съжалявам, тук не мога да ви помогна.

Тя повдигна рамене и се изправи, като постави куфарчето си върху стола и облече палтото си.

— Ако все пак нещо изскочи, завъртете ми един телефон. — Тя извади визитна картичка от чантата си и му я подаде.

— Непременно.

Тя вдигна куфарчето и чантата си и му кимна да мине напред. Те се промушиха бързо сред тълпата и отидоха на щанда, където той купи кутия курабийки, както беше обещал на момчетата в Института. Схруска една за проба, докато отваряше вратата и изведе Сара сред пронизващия студ на Бродуей.

Вашингтон, 26 февруари, 4,24 ч.

Въздухът изригна с вълна от стъкло и вода, метал разкъса земята. Там, където се бе намирала долната галерия, сега се появи кратер. Писъци изпълниха простора, но осемнадесет секунди по-късно бяха заглушени от детонацията на втора бомба, която заля с пламъците си откритото пространство и изпепеляваше тяло подир тяло по огнения си път. Сладникав дим започна да пъпли отвсякъде, по-смъртоносен и от пламъка, който изгаряше дробовете на жертвите и ги поваляше върху останките от пода. Онези, които все още можеха да се движат, бягаха, панически заслепени, мъжете блъскаха жените върху пода, родители притискаха отчаяно децата си до гърдите и ги люшкаха с последни усилия, преди отровният въздух да изгори дробовете им.

След по-малко от шест минути всичко приключи. Някои имаха късмет. Първоначалният взрив ги бе сварил абсолютно неподготвени. Другите щяха да минат през мъченията на газа, щяха да почувстват пламъците, лижещи плътта им, щяха да изпитат началото на собственото си изгаряне.

В 4,58 ч. първите спасителни отряди успяха да се промъкнат през развалините. Щяха да са им нужни четиринадесет часа, за да изчислят броя на жертвите — 117. След два дни броят им щеше да нарасне до 130.

Сара излезе от подлеза на Петнадесета улица и продължи към Шесто Авеню. Помисли си дали да не вземе такси, но знаеше, че влакът ще ѝ спести време. Не че бързаше чак толкова. Всъщност беше си оставила вечерта без ангажименти, за да обмисли информацията, която бе дал Джаспърс. Докато маневрираше покрай натрупания със сняг бордюр, образът на младия учен, който нямаше търпение да се върне към работата си, я накара да се усмихне. Той беше толкова посветен на онова, което вършеше, толкова въввлечен в собствения си свят, че всеки момент, прекаран извън него, му се струваше чиста загуба на време. *Ти си щастлив човек, Ксандър Джаспърс*, помисли си тя. *Щастлив си, че си открил тази страст*. Но въпреки това той не бе успял да я затрудни нито веднъж. По някакъв начин ѝ бе позволил да забрави този страх. Вместо това я бе поканил и толкова явно бе изразил задоволството си от проявения от нейна страна интерес. И колко се бе страхувал да не я отегчи. Тя се усмихна на себе си. В това имаше известно очарование.

Голямата неонова реклама на Радио „Сити“ лумна над нея, когато се обърна. Авенюто гъмжеше от хора, които се опитваха да си проправят път през хаоса на пиковия час. Всички мисли за приятния следобед бързо изскочиха от главата ѝ. Тя започна да потъва в тълпата и да се потапя в многогласния човешки хор около себе си.

И без всякакво предупреждение сградите се стопиха в потока от забързани човешки ръце, крака и лакти. Нарастващият пулс на движението около нея започна да жужи, отразявайки се в арабската лудост, която отекваше в нея. *Не! Не тук! Не сега!* Дълбоко в нея един глас започна да спори с нея, главата ѝ затанцува в нямо отчаяние над глъчката и блясъка, разумът ѝ започна да се насочва във все по-опасна посока. *Спри го, Сара!* Гърдите ѝ не смогваха да осигуряват въздух, нещо желязно стягаше гръдния ѝ кош. Тя спря на тротоара и отчаяно се заоглежда в опита си да се вкопчи в нещо реално, което да я върне от страната на ужаса. *Спокойно, отпусни се*. С огромно усилие успя да

овладее дишането си, треморът бавно започва да спада, сградите отново възвърнаха очертанията си. Хората я отминаваха с неодобрителни погледи, но тя едва ги забелязваше в усилието си да възстанови душевния си покой. *Огледай се. Това е Ню Йорк. Не е необходимо да търсиш скривалище.* Всичко беше, както трябваше да е. Както и беше досега.

Пред погледа ѝ, подобно на спасителен остров, изплува хотелът. Тя отново закрочи и се вля в потока от човешки тела. Дори и сред тях Сара се движеше в пълна изолация. Пет минути по-късно стоеше пред главната рецепция на „Хилтън“, с карта за стаята и върху плота. Все още разтърсена, тя последва пиколото към асансьорите. Забеляза широка витрина, вградена в мраморната стена над прозорците, с часовници, пръстени и огърлици. Един особено искрящ камък улови погледа ѝ; цветът му беше тъмносин и се открояваше на фона на стерилната бяла светлина на отворения коридор. Тя спря и се загледа в сапфира, чийто блясък ѝ напомняше за нещо познато.

— Бихте ли искали да го видите, мадам?

Някакъв мъж се появи до нея. Беше облечен в отлично ушит костюм, с плътно зализана по скалпа му коса. Сара го изглежда, все още несигурна.

— Мадам?

— Не, благодаря ви — успя да се овладее тя. — Много красив камък.

— Да, изключителна обработка.

— Май си загубих пиколото — каза тя, озъртайки се към асансьорите.

— Но, разбира се. — Той рязко спря. На лицето му се появи изключително фалшива усмивка. — Може би по-късно.

В следващия миг вече бе уловил следващия си потенциален клиент. Сара погледна още веднъж сапфира, в който имаше нещо властно и омагьосващо, и се обърна да потърси пиколото, което я чакаше на двадесетина метра. Бе застанал до асансьорите. Тя вдигна ръка и забърза към него.

Вашингтон, 26 февруари, 5,27 ч.

Той пристъпваше бавно, почти нехайно; лампите над главата му вече светеха с пълна сила. Вашингтон при здрач. Питър Егарт държеше ръцете си в джобовете, а очите му шареха върху вратата на може би около шестдесет метра надолу по улицата. Беше му наредено да чака; тримата холандски дипломати се появиха и тръгнаха към него. Бяха потънали в разговор, като жената между двамата очевидно обясняваше нещо на партньорите си. Егарт продължи да крачи, но бавно започна да измъква пистолета от джоба си, докато се приближаваше към триото. Никой на улицата не изглеждаше да обръща някакво внимание до момента, в който той, вече на не повече от метър от тях, вдигна пистолета и стреля два пъти в гърдите на жената, после простреля с по един куршум и двамата ѝ спътници. И тримата политнаха напред с внезапно застинали гротескни физиономии.

Егарт рязко се обърна и хукна да бяга, като разбута неколцината невярващи на очите си очевидци, докато стигна края на улицата. Там пресече и навлезе в Дванадесета улица.

Едва тогава спря.

Къде беше колата? Той се завъртя и погледна за знака-ориентир, в случай, че е сбъркал мястото. Нямаше грешка. Дванадесета — където му бяха обещали, че щяха да го вземат. Зад гърба му започнаха да се разнасят писъци. Времето отново забърза с шеметно темпо. Той усещаше как паниката го сграбчва за гърлото и отровният вкус на нерешителността изпълни устата му. *Дръж нещата на фокус. Не губи представа за процеса.* Трябваше да запази спокойствие и да се вслуша в командите в главата си. Бе прекарал прекалено много часове в подготовка, за да позволи на някакво усложнение в последната минута да обърка нещата. Тръгна по улицата, усещайки върху себе си втренчени очи от сградата над него, които го следваха неотлъчно. Отново се затича.

Някаква кола навлезе в улицата, безразлична към току-що изригналия хаос. Без да мисли, Егарт се втурна към нея, вдигна пистолета и го насочи към предното стъкло. Колата се закова със скърцане на спирачките. Мъжът се хвърли към вратата на шофьора, отвори я със замах и издърпа жената от мястото ѝ, като я блъсна върху бордюра. След секунди колата потегли с пълна газ на заден към кръстовището. Закова на място, превключи на предна скорост и след секунда потъна в здрача.

Сара последва пиколото в една малка и комфортна стая, с изглед към Централ Парк. Тя помести куфарчето си до махагоновия шкаф, подаде на момчето няколко долара и захвърли сака си върху леглото. Останала най-последно сама, тя разкопча роклята си и се измъкна от обувките си; дебелият килим гальовно погълна изтерзаните ѝ от високите токчета стъпала. Тя изхлузи роклята си и я остави да падне на пода, след което я вдигна и нежно я положи върху леглото. После седна.

Беше ядосана. Един нищо и никакъв камък и тя вече беше готова да поддаде. Най-трудното винаги бяха пътуванията извън Вашингтон, пътуванията извън рутината, която ѝ помагаше да я държи във форма. Неочакваните предизвикани спомени, прекалено релефни, за да бъдат забравени. Нищо повече от един отблясък на сапфира и тя вече се бе пренесла в миналото: хотелът на улица „Крал Фейсал“, шумът от ал-Балад и момичето. Винаги беше момичето, което я гледаше със скръбните си сини очи, които принуждаваха Сара да обещае. „*Ти ще се върнеш.*“ „*Да.*“ „*Ще се върнеш за мен.*“ „*Да.*“

Не!

Тя отвори с усилие очи, само за да осъзнае, че отново се бе върнала там. В продължение на няколко минути стоя абсолютно неподвижна, докато Аман бавно се стопи в някаква гънка на мозъка ѝ. Изправи се с огромно усилие и повторно огледа стаята. Куфарчето я зяпаше с отворения си капак. Осъзна, че по-нататъшната ѝ работа тази вечер с документите щеше да е безсмислена. Трябваше да се поразходи. Навън, без да се страхува.

Избра си джинси, фланелка с къси ръкави и чифт черни обувки. Прехвърли от портмонето няколко долара в джоба си, после пхна куфарчето под леглото и сграбчи палтото. Обновеното изследване можеше за почака.

Седем минути по-късно светлините от движението по Шесто Авеню се вливаха в нея, докато се отправяше към центъра на града. Нямахте ясна представа накъде отива, но знаеше, че е полезно да е обградена от движение. Вече по Тридесет и трета улица усети, че е гладна. Свърна надясно и реши да си опита късмета на Бродуей. Ако

не се брояха няколкото таксита, кварталът „Гармент“ бе опустял и бе потънал в тъмнина отвъд тротоара.

Долови стъпките зад себе си, едва когато прекоси половината квартал. Бяха отчетливи и равни, в синхрон с нейните — избързваха и изоставаха с всяка нейно завързване и забавяне. Започна да осъзнава, че се съсредоточава върху гумените подметки на неизвестния преследвач, да пресмята разстоянието между себе си и човека след нея, да измерва пътя пред себе си. *Стига! Игнорирай го! Това не означава нищо! Просто пешеходец, който и да е, дявол да го вземе! Не си го навивай на пръста — просто се обърни и виж, че няма нищо!* Сигналите обаче бяха прекалено очевидни, прекалено на повърхността, за да може така лесно да ги отхвърли. Внезапната поява на втора фигура на двадесетина метра пред нея, очевидно пияница, потвърди подозренията ѝ. Той сякаш се люшкеше по улицата, но с всяка стъпка с приближаването си затягаше мрежата си около нея, като я караше да се притиска все повече и повече в сенките. В мига, в който се втурна да бяга, долови внезапния спринт на човека зад себе си и видя как пияният мъж се хвърли на тротоара и прегради пътя ѝ. Мъжът стовари рамото си в гърба ѝ и я отпрати в прегръдките на мъжа пред нея.

Само с едно бързо движение той я изблъска в една уличка, забулена в пълен мрак, ако не се броеше голата крушка, която висеше над един пожарен изход. Студените тухли одраскаха дланите ѝ при опита ѝ да смекчи удара със стената. Острите ръбове разрязаха кожата на дланите ѝ и тя моментално изпищя.

— Млък!

Тя рухна на тротоара, само за да усети след миг да я сграбчат за рамото и да я притискат към стената. Отвратителният аромат на вече явния маскировъчен костюм на мъжа я накара да сгърчи в гримаса устните си, докато той опипваше тялото ѝ, а в очите му танцуваше чиста наслада. Вторият мъж се пресегна над рамото му и я сграбчи за косите. Очите му не издаваха подобно желание, в тях отсъстваше животинската похот на първия мъж. В ръката му блесна малко острие; той се усмихна и го допря до бузата ѝ.

— Изпратиха ни да ти дадем съвет — прошепна той, прокарвайки острието странично с гладката страна през устните по брадичката ѝ до шията. — Забрави Айзенрайх. Днес беше само

първото предупреждение, обещание за онова, което ще последва. — Хватката му се стегна още повече. — Отивай си, но да знаеш, че следващия път няма да мога да сдържа приятеля си тук. Той май си падна по теб.

Другият мъж се изсмя, сложи свободната си ръка върху гърдите ѝ, като я натисна силно и я притисна до стената. Мъжът отзад продължаваше да я гледа втренчено, като наблюдаваше как другарят му се наслаждава на момента и търсеше упорито в погледа ѝ страха и отвращението, за които жадуваше.

Не откри обаче нищо такова. Вместо това погледът ѝ разкриваше странна празнота, студено безразличие, предупреждение, което той не можеше да разбере. Уловен за момент в капана на безжизнената хватка на очите ѝ, за миг разхлаби натиска си върху нея. И в същия момент унищожителната прецизност на убиец, школуван по улиците на Аман, изригна в експлозия от първична енергия. Вече не Сара Трент, а убиецът от Аман заби коляно в слабините на мъжа, все още зает с гърдите ѝ, а прикованата ѝ само допреди миг ръка се заби в лицето на втория мъж, раздирайки го с ноктите си. И двамата мъже залитнаха от внезапното нападение; ножът издрънча на тротоара. Като математическо продължение на атаката и кракът ѝ се заби в ребрата на мъжа, който още се държеше за кървящата си буза; безпогрешното изпращяване на строшените ребра предизвика писък на болка у него. Той рухна на колене. Другият, донякъде възстановил се от първоначалния удар, се опита да се изправи, но беше прекалено бавен, за да избегне удара на лакътя ѝ в слепоочието му. Главата му се заби с трясък в стената, въздухът изскочи със свистене от дробовете му, преди тялото му да се свлече в безсъзнание върху ледения цимент на уличката. Тя стовари с удвоена сила сдвоения си юмрук във врата на мъжа, сгърчен само на половин метър от нея, който бе притиснал ръце към гърдите си, и проследи с поглед как и той рухва на бетона. В уличката се разнасяше единствено шумът от накъсаното ѝ дишане. Тя остана като замряла, с подивял разум, а през съзнанието ѝ препускаха бясно покрити с пясък улици, откъсвайки я от ледената прегръдка на манхатънската нощ.

„Ти направи избора си, Сара. Ти прие отговорността.“ Самотно лице проблесна през размътения ѝ поглед — момиче на не повече от дванадесет години, с тънки ивици кръв, струящи от дупката на

куршума в челото ѝ. „Някой трябва да бъде пожертван. Някой.“ С ужасен поглед сините ѝ очи се втренчиха в забулената от мрака ниша, когато телата на осем млади йордански войници изплуваха пред нея, увиснали на телта върху стената точно пред нея. Вонята от дрехите им я блъсна в ноздрите и я накара да затули носа си с ръка. Те се полюшваха насам-натам и се блъскаха леко в стената; безликите трупове на мъже, сгърчени в смъртта си, които сега я омагьосваха с мълчанието си. „Кажки нещо! Каквото и да е! — изкрещя тя. — Трябваше да те взема, да те спра! Ти беше приоритетът, не тя! Все някой трябва да е на първо място...“ Телата продължаваха да се люшкат в задружен ритъм. „Кажки нещо, по дяволите!“ Гласът ѝ се задави от рукналите сълзи. „Каквото и да е! Моля те, кажи!“

Бялата светлина на крушката над главата ѝ проряза сенките и разкри гледката на ужаса пред нея. В същия момент вълна на погнуса изпълни гърлото ѝ. Тя се облегна на стената, оставяйки се на милостта на разтрепераните си крайници и рукналия по тялото ѝ адреналин. Хиляди гласове отекваха в главата ѝ, като си пробиваха път към смъртоносната тишина на уличката. Насилие. Отново насилие, безстрастно и точно. Тя се загледа в проснатите до краката ѝ тела, които още бяха неподвижни. Беше ги смазала, без дори да мисли, с внезапен вихър от действия, бликнали от нея без никакви съзнателни усилия от нейна страна, отглас от онази част от нея, която жадуваше гняв и унищожение.

Тя бе нападнала. Беше провокирана, да, но тя беше страната, изригнала в сляпа ярост, в серия от мигновени и премерени удари, които като нищо можеха да убият мъжете. Никаква мисъл, само чисто животински инстинкт. Би ли била способна да ги убие? Толкова ли лесно можеше да се върне пак в онова състояние? Не знаеше, не можеше да осъзнае въпросите, които барабаняха в главата ѝ. *О, Господи, не мога да се овладя!*

Някъде дълбоко в нея един глас ѝ казваше да тръгва, да се отдалечи от проснатите на уличката тела. Притискайки се до стената, неспособна да откъсне очи от падналите в безсъзнание тела, тя бавно се дотътри до края на уличката. Докато излезе на тротоара, покрай нея профуча коала. Това я накара да огледа празната улица и от двете страни, като се опита да прогони двамата мъже от съзнанието си. Студеното пресмятане на убиеца бе изчезнало и бе заместено от

панически страх. Застанала сама, Сара внезапно осъзна, че дрехите ѝ бяха прогизнали от пот. Тя затрепери и напъха ръце в джобовете си, за да притисне палтото си по-плътно до тялото. *Някъде има безопасно място. Намери безопасно място.* Гласът отново я поведе и тя го последва в няма покорност, обратно към Шеста улица, назад към светлината, към хората, към успокоителната им близост. Не затича, защото гласът не ѝ разреши да го направи, но zakрачи със спокойна решителност и поради това беше незабележима за околните. Докато завиваше към хотела, по бузите ѝ се отрониха първите сълзи на облекчение.

Едва когато залитна в хотелската си стая, безопасното убежище от атаката, разразила се само преди двадесетина минути, тя успя да се съсредоточи над думите на мъжа: „Днес беше само първото предупреждение, обещание...“ Какво ли можеха да означават? И *Айзенрайх*? Тя се обърна и улови отражението си в огледалото — лицето ѝ бе на черни и червени петна, а косата ѝ — пълен хаос, бе виснала на кичури по раменете ѝ. Очите ѝ обаче бяха онова, което не ѝ позволяваше да се съсредоточи, очите, които не бе виждала от Аман, студентите, безпощадни очи, които я гледаха от огледалото и я осъждаха в тишината.

Едва тогава започна да разсъждава какво можеше да се крие зад нападението. *Защо? Какво го бе провокирало?* Едно обновено изследване. Нищо друго не можеше да е причината. Нищо... Нищо, освен кратките предупреждения: *първи опит. Айзенрайх...*

Студена пот обля врата, когато едно име мина през мислите ѝ: *Комитетът...*

Сара принуди погледа си да се спре в стаята около нея — кутията, която ѝ беше подслон, която я изстискваше в безопасността на изолацията. *Разбира се, Комитетът.* Всичко беше прекалено познато, прекалено много от действителността, която за малко щеше да я унищожи. *Няма да се оставя да бъде въвлечена. Каквото и да става, няма да се оставя.* Тя знаеше какво трябва да направи. Да върне всичко. Папки, бележки — да се откаже от работата си, ако беше необходимо. Нека други поемат отговорността. Нека други да понесат бремето. Спомените за уличката щяха да отшумят. Спомените за Аман. За нея. Тя трябваше да се защити.

Сара посегна към куфарчето си и в този момент забеляза мигащата червена светлинна на телефона. В един панически момент се зачуди дали съобщението от уличката не е било недостатъчно. Те я бяха открили на улицата. Без съмнение можеха да я отрийт и тук. *Игнорирай го. Нека друг се залови с тази игра.* Но по някаква причина не можеше да постъпи по този начин. Трябваше да го чуе, да ги изслуша за себе си, да се убеди, че бяга във вярната посока и поради правилната причина. Тя се плъзна по леглото, вдигна слушалката и набра телефонистката. Отговори ѝ електронен глас, който я информира, че в 5 часа и 10 минути е имало телефонно обаждане за нея. След кратко измъркване, по линията се разнесе втори глас:

„Здравей. Обажда се Ксандър Джаспърс около шест. Вижте, не знам как е било възможно да съм толкова глупав, но когато се върнах в кабинета си, всичко си дойде на мястото. Онази работа с Айнрайх. Не е Айнрайх, а е Айзенрайх. Поне така ми подсказват инстинктите. Ако това може да направи необходимата връзка, тогава то е далеч повече от всичко онова, което и двамата търсим. Обадете ми се.“

Джаспърс. *О, Господи.* Тя не беше сама; тя не беше изолирана. Той бе направил връзката. *Айзенрайх...* И тя се бе оказала човекът, помогнал му да види връзката, да въвлече и него в този кошмар. *Чия е отговорността, Сара? Чие е доверието?*

Тя натисна вилката, освободи я и започна да набира.

*Образованието... може да превърне
агресията в жар, упоритостта — в обвързване,
и променливостта — в страст.*

*„За върховенството“,
Глава IV*

Ксандър бе хукнал с такава скорост, че бе оставил шала си върху парапета и в момента, в който леденият вятър по Шесто Авеню го блъсна в лицето, той си припомни предупреждението на Лундсдорф: *„Закопчай се добре, ако искаш да живееш колкото мен.“* Понякога можеше да бъде изключително чувствителен. Ксандър тръгна по алеята на такситата на „Хилтън“, после влезе през вратата и се озова в потока от топъл въздух, който приятно погали измръзналите му шия и лице. Беше толкова приятно.

Умът му отново се върна към Айзенрайх, докато крачеше през откритото пространство. Моментът на откровението го бе споходил само преди два часа, както си стоеше надвесен над бюрото и прелистваше различни документи. Стъписа се от неговата простота. И може би от собственото си късогледство. *Всичко беше толкова очевидно. Толкова дяволски очевидно.* В първия момент се бе зачудил дали това не беше поредната налудничава теория — една от онези, която Лундсдорф щеше да отхвърли само е няколко думи. Налудничава, да. Но теория? Не. Всичко беше прекалено логично, за да бъде измислица. Разбира се, трябваше да я обсъди със Сара. В края на краищата тя беше експертът, човекът от Вашингтон. *Ти си само един обикновен учен.* Но дори и така инстинктът му подсказваше, че е открил нещо, което осмисляше изследването му, нещо, което можеше да хвърли светлина върху каквото и да си бяха наумили Вотапек и Тайг. Как обаче се вписваха в картината Сара и правителството, си оставаше пълна загадка.

Вече в асансьора хвърли поглед върху документите, които бе взел със себе си. Докато прехвърляше един или два, през паметта му се втурна треската, възбудата, която го бе обземала може би само два пъти през живота му: първият път беше преди три години, когато бе попаднал на неизвестен ръкопис от някакъв невзрачен теоретик от осемнадесети век; вторият път беше само час по-рано, когато си бе спомнил за Айзенрайх. Разбира се, есето от осемнадесети век се бе оказало практически лишено от ценност — точно както беше предвидил Лундсдорф, — но тръпката от лова, възможността да се добере до нещо чрез него, *това* беше разбудило онези чувства в гърдите му. Асансьорът пристигна и той пхна документите в чантата си.

Преди да почука на вратата, Ксандър спря, за да обмисли какво би могъл да очаква от жената, която му бе позвънила само преди час. В онзи момент той бе очаквал истински ентузиазъм, дори възбуда, от откритието си. Вместо това обаче далечен глас му бе наредил да отиде в хотела, като вземе със себе си всичко онова, което счита за важно. И това беше всичко. Съвсем не беше реакцията, която бе очаквал. Но дори и така, зад външната ѝ незаинтересованост Ксандър бе доловил неотложността, почти откритата необходимост двамата да се съберат вечерта. Собствената му възбуда му бе помогнала да прогони изненадващата ѝ студенина от съзнанието си. Сега обаче не можеше да не си спомни тона ѝ по телефона, който бе твърде далеч от образа на жената, с която бе пил чай този следобед. А той не беше единственият, оценил привлекателността ѝ. След като се бе прибрал в Института, триото край камината шумно бе изразило одобрението си от вкуса му. Дори и очите на Клара бяха просветнали при споменаването на ангажимента му в три и половина. Едва тогава той бе започнал да гледа на нея като на нещо друго, а не само като на бюрократ, изпратен от Вашингтон да разшава мозъка му. Бюрократ с доста чаровна усмивка, не можеше да си изкриви душата. Беше прекарал десет минути в кабинета си, мислейки само за нея и за нищо друго.

Звукът от отварянето на двойно резе го върна към действителността. Вратата се откряна на сантиметър-два и Сара и се появи на фона на лампа, осветяваща бюрото ѝ. За момент двамата се гледаха един друг, докато Ксандър се усмихна и попита:

— Може ли да вляза?

Фамилиарността му сякаш вдъхна малко живот в изражението ѝ и тя кимна леко.

— Извинявайте. Влезте.

Той пристъпи прага. Сара веднага пусна резето, после се плъзна покрай него към леглото и опряната в стената възглавница. Едва в този момент той забеляза телевизора; очите ѝ бяха приковани в екрана. Тя дори не бе поискала палтото му, за да го закачи.

— Вземи си нещо за пиене, ако искаш. Барчето е малко, но е добре заредено — каза му тя през рамо.

Ксандър видя миниатюрната бутилка „Джак Даниълс“ върху масичката до леглото и хотелската чаша, пълна с лед и уиски. Очевидно беше започнала още преди пристигането му.

— Благодаря. — Той кимна вдървено, несигурен как да постъпи в следващия момент. Пиене. Правилно. Кимна отново, пусна чантата си върху килима и извади бутилка вода от хладилника. Тя остана втренчена в телевизора, а лицето ѝ потвърждаваше опасенията му, които бе предизвикал телефонният им разговор. Прииска му да убеди себе си, че разликата се дължеше на неофициалността на втората им среща, поради липсата ѝ на грим и на обикновените ѝ дрехи. Но очевидно не беше само това. Той пристъпи до леглото с неловко пъхната в джоба на палтото си ръка.

— И така, какво гледаме? — попита той.

Сара се извърна към него със смущение в погледа.

— Не си виждал още нищо от това?

Ксандър усмихнат поклати глава.

— Бях в кабинета си. Онази работа... с Айзенрайх ми отне известно време и...

— Тогава може би трябва да погледаш. — Тя вдигна дистанционното управление и започна да превключва от канал на канал. Ксандър стоеше загледан в екрана, където всяка телевизионна станция сякаш отразяваше само едно събитие — репортери сред звуците на сирени, противопожарни камиони, линейки. Различни кадри и ракурси, но всички предаваха същото всеобщо объркване, същия хаос. Националната гвардия бе заела постове навсякъде.

— Гледаш Вашингтон, доктор Джаспърс. — Той бавно приседна. — Не е приятна гледка, нали?

Лури, Вирджиния, 26 февруари, 20,17 ч.

Лъчите на фенерчетата прорязваха мрака на хамбара, яркобели на фона на отворената врата на хамбара, а сините и червените светлини от полицейски коли шареха по самотното здание. От устите на мъжете с карабини излизаха гъсти кълба пара и изчезваха в нощното небе, хора с камери очакваха финала на нощ, на каквато до този момент не бяха ставали свидетели.

— Току-що ми казаха, че и тримата холандски дипломати са живи — изграчи глас през мегафона. — В критично състояние са, но са живи. Което означава, че не си извършил убийство. Все още имаш шанс, ако излезеш и се предадеш. — Тишина. Човекът от ФБР се обърна към агента до себе си. — Имаме ли хора и отзад? — Мъжът кимна. — Даваме му три минути и после влизаме. И кажи на тия шибани репортери да се разкарат.

Някъде от мрака се появи гарван, размаха тежко крила и кацна на замръзналата земя между хамбара и полицията. Той застана спокоен с извита наляво глава, привлечен от мощните лъчи. Измина половин минута, преди скърцането на ръждясала панта да прониже мрака; птицата се обърна. Прегърбена фигура застана на прага на хамбара, потънала в сенките. Гарванът изведнъж се втурна към него, като размаха криле. Мъжът на прага се смути, вдигна ръце да заслони очи срещу светлината и се опита да побегне.

Разнесе се самотен изстрел. Главата на Егарт се отметна назад и той рухна на земята.

— Кой посмя да стреля? — изрева мъжът с мегафона. Той затича към тялото, придружен от двама мъже с костюми.

— Господи, така ми се повдига от тия местни юнаци — просъска той.

Тримата стигнаха до тялото и го преобърнаха с лицето нагоре. Мъжът поклати глава и се изправи, после се обърна към прожекторите.

— Никой да не мърда от мястото си. Искам да знам кой стреля.

Един от агентите му извади бележка от джоба на Егарт и я връчи на изправения мъж. Той я разгъна и зачете: „Заради греховете на всичките содомити и онези, които ги подкрепят. Нашият гняв е бърз и безпощаден.“

Той разпозна отличителните знаци в дъното на листа. Още един фанатик от милициите.

— Изглежда не е харесвал факта, че нашите холандски приятели идват от страна, където се толерират хомосексуалистите. — Той пъхна бележката в пластмасова торбичка. — Ще видим какво ще кажат в лабораторията. Виж дали няма връзка с днешната лудница.

Приблжиха се двама мъже в костюми, които съпровождаха щатски войник — мъж към края на четиридесетте.

— Това ли е наследникът на Трайгър? — попита мъжът.

Мъжете кимнаха.

— Казвам се Грант, Томас. Вирджиния...

— Добре, господин Грант, Томас. Какво стана, по дяволите?

Войникът не каза нищо. *Саможертва, приятелю мой. Винаги трябва да има място за саможертва.*

Сара се бе преместила до хладилника и си допълваше чашата.

— Общо, осем акта на тероризъм. Градът е обърнат с главата надолу...

— Чакай малко — прекъсна я Ксандър, повлиян от последните няколко минути. — В уличка? Те... нараниха ли те?

— Не, те бяха професионалисти. — Тя захвърли празната бутилка в кошчето.

— *Професионалисти?* — Той бавно поклати глава с очи, впити в гърба ѝ. — Не съм сигурен, че разбирам... *Професионалисти?* Но каква връзка има това с...

— Точно това е и моят въпрос. — Тя се обърна към него. — Защо им беше да описват хаоса, който в момента виждаш на екрана, като „първи опит“?

— Първо го нарекоха... — Внезапно прозрение се изписа върху лицето му; думите сами излязоха от устата му: — „Първи опит за предположение чрез опит...“

— Какво? — попита тя.

Той вдигна очи с поглед, зареян в далечината.

— По този начин всеки човек от шестнадесети век би описал експериментирането.

— Кажете го на английски, професоре.

Той се обърна към нея.

— Пробен полет. Нещо като пробване колко е дълбока водата. Нали това е първият опит. Защо ще наричат Вашингтон първи...

— Защото искаха да ме убедят да забравя за Айзенрайх.

— *Те* споменаха Айзенрайх? — възкликна Ксандър, неспособен да овладее изненадата в гласа си. — Но откъде са могли да научат за Айзенрайх? Дори и аз не можах да направя връзката, докато... — Лицето му се изкриви от страх. — О, Господи. Разбира се. — Той отново впери очи в екрана. — *Те са* Айзенрайх.

Ксандър крачеше напред-назад по пътеката между леглото и нагревателя, здраво стиснал с двете си ръце наполовина пълната чаша със скоч. Две стъпки напред, кръгом, две стъпки, пак кръгом. Сякаш бе изпаднал в транс. От време на време спираше и поглеждаше в очите Сара, която беше на леглото и се опиташе да сортира някои от документите, които бе донесъл. След едни доста неудобни пет минути той рухна в креслото до прозореца и си наля алкохол в чашата. Осъзнала, че Ксандър е приключил със странния си ритуал, Сара вдигна глава.

— Не мога да проумея много неща от това. Половината от тях не са на английски.

— Немски и италиански — отвърна Ксандър с дистанциран глас.

— Правилно. Вижте, професоре... Ксандър — поправи се тя, в опит да премахне дистанцията. — Разбирам, че това не са от нещата, с които ти се налага да се сблъскваш всеки ден...

— Меко казано. — Той помести чашата си върху бюрото. — Ако си спомняш, аз се занимавам с теория, госпожице Трент.

— Да, аз...

— Седя си в малкия уютен кабинет, чета си книжки и статийки и после пиша за тях. Това е. Не правя нищо такова, което би ми довело физическо нападение, без значение дали изпълнено от професионалисти, или не. Предполагам, че очаквам още някого, за да видя как се потвърждават теориите ми. — Той спря. — Което повдига няколко наистина много интересни въпроса. Коя точно си ти?

— Какво?

— Не искам да съм груб, но малкото, което ми е известно за Държавния департамент, особено за изследователския му бранш, е че няма нищо общо с тъмните улички или с професионални нападатели. Хората като теб са... учени. Вие нямате нищо общо с тази действителност.

— Давам си сметка за това. — Тя направи пауза и го загледа.

— Което означава...

— Което означава, че съм замесена. Също както и ти.

— Това не е отговор.

— Бих могла да разбера *защо*, ако знаех какво означава Айзенрайх.

— Разбирам. — Той зачака още откровения; когато обаче такива не последваха, продължи: — Виж, знам, че съм щастлив да разговарям за Айзенрайх. Това е причината да дойда. Но бих предпочел да знам дали си имам работа с ЦРУ или ФБР, или който акроним е най-популярен тия дни...

— Имаш си работа с мен — прекъсна го тя.

— Това е много загадъчно.

— Не, така е по-безопасно. — Тя го загледа. — Айзенрайх, професоре. Как се връзва това с Вашингтон?

Той отвърна на погледа ѝ, като се мъчеше да съхрани остротата му. След половин минута безуспешен опит, той издиша дълбоко, после поклати глава.

— Добре. — Той седна. — Айзенрайх. Не е то, а *той*. Швейцарски монах. Починал преди четиристотин и петдесет години при доста неприятни обстоятелства...

— *Монах*? Но как може един монах...

— Заради трактат за политическата власт, който е написал.

Сега беше ред на Сара да поклати глава.

— Една книга да обяснява какво се случва в днешно време? Прости ми, професоре, но колко опасен може да бъде...

— ... един ръкопис? — Той се приведе към нея. — Документът сам по себе си никога не носи вина, госпожице Трент. Цялата работа е в това как го *използват* хората. Спомняте ли си Макиавели? Ако дадена теза бъде тълкувана буквално, теорията винаги може да доведе до всякакви неприятности. Ако се нуждаете от по-нататъшно доказателство, винаги можете да прелистите на следващата страница.

— Искаш да ми кажеш, че ръкописът е причинил *това*? — възкликна тя, сочейки към екрана. — Това е саботаж на изключително технологично ниво, професоре. Тук става дума за компютърни манипулации, изключително технологични експлозивни, актове на тероризъм, които никой *теоретик* от шестнадесети век не би могъл дори да сънува.

— На него не му е било необходимо да разбира...

— Един от най-големите градове в САЩ е на прага да обяви извънредно положение. Трудно ми е да повярвам, че един ръкопис може да бъде отговорен за това.

— Не вярвай. Петър Велики си е държал екземпляр от книга с автор някой си Пудендорф до леглото. Той е писал в дневника си, че тя е била ключа към всяко политическо решение, което вземал. Чарлз Пети си е имал Марк Аврелий, Кромвел — Хобс. Деветдесет и петте тези на Лютер изправят на нокти Рим през последните четиристотин години. Спомни си, че тези хора не са имали телевизия или радио; Опра не им е казвала какви книги да четат. Така че те сами е трябвало да намират своите ориентири. Онези, които са били неграмотни, са намирали своите пътеводни звезди в църквата; грамотните са ги откривали в книгите; а онези, които са се стремели към властта, са откривали своите в някой специфичен ръкопис, а няколко от тези ръкописи са довели до някои от най-черните моменти в човешката история. — Той постави дистанционното управление върху телевизора. — Можеш ли да ми кажеш кой е изобретил телевизора, госпожице Трент? — Тя поклати глава. — Точно така. Но всички помним Гутенберг и печатарската му преса.

— Тогава защо тази книга?

— Защото се е предполагало, че с нейна помощ Медичите ще станат владетели на Европа. Макиавели им е предлагал само Флоренция. — Той внезапно бе споходен от някаква мисъл. — „Един град не е достатъчен“ — добави той, повече на себе си, отколкото на нея.

Тя гледаше как очите му продължаваха да се учудват.

— Защо да се „е предполагало“?

Бяха му потребни няколко секунди, за да се съвземе.

— Какво? А, защото... не сме сигурни, че съществува.

— Какво? — Главата ѝ се стрелна напред. — Той никога не е писал тази книга?

— Не ни е известно. Съществуват голям брой... хипотези по този повод.

— Ами тогава създавай хипотези.

Улф Поинт, Монтана, 26 февруари, 20,42 ч.

Лорънс Седжуик стоеше на верандата с подпрени на парапета ръце. Нощната температура бе спаднала под нулата. Той се наслаждаваше на студа, а очите му се присвиваха при внезапните пориви на вятъра откъм откритото поле. Кичур бяла коса, малко преждевременен за мъж в средата на петдесетте, придаваше определена отличителна черта на лице, което обикновено привличаше погледи с изключително правилните си черти: високите скули, добре очертаните устни, меката усмивка, с която сякаш благославяше околните.

Седжуик погледна часовника си. Последната кола трябваше да пристигне по разписание преди десет минути.

Внезапната поява на фарове, промъкващи се през гората, разсея тревогите му. След минута автомобилът се появи на портала със силно димящ ауспук. Колата спря близо до верандата и Седжуик слезе по стъпалата.

— Защо се забавихте, госпожице Грант? — Без поздрав. Без благодарност за свършената работа.

— Размирици — беше бързият ѝ кратък отговор.

Тя зачака той да продължи с атаката си, но той само кимна и тя се промъкна покрай него в къщата. Последваха я двама млади мъже. Тримата оставиха саковете си в един шкаф в коридора и влязоха във всекидневната. Камината гореше силно. Старецът бе застанал до нея и хвърляше цепеници в нея.

— Вярвам, че пътешествието ви е минало леко. — Той хвърли последната цепеница, проследи как пламъците рязко се усилиха за момент и после се обърна. — Колата... Какво се случи с колата на господин Егарт? Защо не си беше на мястото?

Тримата се спогледаха, после спряха погледите си върху него.

— Това беше на... Тринадесета. Той не се появи — проговори Джанет Грант.

— Да, това ми е ясно. — Той се придвижи до най-близкото до огъня кресло и седна. — Просто зададох въпрос.

— Знаете ли, че е бил изложен на риск? — Седжуик се появи под арката.

— Ние само... само веднъж се обадохме по радиото — отвърна тя.

— Но вие бяхте инструктирани да пазите пълна тишина в ефира. — Старецът говореше със спокоен глас; в тона му почти не можеше да се долови емоция. — Как тогава е било възможно да чуете нещо? — Жената не отговори. — Подозирам, че не сте успели да изпълните онова, което ви е било наредено, защото сте си дали сметка за пораншната ви грешка на Дванадесета улица. Нали не греша, госпожице Грант?

Тя гледаше право пред себе си.

— Не.

— Поне знаем истината. — Той се загледа в огъня. — Такива грешки могат да струват скъпо. Но, разбира се, винаги могат да бъдат поправени.

— Разбирам...

— Вие разбирате много малко. В противен случай тази ситуация никога не би възникнала. — Студената прямота в отговора на стареца я свари неподготвена. Той се обърна към нея. — Баща ви е поел отговорността за действията ви. Той винаги е бил наясно с този процес, с ролята, която трябва да играе. — Старецът направи пауза. — А вие наясно ли сте с този процес, госпожице Грант? — Той отново изчака. — Вярвам, че това е нещо, върху което трябва добре да помислите.

Младата жена остана безмълвна, неспособна да отговори.

— Хиляда петстотин тридесет и първа. — Разказът за монаха видимо отпусна Ксандър. — Когато родът Медичи възобновил контрола си върху Флоренция, Айзенрайх изпратил няколко откъса от ръкописа си като подарък на завръщащите се завоеватели. И той като Макиавели преди двадесет години, също търсел работа. В страниците,

които изпратил, както предполагаме, той намеквал за някакъв начин, чрез който неколцина мъже — разбира се, Медичите — биха могли да завладеят властта не само в един град, но и в целия континент. И не просто чрез военна агресия. В този хаос върху леглото се намира копие на писмо от папските архиви, което Климент Седми разпратил до неколцина от кардиналите си по онова време. Климент — който неслучайно е от рода Медичи описва малкото, което е видял от трактата, като „*труд с големи, но опасни възможности*“. Повече изплашен, отколкото заинтригуван, Климент се разпоредил ръкописът да бъде намерен и изгорен. Ако е бил малко по-смел, кой знае как би изглеждала картата на Европа сега? Но защо папата не е пожелал да увеличи властта си? — За къде повече? Той е бил главата на католическата църква — най-големият източник за социален и политически контрол в познатия тогава свят и е държал най-големите козове. Той е бил викарият на Исус. Екскомуникацията все още е била доста силно оръжие. Той е разполагал с цялата възможна власт. Това, от което не е имал нужда, е било някой от съперниците му — най-вече Хенри в Англия или Франциск във Франция — да се докопа до документа и да застраши европейската стабилност.

— И Климент го е унищожил?

— Точно там е голямата ирония. Той открил Айзенрайх — или по-точно незаконороденият му син Алесандро, дукът на Верона, го открил, — но изтезавали до смърт стария монах, докато получат каквато и да било информация за местонахождението на документа. Климент вероятно е прекарал няколко много напрегнати седмици в очакване ръкописът да се появи в някой друг кралски двор, но нищо не се появило.

— Значи в крайна сметка документът не е създал никакви проблеми.

— На Климент, да. Ръкописът повече не се появил на бял свят. Всъщност в писмо, написано до Алесандро около два месеца след смъртта на Айзенрайх, папата вече е бил убеден, че цялата работа е била измама — не е имало никакъв ръкопис и че Айзенрайх е съчинил заплахата само и само за да получи работа при някой владетел.

— И целият епизод е потънал в забвение?

— Като си помислиш, в началото на тридесетте години на шестнадесети век Климент не е имал време да се разправя по-нататък с

ръкописа на Айзенрайх. Крал Хенри Осми скъсва с католическата църква и това е било далеч по-сериозна заплаха, отколкото някакъв хипотетичен ръкопис на умрял човек.

— Но ако той отново се появи? — попита Сара, измъквайки копията на папската кореспонденция от купчината. — Айзенрайх е написал ръкописа.

— И да, и не.

Тя замря.

— Това не е отговорът, който търся.

— Няма доказателство, няма ръкопис. Това е, в което вярват повечето учени.

— Това е *не-то*. Какво е *да-то*?

— *Митът* за Айзенрайх — обясни той. Сара поклати глава. — През последните няколко столетия името на Айзенрайх се появява в различни писма, документи, дори и в бележките върху полетата на една страница и винаги през периоди на политически борби. По време на Тридесетгодишната война се появява един трактат — „Науката на Айзенрайх“. Силна вещ, но не точно в нашия коловоз. Нашият монах се появява по време на английския протекторат, Френската революция, дори и в този век и началните години на Третия Райх.

— Тогава какво точно са си мислели всички те, че е имал да им съобщи?

— Доколкото ни е известно — кога и как да се предизвика хаос. Убийства, изгаряне на зърнените запаси, разрушаване на пристанищата. Не ти ли звучи познато?

— И ти мислиш, че книгата действително би могла да очертае...

— Това, което мисля, няма значение. Ти ме попита какво са очаквали те да им каже документът. Очевидно, той е свършил доста добра работа. Проблемът е там, че никой до този момент не е вземал на сериозно позоваването на ръкописа.

— Защо? Защото хаосът никога не е възникнал ли? Това и защото повечето учени вярват, че самата идея за мита е била достатъчно оръжие.

Сара вдигна глава.

— Тук вече изгубих нишката.

— Помисли за това. Ако искаш да консолидираш силите си и да си сигурен, че всички имат една обща цел, кой е най-лесният начин да

ги сплотиш?

— Един общ враг — отвърна тя.

— Точно така. Заплаха, която ги принуждава да се бият рамо до рамо. И представи си, че в този момент откриеш някаква стара история за някакъв ръкопис, който призовава, да речем, към строги ограничения на индивидуалната свобода, към разрушаването на инфраструктурата на текущия пазар и така нататък, и убедиш сънародниците си, че наистина съществува група, готова да наложи тези мерки на държавата. Как ще постъпят последователите ти? Те веднага ще козируват и ще хукнат да унищожават заплахата. И по време на този процес ще изтребят цялата опозиция.

— Това ли всъщност е представлявал Айзенрайх? — попита Сара. — Измислено оръжие, използвано от някои схватливи политици за елиминиране на опозицията?

— Така мислят много историци. Дори и името възбужда въпроси. На немски думата *Айзенрайх* означава *стоманена държава* или *железен режим*. Съвпадението е... прекалено точно, за да бъде вярно.

— И ти си съгласен с това?

— Ако бях съгласен, щях ли да съм тук? — Ксандър се изправи и тръгна към банята, като взе пътлом чашата си.

— Почакай малко — възкликна Сара, когато шумът от течащата вода отекна в стаята, — всички тези подробности за индивидуалните свободи и пазарните ограничения откъде си толкова сигурен, че това го е имало в ръкописа?

— Не сме сигурни — отвърна Ксандър от банята с променен от течащата вода глас. — Не забравяй, че всичко това е мит. А митът има тенденция да се подхранва от само себе си. За период от над четиристотин години се добавят още факти; появяват се малки памфлети за разрастването на мъдростта на този велик мъж. Всичко зависи от това, какво искат онези схватливи политици. — Той излезе от банята с чаша и хавлия в ръце.

— Изграждаш много сериозна постановка в полза на *не-тата*.

— Съзнавам го. И така, днес следобед малко се поразрових. — Той седна до нея на леглото. — Преди по-малко от месец се появиха две статии, написани от един професор от Университета във Флоренция — единственият човек, който през последните десет години защитава тезата за съществуването на ръкописа. Карло...

— Пескаторе — прочете Сара от най-горната страница в ръцете на Ксандър. — „Айзенрайх: Ла доманда ризолуто.“

— „Решеният въпрос“ — преведе той.

— Наистина ли е разрешен? — попита тя, като се мъчеше да чете над рамото му.

— Не съвсем, макар че защитава доста добре тезата си, от малкото, което съм прочел. Текстът е повече технически, но става ясно, че той е видял нещо, което смята за автентични откъси от един от оригиналните ръкописи. — Той й подаде снопа листове и продължи да рови.

— Какво искаш да кажеш с това „един от оригиналните ръкописи“?

— Обикновено винаги е имало два или три преписа, в случай че оригиналът се изгуби или се повреди преди отпечатването му. Като предпазна мярка. За онези от нас, които вярват в сагата на Айзенрайх, смятаме, че е имало две версии. Едната е била изпратена на папата, а другата е запазил за себе си.

— И ако вземем предвид днешните събития, ти мислиш, че Тайг, Седжуик и Вотапек разполагат с единия, а Пескаторе — с втория?

— Това би било забележително, не мислиш ли?

— И се опитваш да ме убедиш, че те биха могли да го използват за изграждането на...

— Нямам представа. Не забравяй, че работата е в това, какво *виждат* те в него, как го интерпретират. Вземи за пример Библията — помисли си само колко много версии на *истината* хората откриват на страниците ѝ. Подавана лъжичка по лъжичка по същия начин, книга като тази на Айзенрайх би могла да създаде не малко фанатични последователи — някои, прегърнали далеч по-страшна истина. — Той се приближи до купчината и издърпа втората статия. — Освен това в тази статия Пескаторе сякаш твърди, че съществува някакъв план във времето, свързан с ръкописа — последователен, изграден на стъпки процес, първо, за предизвикване на хаос, а после и за възползването от него. Това прави от документа нещо наистина могъщо.

— Добре, а какво би се получило, ако някой открие другата версия? — попита тя с вече оживено изражение на лицето. — Биха ли могли да разберат какви планове кроят нашите трима приятели, а не само като... пробен полет?

— Предполагам... но...

— Но какво? — заупорства тя.

Ксандър се върна на креслото.

— Виж, тук вече мога и да се отклонявам. Това е... теория. Няма никакво доказателство, което да свързва...

— Двамата мъже в уличката бяха много реални, професоре. Онова, което се е случило днес във Вашингтон, също не е теория.

Ксандър се втренчи в нея.

— Знаем. — Той поклати глава. — Просто когато идвах насам, ми хрумна...

— Хрумна ти, че това е част от някаква академична интрига, нещо, което да стане основа за следващата ти статия. — Той бавно кимна. — Е, очевидно тук има и нещо повече — изрече тя колкото на него, толкова и на себе си. — Това не е теоретично упражнение. Ако на тях им е известно, че Пескаторе разполага с копие, те ще поискат да му го отнемат. — Тя се придвижи до ръба на Леглото и заговори вече целенасочено. — И те в никакъв случай не биха допуснали документът да попадне в ръцете на някой, способен да го разшифрова. — Тя се увери, че думите ѝ попиха дълбоко в съзнанието му, преди да се премести на другия край на леглото до куфарчето си.

— Виж — произнесе той, все още неспособен да се опомни от последните пет минути, — аз си изпълних поетото от мен задължение. Знаеш как е свързан Айзенрайх с всичко това. — Той я гледаше, докато тя разкопчаваше куфарчето. — И така, коя всъщност си ти?

Тя спря за момент и вдигна глава към него.

— Да ти кажа честно и аз не съм сигурна.

— Това не е много успокояващо.

Да, така е. — Тя се пресегна под леглото и за момент беше заета с обуването си. — Облечи си палтото. Вземи си всичките неща с теб. — Тя усещаше как оперативният работник в нея взема връх. — Трябва да намерим сигурен телефон.

— Сигурен телефон ли? — попита той. — Коя си ти, по дяволите?

Вирджиния, 26 февруари, 21,04 ч.

Томас Грант, облечен в новопридобитата униформа на щатски войник от щата Вирджиния, седеше на предната седалка. Единият агент на ФБР беше зад него, а другият беше на волана. Имаше въпроси, които се нуждаеха от отговор. Те му бяха *предложили* да ги съпроводи.

— Значи решихте, че той посяга към оръжието.

— Да — отвърна Грант.

— Значи вие действително си помислихте, че той...

Грант внезапно се пресегна и сграбчи кормилото, като го извъртя, насочвайки колата в парапета. Мъжът на волана направи опит да го изблъска и овладее волана, но беше застигнат абсолютно неподготвен. Миг по-късно колата се вряза в парапета и надвисна над пропастта.

— *Саможертва!* — изкрещя Грант. — *Саможертва!*

Колата се стовари долу и избухна при удара.

Сара стържеше с нокти по тухлената стена, докато слушаше; грапавата повърхност ѝ помагаше по-лесно да се съсредоточи. Телефонната кабинка беше тясна, седалката предлагаше частичен изглед към книжарницата в дъното на коридора. Пейките и рафтовете бяха затрупани с книги до тавана. Подредените покрай едната стена лампи „Тифани“ върху трите дъбови маси хвърляха мека светлина върху малкото помещение. Тя се бе надявала, че книжарницата ще откъсне малко Джаспърс от несигурността на момента. Помещението веднага бе оказало ефект, макар че първоначално не бе изразил силно желание да стои. Част от средновековен гоблен бе съумял да го разсее за момент.

— Не — каза тя. — Абсолютно неприемливо.

— Добре. — Гласът на Причард не се бе променил, тонът му бе останал далечен, дори и при опита си да я убеди. — Но може би ще е най-добре, ако дойдеш...

— И да се възползвам от *помощта* ти? — Тя дори и не направи опит да скрие презрението в гласа си. — Пред очите ми е една вечер в Аман...

— През която ти направи своя избор. Вече сме го обсъждали. Ако не беше извела Сафад, градът...

— Едно момиче загина заради този *избор*. Този живот... Беше пренебрежим при сравнение със съдбата на цял град, може би дори и регион. Последниците с израелците...

— Това нямаше да има никакво значение! — Тя се принуди да спре, долавяйки отровата на омразата в гласа си, железния обръч около гърдите си и побелелите кокалчета на ръката си, стиснала телефонната слушалка. Затвори очи и си пое дълбоко дъх. — И откъде тази внезапна загриженост? — Тя се насили да отвори очи и да ги впие в стената. — Както винаги, ти си повече от щастлив да пуснеш поредната си стратегия в движение.

— Ние не си давахме сметка...

Сара се изсмя и изпита наслада от тишината, която бе предизвикала.

— И за момент дори не съм се съмнявала, че не сте си давали сметка. Не — продължи тя. — Идвам при вас и веднага ме откарвате в някоя малка и приветлива фермичка в дълбоката провинция на Мериланд, където да разберем къде е допуснатата грешка в терапията...

— Както вече ти казах, всички сме впечатлени от действията ти в уличката. Мога да те уверя, че никой не поставя под въпрос...

— Пет пари не давам какво си мислите.

Последва нова тишина.

— Тогава излизай, Сара. Ела, предай всичко и напускай. — Той направи пауза. — Този път не мисля, че има някакви допуснати слабости.

Допуснати слабости. Тя усети как гневът се надига в гърлото ѝ и изпита адско желание да удари мъжа от другата страна на линията. Вместо това тя насили очите си да гледат към Джаспърс, който се бе прегърбил, за да прочете написаното върху гърба на някаква книга. Този беззащитен учен, абсолютно неподготвен за подобни мръсотии, без дори да си дава сметка в какво се набърква. *Допуснати слабости.* Думите дращеха душата ѝ, както винаги. *Чия отговорност, Сара? Чие доверие?* Тя беше обучена да напуска, обучена, че това е единственият начин да оцелееш. Но тя никога не се бе вслушвала в тия думи, никога не се научи.

— Вие нямате представа с какво си имате работа, нали?

Последва поредната тишина.

— Най-добре ще е за теб, ако дойдеш. Вярвам, че...

— Доверието никога не ти е било най-добрата поза. Не, този път ще играем по моите правила. Никакви изненади в последната минута. Никакви допуснати слабости. — Очите ѝ се насочиха към Джаспърс. — Този път никакви пренебрежими загуби.

Десет минути по-късно тя се появи в главното помещение на книжарницата.

— Оправдаха ли се инстинктите ти? — боцна я Ксандър.

— Очаквах обаждането ми, ако имаш това предвид. — Тонът ѝ беше сдържан, докато сваляше един том на Антъни Тролъп от рафта, повече да ангажира с нещо ръцете си, отколкото поради някаква друга причина. — Трябва да видя този ръкопис.

— Почакай, почакай. — Несигурността отново се бе появила в гласа му. — Кой са тези *те*?

— Щеше ли да има някаква разлика, ако знаеше? — Ксандър не отговори нищо, докато Сара връщаше книгата на мястото ѝ и вземаше друга. — Пескаторе. В кой факултет работи във Флорентинския университет?

— Теория на политиката — отвърна той, без почти да се замисли. Продължи опита си да омаловажи въпроса ѝ, но беше все така развълнуван. — Какво искаш да кажеш с това, че не би имало никаква разлика? Спомни си, че съм писал за...

— Не си писал за тях. — Напрегнатият ѝ тон го предупреди да не продължава с настойчивостта си. — Това, от което имам нужда, е едно препоръчително писмо до италианеца. Нещо, което ще ми позволи да видя върху какво работи той. И искам да си вземеш няколко дни отпуск. Знаем едно място в Делауеър. Ще се свържа с теб веднага щом се върна...

— Почакай секунда... Ти ще отидеш да се срещнеш с...

— Той има ръкописа.

Прямотата ѝ направо го зашемети.

— Разбирам — отвърна той. — И какво възнамеряваш да правиш с него, ако той все пак ти разреши да го видиш?

— Остави на мен да се тревожа за това.

Ксандър кимна; несигурността му бе преминала в чувство на безсилие.

— Значи аз ти давам писмото, изчезвам, а ти говориш с Пескаторе. Просто ей така. — Той продължи да кима. — За нещастие, не мисля, че нещо ще се получи по този начин, още повече, като имам представа от Карло.

За пръв път след приключването на телефонния разговор Сара го погледна в очите.

— Ти го познаваш? — Тя не успя да прикрие изненадата си.

— Познаваме се от десет години — отвърна той с небрежен тон. — Карло е един от другите протежета на Лундсдорф. Всъщност той беше първият, който ме насочи към Айзенрайх и събуди любопитството ми. Аз се опитвах да ти го кажа...

— Така ли? Значи тогава всичко е наред. Обади му се и му предай, че аз идвам.

Ксандър се опита да потисне раздразнението си.

— Просто така?

— Мисля, че на място ще се оправя.

— Настина ли? — Той приседна върху ръба на рафта и кръстоса ръце. — Хайде пак да го повторим. Какво точно възнамеряваш да правиш с ръкописа, ако и когато го откриеш? — Той зачака. — Ще бъде или на италиански, или на латински, а ти си предполагам, перфектна и на двата езика. И разбира се, познаваш отлично езика на шестнадесети век, така че да си пробиеш път през безкрайните страници странична информация, нали? О, и още нещо — продължи той, като набираше скорост. — Карло не е от хората, които обичат да отделят много време на непознати. Той би могъл — подчертавам условната форма, — би могъл да ти позволи да хвърлиш око на няколко страници, докато през това време бдително стои надвесен над рамото ти, и това ще бъде всичко. Той определено е най-грижливият академик, когото познавам. Да не споменаваме, че си и пада малко по параноята. Би могъл дори да си помисли, че съм те изпратил да му откраднеш идеите. Не, той ще бъде внимателен, самодоволен и може би малко по-снизходителен. Онова обаче, което със сигурност няма да намериш у него, е услужливостта. А и освен това няма да го намериш на мястото му. — Прямотата му бързо бе преминала в раздразнение и дори може би с примес на укор.

— Откъде ти е известно всичко това?

— Защото също като останалите двеста учени от тази област през следващите три дни ще бъде на конференция в Милано. — Ксандър направи ефектна пауза. — Утре сутринта хващам самолета в шест и половина. И вече съм си взел няколко дни отпуск.

Сара си позволи усмивка, докато пъхаше книгата обратно на мястото ѝ.

— Разбирам. — Тя приседна до него на рафта, като сгуши ръце в скута си в знак на присмехулна загуба. — И какво предлагаш тогава да направя, като имаме предвид факта, че ти явно си три крачки пред мен?

— След като не искаш да ми кажеш коя си... нека аз поговоря с него.

— Ти и без това ще го направиш.

— Вярно. — Той се усмихна.

— Какво ще кажеш за хората, които може да не искат да откриеш ръкописа? Съобщението им тази вечер беше повече от ясно. По всички линии. — Тя направи пауза. — Това не е игра.

— Малко е късно да ми обясняваш правилата. — В гласа му вече бе започнала да се промъква увереност. — Виж, ти дойде при мен. Разбирам, че си мислиш, че може би съм в някаква опасност, но не би ли се сторило странно на всеки интересуващ се от дейността ми напоследък, ако *не отида* на конференцията? Планирал съм го от месеци. Така че аз просто решавам да отскоча до Флоренция и да се видя със стар приятел. Няма нищо необикновено. — Той изчака коментар, но след като такъв не последва, продължи: — Искаш да знаеш как се вписва ръкописът в цялата тая история. Тогава имаш нужда от някой, който може да го дешифрира, като едновременно с това има достъп и до Карло. Това бих могъл да съм аз. Правил съм му някои услуги в миналото; няколко дни ще забрави за параноята. Всичко, което казвам, е, че ти имаш нужда от мен на някакво фундаментално ниво.

— Това, от което имам нужда, е някой, който знае с какво се занимава той.

Този път беше ред на Сара да се замисли. Вероятността да го откаже от пътуването му беше практически нулева. А ако си е планирал нещата... Може би в такъв случай внезапната промяна би

предизвикала учудване у някого, с което Джаспърс се превръщаше в още по-преследвана мишена? *Преследвана мишена* — това беше фразата, която от месеци, години не бе спохождала съзнанието ѝ. А сега изплува с такава лекота.

Всичко това правеше още по-очевиден факта, че Причард отлично е знаел какво прави. Изпращането ѝ под прикритието на консултация, свързването ѝ с човек като Джаспърс, чувството ѝ за отговорност. „*Тогава напускай.*“ Той никога не бе имал това наум, защото е знаел, че тя няма да се хване на въдицата му. Беше я изработил по най-съвършения начин. „*Няма допуснати слабости.*“ Оставаше само въпросът „защо“. Защо ще я кара пак да се връща там, откъдето бе избягала?

Тя се загледа в учения пред себе си. Логиката му, колкото и да не искаше да си го признае, беше безупречна по конкретния повод. Какво точно планираше тя да прави с документа, след като веднъж успееше да се докопа до него? Гласът в нея се обади още веднъж, макар и по-слабо отпреди: „*С чий живот си играеш, Сара? С чие доверие?*“

— Като имам предвид, че не разполагам с кой знае какво да те спра...

— Имаш ли избор?

— Май нямам никакъв, нали? — Тя се изправи и се втренчи в очите му. — Ще трябва да ми обещаеш, че няма да предприемаш нищо, докато не приключи конференцията, докато той не се прибере във Флоренция. Нищо повече от обичайния контакт.

— Защо? Не би ли било по-логично...

— Не. — Оперативният работник в нея вече издаваше заповеди. — Не забравяй, че ти не си единственият, който работи върху ръкописа. Трябва да се снишиш, поне докато аз стигна дотам.

Сега беше ред на Ксандър да изрази изненадата си.

— Докато ти...

— Имам да свърша малко работа в Швейцария. Ще бъда наблизко. И помни, аз съм единственият човек с досиетата за нашите трима приятели. Ако нещата загрубеят... — Тя отново задържа погледа му — ... ще е добре да има някой, който да знае какво прави. — Сара направи пауза. — Ти просто може да имаш нужда от мен на някакво фундаментално ниво.

Децата лудуваха в снега, като се замеряха със снежни топки, които профучаваха в нощния мрак към почти невидимите цели. Голямото открито пространство, сгушено уютно в основата на продълговат хълм, който се спускаше рязко от страната на тухлената сграда, служеше като съвършено бойно поле. Разнасяха се възторжени писъци, приглушавани от звуците на скърцащите ботуши, тъпчеци почти замръзналия сняг. Малката залесена площ, която граничеше с миниатюрната арена, придаваше на картината умирително спокойствие.

Самотна фигура стоеше на върха на хълма с цигара в едната ръка, докато другата бе пъхнал свита в юмрук за повече топлина в джоба.

Джонас Тайг следеше как димът от цигарата му се устремява нагоре и се смесва с парата, която излизаше от носа му. Знаеше, че прави грешка; лекарят му бе казал да ги остави, но Тайг не беше от хората, които си отказваха каквото и да било удоволствие. С ръст над метър и осемдесет, той имаше стомах, който да го докаже, макар че огромният му бъчвообразен гръден кош правеше всичко възможно, за да прикрие голяма част от издайника под себе си. Сто и петнадесет килограма живо тегло бяха добре скрити под кройката на двуредния му блейзър.

Гледката в подножието на хълма му позволи да се отпусне за момент — тези деца, толкова различни от онези в неговия плътно скрит свят. Той притвори очи и смъкна от плещите си последните няколко месеца, като прогони от мислите си и последните ден и половина. Спомените за собственото му детство — искрящия смях, прогизналите от пот ризи и чорапи, задъханото дишане, студената изненада от внезапната експлозия на снежна топка в нечий гръб. Толкова по-лесно. Толкова по-осезаемо.

Цигарата му загорча. Той я захвърли настрани и долови продължилото не повече от секунда изсъскване, когато огънчето се бе сблъскало със снега. Звуците от пристигащите автомобили, внезапното нашествие от автомобилни фарове го върна обратно към вечерните задачи. Обърнал лице към приближаващите се светлини, Тайг долови забързаните стъпки на един от приближаващите се помощници. Беше време да върне на лицето си решителното изражение, маската на

авторитета, която характеризираше най-популярната фигура в света на телевизионните предавания. Тайг приглади гарвановочерната си коса и закрачи към голямата тухлена сграда. Докато се спускаше по склона с помощника си край себе си, големите букви над двете дъбови врати се сляха по един магически начин в името:

ЧАСТНО УЧИЛИЩЕ ЕЛКИНГТЪН

Тайг си разкопча палтото, докато влизаха през дебелия врати в малкия облицован с плочки коридор на училището. Впечатляващ стъклен шкаф, пълен с трофеи, стоеше пред него. Той смъкна палтото от плещите си и го връчи на младия човек до себе си.

— Дръж го в теб. Тази вечер искам бързо да се измъкнем. Помощникът му кимна и се насочи към редицата врати в дъното на коридора. Млада жена се появи от същото място с бележник в ръка и със загрижено изражение върху лицето си. Ейми Чандлър — продуцентката на „Тайг тази вечер“ — не бе особено възхитена от предложението за двуседмичното турне, приземило се върху бюрото ѝ преди три месеца. Четиринадесет представления в четиринадесет града. Тайг искаше да опознае феновете си, да чуе грижите им. За *нейните* грижи не бе ставало въпрос.

— Имаш на разположение четири минути, преди да излезем в ефир — каза му тя. — Твоите самоотвержени фенове — петстотин на брой — търпеливо очакват обещания сеанс. Поклони им се дълбоко. Ще ти дам знак, когато останат тридесет секунди.

Тайг тръгна към двойните врати, като нагласяваше миниатюрната слушалка в ухото, преди да отговори:

— Ще сляза по централната пътека — каза той, докато тя му оправяше вратовръзката. — Улови ме с предната камера, точно преди да се кача на сцената.

— Дадено. — Тя приглади вратовръзката върху ризата му, намигна му и каза в микрофона си: — Идва. Загрейте ги.

Ейми бързо се измъкна през вратата. Петнадесет секунди по-късно дълбок и резониращ глас се промъкна през глухия шум от многобройни гласове, които идваха откъм вратите.

— Добър вечер, дами и господа, и добре дошли на шоуто „Тайг тази вечер“. — Бурни овации съпроводиха внезапното замлъкване в залата. — Само след няколко минути ще бъдем в ефир, така че се

отпуснете на столовете и ви моля да приветствате топло домакина на шоуто... господин Джонас Тайг.

Тайг зачака знака от Ейми. Миг по-късно вратите пред него се разтвориха и овациите се засилиха с пристъпването му в светлината на прожектора. Класическата за срещи физкултурна зала с неизменния си подиум и дървен под заблестя под безчетните лакирания и покривания с восък, послужила като сцена за записа на тазвечерното шоу от задънената провинция. Студийното оборудване — камерите и колоните за излъчване в ефир — бе натъпкано в едно място точно под баскетболния кош. Тайг вдигна дясната си, свита си в юмрук, ръка в знак на приветствие и се насочи към публиката. Докато се придвижваше сред хората, той напомняше на мъж с безкрайна енергия; на мъж с визия, както го наричаха.

— Какво удоволствие само е човек да се изправи сред вас и да слуша думите ви — прогърмя Тайг, като стискаше наляво и надясно ръце. Той продължи да намига и да кима, докато си пробиваше път сред тълпата. След двете ритуални минути той чу гласа на Ейми в ухото си: „Още тридесет секунди.“

Тайг успя да се изтръгне от една млада обожателка и тръгна по стъпалата към дъното на сцената. Пространството изглеждаше съвсем тясно, подпрелите го от двете страни рафтове с книги и бюро сякаш му вземаха въздуха, но Тайг беше наясно, че операторите си знаеха работата. Той спря точно преди края на стъпалата и зачака уводната част. „Усмихни се, Джонас“, разнесе се в ухото му едновременно с познатата музика.

Той изпълни нареждането ѝ, говорейки под сурдинка в малкия микрофон, защитан за вратовръзката му, с който поддържаше връзка с продуцентката си:

— Самолетът излита по разписание от Рочестър в единайсет и четиридесет и пет ли?

— Ще почака, ако закъснеем.

— Не и тази вечер, Ейми. Точно на секундата. Такъв е планът.

— А какво ще кажеш за жадуващите ти да те докоснат обожателки? — изсмя се тя. — Ще искат да прекарат известно време с теб след представлението, Джонас.

— Точно по разписание и нито секунда повече. — Той махна на един младеж на първия ред и се усмихна, докато говореше. — Само

тази вечер не.

Гласът се извиси над музиката и аудиторията запази пълна тишина, докато Тайг се изкачваше на сцената.

— Тази вечер от великия щат Върмонт, от градчето Елкингтън поздравява с добре дошъл Джонас Тайг и... „Тайг тази вечер“. — Грохотът от аплодисментите отхвърли безмилостно индикаторите в червеното. Тайг бавно закрачи към бюрото, поздравявайки публиката и сочейки към едно или две непознати лица в тълпата. Стигна до стола си и седна точно когато музиката се извиси в кресчендо. Той пооправи микрофона върху бюрото, премести едно снопче листчета за бележки от единия в другия край и вдигна глава широко усмихнат. Беше време да вдъхновява, каза си той. Време да превърне визията в живот.

— Ама тази вечер направо сте страхотни. — Публиката отново изпадна в екстаз. Тайг ги изчака да се успокоят и седнат — кимаше, махаше с ръка, подреждаше си страниците със сценария, — докато, втренчен в камерата номер едно, продължи: — Нека да предам на всички зрители поздравите на целия Елкингтън тази вечер. Както сами можете да чуете, тази вечер сме доста развълнувани. — Последва нов взрив от овации. — Момчета, през изминалите десет дни сме посетили десет градчета и подкрепата, която продължавате да ми оказвате, не спира да ме удивлява. През последната седмица обсъждахме какво ли не — работни места, имиграцията, данъците — от публиката се разнесе стон, когато той се обърна към камера номер две, — а вчера — той направи пауза, придобивайки внезапно сериозно изражение — е, всички знаем какво ни беше в душите вчера. — Той замълча за малко, за да могат думите му да попият в съзнанието на хората. — За нашите приятели във Вашингтон са нашите молитви. — Той отново замълча и се обърна към камера едно. — Тази вечер няма да предъвкваме старите истории, но на мен ми се струва, че те всичките носят едно и също ясно съобщение: какво става в тази страна? В какво трябва да вярваме, когато работата ни, самият ни живот са подложени на риск? Губим ли контрол? — Взрив от аплодисменти го накара да замълчи за няколко секунди. — Това, което следва, е, че е дошло времето да направим така, че да се чуят гласовете ни. Това е и целта на цялата ни двуседмична обиколка. А тази вечер ние си мислехме: какво би било по-подходящо — на тази прекрасна сцена в гимназията — от това да разговаряме за състоянието на образованието в тази страна. Вярно е, че

може от време на време да ни се налага да затягаме коланите, дори може да ни се наложи да сложим по още няколко брави на вратите си, но всичко това сме го правили и преди. Когато става въпрос за децата ни и тяхното бъдеще... тогава трябва наистина да си седнем на задниците и да се замислим сериозно. — От дъното на залата се раздадоха одобрителни възгласи. — Както знаете, нямам навик да започвам представлението с монолог, но тази вечер, е, тази вечер ще ми позволите. Искам да ми отделите няколко минути, за да ви поговоря за нещо, което е прекалено крехко, за да си позволим да го оставим в погрешни ръце. — Той отпи от водата и положи ръце върху бюрото. — Когато стане дума за образованието на децата, съществуват няколко доста странни идеи. Идеи, според които моралът не бива да се преподава в училищата, че религиозната вяра не бива да се поощрява. Лично за мен това е малко тъжно, особено когато училището означава мястото, където ние превръщаме младите мъже и жени в хора, съвсем различни. Затова сме и тук тази вечер, защото се чувстваме болни и сме погнусени от една система, която ни казва „не“, която ни *принуждава* да се отказваме от собствените си идеали и има претенциите да заявява, че *нашата* визия била някакси неприемлива. Неприемлива? — Тайг си позволи забавен смях. — Когато ние сме тези, които искат по-висок морален стандарт, по-голямо чувство за обществено поведение, една инвестиция в бъдещето на децата ни. — Възбудените гласове от публиката се увеличиха. — Знам. И аз самият не мога да проумея. Въпросът е: означава ли това, че ние искаме система, която да настоява за още повече *контрол* върху носителите на този млад живот, която иска същия вид свобода да избира какво да не преподава, както други искат да избират какво да преподават? Може би. Но какво толкова лошо има в това? — С обръщането на Тайг към втората камера маркерът на аплодисментите отново достигна максимум. — Ограничения, параметри — това са здравословни неща, когато имат силно морално оправдание, когато помагат за изграждането на характер. Както сте ме чували много пъти да казвам, прекалено много време беше употребено в подкрепа на маловажни елементи, причините, които само злоупотребяват с думата *право* — в този случай, правото да се преподава това, да се брани онова. Някои неща не заслужават този вид протекция, поне не в училищата. — Тайг вдигна един вестник от бюрото и посочи към едно заглавие. — Четох

го онзи ден и направо бях изумен. „СЪДЪТ ОТВАРЯ ВРАТАТА“ — прочете той, клатейки глава, докато гледаше в страницата. — „Ню Йорк Таймс“ поруменя от един закон, който твърди, че сексът *трябва* да намери място в класната стая. — Публиката избухна в смях. Тайг вдигна глава с овчедушна усмивка върху лицето си. — Хайде, не ми се смейте, момчета, знаете какво имам предвид. — Той се изсмя и се обърна към един от операторите си: — Тази вечер тук са се събрали доста шегобийци, Пит. Може би ще си пийна една чаша студена върмонтска вода. — Публиката развеселено го аплодира. — А сега вече сериозно — каза той. — Нека ви попитам — има ли *нужда* дъщеря ми да знае за контрола върху раждаемостта? Може би. Но *не* и в нашите училища. *Трябва* ли синът ми да знае за хомосексуалистите и еднополовите родители? Вероятно. Но *не* и в нашите училища. Трябва ли децата ми да влизат в контакт с музика, която ги учи на порнография и насилие? Бих казал никога. И определено *не* в нашите училища. — Тайг отпи от чашата си. — Затова, като правим петиции чрез нашите училищни съвети, ние искаме да дистанцираме децата си и себе си от една система, която в името на някои от конституционните ни свободи претендира за правото да налага тези стандарти — а аз използвам термина в много широк аспект — върху всички нас. Това не са стандарти. Това е извинение. Извинение да се поеме отговорност за онова, което става между тези стени. — Последва нов взрив от аплодисменти. — Когато питам правителствените служители — а аз съм длъжен да го правя — защо детето ми трябва да бъде индоктринирано от банда либерални политикани, те нямат отговор. И става болезнено все по-очевидно, че според тях училищата не са нищо повече освен почасови затвори за децата, които нямат желание да учат за себе си, да не говорим за нещо друго. Те не са деца. На тях не им е позволено да бъдат деца при всичките тия безсмислици, с които ги тъпчат. Може ли едно дете на четиринадесет години да проумее какви въпроси повдига проблемът с абортите? Може ли едно петнадесетгодишно дете да разпознае последствията от растежа в дом с еднополови родители? Може ли човек на шестнадесет години да усети разликата между музиката и промиването на мозъците? Аз поне не мисля така. — Залата избухна в овации. — Стандарти. — Тайг отново се изсмя недоверчиво с обръщането си към първа камера. — Стандартите предполагат грижа — грижа за тези млади умове, за

техния дух, за усета им за себе си. А това е изгубено. — Той отново направи пауза. — Сега, да предположим, че ви кажа, че системата, веригата, която сме принудени да носим около вратовете си, няма да оцелее. И че когато дойде този момент, ние трябва да сме готови с училища, в които децата ни наистина да завършват с чувството за предназначение, за мисия. Един нов тип ученик, нов подход към обучението и активизма. Как бихте ми отговорили? Как бихте реагирали вие? — Нови вълни аплодисменти. — Но единственият начин, по който това може да се случи, тези училища да павират пътя и да наложат тези стандарти, е, ако ние *сега* се отделим. Хора, ето към какво се стремим. Ние трябва да се подготвим да се наложим, когато дойде този момент. Ние сме на прага на повратен буреносен период; прекалено много неща се случват около нас, за да не ги забележим. Истински се страхувам, че случилото се вчера във Вашингтон е само началото. Това е и причината това училище, тези училища да бъдат готови да поемат юздите, да застанат като несъкрусима скала, върху която да съградим бъдещето си. Да павираме пътя към това бъдеще. — Той се измести към втората камера. — Какво ни носи това бъдеще? И как се подготвяме за него? Ето за това ще говорим тази вечер. — Той вдигна листовите пред себе си и ги отмести настрана. — Много съм ви благодарен, че ме оставихте да се изкажа, но сега е ваш ред. Когато се върнем, ще видим колко още можем да развием тази тема тази вечер. Така че размърдайте си мозъците, момчета и момичета, а ние веднага се връщаме.

Ярката светлина върху лицето му изгасна и Тайг се отпусна назад. Той измъкна миниатюрната слушалка от ухото си в очакване на гримьора, който се приближи откъм крилата за още няколко корекции тук-там. Ейми беше точно зад него.

— Държах ли ги будни? — попита Тайг.

— Само се придържай в разумни граници — отговори тя, като положи нов сноп листа върху бюрото му. — Накрая малко остана да прекрачиш границата — „буреносен период“. Нека си останем във времето преди Апокалипсиса.

— Имай ми доверие, Ейми. Те всички ухапаха.

— Те винаги ухапват, Джонас. Това е, което малко ме плаши.

— Ти какво, да не се оплакваш от рейтингите?

Тя се усмихна и вдигна слушалката.

— Пъхни си я в ухото. След тридесет секунди отново сме в ефир. Тайг се усмихна. *Да прекрачиш границата...* Те бяха далеч по-близо, отколкото изобщо би могла да си представи.

Чашата с уиски се гушеше почти празна в дланта на О'Конъл. Той бе изключил флуоресцентното осветление над главата си и си бе позволил да се поразпусне в мъждивия отблясък на обикновената настолна лампа. От стъклото на затъмнения прозорец го гледаше отражение — неговото тяло, удобно разположено върху кожения диван. Някъде зад стъклото ледените води на Потомак течаха мълчаливи и безучастни, накъдрени от лекия зимен дъжд. Вадички вода се стичаха по стъклото и се врязваха в спокойната картина.

Денят бе преминал изпълнен с изненади, като не най-последната от тях се бе оказала неочакваната куриерска телеграма от Берн. Оперативният фонд. САРА ТРЕНТ: ДОСТЪП ПОЗВОЛЕН. Той не си бе губил времето и веднага бе потърсил Артър.

— Мислех, че я прибираме.

— Явно е надушила нещо — отвърна Причард — и е избрала да се залови с него. Аз не бих я оставил самотна и безпомощна...

— Избрала ли? — изръмжа О'Конъл. — *Господи!* Това е доста интересен начин на изразяване. Ти поне въведе ли я в останалата част от досието — Скентън, момичето в Монтана?

— По телефона?

О'Конъл дълго не откъсна погледа си от Причард.

— Значи си го очаквал, нали?

— Има неща, които не могат да се предвиждат.

— Защо? Защо ще се връща отново в оперативния сектор? Защо не си ми казал нищо, Артър?

Сега той допиваше последните капки алкохол от чашата си. Офисът му беше малко по-малък от този на Причард, но си имаше всичките необходими атрибути — бюро, диван и много уиски. Без книги. Знаеше, че никога няма да ги прочете, така че какво го беше грижа? И никакъв Вашингтон — само реката и „Арлингтън“ зад нея. Това беше гледката, която особено обичаше. Артър никога нямаше да го разбере. А и как би могъл? Той никога не бе имал възможността да бъде полеви офицер. Никога не бе посягал към чашката, за да успокои

гузната си съвест. Не. Артър никога не би си позволил такова нещо. В продължение на двадесет години бяха работили по този начин. Сигурно това беше причината той да има язва, а Артър — по-големия офис.

Наля си втора чаша и посегна към телефона.

— Айрини, любов моя, трябва да видя Боб, колкото може по-скоро... Да, знам, че всичко това е малко неочаквано, но той все някога трябва да започне да печели пари... Не, ти ще се прибереш у дома в безопасност. Кажи на някое от момчетата да те закара. — Той отпи от чашата си. — Искам срещата да бъде неофициална... Не, няма да включвате дори и журнала на Артър. Абсолютно извън протокола. — Той направи пауза. — И този запис го изтривате... Точно така... Кажи му, че ще чакам. — О'Конъл затвори телефона и качи краката си върху дивана. Дъждът се бе обърнал на сняг и забулваше прозореца с бялата си завеса. Той се отпусна.

Тя бе попаднала на нещо и то много голямо, за да се върне отново на работата си. Този път обаче не мислеше да посвещава Комитета в подробностите. Във всеки случай не беше много изненадан от решението ѝ.

О'Конъл изгълта остатъците от уискито си и зачака телефона да звънне.

Ксандър превключи фиата на втора скорост и двигателят изрева при внезапното си усилие да преодолее острия завой в подножието на поредния хълм. Рязкото спускане от страната на пътя към къщите вероятно на стотина метра по-надолу разкриваше гледката на класическите характеристики на ландшафта в повечето картини от италианския Ренесанс. Дори и мрачните цветове на зимното небе, надвиснало студено над стръмните склонове на Апенините, не можеше да затъмни блясъка на земята и горичките в подножията им. Няколко пъти през последния час той за малко не се бе преобърнал в пропастта, замаян за миг от красотата на прелитащата покрай стъклата на колата му Тосканска природа. А сега, с все по-бързото напредване на здрача, той нямаше друг избор, освен да насочи цялото си внимание към пътя, който безмилостно криволичеше пред него.

Преди четири часа бе напуснал Милано, бе се добрал до Болоня много бързо, даже му бе останало време да спре и да глътне малко въздух заедно със следобедното кафе и сладките. А сега му оставаше около половин час път до Флоренция. Знаеше, че някъде след следващата група върхове ще се открие гледката на далечните очертания на Дуомо — бялата ръбеста корона на „Санта Мария дел Фиоре“ — символ на храбростта на флорентинците, на гения на Брунелешчи и тяхната вяра в Бог и в изкуството. Кое от двете значеше повече за тях, беше трудно да се разбере. Сигурно бяха успели по някакъв начин да ги съхранят и двете в душите си, в свят, който правеше всичко възможно да култивира у хората по-прозаични интереси и студенина, движена от любовта на компютрите, масовите комуникации и бездушното изкуство. Не че Флоренция се дистанцираше от двадесети век, но нейният сигнален характер бе останал за радост на хората в едно съзнание, един плам за величието на нейното минало.

Той си бе избрал маршрут през селата, избягвайки по-бързите, в известно отношение антисептични, магистрали. Наистина нямаше причина да бърза толкова, след като Сара трябваше да пристигне чак късно вечерта. Беше му изпратила телеграма някъде от Швейцария преди два дни и му бе оставила инструкции в кой хотел да се настави, след като пристигне във Флоренция. И под кое име да се регистрира. Това му се бе сторило малко странно, но инструкциите ѝ бяха повече от ясни. *Инструкциите*. Това бе възможно най-мекият начин да характеризира безапелационните заповеди, които получаваше. Никакви въпроси за конференцията, за времето — все неща, които биха придали на съобщението малко човешка топлина. Нищо, нека е така, бе решил той. И, разбира се, тя му бе наредила да стои надалеч от Пескаторе. Това, развеселен си помисли той, беше най-лесната за изпълнение заповед по простата причина, че старият му приятел всъщност бе отсъствал. Без съмнение се бе задълбал още повече в мистериите на Айзенрайх и не желаше да се откъсне, за да вземе участие в нещо, което в крайна сметка си беше социално събиране под маската на научен колоквиум.

Внезапната поява на фарове в огледалото за обратно виждане го върна към реалностите на пътя. След като проумя, че едва ли може да види на повече от десетина метра пред себе си, той включи дългите

светлини точно навреме, за да избегне няколко скални отломъка, нападали по платното. Той рязко изви наляво и колата в миг се озова върху затревения склон на хълма, със сила, която го подхвърли няколко сантиметра от седалката. Втория път изви рязко волана надясно и автомобилът отново стъпи на асфалта. Разсмя се. Беше си заслужил цицината на главата. Прекалено боязливата му реакция заради няколко камъка по пътя бе причинила доста вълнение на шофьора зад него. Той отново погледна в огледалото за фаровете. Колата зад него рязко бе намалила скорост и внимателно маневрираше сред разпилените камъни. След няколко минути машината беше само на четиридесетина метра зад гърба му.

Принуден да се съсредоточи върху последната отсечка от пътя, Ксандър започна да поглежда към огледалото на всеки десет-двадесет секунди. Отбеляза си, че колата зад него се приближаваше все по-бързо, движейки се по пътя с шеметна скорост. Беше малко странно, като си помисли как само преди няколко минути бе намалил, за да преодолее камъните. Автомобилът започна да наедрява в огледалото. След няколко секунди шумът от двигателя ѝ заглуши неговата, а светлината на фаровете започна да го заслепява. За късмет началото на продължителен и прав участък надолу му предложи възможността да намали скорост, за да пропусне край себе си колата.

Водачът на автомобила зад него обаче нямаше намерение да го подминава. Вместо това той се приближи само на няколко сантиметра и започна да го притиска, като го подхвърляше с всеки удар. *Какво става, по дяволите...* Ксандър погледна през рамо, но видя единствено заслепяващите яростни фарове да танцуват през задното стъкло. Той се опита да прогони цветните петна пред очите си и натисна педала на газта, превключвайки на трета скорост, защото започваше изкачване. Двигателят на малката му кола обаче не ставаше за съперник на машината на преследвача му. Мощните фарове отново се стрелнаха върху него и Ксандър подскочи от поредния удар. Сякаш се бе озовал в някаква клетка от светлина, неспособен да види пътя пред себе си с вече съвсем крехката и ненадеждна мантиanela покрай него. *Господи! Какво е това?* Една дума проряза съзнанието му.

Айзенрайх.

Без да отделя очи от тънката метална лента, той натисна педала до пода; малката кола изрева от усилието. Колата отзад реагира по

същия начин и отново се стовари върху задницата на фиата, като този път го удари сериозно. Вече на гребена на хълма фиатът излетя над настилката, като секунда по-късно се стовари със стържене върху асфалта. Ксандър издебна момент, когато фаровете не блестяха в огледалото и бързо погледна назад. Преследвачът му се стрелна в лявата лента и изчезна от погледа му при следващия остър ляв завой. Той превключи със замах скоростта, като натисна педала на съединителя и долови как колата му едва не се задави от напрежението. С изправянето на пътя светлините зад него отново се забиха във фиата му, като го накараха да примига и за миг да изгуби поглед върху парапета. Чисто инстинктивно Ксандър заби крак върху спирачката и усети как задницата на колата поднесе надясно и застърга в тънката преграда, зад която беше пропастта с горите. В този момент голямата кола на преследвача профуча покрай лявата му страна, неспособна да реагира по най-бързия начин на внезапната промяна на скоростта. Ксандър мигновено дръпна крака си от спирачката, колата му се намести върху пътя и той се съсредоточи върху задните светлини на озовалата се вече пред него кола. Тя също започна да намалява скорост, сякаш подмамвайки го отново да я задмине, за да си продължат играта на котка и мишка.

В този момент фаровете му проникнаха през задното стъкло на машината отпред и успя да зърне очертанията на две фигури, едната с яйцевидна форма на плешива мъжка глава, която се бе обърнала назад от предната седалка, за да погледне колата, която току-що бяха задминали. Ксандър се зачуди колко ли дълго щяха да изчакат преди следващия си ход. Нямаше и най-малката представа какво да прави.

Айзенрайх го бе проследил, бе го следил в Милано, без съмнение и в Болоня и сега го чакаше. Беше се проявил като голям глупак да не го очаква. Но да очаква какво? Какъвто и да беше отговорът, те сякаш имаха голямо доверие в умението му да разшифрова теоретични загадки.

Теории, помисли си той. Всеки път теории. Заблуждаващо примамливите панацеи, които обещаваха решение, но неизменно разочароваха. Той бе поставял кариерата си в опасност прекалено много пъти в името на някой от неговите любими проекти, една от онези теории, която бе изглеждала толкова вярна по онова време. И въпреки това той си бе създал достатъчно известно име заради своето

въображение, способността си да отделя рационалното зърно при разпада на теоретичната си конструкция. И от тези оскъдни зърна той бе съумявал да изгради някои от по-проникновените си подходи до онова, което в крайна сметка се бе оказвало въпрос без отговор. Винаги беше игра с представата кое е ценност и кое не е, кое е димна завеса, предназначена да не допусне странично око до съкровените тайни. Лундсдорф бе видял таланта, бе успял да го извлече от него, беше го принудил да разпознае страстта си към късчетата информация, които винаги лежаха само на ръка разстояние. Отвъд миража.

И бе успявал, много често като изненадваше дори и наставника си. Практическите приложения от дадена теория начините, по които можеше да бъде приложена, за да доведе до добър ефект си оставаха донякъде заразни, от тях нямаше отърване. Той се бе опитвал да убеди Сара в противното с Макиавели, но Ксандър се познаваше достатъчно добре, за да се заблуждава по този повод. Беше прекалено добър в изясняването на теориите, за да ги отхвърля като прости идеи. А сега Айзенрайх оживяваше от хартията. Кое то си беше доста страшничко, като имаше пред себе си гледката на преследвалите го мъже. И въодушевяващо, като имаше предвид собствената си страст.

Колата пред него рязко зави наляво, потъвайки в нещо, което напомняше океан от мрак. Неспособен да реагира достатъчно бързо, Ксандър откри, че се придържа към червените габарити на колата пред себе си; звуците от превключване на задна скорост го накараха да се раздвижи. Той отчаяно заби крак върху спиращката и смени на пониска предавка, за да увеличи максимално дистанцията между себе си и преследвачите. Мощните фарове още веднъж се забиха в очите му и го накараха да потърси спасителен ориентир в парапета; резките завои, спускания и издигания на пътя сякаш зачестиха още повече. За негово облекчение промяната на терена явно затрудняваше преследвачите му не по-малко от него, с което му позволяваше да избегне по-нататъшните удари отзад; но дори и така, те все повече го настигаха с всеки нов завои по пътя. Всеки удар вече можеше да се окаже фатален за управлението на фиата. Парапетът продължаваше да се точи покрай колата — спасителна преграда между преследвачите и пропастта отвъд.

Изведнъж, пръкнала се сякаш от нищото, пред него изскочиха резките очертания на Дуомо, разтеглена сфера, плаваща над море от

светлини — Флоренция. Покрай колата му започнаха да прелитат къщи, пръснати върху хълмовете, чиито склонове плавно започнаха да се снишават. И пътят започна да се нагажда към терена; резките завои и криволиченията преминаваха в продължителни прави участъци. Ксандър отново смени скоростта и вдигна до максималната, която позволяваше двигателят. В огледалото видя как колата зад него реагира по същия начин, като скъсяваше неумолимо дистанцията помежду им. Ксандър нямаше много голям избор, освен да натисне яко педала, за да се откопчи от връхлитащия го убиец. Струпвания от къщи се стрелнаха покрай него, образувайки странна аморфна стена, през която се промушваха автомобилите. Разбирайки, че се приближава все повече към града, Ксандър започна да си дава сметка, че скоро шосето щеше да се разтвори в хилядите улици и улички на централна Флоренция — лабиринт, в който човек може да се изгуби или пък да се озове в капан. Или нещо още по-лошо.

В един момент, в който вече ударът изглеждаше неизбежен, пътят по някакво чудо започна да извива надясно, като постепенно се сля с шосе, което според Ксандър беше централната магистрала от Болоня. Той се прехвърли без всякакво забавяне върху четирилентовото платно, като за миг се размина с някакъв стар автобус, който също успя да свърне встрани и да избегне смъртоносния сблъсък. Пронизителният клаксон бързо се стопи в далечината с навлизането на фиата в движението към града. Хвърли поглед към огледалото и видя как голямата кола се мъчи да повтори номера му, но размерите ѝ тук вече бяха по-скоро пречка, отколкото предимство. С всяка задмината кола той се отдалечаваше все повече и повече от преследвачите си; след минута вече го делиха стотина метра от тях. Беше навлязъл в града.

Внезапната поява на централна Венеция винаги го бе изумявала страшно. Само допреди пет минути той бе препускал през областта Тоскана. А сега правеше всичко възможно да избегне първите признаци на задръствания, породени от пиковите часове. Той намали до разумна скорост и се вмести в движението, докато прекосяваше Пиаца дела Либерта и старата Порта Сан Гало, реликва от средновековното минало на града. Старата каменна фигура се стрелна от лявата му страна, осветена отдолу и окъпана в ярката светлина. Ксандър нямаше никакво време да ѝ се полюбува. След като зави в широкото авеню на Виале С. Лаванини, той отново набра скорост,

стрелвайки се през всички междини, които можеше да зърне между колите, като забави само на Виале Ф. Сроци и мрежовидния маршрут до железопътната гара. Това беше най-доброто място, където можеше да остави взетата под наем кола и да се изгуби сред тълпата.

Още щом зави в дългия проход на Пиаца дел Стационе и от двете му страни започнаха да изскачат знаци за местата за връщане на колите. Той намали скоростта; зърна едно празно място сред паркиралите коли и плъзна фиата в малкия празен правоъгълник. Дръпна сака и куфарчето си от задната седалка, отвори вратата и се насочи по най-бързия начин към главния вход на гарата. Поглеждайки през рамо към малката кола, с радост установи липсата на крещящи следи от стълкновенията по хълмовете. Облекчението му се подсилваше и от факта, че наоколо не виждаше голямата кола, устремена към гарата. Той ускори крачка и се плъзна през една от входните врати.

Вратата се затвори зад гърба му и той не успя да види как черният мерцедес, който го бе преследвал сред възвишенията, зави в прохода към паркинга на гарата.

3

*Законите са точно толкова надеждни,
колкото и хората, които ги създават, а
стабилността никога не трябва да се поверява
на човешкия каприз.*

„За върховенството“,
Глава XVIII

Ксандър се сблъска с море от човешки тела, докато си пробиваше път към главната гара. Ранните вечерни влакове бяха композирани на далечните коловози, в очакване на работници и служители от града; кондуктори си подвикваха един на друг загадъчни имена на населени места, заглушавани от свирките на преминаващи локомотиви. От лявата си страна забеляза гише на „Херц“, в което жена със съответния златен шал работеше нещо на компютъра. Той си проби път през тълпата, стигна до гишето и ѝ връчи яркожълтия плик, който съдържаше цялата необходима за наемането информация. Тя започна да прелиства документите, а Ксандър небрежно оглеждаше гарата, като от време на време се обръщаше към жената, за да ѝ отговори на поредния въпрос.

— Говорите отличен италиански, синьор Джаспърс — каза му тя, докато набираще информацията.

Ксандър прояви достатъчно съобразителност да се усмихне.

— Много сте любезна. Има ли наблизо телефон?

Тя му връчи квитанцията.

— Можете да ползвате този тук, ако се обаждате в града. Иначе ползвайте онзи там — и тя посочи с ръка в другата посока.

Ксандър нямаше намерение да стои до гишето. Искаше да застане някъде, откъдето да вижда по-добре в случай, че непознатите преследвачи не се бяха отказали; телефонната кабина изглеждаше идеалното място. Той кимна и пхна квитанцията в джоба си, после се насочи към редицата от телефони, като през цялото време държеше

под око входните врати. Вмъкна се в една отворена кабина, извади от джоба бележката с номера на хотела и го набра. Сара му бе запазила стая под името Фабрици. Докато чакаше сигнала, Ксандър забеляза млад мъж да се втурва в открития атриум на гарата, очевидно търсейки някого. Не беше труден за забелязване, защото при почти двуметровия си ръст и сто и двадесетте си килограма, главата му беше съвършено плешива. Ксандър пристъпи към дъното на кабината. Мъжът от колата. Той проследи как гигантът се приближи до гишето на „Херц“ и започна да разпитва служителката. Ксандър продължи да се притиска още по-навътре в кабината, докато гледаше краткия разговор. Разнеслият се внезапно в слушалката глас го стресна.

— Здравейте, хотел „Дonato“. — Той внимателно окачи слушалката и продължи да следи мъжа до гишето.

Жената не можа да му свърши много работа, а мъжът се придвижи до по-централно място в гарата, където остана може би две минути, като бавно се въртеше в кръг. След като не успя да открие нищо, той се придвижи към един изход, с ръце дълбоко напъхани в джобовете на палтото си. По някакви неосъзнати причини Ксандър го последва. Веднага щом мъжът излезе през изхода и Ксандър забърза през гарата, като блъсна един или двама нетърпеливи пътници, преди внимателно да излезе на студа.

Огледа района на паркинга, като се придържаше към сенките. Фаровете на маневриращите коли пронизваха мрака. В един момент зърна гола глава да се запътва сред хаоса към голяма черна кола близо до изхода. Ксандър го видя да се вмъква вътре, очевидно, за да докладва за неуспеха си. Седалката на шофьора беше заета от мъж с голяма брада; реакцията му обаче не беше такава, каквато бе очаквал Ксандър. Той просто кимна. Нямаше изблик на гняв. Само едно кимване. А в следващия момент последва нещо още по-необяснимо: мъжът се извърна и погледна през задното стъкло. За миг на Ксандър му се стори, че мъжът гледа право към него със стаена сред брадата си усмивка. Това беше достатъчно, за да го накара да отстъпи крачка назад, когато колата потегли по алеята.

— Такси, синьоре? — Ксандър се опита да овладее мислите си... Той гледаше право в мен... — Синьоре? — повтори мъжът. Ксандър тръсна глава и погледна сивокосата фигура до себе си.

— „Донато“ — изрече той, все още замаян, прекрачвайки бордюра. Влезе в таксито и седна, докато през това време дребният човечец постави чантите му в багажника. Половин минута по-късно мъжът се намести зад кормилото, усмихна се на Ксандър и каза:

— Хотел „Донато“, *си*.

Един пластмасов стол служеше на Сара като последното място за чакане. Сгушен сред множество подобни неудобни седалки, той беше съвършената точка за наблюдение на всяка интересна личност на фона на дълга пътека до главния терминал на летището. През последните шест часа бе направила всичко по силите си, за да сведе до минимум нежеланата публика: влакът от Берн до Цюрих, самолетът от Цюрих до Милано, а сега експресът до Флоренция. Тя бе решила да мине този маршрут на малки отсечки по две причини: първо, щеше да има само един списък на пасажерите, като по този начин името ѝ влизаше в минимален брой подобни списъци; второ, тя искаше да изкара Айзенрайх на открито. Сложната донякъде схема бе оправдала и двете ѝ съображения. Един дребен и изнервен човечец бе присъствал на гарата в Берн, в самолета на „Алиталия“ и без съмнение точно в този момент се луташе нейде из терминала, като трескаво се оглеждаше за Сара Трент — жената с риза на райета, джинси и ботуши, която бе видял да слиза от самолета.

Сега обаче, както седеше сама, тя беше съвършено различна от предишната Сара — жена с коса, издърпана назад, с червеникав оттенък, тщеславен опит на италианските жени да се изявят като представителки на севера. Тъмните очила придаваха на лицето ѝ далеч по-ъгловато изражение. Дрехите също вече не биеха на очи — пола и блуза в убити цветове под тежко черно палто. Вярно, незначителни промени, но направени от веща ръка; нямаше проблеми с разтварянето си в околната среда.

Промяната бе станала преди два часа, пет минути след като бе излязла от митницата. Беше се вмъкнала в дамската тоалетна до главния изход и близо четиридесет минути се преобразяваше — умение, което бе възстановила много бързо. В паметта ѝ изплуваха спомени от началото на службата ѝ в Комитета. През онези първи години, когато само една смяна на дрехите се бе оказвала достатъчна.

До момента, в който О'Конъл не бе видял още нещо в нея, нещо, което му беше подсказало, че дарбата ѝ не се състоеше в костюма, а в преобразяването на цялата ѝ личност. Способност да се превръща в нещо съвсем различно от онези, които трябваше да манипулира. Причард също бе съзрял възможностите — съвършеният инфилтратор.

Сара се огледа в огромното огледало и стигна до мисълта, че просто е излишно да си задава повече въпроса защо миналото със своята пронизваща и строго пресметлива сила се бе завърнало с такава яснота. Беше повече от достатъчно да се остави на инстинктите си. Този път обаче тя щеше да поддържа връзка със Сара, да дефинира повторно оперативния работник като нещо повече от трезв калъф за студена бруталност. Отново някой до такава степен в несъгласие с арената налагаше двойствеността, чувството за отговорност. В края на краищата не беше ли Джаспърс причината, поради която се бе оставила да я въвлекат отново в коварните си мрежи?

Тя се бе появила, без дори да предизвика и най-малкото подозрение у бъдещия си съучастник. Толкова различна от първия си сблъсък с хората на Айзенрайх. Преживеният в уличката ужас сега изглеждаше съвсем избледнял. Дори някаква прилика с нормалността се бе завърнала във Вашингтон — страната, която с прекалено голяма леснина приемаше преживения ужас като изолирано събитие. Сара обаче беше наясно по въпроса. *Това беше само първият опит.* И въпреки това все още нямаше нищо осезателно, за което да се захване. Прекалено много оставаше обвито в мъгла, забулено в сянката на ръкописа, който трябваше на всяка цена да види.

Това, от което се нуждаеше, бяха факти, навързани един за друг като броеница, за да изчезне всякаква двусмислица, да се проясни схемата на нещата, за да може да предприеме най-точните контриращи действия. *Опознай тези мъже. Бъди активната страна в опознаването, не ги оставяй те да те опознаят. Показвай им само техните отражения.* Заповеди от далечно минало.

Това беше и причината, поради която се бе свързала с Ферик. Името отговаряше точно на притежателя му — предпазлив, внимателен, носител на любопитното качество разрушителност. Уменията му обаче бяха далеч повече от продължения на желанието му за насилие. Те бяха инструменти, обединени с лоялност, която нямаше нищо общо с парите, с които го снабдяваше Сара. През годините тя го

бе укривала от Комитета; той беше *неин* източник на информация, неизвестен и недосегаем. Рядка комбинация.

Тя бе поместила обява в един от бернските вестници. Както винаги се бяха срещнали в едно малко кафене покрай Аар.

— Бележката ти ми дойде съвсем изневиделица. — Той не откъсваше очите си от авенюто и говореше прямо, с тих глас. — Не мислех, че ще се върнеш.

— Нещата се променят.

— Това е очевидно. В Европа ли си?

— За сега, да.

Той кимна и отпи от бирата си.

— А мястото на среща?

— Следващата седмица. Същата колона.

— Добре.

— Парите са депозирани в банката.

Той си позволи усмивка, като остави няколко монети върху масата, докато ставаше.

— И не забравяй да поздравиш майка си от мен — изрече той вече с по-висок глас. Докосна шапката си и тръгна с небрежно повесени ръце.

Съобщението по уредбата на гарата за влака ѝ я върна към действителността. Тя се изправи и тръгна към ескалатора.

Чикаго, 2 март, 12,15 ч.

— Имаме проблем, Марти — разнесе се гласът от интеркома.

— Проблем. — Мартин Чапман, тридесет и седем годишно гениално дете, който бе избегнал най-лошото през 1987 година и сега работеше като изпълнителен директор на инвестиционната групировка „Хелбърн“, разглеждаше числата върху личния си екран.

— Надхвърлили сме всякакви лимити — отговори анализаторът. — Някои от тези опции... Току-що погледнах търговията със зърно през последните две седмици. Виждал ли си ги? Не съм сигурен, че ще имаме желание да се движим в тази посока. При това темпо...

— Какво казва компютърът?

— Компютърът ли? Компютърът казва, че... всичко ни е наред. Но дори само още два часа като този и пазарът ще го загази здравата. Разпродажбите на запасите от зърнени храни непрекъснато растат...

— Тогава всичко трябва да ни е наред. — Думите носеха някаква окончателност.

Последва пауза.

— Чакай да хвърля по-отблизо едно око. Само да се уверя.

Нова пауза.

— Добре, Тим. Щом мислиш, че така е най-добре. — Той изключи интеркома и вдигна телефона. Минута по-късно Чапман се свърза с Лорънс Седжуик. — Извинявам се, че ви безпокоя...

— Не ме притеснявате — изрече гласът монотонно. — Какво мога да направя за вас, мистър Чапман?

— Уязвимостта. Започва... да се вижда.

— Малко е рано... Все пак, необходими са ни само още няколко часа. Не виждам проблем.

— Знам, но съм единственият, който контролира...

— Разбирам — произнесе Седжуик. — Някой наясно ли е, че борсовите позиции са генерирани от компютър?

— Не. Вече имаме лоши позиции за около половин милиард. Някой все пак ще реши да провери числата от наша страна.

Последва пауза.

— Това би било грешка.

— Да, аз... аз си давам сметка.

— Тогава ще трябва да се погрижите за това.

Изминаха няколко секунди, преди Чапман да отговори:

— И продължавам да изкупувам тези позиции, докато...

— Това ще стане ясно, когато стигнеш достатъчно далеч.

— Значи наистина се каним да го изпълним докрай?

Последва нова пауза.

— Мислех, че сме го изяснили?

Тишина.

— Разбирам.

— Мислете за него като за експеримент, Мартин. Една контролирана околна среда за изпробване на реакцията. Нека се уверим, че околната среда наистина е контролирана.

След секунда събеседникът му затвори.

Чапман се облегна на стола и се обърна да погледне небето през прозореца на кабинета си на петдесетия етаж. Седжуик винаги му ги сервираше такива — заповедта се изпълнява докрай и толкова. Чапман беше с него от последните дни на корпорацията „Уорън“, част от драстична реорганизация, която бе оставила Седжуик буквално изолиран. Но дори и тогава, мъжът бе проявил пълно равнодушие към загубата на 60 милиона акционерен капитал. Само след три месеца отново бе стъпил на краката си и продължи да напредва. Чапман никога не го бе запитал как бе успял да го направи. Това беше част от аурата. Това беше и причината Марти да остане толкова близо до него. Седжуик бе извоювал доверието му.

Той си пое дълбоко дъх и натисна бутона на интеркома.

— Какво ще кажеш за един малък обяд, Тим? Да ме въведеш, докъде си стигнал.

— Черпите ли?

— Разбира се. — Той направи пауза. — Нали винаги аз черпя?

Той освободи интеркома и протегна отново ръка към телефона.

Хотел „Донато“ очакваше синьор Фабрици и жена му от Неапол за един продължителен уикенд. Италианците никога не оставяха паспортите си на портиера. Сара бе уредила всичко, включително и бутилката шампанско в стаята. Може би бе наясно, че Ксандър щеше да има нужда от нея. Като се вземеше предвид абсурдността от последните няколко часа, той беше на ръба да направи нещо неразумно. Почти не се тревожеше от абсолютното си неблагоприятие, което бе проявил на гарата, като последва преследвача си. Онова обаче, което го бе изкарало окончателно от релсите, беше усмивката на мъжа. Той се опита да прогони тези мисли, докато седнаше на дивана и качваше краката си върху малка масичка.

През прозореца струеше жълто сияние и хвърляше неприятен отблясък в очите му, докато обмисляше дали да не дремне. Знаеше, че има време — Сара трябваше да пристигне след два часа. Докато се опитваше да си намери място така, че уличната светлина да не дразни очите му, той успя да събере енергия, колкото да раздвижи плещите си. Очевидно трябваше да се напегне доста.

Изправи се с усилие от дивана. Реши да предпочете студения въздух на флорентинската нощ и излезе на балкона с метален парапет, който се издигаше шест етажа над Виа дей Пацани. Резкият повей на вятъра изби от главата му всички помисли за дрямка. Гледката от лявата му страна обаче беше това, което го накара да забрави изцяло умората си.

Дон Кихот и верният му оръженосец Санчо. Дебелият и ниският беше отляво, а високият и слабият — отдясно. Неуважението му към може би най-изумителния архитектурен ансамбъл го накара да се усмихне. Окъпани от ярките светлини, Дуомо и Кампаниле го гледаха — централното око от матирано стъкло на катедралата проникваше в дълбоките сенки, хвърляни от мощните лампи трийсетина метра по-надолу. Очевидно техните създатели са били повече художници, отколкото строители. На Ксандър му се стори, че двамата сякаш бяха заели позиция в очакване на неизвестна атака, спокойни в компанията на другия. Имаше нещо безкрайно успокояващо в тяхното търпение.

Студът започна да пронизва гърба му. Той се вгледа с копнеж в блясъка на градската улица под краката му и се върна обратно в стаята, затваряйки плътно двете френски врати. В зловец синхрон с изщракването на бравата звукът от вкарването на ключ във вратата на стаята накара кръвта да се оттегли от лицето му. Образите от флорентинската нощ мигновено излетяха от главата му. Мястото им веднага бе заето от една прекалено жива представа — усмивката на брататия.

Умът му трескаво запрепуска, докато през това време гърбът му замръзваше опрян о ледената врата. Той се почувства напълно изолиран, прикован към стъклото, заловен в капана на гневната светлина от настолната лампа. *Дръпни се от светлината, дявол да те вземе! Дръпни се от светлината!* Думите, произнесени от неизвестен източник дълбоко в него, го пронизаха, а секундите продължаваха да препускат безмилостно. Той се втурна към лампата, за малко щеше да удари пищяла си в ръба на стъклената масичка, преди да се добере до ключа на лампата. Стаята потъна в полумрак; само мекият отблясък от уличното осветление хвърляше странни очертания върху стените. Той дочу деликатното завъртане на дръжката на вратата и изскърцването на пантите и се хвърли надясно зад детинското прикритие на едно кожено кресло, заемащо съвсем подходящо място в ъгъла. Широка ивица от

светлина започна да прониква в стаята, докато през това време той трескаво се озърташе за нещо като оръжие. Окото му се закачи в овалните очертания на бутилката с шампанско; Ксандър я улови за шийката и я дръпна към себе си, готов да я използва всеки момент. Той затаи дъх и се опита да успокои картечния ритъм на сърцето си; беше повече от сигурен, че бумтенето му се чува и до другия край на стаята.

Нечия сянка изпълни пространството между затворената врата и касата, плъзна по тавана и докосна крехкото му укритие. Слушаше напрегнато отмерените стъпки да напредват в стаята, без да мръдне и на милиметър. Внимателни стъпки, пробващи почвата. Думата *професионалист* в миг изпълни съзнанието му, като още повече напрегна пръстите и дробовете му и той усети как и малкото останала му енергия започна да се изплъзва от мускулите му. Фигурата напредваше сантиметър по сантиметър, като от време на време разсеяната светлина от улицата изваждаше от мрака ту ръка, ту китка. С един отчаян пристъп на енергия Ксандър изскочи от ъгъла и се хвърли върху неясните очертания на ръка в полумрака. Другата му ръка замахна с бутилката върху безплътния контур на фигурата.

Усещането, което изпита в следващия момент, беше съвсем неочаквано. Някакъв остър като игла предмет се заби в меката част на китката му, изтръгвайки импровизираното оръжие от ръката му. Прорязваща болка се стрелна по ръката му, докато в същия миг нещо издърпа пода под краката му. Той се стовари по гръб върху пода с ръка, все още владение на тайнствения нападател, чиято подметка притисна безмилостно шията му; натиск, достатъчен да неутрализира всякакви опити за движение с изключение на задъханото му дишане. Парализиран повече от собствения си страх, отколкото от останалото, Ксандър зачака финалния удар.

Такъв обаче не последва. Желязната хватка около китката му се разхлаби, а в следващия момент и подметката се отмести от шията му. Ксандър остана да лежи на пода свободен, но замаян. Той бавно издърпа ръката си и опита да се изправи на крака, но болката в рамото му не му позволи да се надигне. Сгърчен на пода и стиснал китката си с другата ръка, Ксандър вдигна поглед. Над главата му се бе надвесила Сара.

— *Господи!* — В гърлото му се надигна буря от емоции — не беше сигурен дали да избухне в гняв, или да се отпусне успокоен. —

Какво правиш, по дяволите?

Той отново направи опит да се отлепи от пода, но не успя, разумът му все още беше прикован върху режещата болка в рамото.

— Какво правиш, по дяволите? — повтори той.

Сара се пресегна под мишницата му и опита да му помогне да се изправи на крака. Той почти инстинктивно се дръпна назад. Унижението, което беше изтърпял, прикован на пода, без да може мръдне, не можеше да бъде опростено с просто протягане на ръката. Усети как някаква топла течност се плъзна между пръстите му — беше кръв от раната на китката му. Мъчейки се да прогони бумтенето в главата си, той се изправи до седнало положение на пода, като през цялото време гледаше да се държи по-далеч от протегнатата ѝ ръка.

— Добре съм. — Не направи особен опит да прикрие гнева и безсилието си. — Нуждая се само от превръзка на ръката си.

— Не си добре — отвърна тя в очакване той да се изправи, преди да се отправя към малкото коридорче, където щракна лампата и затвори вратата. Внезапната силна светлина само усили гнева му.

— Трябва да видя китката ти. — Искрената загриженост в гласа ѝ, макар и целенасочена, нямаше голям ефект.

— О, значи сега си и лекар.

— Зная какво направих. Раната не е дълбока, но ще кърви. — Тя направи пауза, за да се извини още веднъж. — Съжалявам. Помислих си, че ти...

— Аз какво? Какво би могла ти да...

— Ти се *нахвърли* върху мен в мрака, а аз не понасям такива обноски. — Тя тръгна към спалнята.

Сега беше негов ред да направи пауза.

— Добре... — изрече той, а режещият ръб в гласа му бе видимо смекчен. — Мислех си, че ти си... — Той се опита да разбуди позаспалия си гняв. — Не знам. — Той тръгна към дивана и седна внимателно. — Защо се вмъкна по този начин в стаята? Защо не светна лампите? — попита той с глава, обърната към спалнята.

— Защото чух как някой изгаси лампата — обясни спокойно Сара, връщайки се с малка леко намокрена кърпа. Седна до него и го зачака да протегне ръката си. — Защо изключи лампата?

— Мислех си, че ти... че може да са двамата мъже, от които успях да се отскубна по-рано тази вечер. — Той ѝ подаде ръката си. —

А и не те очаквах толкова рано. — Остра болка прониза ръката му, когато тя започна да попива кръвта от раната. — А и защо го нямаше пиколото с теб?

— Не съм предполагала, че ноктите ми могат да бъдат толкова ефективни.

— Такива са. — Пореден спазъм на болка сгърчи лицето му.

— Защото италианския ми не е много добър, забрави ли? Нямам желание да афиширам факта, синьор Фабрици. — Тя започна да увива кърпата около китката му плътно, за да спре кръвоизлива. — Какви двама мъже?

— Точно преди града. Поиграхме си малко на Луна парк. — Сара продължаваше да притяга импровизираната превръзка. — Не се тревожи, отървах се от тях на гарата.

— Добре. — Тя се изправи и отиде до сака си, който бе оставила в дъното на коридорчето. — Ще се изкъпя. И тогава вече ще ме въведеш в подробностите.

Ксандър я загледа смаян.

— И това ли е всичко?

— Така мисля. — Тя беше заета с търсене на нещо.

— Току-що ти съобщих, че малко остана да ме *прегазят*, че те взех за някакъв *убиец*, че мога да *изгубя* кръвта си...

— Няма да изгубиш кръвта си.

— А ти отиваш да вземеш душ, така ли?

— Да. — Тя го загледа за момент, може би с по-голямо облекчение, отколкото искаше да демонстрира. Извади козметичния си комплект и няколко дрехи от сака, преди да тръгне отново към банята. — Притискай превръзката в продължение на пет минути. Излизам след четвърт час.

Ксандър я проследи как влиза в спалнята. Момент по-късно шумът от шуртяща вода му донесе странно успокоение. Явното ѝ безразличие го накара да се замисли над последните няколко минути, над лекотата, с която се бе справила с деветдесеткилограмов мъж, висок сто осемдесет и шест сантиметра само за няколко секунди. А дори и да се опиташе да се самозалъже, че е бил всичко друго, освен лесна плячка, нестихващата остра болка в рамото и пулсиращата болка в китката му бяха достатъчно доказателство, че той не бе представлявал никакъв проблем за нея. В паметта му изплуваха

двамата мъже, които тя бе споменала, че се опитали да я посплашат в онази пуста уличка в Ню Йорк. Не беше трудно да се досети колко лесно трябва да се е справила и с тях.

След като изчака четири минути, преди да спре притискането на превръзката си, Ксандър реши да хвърли няколко шепи вода върху лицето си и да смени ризата си. Издърпа я внимателно над главата си, пусна я на пода и се запъти към умивалника в коридорчето. Водата оказа наистина освежаващо въздействие, особено върху врата му. Дори и рамото му приветства няколкото случайни пръски.

Дръпна една кърпа за ръце и се подсуши, като без да иска ритна сака на Сара на връщане в стаята. Неловкостта му го накара да изпита известно терзание на съвестта, докато приклякаше да я намести и да пъхне вътре няколкото изпаднали вещи. Докато ги напъхваше, видя вътре пет кафяви папки, плътно притиснати откряя от другия багаж. За миг осъзна, че втори такъв шанс няма да му се отдаде. Хвърли бърз поглед към банята — водата шуртеше с пълна сила. И с някаква детска възбуда полека издърпа изтърканите папки от чантата.

От кориците им го загледаха двете имена, които той бе проучвал през последните две години, плюс тази на Вотапек. Папката на Тайг беше определено най-дебелата, но представляваше най-малък интерес за него. В края на краищата Сара бе използвала неговите статии, за да събере информацията. Макар и не толкова впечатляваща от пръв поглед, папката за Седжуик изглеждаше най-подходяща за начало. Той я положи на пода и я разгърна.

Лорънс Карил Седжуик, години — петдесет и седем, роден — в квартал Парк Авеню, Ню Йорк. Богатство — от недвижимо имущество и дребни проценти в различни издателски къщи. Родителите — и двамата загиват при самолетна катастрофа през 1961 година. Ранните му години — основно под надзора на икономки и серия наставници. Преди пет години изоставя поста си на председател на корпорация „Уорън“, голяма ангажираност със силно диверсифициран акционерен капитал. Надеждни източници на информация потвърждават, че това не е била дружеска раздяла, въпреки написаното в пресата. Носи се

слух, че е манипулирал няколко търговски къщи, някои от които са причинили големи проблеми на високопрофилирани банкови къщи. Съветът на директорите на корпорация „Уорън“ разкрива навреме измамата, за да предотврати по-големи загуби и тогава бързо иска оставката му.

Ксандър прехвърли по-надолу страницата; бяха основно факти, които или бяха несъществени, или бяха публично достойние. Училища „Диърфийлд“, Принстън; два брака, завършили с развод; една дъщеря в частна академия нейде в Швейцария. Нищо особено, ако изключеше една много тревожна информация: две години в Итън, ангажиран в нещо под името „независимо изследване“, преди постъпването му в „Диърфийлд“. Годините — 1954 и 1953. Ксандър се вгледа в числата. Тайг, помисли той. Същият период от време. Сара явно също бе видяла връзката. Отстрани на полето имаше малка червена отметка. Ксандър прелисти страницата и продължи да чете.

След „Уорън“ създава нещо като клика около себе си; смесица от някои от по-могъщите фигури от света на финансите. Някои по-известни имена: Саймън Максуел от „Леман“, Диана Кокс от „Морган“ и Мартин Чапман с групировката „Хелпърн“. Какво възнамерява да прави съвместно с тях, остава загадка за читателя.

Ксандър се зачуди защо не се споменаваше последната компютърна авантюра; това изглеждаше като очевиден отговор на въпроса.

На това място докладът правеше необясним скок. Беше очевидно, че няколко параграфа са били отстранени и е бил направен доста неумел опит за съшиване на изрязаното. Потокът на доклада се бе накъсал, препратките към изчезналите части от него — изтрити, за да се поддържа номера. Очевидно през последните няколко месеца се бе случило нещо, което съставителят на досието бе решил да не

включва. Непоследователността беше повече от очевидна. *Свързано е с компютрите, помисли той. Но защо са премахнали този раздел? Та това е явната връзка към Тайг.*

Шуртенето на водата от банята изведнъж го стресна. Ксандър проумя, че има на разположение не повече от три минути да прехвърли набързо папката с Вотапек и да се върне на дивана, преди Сара да излезе от банята. Бързо отвори папката с материалите за Вотапек. Не бяха много, но във всички случаи съдържаха повече, отколкото му бе известно на самия него. Той зачете.

Антон Вотапек. Роден през 1934 година? Има съмнение по отношение на автентичността на ранното му детство — родители, дата на раждане и др. Информация, достоверна за периода — едва след седемгодишна възраст. С нищо незабележимо израстване, последвано от три години в Чикагския университет като дипломант, една година като кандидат на науките в образованието. Докторска степен от Колумбийския университет по социология, последвана от няколко години работа извън граница по различни стипендии. Завръща се в САЩ през 1963 година, като заема пост в групата „Кахил“ — авангарден образователен форум, имащ за цел да съживи системата на образование в основното училище. Възниква въпрос за взаимоотношенията му с Артър Кахил. Има признаци, че при борба за контрол в правителствения съвет на директорите, Вотапек е бил изритан. Подава оставка през 1965 година. Плановите за „Център по обучение“ (по-късно известен като проект „Темпстън“) — започват в края на 1966 година.

Ксандър прехвърли набързо следващите няколко параграфа и научи още малко подробности за трагедията, разиграла се през август 1969 година, но тя не успя да задържи особено вниманието му. И въпреки това, по някакви причини, той отново бе изпитал онова чувство за непълнота на информацията, че някаква припряна работа на рязане и слепване е била извършена и при Вотапек, която

премълчаваше много неща, но която ясно загатваше, че има още много. Не се споменаваха за никакви имена, свързани с „Центъра по обучение“ — деца, учителска колегия, спонсори. Нищо. В действителност информацията, като се изключеше много загадъчното първо изречение за първите години на Вотапек, можеше да бъде намерена от всеки що-годе опитен изследовател. Не, ставаше ясно, че докладът сочи нанякъде, но нечия ръка бе изтръгнала пътепоказателя от мястото му, сякаш само за да раздразни любопитството на изследователя или на читателя. *И никаква следа от Седжуик или Тайг. Нищо след 1969 година. Никакви направени връзки, нищо.*

Много му се искаше да разлисти и последните страници, но неохотно се насили да пъхне обратно папките в сака. Изправи се с усилие на крака — този път рамото му вече не беше така сковано, както преди четвърт час. Наметна хавлията около врата си и след като видя, че няма да има време да стигне до дивана, се обърна към умивалника, тъй като през това време Сара излизаше от спалнята.

— Радвам се да те видя здрав и читав. Не ти ли изтече кръвта, докато бях в банята?

Беше облякла панталон и пуловер с висока яка. Косата ѝ беше опъната назад в кок; червеният цвят на косата ѝ сега още повече биеше на очи. Това беше първият път, когато Ксандър забеляза промяната.

— Различна е, нали?

— Кое?

— Косата ти.

— Ти не си единственият, който днес е имал неканени гости. — Сара седна на дивана и започна да разлиства едно от списанията върху масичката за кафе. — Надявам, че са ти били интересни — каза тя, без да вдига поглед от списанието.

Ксандър трепна за момент, после продължи да подсушава врата си. Запъти се към нея с възможно най-небрежната походка.

— Да намеря кое за интересно?

— Папките. В чантата ми. — Тя вдигна глава, без следа от обвинение по лицето си. — Запълниха ли някои празнини в знанията ти?

— Някои. — Той проумя, че беше безсмислено да се прави на глупак. — Как разбра...

— Много просто. Оставих чантата закопчана.

Ксандър се извърна рязко към багажа ѝ. Беше я забравил отворена. Наистина не ме бива за тия игри, помисли си той.

— Как е ръката ти? — продължи тя.

— По-добре, благодаря.

Той бе застанал до вратата на спалнята, готов да поднесе обяснение. Вместо това се усмихна, влезе в стаята и започна да разопакова багажа си. След като разрови слоевете дрехи, той откри, че му е трудно да прогони от мислите си жената, която си седеше спокойно в другата стая, и която съвсем спокойно бе разобличила нахалството му, без дори да повиши тон. Дали това беше същата личност, с която само преди няколко дни се бе срещнал на чаша чай? Не. Това поне беше ясно. Косата, откровеният ѝ тон, очите. Имаше самоувереност, която определено бе присъствала и преди, но която сега я характеризираше специално. Може би най-добре беше да не задава въпроси. И въпреки това удивлението му не намаляваше.

След като откри една немного смачкана риза, той се върна във всекидневната, като през това време се опита да я облече, без да повдига дясната си ръка.

— Искаш ли да ти помогна? — попита Сара и захвърли списанието върху масата.

— Благодаря ти. — Този път щеше да приеме помощта ѝ.

Той ѝ подаде ризата, обърна се с гръб към нея и отпусна ръце до тялото си. Тя бавно намести ръкавите по протегнатите му пръсти и бавно издърпа яката по врата му, като спусна ризата върху раменете му. Докато я пускаше, тя докосна с пръсти раненото му рамо, сякаш за да се извини. За някой, който се бе опитал да го накълца само преди двадесетина минути, внезапната ѝ нежност беше приятна изненада.

— Имаш хубав гръб, доктор Джаспърс.

Коментарът и го свари съвсем неподготвен. След дълга пауза той успя да заекне:

— Аз... аз гребя.

— Това обяснява раменните мускули.

Силна топлина внезапно обля цялото му тяло. Той продължи, без да се обръща към нея, като се опита да се закопчее по възможно най-бързия начин:

— Имам една от онези машини... в апартамента ми... имитатор на лодка с гребла. — Той затъкна ризата в панталоните си с

изненадваща бързина и заобиколи дивана на път за умивалника. —
Опитвам се да тренирам всеки ден... с имитатора...

— Виждам. — Тя отново бе седнала с усмивка на лицето.
Ксандър откри, че му е трудно да посрещне погледа ѝ.

Без да има някаква причина, той пусна чешмата и започна да си
мие ръцете.

— Да, добре е... рамото ми вече е по-добре. — Той изплакна
ръцете си, подсуши ги леко с кърпата до огледалото и се обърна към
Сара. Опита се да изтръгне най-добрата си усмивка. — Какво ще
кажеш за една вечеря?

— Да. — Тя го погледна и се пресегна към менюто по средата на
стъклената масичка. — Изглежда имат богат избор.

— О. — Ксандър се смути още повече. — Аз си мислех, че...

— Като имаме предвид какво се е случило и на двама ни днес,
мисля, че ще е по-добре да вечеряме в стаята. Просто за безопасност.

Той кимна неловко.

— Добре. Изглежда... правилно.

— Плюс това ще имаш възможността да ми разкажеш какво
мислиш за онези папки, преди да се срещнем утре с Пескаторе. — Тя
се съсредоточи върху менюто, макар че думите ѝ сякаш изведоха
Ксандър от моментния му ступор.

— Карло — промърмори той. — Знаеш ли, Карло го нямаше в
Милано.

Сара вдигна рязко глава; всички следи от усмивка бяха изчезнали
от лицето ѝ.

— Това необичайно ли е за него?

— Не. — Ксандър седна редом с нея.

— Но сега ти се струва необичайно.

— Да. — Той кимна, повече на себе си, отколкото на нея. —
Струва ми се необичайно.

Чикаго, 2 март, 12,47 ч.

Тълпите от служители, излезли в обедна почивка, изпълниха
улиците. Мартин Чапман бе потънал в дълбок разговор с младия си

адвокат — обсъждаха зърнената криза между зальците от сандвич с чили. Том Гилеспи изтри устата си със салфетка, докато крачеха.

— Тогава компютрите са се прецакали, Марти. Казвам ти, този рязък скок за последните две седмици може да се основава на множество сделки с висок риск, например, фермери продават от зърнените си резерви на инфлационни цени... Виж, не мисля, че трябва да ти обяснявам основите на финансовото дело. Ако зърното не върви по този начин...

— Мислиш, че ще избухне голяма паника сред хората ни. О, хайде, Тим.

— Ами тогава можеш да ми се присмееш, Марти. Нека само да проследя тези числа, да видим откъде идват позициите. При най-лошия сценарий губя един следобед.

— Наистина ли мислиш, че...

— Вече съм задал на компютъра да извърши началното проучване. Максимум два часа...

Някаква жена се размина с двамата мъже, като без да иска одраска ръката на младия анализатор с гривната си. Гилеспи почти не обърна внимание на драскотината; жената се обърна и се извини. Едва доловим знак на разпознаване премина по лицето на Чапман. Жената продължи по улицата.

— О, нищо, хайде пак — пошегува се Гилеспи. — Винаги бих могъл да прекарам два часа с нея.

Той се разсмя и се обърна към Чапман, за да продължат пътя си. Не бяха изменили и десетина крачки, когато младежът внезапно спря. Чапман видя как усмивката изчезна от лицето му. Гилеспи загуби ориентация и за момент примига няколко пъти, сякаш да прогони залепналата за очите мрежа, но не успя. Сграбчи рамото на Чапман, който наблюдаваше как лицето на младия анализатор се изкриви от спазъм. Няколко секунди по-късно тялото му се сгърчи на земята. Чапман се развика за помощ, докато приклякаше до приятеля си.

Той беше наясно, че и да дойде лекар нямаше да има никакво значение. Аневризмът на главния мозък беше смъртоносен — внезапен, необясним, макар и напълно правдоподобна причина за смъртта му.

Ранното следобедно слънце се отразяваше върху полюшващите се вълни и придаваше странно затоплен блясък на студения въздух по брега на Кейп Код. Пясъкът, примесен с падналия сняг, послушно потъваше под обувките на Антон Вотапек, чието жилесто тяло беше загърнато в дълго кожено палто. Той бе сплел пръсти на гърба си, а раменете му бяха леко провиснали напред, докато крачеше само на една ръка разстояние от вълните. Походката му беше бавна, не само поради пясъка или снега, но и заради фигурата до него, която правеше всичко възможно да се придвижва по несигурния терен. По-възрастният мъж крачеше по-надолу по склона, с което и двамата изглеждаха на един ръст; придружаваха ги двама млади мъже, с плътно прилепнали по тялото дрехи, с руски ушанки и високи ботуши, бяха напълно изолирани от дългата ивица на брега. Трима други мъже седяха в кола на около половин миля на един паркинг, отдавна забравен от летовниците. Двигателят на колата работеше.

— Както винаги, на тях не им е казано, че се срещам с теб — изръмжа по-възрастният мъж, с учестено от разходката дишане.

— Вероятно така е най-добре — кимна Вотапек. — Джонас и Лари са напълно ангажирани с първия опит. Икономическата фаза трябва да започне...

— Не си блъскай главата с такива неща, Антоне. — В тона на възрастния мъж се промъкна укор. — Войниците трябва да изпълняват заповедите и толкова. — Фраза, която бе чувал толкова често. — Твоята задача са *децата*. Не го забравяй. — Той се усмихна. Урокът бе приключил. — И все пак имаш право. Вашингтон беше чудесно изпълнена задача. Подреди идеално сцената.

Акцентът, макар и вече почти американизиран, се усети в последните му думи и напомни на Вотапек за първите му дни с този мъж. Дни, прекарани в прогонването на всякаква следа от акцент от собствения си глас, така че да може да заеме мястото си в един нов свят, едно ново общество, свободно от петното на миналото му. Америка. Тогава бе прегърнал идеята и не бе изгубил нищо от плама си през последвалите години.

Само че проблемът беше там, че нещата бяха тръгнали ужасно зле. Да, войната беше спечелена, усещането от очакването — на истинското обещание — дълбоко. „*Но страхът беше поразил активността, самодоволството беше заменило посоката, а*

съпреживяването беше разводнило всичко“ — още думи от книга, която бе виждал само веднъж. На млади години Вотапек бе наблюдавал как ограниченията на Студената война бяха изцедили самия дух на Америка. Резултатът беше вманиаченост. Никакви програми, никакви призови към бъдещето, защото никой не искаше да си цапа ръцете, да се подлага на риска от използването на властта за разпалването на истинска страст, отсъствие на самоотверженост. Всяко нещо си струваше да се преследва и по този начин нищо не бе достигнато. Прекрасният нов свят, обществото, което им бе отправило такова предложение, се бе превърнало в нищо повече от подхранваща почва за всяко еklekтично хленчене, което хората можеха да си измислят. Така власт не се *използваше*. Това беше *оскърбление* към нея. А Антон Вотапек беше възпитан да се отнася към властта с по-голямо уважение. Хората имаха нужда да бъдат поучавани, напътствани. Те се нуждаеха от морална визия. Това му бе внушавал през всичките тези години мъжът, който крачеше редом с него в момента.

— От Монтана съобщават, че при децата всичко се е нормализирало — добави Вотапек.

— Както и знаехме, че ще се случи. Тридесет години, а само шест такива случая. Имали сме голям късмет. Това е изпитание за водачеството ти.

Вотапек кимна и заговори:

— И все пак... бях длъжен да предугадя проблема. — В гласа му се бе промъкнала известна нервност. — Имахме подобни вълнения и в седем или осем от другите ни бази, но успяхме да намерим начини да избегнем... Такива екстремни мерки...

— Ти поставяш под въпрос метода ли? — попита старецът.

— Не. Разбира се, че не. Просто... трябваше да съм подготвен по-добре...

— Боиш се да не повториш грешките си.

По-младият мъж кимна.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че това не е само твоя грешка. — Старецът изглежда някогашния си ученик; в очите му имаше топлина. — Това беше неизбежно. Онези деца не бяха правилно възпитавани, нашата програма не беше най-подходящата за култивиране на правилния вид устрем, без да насърчаваме определен елемент на насилие. Ненавистта е могъщо оръжие, Антоне. По-могъщо, отколкото

който и да е от нас може да си представи. Ние се нуждаехме от време, за да разберем как да я контролираме. Не можеш да обвиняваш себе си за едно определено ниво... от наивност преди толкова много години.

Вотапек остана мълчалив.

— Антоне, това чувство за неадекватност, това е резултат от последния случай... — Той направи пауза, преди да продължи: — ... или защото той ти напомня за момичето?

Вотапек не му отговори веднага.

— Имаш предвид Алисън.

Старецът спря.

— Да, Алисън. — Топлината се бе стопила в очите му. — Толкова пъти сме го предъвквали, че вече ми е омръзнало дори само да го слушам. Онова беше преди тридесет години, за да се безпокоиш повече за нея. Ти направи за нея всичко, което е по силите ти. — Той потупа Вотапек по гърба. — Трябва да се връщаме. Студът вече става непоносим за мен. — *Децата, Антоне. Мисли само за децата.*

Сара издърпа завесите и моментално беше заслепена от слънцето. Все още с натежали от сън клепачи, тя притисна буза към ледената повърхност на стъклото, за да се разсъни докрай. До този момент само веднъж бе посещавала Флоренция — като студентка, и се бе интересувала далеч повече от младите италианци, които я бяха накарали да се почувства толкова добре дошла, отколкото от великолепието на града. А в момента, като гледаше вляво от себе си, тя видя как слънцето къпеше в лъчите си ръбестото кубе на катедралата, с вече гъста тълпа туристи в подножието ѝ.

Тя се дръпна от прозореца и се запъти към спалнята. Почука на вратата да види дали Джаспърс вече е станал. Като имаше предвид нараняванията му, заслужаваше да си поспи още малко. Предната нощ бе положила големи усилия, за да го убеди — някъде към два през нощта, — че тя ще се чувства далеч по-удобно на дивана, отколкото на леглото. Ксандър накрая бе склонил, забравяйки етикета, на който го бе учил наставникът му, частично заради умората, но най-вече заради споменаването ѝ за възможни нежелани гости през нощта. Кой би се справил по-добре от двамата в подобна ситуация? Разбира се, тя се бе пошегувала, но предложението ѝ за малко не го разубеди. Усмивката на

лицето ѝ сега ѝ припомни моментното изражение на паника, което го бе обзело.

Тя отново почука, изненадана от липсата на отговор.

— Търсиш ли ме? — разнесе се гласът му зад гърба ѝ. Тя мигновено се обърна и го видя да влиза през вратата на стаята с поднос в ръка. Тя придърпа по-здраво одеялото около кръста си.

— Нося кафе и кроасани.

— Не те чух да ставаш.

— Изумен съм. — По лицето му плъзна широка усмивка, докато полагаше подноса върху масичката. — Когато станах сутринта и те видях как сладко спиш, реших, че е най-добре да не те будя.

— Сигурно ми е било необходимо. — Тя дръпна тежкото кресло до масата, докато Ксандър разливаше кафето в две чаши. Окото ѝ се закачи в дебелия превръзка около китката му. — Съжалявам за това.

— Не се притеснявай. Портиерът имаше пълен комплект аптечка за оказване на първа помощ и беше повече от щастлив да я използва. Даже си мисля, че направо беше възбуден. Нищо не усещам.

— Радвам се да го чуя.

— Аз също. — Ксандър примига от горещината на първата глътка кафе. — Отново се опитах да се свържа с Карло от един автомат във фойето. За нещастие, пак нищо.

— Може би още не е стигнал до кабинета си — предположи тя, докато си мажеше кроасана с дебел слой сладко.

— Не. Той е работохолик. Обикновено към седем часа сутринта вече е в кабинета си, най-късно в седем и половина. Просто не е обичайно за него.

Сара се изправи, като взе чашата си с кафе; от устата ѝ стърчеше голямо парче кроасан. Тя извади няколко неща от чантата си до леглото.

— Ще трябва да проверим какво става. Само да си направя тоалета и можем да потегляме.

Двадесет минути по-късно Ксандър я следваше по Виа дей Панцани — широко авеню по флорентинските стандарти. Дебели, грубо одялани камъни в кафяво и сиво служеха като броня за някои от по-доминиращите сгради, груби втори братовчеди на гладко

измазаните полирани магазини, сбутани между тях. Най-старият сред тях сякаш не можеше да се държи в изправено положение и като че ли се бе отпуснал върху съседните сгради. Фамилиарността придаваше на сбития ред странен вид на другарско отношение — дърво, цимент и камък, споени в едно цяло срещу времето и стихииите. Ксандър приближи Сара и тя плъзна ръката си под неговата; той не успя да прикрие изненадата си.

— Не се тревожи, докторе. В семейство Фабрици това е прието.

Ксандър кимна, макар че тя долови лекото му колебание. Продължиха по посока към катедралата. Чувството му на известно неудобство с нея като жена — очевидно нещо, което той бе установил едва предната нощ — я порази по някаква странна причина очарователно. Мислейки в момента за това, тя не можеше да не си спомни с удоволствие епизода с обличането на ризата. Стисна го леко за ръката и усети как рамото му се напруга.

— Да не ти причинявам болка? Да не е болното от снощи рамо? — попита го тя, макар и да знаеше, че не е нараненото.

— Не. Не, всичко е наред. Другото рамо беше — отвърна той. — То... май бързо се оправи. — И той разлюля като махало куфарчето, за да ѝ покаже. — Ето, виждаш ли.

— Добре. — Тя започна леко да ускорява ход. — Тогава ми кажи какво виждаме пред нас.

Мигновеното му чувство на облекчение беше болезнено очевидно. Това беше може би най-добрият вариант, реши тя. Да скрепи чувството на съгласие с една импровизирана беседа върху историята на Ренесанса и архитектурата. В края на краищата на плещите му се бе стоварил солиден товар през последните няколко дни и тя знаеше, че едно минутно отклонение в неговия свят щеше да го отпусне. Това можеше също така да преодолее чувството му на смущение, че върви с такава красива жена. Като го слушаше само с едно ухо и от време на време кимаше или казваше „разбирам“, тя оглеждаше цялото пространство около тях за всяко подозрително или внезапно движение във все по-сгъстяващата се тълпа. Когато достигнаха Пиаца Сан Джовани, сградите постепенно изостанаха назад и туристите, които до този момент бяха крачили бавно, изведнъж рукнаха напред като пролетен поток.

Дуомо хармонично се вписваше в околната среда със своето величие, с матовите си стъкла и мраморни фасади, отразяващи ослепителното слънце. Малцина бяха обезкуражени от ослепителното слънце, фотоапарати щракаха в синкопен ритъм с нарастващото ехо от стъпките на хората. Може би по инстинкт Сара попита дали има по-спокоен маршрут до Университета. Ксандър спря и кимна наляво към една малка уличка, отделяща се от площада.

— Това е най-краткият път, но ще пропуснем двореца на Медичите и голям брой други прекрасни...

— Мисля, че засега можем да пропуснем гледките. — Сара се усмихна на младия учен и видя проблясъка от разбиране в очите му.

— Правилно. — Той кимна. — Ще минем по по-слабо натоварения маршрут.

Нежелаещ обаче да пропуснат Баптистерията — голямата издадена сграда пред катедралата, — той поведе Сара покрай стените ѝ и спря пред най-източната врата. Вратите на Рая на Джиберти ги гледаха отвисоко, сцени от Библията се издигаха от бронза в богати лъкатушещи линии: „Прогонването от Рая“, „Жертвоприношението на Исак“, „Мойсей на планината Синай“. Ксандър гледаше в захлас. По някакъв начин скулпторът бе уловил мъкмата, възторга, непосредствеността в тези сцени. Сара също откри, че ѝ е много трудно да не гледа, да не изпадне под въздействието на смайващата красота, изписана по вратите. Но един вътрешен глас ѝ казваше, че не трябва да спират. Твърде много хора се тълпяха около тях. Тя го дръпна за ръката и го поведе към по-тесния път и сравнителното му спокойствие. Тесните очертания на почти безлюдната улица ѝ вдъхнаха повече увереност. Дори и слънцето сякаш беше склонно да не им пречи, като се криеше зад високите стени, издигащи се от двете страни на тясната уличка.

След няколко минути пред тях се появиха първите признаци за близостта на учебното заведение — студенти, щъкащи насам-насам, неколцина от тях стиснали униформените кожени чанти, преждевременно износени от годините злоупотреба с тях. Пътят им излезе на Пиаца дел Марко — голям площад, който служеше като преден план за една красива църква и един доста внушителен манастир. Ксандър посочи към един плакат отстрани върху арка без

прозорци, която беше входа на Университета. Неколцина студенти се стрелнаха забързани покрай тях.

— Сигурно е време за лекции — усмихна се той. — Иначе едва ли ще си счупят краката от бързане.

Преминаха през серия дълги арковидни проходи от червени тухли и излязоха в открит вътрешен двор с няколко дървета без листа и дървени пейки, всичките обградени от може би седем или осем тумбести малки сгради, като всяка представляваше амалгама от пестеливостта на късното средновековие и седем столетия непрекъснати промени. Ксандър се опита да си припомни в коя от сградите беше кабинетът на Пескаторе.

— Мисля, че е тази — посочи той. — Да, тя е. Със странното приведено дърво отпред. Той е някъде на първия етаж.

Двамата поеха по една от безбройните кръстосващи се пътеки, прорязващи отворения двор — паяжина от павирани ленти, свързващи всяка сграда с останалите.

Без да намалява ход, Ксандър преодоля няколкото неравни каменни стъпала в подножието на сградата, в която се помещаваше Пескаторе, отвори една грапава дъбова врата, като разсеяно я придържа, за да мине Сара. Тя разбираше, че съзнанието му е обсебено вече единствено от ръкописа, който бе прогонил почти изцяло школовката на Лундсдорф от ума му. Без да погледне дали тя го следва, той се втурна през още няколко стълбища и забърза по безлюден коридор от лявата му страна. Сара изоставаше на няколко крачки след него. Пространството около тях потъна в полумрак с тръшването на вратата зад тях, само тук-там се промъкваша самотни слънчеви лъчи. Стори й се, че дългият просторен коридор, пронизван тук-там от лъчите на слънцето, сякаш изчезваше в стена от някаква тъмна мъгла, обгърнала Ксандър в мрачното си сияние. Единствено ехото на забързаните му крачки изпълваше коридора. Тя ускори крачка, за да влезе в ритъма му. Настигна го точно в момента, когато очите му блеснаха при вида на кабинета на Пескаторе.

Изгарящ от нетърпение, Ксандър почука деликатно по дървената врата и зачака, като се облегна на нея, сякаш в очакване да долови приглушените стъпки от другата страна. Изминаха няколко секунди; отговор нямаше. Той отново почука, но този път прилепи ухо до

дебелата дървена плоскост. Нищо. Той се извърна към Сара с тревога в погледа си.

— Това е съвсем необичайно за него — прошепна той. — Направо не мога да повярвам.

Сара го дръпна за рамото, миг преди той да блъсне силно вратата. Тя беше наясно, че не е необходимо да привличат излишно внимание към себе си, особено след като не знаеха какви хора имаше в другите кабинети наоколо. Измъкна две тънки метални пластини от чантата си и се огледа в коридора, след което внимателно ги пъкна в ключалката на вратата. Ксандър гледеше напълно зашеметен. Ключалката изщрака леко с превъртането на резето и Сара внимателно бутна вратата. Поведо Ксандър към вътрешността на стаята, поставила предпазливо другата си ръка отзад на кръста.

Стаята беше в пълен хаос от разхвърляни навсякъде книги и документи. Чекмеджетата от стоманените шкафове висяха от ръбовете на металните парпети, готови да рухнат с цялото си съдържание от метър и половина височина върху пода. От тавана заплашително висеше отпраният почти до края дървен корниз, заплашващ всяка минута да се стовари върху пода. Точно пред вратата бяха нахвърляни един върху друг няколко стола, със стърчащи във всички страни крака. Малкото светлина, която пестеливо проникваше през дръпнатите набързо завеси, прибавяше своя дял към хаоса в стаята. Ксандър се приближи като омагьосан до бюрото и повдигна капака откъм областта с най-малко разхвърляни книжа.

— Не пипай нищо — предупреди го шепнешком Сара, готова всеки миг да го дръпне за ръката при първото неблагоприятно движение от негова страна.

Капакът се върна обратно към него, когато той се обърна.

— Погледни това — каза той. — Какво се е случило тук?

Той се нуждаеше от отговор, нещо, което да обясни донякъде хаоса около тях. Сара ясно виждаше, че той не беше в състояние да приеме очевидната причина.

— Имаше право да се тревожиш. — Тя се обърна и затвори вратата. Стаята потъна в почти пълен мрак.

— По дяволите! — изръмжа Ксандър, продължавайки да се оглежда из стаята. — Това нямаше да се случи, ако...

— Ако ти не беше дошъл във Флоренция ли? — Тя поклати глава, докато го заобикаляше, насочена към прозореца, сякаш жадуваща да надзърне през тънката ивица светлина. От малкото, което можеше да види зад стъклото, ставаше ясно, че това беше втори вътрешен двор точно зад сградата. Беше безлюден. И въпреки всичко трябваше да бъдат крайно внимателно, като се имаше предвид състоянието на кабинета. И бързи. Тя се обърна към него.

— Това едва ли би променило нещата. Те са знаели, че ръкописът е у него, и са искали да го получат. Най-вероятният вариант, който би обяснил какво са имали наум след пробния полет във Вашингтон. Както каза, това би го направило наистина могъщ документ. — Тя започна да се оглежда из стаята. — Въпросът е дали са го намерили?

— Не зная. — Гласът му прозвуча някак си зашеметено. — Аз... не мога да си представя, че биха стигнали чак до това, ако са знаели какво търсят.

Ксандър видя как Сара прикляка зад бюрото. Огледа отново стаята, опитвайки се да навърже логически нещата.

— Според статията на Карло, той е дълъг седем инча — добави той — и около инч дебел, подвързан в стара кожа, с печата на Медичите — шест сфери върху щит.

— Явно не е бил толкова лесен за откриване. Иначе защо ще оставят такава бъркотия след себе си?

— И аз се чудя. — Той поклати объркано глава. — Карло може да е вироглав, но не е глупав. Ако някой е търсел толкова отчаяно нещо...

— Той би им го дал — чу се гласът ѝ иззад бюрото.

— Точно така — кимна той. — Какво правиш там долу?

Измина дълга пауза, преди да му отговори.

— Може и да не е имал този шанс. — Тя се изправи и изтупа праха от коленете си.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Долу на пода има следи от кръв, също и по крака на бюрото. Килимът е разкъсан, — Тя го погледна в очите. — Имало е борба.

— *Почакай.* — Той заклати глава, вече на ръба на паниката. — Какво искаш да кажеш? Но това е невъзможно. Защо ще му е на някого...

— Защото са искали да се доберат до ръкописа.

Погледите им дълго време не искаха да се разделят.

— Това не е възможно — изрече той, опитвайки се отчаяно да намери довод, с който да я убеди, да убеди и себе си, че предположението ѝ беше нелепо. — Та това би било повторение на историята на Айзенрайх след четиристотин години. *Убиват* го, без да му дадат шанс да обясни? — Шокът от думата сякаш прониза цялото му съзнание. В продължение на половин минута той не каза нищо. — Той е мъртъв, нали? — прошепна накрая той. — Думите сякаш се изтърколиха от устата без негово желание. — Нали?

— Не знам.

— Заради няколко страници от някаква си *теория*. — Той огледа разхвърляните по пода книги. Ксандър внезапно изпита истинско сътресение. Гласът му сякаш се прекърши. — Той не би направил нищо, не би проронил и дума. Аз поне не мисля...

Някаква празнота изпълни цялото му тяло. Пренебрегвайки предупреждението на Сара, той приседна на подвижната дъска на бюрото, премести малкото куфарче до краката си и със скръстени на гърдите си ръце започна да се люлее напред-назад. Сара го наблюдаваше как се унася все повече и повече, хипнотизиран от движенията на тялото си. Тя пристъпи сред книжата и го дръпна. Хвана го за ръцете, стисна го здраво и го принуди да я погледне в очите.

— Но ти не *ги* познаваш. Тя виждаше как той започва да задави въпроси за собствените си мотиви и чувството си за собствена вина. Беше ставала свидетел на това явление толкова често, че нямаше как да сбърка изражението върху лицето му — размекване, което не можеше да позволи. На него или на себе си.

— Да ти кажа, не те разбирам. Изобщо не мога да те разбера. — В думите ѝ нямаше никакъв укор, просто констатиране на съвсем обикновен факт. — Ти си способен да погледнеш на всичко това с... не знам... с такава всеотдайност... — Тя поклати глава. — Искане ми се и аз да бях способна на това. — Тя се вгледа отблизо в очите му. Още един невинен. Още един избор. — Не мисля, че можеш да обвиняваш себе си за това. — Тя задържа известно време погледа му с очите си, преди да добави: — Ръкописът. Възможно ли е да има място, където Карло да го е укрил?

— Просто така.

— Просто като какво? — отвърна тя.

— Пак на лов.

Тя не каза нищо и пусна ръцете му. Ксандър разтърка лицето си в опит да раздвижи мозъка си.

— Правилно. — Ксандър започна да се оглежда из стаята. Движението сякаш го пробуди от моментите на самообвинение. — Ръкописът. — Той кимна и се плъзна покрай нея.

— Сложи си ръкавиците — изрече настойчиво тя.

Той изпълни нареждането ѝ, без да спира, вече съсредоточен върху една голяма купчина книги в основата на лавиците.

— А сега мисли — каза той. — Ако той е толкова умен, доколкото го познаваш, тогава къде го е скрил? — Ксандър коленичи и пъхна пръсти между голям брой гръбчета на книги със заглавия, които извикваха само някакви мъждиви спомени за съдържането им, докато изведнъж не се изправи рязко на крака. — Но, разбира се. В друга книга. — Сара го загледа, докато той, в миг забравил паниката, проверяваше останалите лавици с книги, а след това и пода. — Къде си го пъхнал, Карло? — Очите му се стрелкаха из стаята. — И къде биха го захвърлили те? — Сара вече нямаше търпение. Следотърсачът в нея се бе пробудил.

— Да пъхне кое? — запита го нетърпеливо тя.

Той сякаш за пръв път от няколко минути си даде сметка за присъствието ѝ в стаята.

— Може да ти прозвучи странно, но според мен някъде сред тази бъркотия трябва да се намира едно доста старо издание на „Признанията на свети Августин“.

— „Свети Августин“?

— Книга дванадесета, раздел двадесет и четвърти, поне така мисля. — Той се бе отърсил от моментната си слабост и сега беше като пружина. — Това е главата, в която обяснява виталността на интерпретацията. Това всъщност е доста налудничав и доста авангарден начин на писане върху свободата на мисълта. — Той не спираше да се оглежда из стаята, докато говореше. — Отнася се за Мойсей и как никой наистина не разбира думите на Бог, и как не ни се разрешава да го четем поради невежеството ни и така нататък. — Сара го гледаше как крачи напред-назад покрай стената с наклонена настрани глава, за да може да чете заглавията върху гръбчетата на книгите. — Доста иронично за човек, наложил всички онези строги

правила на католическата догма. — Ксандър сякаш изнасяше лекция по история на теологията, но очите и пръстите му бяха ангажирани с лавиците до вратата. — Основно, това е изобличителна реч срещу догматизма. „Не ми нареждайте в какво да вярвам“ — мисли от тоя сорт. Карло винаги е мислил, че това е едно от най-важните твърдения на Августин. Говореше за него през цялото време. Това беше *точно* едно от онези неща, с които се сблъскваше всеки ден — борбата с тесногръдието. Всички отхвърляха онова, което той правеше с Айзенрайх. Е, явно са сгресли — добави той, вдигайки поглед към Сара. После отново насочи вниманието си върху книгите. — Моето предположение е, че той би скрил копието на ръкописа в екземпляра си на „Признанията“. Мястото, където интерпретацията му би получила полагащото ѝ се уважение. — Приключил с книгите до вратата, Ксандър се придвижи до средата на стаята. — Търси нещо наистина голямо и плътно. Дълго поне четиринадесет или петнадесет инча и може би два или три инча дебело със заглавието „Признания“ на латински на гърба.

Сара приклепна до него на пода и се зарови сред купищата книжа в нейния край. След около половин минута погледът ѝ се закачи в една избледняла златна инкрустация върху гръб на книга, като голямото „С“ почти се бе изтрило. Тя вдигна книгата.

— Това ли е?

Той надзърна през рамото ѝ и веднага скочи на крака; грабна я от ръцете ѝ се върна до бюрото.

— Браво. А сега да видим дали го познавам така добре, както си мисля.

Ксандър разчисти място върху бюрото и положи книгата върху него, като бавно отгърна корицата му. На първата страница имаше някакво дълго посвещение до някой си Тегерман с почти неразбираем почерк. Ксандър отгърна дебелата пожълтяла страница, очаквайки да види малкия ръкопис. Пред погледа му се откри само съдържанието на книгата.

— Задънена улица? — попита Сара, като гледаше приведена отстрани.

Ксандър прелисти около три-четвърти, от книгата, без да си дава труд да ѝ обяснява. Само оглеждаше горната част на всяка страница и

продължаваше да прелиства. На около четиридесет страници преди края спря.

Сара погледна и видя малкия подвързан в кожа ръкопис, положен в центъра на изрязаните страници.

— Книга дванадесета, раздел двадесет и пети. Сбъркал съм номера е единица. — Той не можеше да скрие радостта си. Изражението му на триумф обаче мигновено бе сменено от това на пълно объркване; предната и задната корица се притиснаха една в друга с изваждането на ръкописа. Между тях нямаше нищо. Той рязко ги разтвори. Имаше само останки от изрязани с бръснач страници.

— Господи! Не им ли е стигало онова, което са направили, ами е трябвало и да го унищожат?

— Съмнявам се, че са го унищожили — каза Сара. Разочарованието ѝ не беше толкова явно изразено като при Ксандър. — Вероятно не са искали някои хора от митницата да им задават въпроси за книга с такава подвързия. Затова и са я оставили тук.

— Но защо им е било да връщат обратно кориците вътре в „Свети Августин“?

— За да не привличат вниманието. Не знам.

Ксандър захвърли кожения калъф върху бюрото.

— И какво ще правим сега? — Тя видя как решимостта започна да изчезва от погледа му, замествайки се от спомена за смъртта на Пескаторе.

— Ами досиетата? Все трябва да има нещо, което да ни даде представа за съдържанието на книгата. — Тя се опитваше да задържи възбудата му.

— Досиета... правилно. — Нова задача. Ново препятствие към разгадаването му. — Както познавам Карло, той би бил много предпазлив. — Ксандър отново огледа стаята, като погледът му падна върху част от пода зад бюрото. — Трябва да са тук — каза той, сочейки към голям компютър в ъгъла на стаята, прикован с дебела верига към една стоманена стърчаща от стената в ъгъла греда. — Проблемът е как да се вмъкнем в него? — добави той, коленичил пред клавиатурата. Сара се пресегна през рамото му и щракна един ключ върху пулта. Екранът светна, хвърляйки синкаво сияние в стаята.

— Какво ще кажеш за това?

Ксандър дори и не се обърна към нея.

— Да, благодаря ти. Знаеш, че не това имах предвид. Той по-скоро би кодирал достъпа до тях. — Малък пулсиращ курсор се появи в горния ляв ъгъл на монитора.

— Ако е като онези в Щатите, вероятно е нищо повече от проста софтуерна защита — предположи Сара. — Имаш право на три опита с паролата, преди цялата система да блокира.

— Или в по-лошия случай да изпрати сигнал до главния компютър в мрежата и да вдигне по тревога охраната. На моя компютър имам същата защита.

— И твоят приятел Пескаторе случайно не ти е споменал паролата по някакъв повод, нали?

— *Карло* да направи подобно нещо? Ти се шегуваш. Да ти кажа право, изумен съм, че са успели да открият „Свети Августин“. Това си е било чиста проба късмет. Не че това ни отвежда някъде, разбира се. — Двата мълчаливо се взираха в екрана в продължение на цяла минута.

— Каква ти е паролата? — попита го тя.

— Николо. Защо?

— Защо Николо?

— Макиавели. Нещо имаш предвид ли?

— Е, а кой е бил любимецът на Пескаторе? Августин.

Ксандър извърна глава през рамото си и се втренчи в нея със скептично изражение.

— Не е ли прекалено очевидно?

— Да имаш някаква по-добра идея?

Той се извърна към екрана и въведе думата Августин, след което натисна бутона „ентър“. На следващия ред се появи малко „х“, последвано от пулсиращия курсор.

— Единият куршум изгърмя. Остават още два. Да имаш някакви други предположения?

Сара се замисли за момент.

— Какво ще кажеш за първото му име? Как е първото име на Августин?

— *Свети*. — Ксандър отново я стрелна с поглед, този път още по-недоверчив от предишния. — Не мисля, че е *имал* първо име.

— Не ми помагаш особено.

— Извинявай. Аз просто... — Очите му внезапно застинаха — изражение, което Сара беше виждала и по-рано — миг на проумяване в опит да намери словесно изражение. Тя видя как страните му бавно порозовяват от широка усмивка.

— Какво? Какво се сети?

— Нищо. Трябва да е пълна лудост. — Той направи пауза. — Какво пък, по дяволите. — Той се извърна към компютъра и въведе няколко букви, натисна бутона „ентър“ и видя как системата се задейства. Програмата започна да се зарежда. От гърлото му се надигна дрезгав смях, а захиленото му лице цъфна в широка усмивка.

— Какво, какво направи?

Ксандър се захили още по-широко, без да откъсва очи от оживелия екран.

— Моника. Майката на Августин. Чичко Фройд направо вие от наслада в гроба си.

По екрана бързо прелетяха няколко пъти безсмислени инструкции и предупреждения срещу нарушаване на авторското право, преди един малък курсор да стартира началото на нова поредица от символи. Ксандър въведе още няколко команди и по екрана тръгна голяма поредица от имена на файлове.

— Програмата я познавам достатъчно добре. Надявам се само италианският ми да не ме подведе.

Сара се загледа как новият ѝ партньор въвежда бясно необходимите команди, като от време на време прави малки паузи, за да прочете изписаните по екрана съобщения, преди да продължи. Той се опита да ѝ обясни какво прави, без да спира да чука по клавиатурата.

— По всяка вероятност е поместил файловете дълбоко в системата и бих се учудил много, ако ги е кръстил с имена като „Айзенрайх 01“, „Айзенрайх 02“ и т. н. Тук пак ще го е измислил по най-добрия начин. — Ксандър се раздвижи малко; напрежението върху коленете му започна да дава отражението си.

Три минути по-късно очите му светнаха с появата на нова група файлове. Списък с около двадесет имена се изписаха прилежно едно под друго в горната част на екрана и по някаква причина привлякоха вниманието му.

— Точно онзи обем и в точния интервал от време, в който са създадени — каза той и отдръпна ръце от клавиатурата. — Въпросът е: кои са важните между тях? След като познавам Карло, почти всички, ако не и всички, могат да се окажат безсмислени. Или още по-лошо, той може да е настроил някои от тях като капани, които да блокират системата и да вдигнат по тревога охраната, ако бъдат извикани. Карло е широко известен с тези си способности.

— Това е чудесно. — Сара кимна, замислена за мъжа, който вземаше такива изключителни мерки за сигурност по отношение на файловете си.

Ксандър гледаше напрегнато екрана с ръце в скута си; момент по-късно главата му рязко кимна и очите му плътно се затвориха. Той започна да свива и разпуска юмруци на бавни интервали.

— Какво правиш...

— Шшшш... тихо.

Странният ритуал продължи още половин минута, преди бавно да отвори очи. Сара се бе преместила до прозореца и напрегнато оглеждаше двора; беше все така безлюден.

— Залагам на тези двата — продължи Ксандър. Пръстът му проследи имената *Тернистато А* и *Тернистато Б*.

Загадъчният му мисловен процес отново остави Сара безмълвна. Тя беше наясно обаче, че колкото и да беше сложен процесът в тези съдбоносни мигове, той все трябваше да си има някаква логическа обосновка. Която вече ѝ беше напълно непозната. Той беше в стихията си, а тя — в нейната. И всеки от двамата със собствени правила на поведение. *При враждебно обкръжение — опознай местността. Очаквай всевъзможни усложнения.*

— Ако си спомняш — започна обяснението си той, — името Айзенрайх може да се преведе като „желязна държава“. Ако съм прав, Карло е бил наясно със значението. — Той посочи към първата част на една от думите върху екрана, но Сара беше по-заинтригувана от появилата се от най-източния арковиден изход на площада фигура. Тя само кимна с отсъстващ поглед. — *Терни* е един от малкото останали центрове на италианската стоманодобивна промишленост. И като си помисля, макар че мога и да греша, той беше бомбардиран особено интензивно по време на Втората световна война от Съюзниците по същата тази причина. — Съзнанието ѝ долови последното изречение и

се зачуди дали всички учени знаеха тази толкова тривиална информация. — Знаеш ли... Лорънс Оливие на „Пъблик Бродкастинг Сървис“... „Светът във война“! „Пещите на Терни?“ — Той отново бе потънал в своя си свят. Тя пак кимна. — *Стато* просто означава „държава“. *Тернистато* — „желязна държава“. „Айзенрайх“.

— Това е с нищо неоправдана екстраполация — обърна се тя към него.

— Знам, но това е точно начинът, по който действа умът на Карло. Освен това в никакъв случай не мога да си представя, че онова, върху което е работил, може да има нещо общо с града Терни. Искам да кажа, че е повече от тъпо.

— И въпреки всичко на теб ти звучи познато.

— Вярно. Но само защото и аз съм превъртял като Карло.

След тия думи Ксандър отвори първия файл. Сара очакваше екрана да потъмнее или някаква сирена да завие, или пък от компютъра да почне да бълва някакъв отровен газ. Вместо това текст на италиански изпълни екрана, прилежно изписани бележки върху нещо, което очевидно беше текстът на ръкописа. Усмивката върху лицето на Ксандър, блесналите му прелитащи със шеметна скорост очи по редовете ѝ казваха, че логиката му, основана на някакво телевизионно шоу, бе успяла да го преведе през целия лабиринт на защитата на Пескаторе. Очевидно това беше някакво академично проникновение. Не чак толкова Божествено, колкото би изглеждало на пръв поглед.

Докато той четеше файла, тя отново надзърна през цепнатините на завесите, за да огледа по-добре задния двор. Самотната фигура на нейния човек сега бе седнала на една от няколкото пейки на може би двайсетина метра от прозореца на кабинета на Пескаторе. Облеченият в дебело тъмно палто мъж явно не изпитваше студ, ръкавиците му разгръщаха страниците на някакъв вестник, а под ниско прихлупената му шапка периодично се издигаше димът от цигарата му. Сара не откъсваше погледа си от него, като гледаше да стои, колкото бе възможно по-далеч от прозореца, без да го губи от погледа си; не искаше в никакъв случай да я мерне зад завесите. От това разстояние не можеше да различи добре чертите му, освен ако не се броеше брадата му. Тя мръдна няколко сантиметра напред. Ксандър бе споменал за човек с брада.

Минута по-късно се появи нов мъж. Беше изключително висок, с широки рамене и дебели ръце, които безмилостно опъваха по шевовете палтото му. Беше без шапка и слънцето се отразяваше от бръснатия му скалп; яките му ръце застрашително се люшкаха напред-назад, докато се приближаваше до мъжа на пейката. След половин минута първият мъж стана от пейката и бавно се насочи към един от страничните входи на сградата. Вторият остана до пейката и за пръв път Сара проумя, че погледът му се впиваше в прозореца на кабинета на Пескаторе. Сара се дръпна назад.

— Всичко ли откри? — попита тя. Ксандър сякаш не чу въпроса и в първия момент.

— Това е направо невероятно. — Той бе приковал погледа си в екрана. — Направо невероятно.

— Трябва да тръгваме.

— Защо? Ние...

— Достатъчно време прекарахме в кабинета. Няма нужда да насилваме късмета си.

Той беше потънал прекалено дълбоко в бележките на Пескаторе, за да ѝ възразява.

— Добре, но първо трябва да копирам това. Ще ми отнеме минута, най-много две.

— Добре, направи го. — Сара се придвижи до вратата, докато през това време Ксандър се пресегна за куфарчето и извади дискета. Тя го видя как я пъха в дискетното устройство на компютъра на Пескаторе и въвежда необходимите команди. Компютърът замърка и защрака, а той зачака отпуснат назад.

— Какво му е толкова невероятното? — попита го тя, облегната на вратата и заслушана за най-малкия шум от другата страна на коридора.

— Това може да ти върже мозъка на флъонга. — Очите му оставаха все така приковани върху екрана. — Спомняш ли си, когато ти споменах, че има два оригинала на ръкописа? Единият Айзенрайх е изпратил на папа Климент, а другият е запазил за себе си. Е, когато открихме останките от орязаните страници под кориците, си помислих, че това е краят. — Той спря и я изгледа. — Според бележките на Карло обаче оригиналите са били три. *Три*. Един на латински, един на италиански и трети на немски. По различни

причини. — Той изведнъж забеляза странната ѝ поза до вратата. — Какво има?

Сара му махна да си затваря устата. В тишината се разнесоха стъпки в коридора. И двамата изпитаха напрегнати тридесет секунди, докато заглъхнат в дъното му. Все още затаил дъх, Ксандър се обърна към компютъра, който издаде последните звуци при копирането върху дискетата. Две секунди по-късно той измъкна дискетата от флопито и я пъкна в куфарчето си.

— Изтрий файловете. — Нова заповед от висшестоящия началник.

— Това вече със *сигурност* ще докара охраната — каза той, изправяйки се на крака.

— Което може да се окаже не чак дотам лоша идея. — Тя отново се приближи до завесите и му махна да дойде при нея. Тя му посочи през прозореца към двора.

— Познаваш ли го? — Очите му в миг се разшириха. Той понечи да се приближи още повече до прозореца, но тя го спря с жест. — Приемам това като утвърдителен отговор. Затова и може да се наложи да повикаме охраната.

— Това е мъжът от гарата.

— Ще се измъкнем след по-малко от минута. Някоя охрана не е толкова бърза. Може обаче да се окаже достатъчно, за да пипнат за врата нашите двама приятелчета.

Пет секунди по-късно Ксандър въведе командата за изтриване и проследи появата на малка червена точка в горния десен ъгъл на екрана. Той изключи компютъра и грабна куфарчето си. Сара вече го чакаше в коридора.

Чикаго, 3 март, 2,14 ч.

Чапман наблюдаваше как пространството извън обградения му със стъклена стена кабинет продължава да кипи оживено, а светлините върху телефона му мигаха в маниакален равен ритъм. За последните единадесет часа не бе спряло и за миг; бе започнало предния ден в 15,07 часа следобед, когато компютрите бяха достигнали до числото 2,5 милиарда, като гамбитът беше разигран в още три инвестиционни

банки по време на операцията. В 15,14 часа бяха започнали да се проявяват признаци, че нещо не е наред; бяха се разнесли първите телефонни обаждания от другите банки. „Какво става, по дяволите? Няма никакви признаци пазарът да...“. И когато компютрите на „Хелпърн“ бяха блокирали две минути по-късно, разкривайки същината на стратегията по сделките като нищо повече от огромен блъф в софтуера, адът се бе отприщил. Естествено, че „Хелпърн“ бяха загинали напълно; необходимостта да разпродадат стойността от лошите си търговски позиции за последните две седмици щеше да ги довърши окончателно.

Това обаче беше нищо в сравнение със самия пазар на зърно. Свръхинфлацията го беше подлудила. Цените варираха, след което почнаха рязко да падат. До сутринта на следващия ден фермерите щяха да посегнат и на последните си запаси от зърно, което бяха задържали, малкото резерви, все още не станали жертва на алчността им. И с това щеше да възникне и въпросът за разпределението. Линиите за доставки извън САЩ щяха да бъдат прекъснати. „Каргил“ и „КонАгре“ щяха да бъдат разтърсени жестоко. Трусовете щяха да се усетят на всяко ниво.

Точно както го бе предвидил Седжуик. Седмица по-късно на света щеше да му се наложи да направи преоценка на стабилността на главния американски пазар.

И всичко това причинено от един експеримент.

Чапман продължаваше да се взира през стъклото. И да се чуди. Дали наистина бе разбрал какво се бе случило?

Сара издърпа Ксандър в коридора, затвори вратата и още веднъж превъртя ключалката с металните пластини. Както и преди, в коридора цареше полумрак. Прещракването на резето съвпадна със стъпките, разнесли се някъде откъм лявата им страна; главният вход вече беше недостъпен. Сара го поведе в другата посока. Ксандър хвърляше тръпнещи погледи през рамото си на всеки няколко крачки в очакване да зърне огромната разгневена фигура, връхлитаща отгоре им: На около петнадесет метра от кабинета на Пескаторе коридорът правеше остър завой надясно, като ги отдалечаваше от централния вътрешен двор, през който бяха влезли в зданието. Зад тях се разнесоха крясъци

на хора, скупчени до вратата, която Сара току-що бе заключила. Нечия ръка задумка по вратата, в противофаза с техните забързани стъпки по каменния под. Последва нов завой и те се втурнаха през дебела въртяща се врата, чиито метални панци издадоха отвратителен стържещ звук. След няколко секунди крясъците стихнаха; в следващия момент тропотът от бягащи стъпки се насочи в тяхната посока.

Видимо разтърсен, Ксандър погледна към Сара, която оглеждаше малката ниша, в която се бяха озовали. От лявата им страна се намираще широка вита стълба, чиито дъбови стъпала бяха заградени от орнаментиран парапет. Гласовете бързо приближаваха. Сара рязко се насочи към голяма завеса, която висеше под издигащите се стъпала. Тя я издърпа със замах и откри ново стълбище, което водеше надолу. То беше мрачно, с тесни каменни стъпала, излъскани и неравни от петте столетия използване, само с едно въже покрай стената за опора. Сара мигновено го дръпна след себе си, секунди преди преследвачите им да връхлетят. Тежката драпирана материя провисна зад тях, забулвайки в почти пълна тъмнина стъпалата.

Последните няколко стъпала бяха относително осветени и водеха към серия подземни тунели. Двата застанаха на някакво открито пространство, с очи все още непривикнали към рязката и неприятна светлина на голите крушки над главите си.

И като в кошмарен сън Ксандър видя как очите на Сара станаха като прозрачни под ярката светлина на крушката, главата ѝ неусетно се изви назад и дишането и се учести. Помисли си, че може всеки момент да ѝ прилошее; лицето ѝ бе придобило пепеляв цвят. Сграбчи я за рамото. Очите му се приковаха върху нейните; погледът ѝ се рееше някъде безволно.

— *Джесика?*

Името беше изговорено едва чуто. Той осъзна, че голите крушки бяха извикали нещо от паметта ѝ, нещо, което той искаше да разбере, за да може да я откъсне от него.

Нямаше обаче никакво време. Въртящата се врата отново нададе писъка си, на не повече от пет-шест метра от тях се разнесоха гневни гласове в нишата, от която току-що се бяха измъкнали. Ксандър застина. Всичко сякаш замря. Усещаше челото си като изгорено, кръвта биеше с чукове в слепоочията му. Всеки дъх, всяка произнесена

дума над тях сякаш беше изречена пред него. А Сара продължаваше да стои неподвижна.

Гласовете започнаха да заглъхват и да се отдалечават. Явно бяха решили да се насочат към втория етаж. Без да се опитва да разсъждава за най-добрия им шанс, Ксандър рязко дръпна Сара към един от тунелите, чийто нисък таван го принуди на наведе глава при втурването им напред. Последваха още няколко резки завойи и излязоха на ново открито пространство. Тя го следваше замаяна, но с всяка измината секунда състоянието ѝ видимо се подобряваше. Появиха се нови стълбища и ново дебело въже за осигуряване.

Сега Сара пое контрола. Тя го сграбчи за ръката и го притисна към стената. Преди да има време да реагира, ръката ѝ запусти устата му, а очите ѝ му наредиха да не мърда; Тя се заслуша напрегнато; и последните следи от епизода само преди секунди бяха изчезнали. Отначало слабо, но засилващ се с всяка секунда към тях се носеше звук от стъпки на човек в тунела. Настойчив и под контрол, монотонният звук на стъпките още повече напрегна сетивата на Ксандър. Двамата мълчаливо се гледаха в очите; и двамата бяха наясно кой се приближава към тях. Без значение за начина, по който се бе измъкнал от хаоса на горния етаж, брадатият мъж бе открил закритото със завеса стълбище и отлично се бе справил с подземния лабиринт. Сара с рязко движение на главата посочи на Ксандър да тръгне нагоре по стъпалата, като в същото време поднесе показалец до устните си.

Половин минута по-късно двамата стояха в ниша, която по нищо не се различаваше от онази в сградата с кабинета на Пескаторе, като единствената разлика беше правоъгълният прозорец, който им предлагаше удобен изглед към предния двор. По някакъв начин двамата се бяха появили само на няколко метра от арковидния проход, през който бяха минали на влизане от улицата. Ксандър понечи да тръгне към въртящата се врата, спрян в последния миг от Сара, която го сграбчи за палтото. Тя нямаше желание да изпитва втори път съдбата за толкова кратко време. Вместо това го задържа неподвижен, като и двамата очакваха да доловят звука от изкачващите се по стъпалата стъпки.

Но никой не се появи. Доловиха само шум от бързи стъпки покрай дъното на стълбището, които постепенно заглъхнаха в лабиринта от тунели. Не бе имало никаква промяна в темпото им,

никаква пауза, която да указва за някакво колебание у преследвача им кой път да поеме. Преследвачът им бе подминал стълбището, без дори и помисъл да се качи. Сара съзнаваше, че не разполагат с много време, за да се измъкнат. След най-много две минути мъжът в тунелите щеше да проумее грешката си и щеше да се върне. Оставаше им само да се надяват, че не поддържа радиовръзка с партньора си във вътрешния двор.

Сара изчака стъпките да отшумят напълно, докато през това време продължаваше да държи Ксандър за палтото. После внимателно пристъпи до прозореца и безшумно го отвори, без да предизвика и най-малкото изскърцване, което да доведе нежелани хора. Дворът беше безлюден. Нямаше следи от вълнение в отсрещната сграда. Не се виждаха хора от охраната на главния вход, които да задържат подозрителни личности. Нямаше и следа от партньора на брадатия мъж. Пак бяха извадили късмет. Тя прекрачи перваза на прозореца, спусна в студа крака от другата страна и скочи от метър и половина височина върху голям замръзнал храст, посаден близо до фасадата на сградата. Тя се обърна към Ксандър и посегна да поеме куфарчето от ръката му. Той повтори маневрата ѝ и се приземи до нея. Пъргавината му я изненада.

Оправиха дрехите си и изтръскаха полепналите по тях сухи листа, след което бързо се придвижиха до арката, обратно през проходите от червени тухли. Не говореха. Всичко бе протекло само за десет минути. Десет минути задавено дишане, с ручейчета от пот, стичащи се под дебелите им палта, десет минути безмълвен страх и възбуда. Десет минути бягане от сенките, позволявайки на играта да си играе с тях, и всичко това заради една нищо и никаква дискета, която си лежеше кротко в едно невзрачно дипломатическо куфарче. Докато се придвижваха гласовете около тях, другите хора вече не представляваха повод за тревога. Въпреки това Ксандър продължаваше да стиска ръката на Сара, като си даваше сметка, че тя отново беше под контрол, тъй щастлив да се остави под нейните грижи, да я следва, натоварвайки я с всичката отговорност. Той бе открил файловете. Тя щеше да им намери сигурно място.

Прекошиха площада и се насочиха към широкото авеню на Виа Кавур, чиито тълпи сега бяха безопасно убежище от двамата мъже, за които съзнаваха, че не са далеч зад тях. Сливайки се с благодарност с

тълпата, семейство Фабрици вървяха хванати ръка за ръка. Кокалчетата на Ксандър започваха да побеляват с всяка измината секунда от напрежението, което предизвикваше куфарчето в ръката му. Разумът му беше концентриран навсякъде другаде, само не и върху заобикалящите ги хора. Ксандър беше разтърсен, но за пръв път той не усещаше нито объркване, нито смайване. Вместо това изпитваше само ярост — ярост от разрушението, от студеното безразличие към живота на негов колега, от злоупотребата, стоварила се върху него и работата му, и, може би най-показателното, гневът срещу хората, превърнали жената до него в някого — в нещо — толкова вкаменено в света, който бяха създали. Той не можеше да забрави появилия се в очите ѝ ужас, когато бяха в тунелите. Никога нямаше да го забрави.

Все още потънал в мисли, Ксандър осъзна, че е застанал пред малка сграда, чиято фасадна стена представляваше монолитна плоча от стъкло. Бяха му потребни няколко минути да разбере какво представлява — малко кафене, претъпкано с местни жители и туристи, които си пиеха сутрешното капучино. С отварянето на вратата над главите им иззвъня камбанка. Сара го поведе към една маса, сгушена в най-уютния ъгъл — достатъчно далеч от другите, за да не ги чуват, и достатъчно близо, за да не привличат излишно внимание.

— Сякаш се въртя в кръг с тебе — усмихна се тя с небрежно кимване, изражение, което Ксандър намери много трудно за имитиране. Тя беше напълно спокойна.

Той седна изумен.

— Наистина ли? — Той кимна, после спря. — Не разбирам.

— Хотелски стаи, кафета. Става като схема. — Тя оправи палтото си и добави: — И се опитай да изглеждаш по-спокойно. В Италия сме.

Той взе куфарчето си в скута с приближаването на сервитьорката.

— Каквото и да означава това.

Контрирайки с нещо, което много трудно можеше да се нарече усмивка, Ксандър я попита:

— Капучино?

Усмивка съпроводи отговора ѝ.

— Si.^[1]

— Due, prego.^[2] — Сервитьорката кимна и отиде на друга маса. — Италианският ти се подобрява.

— Grazie, bello.^[3] Но настроението ти не.

— Може и да ти е смешно, но чакам двама едри мъже...

— Те няма да дойдат тук. — Тя се приведе над масата, сякаш обясняваше нещо много елементарно. — Прекалено обществено място. Те очакват да продължим да бягаме. И затова ние не продължихме да бягаме. — Авторитетна усмивка се плъзна по устните ѝ. — Така че наслаждавай се на кафето, когато дойде.

Ксандър прие закачката. Разбира се, че тя знаеше какво прави. Щеше да е глупаво, ако мислеше по друг начин. Просто начинът ѝ на поведение вдъхваше успокоение, съумяваше да се справи с всяка ситуация с такава лекота, с такова самообладание. Може би затова епизодът в тунелите бе останал толкова изолиран.

— Какво стана там, долу?

— Измъкнахме се. — Тя издърпа шала от врата си и го преметна върху облегалката на стола.

— Не, нямах предвид това. Исках да кажа долу в тунелите. Ти ми се стори...

Почти неуловимото напрежение, появило се в плещите ѝ, го накара да спре.

— Бях се зареяла някъде ли? — Тя го погледна в очите. — Това ли се канеше да кажеш?

Той се спря, преди да отговори.

— П-предполагам... Да.

— Не е необходимо да предполагаш. Това е много добър начин за описване.

Ксандър усети, че това не беше най-подходящата тема за разговор.

— Да. Така е. — Пръстите му се заиграха с ръба на покривката. — Там долу... се почувствах малко като изгубен. Предполагам, човек никога не може да свикне с тия неща. Каквито и да са.

— Засега това са ръкописът и файловете. И тримата мъже в Щатите, които едва започват играта си. — Тя видя, че думите ѝ имаха ефект. — Нали ти каза, че по това се различава от Макиавели — един град не е достатъчен? — Капучиното пристигна. Сара изчака да останат сами и тогава продължи: — Каквото и да се е случило там в тунелите, каквото и да си изпитал в онзи офис, не трябва да забравяш, че онези мъже и тези файлове са най-важното нещо. Фокусът.

Съжалявам, ако това те плаши или дразни, но наистина друга алтернатива просто няма.

Той остави думите да попият в съзнанието му.

— Ти си права... Аз... не трябваше да питам.

— Не става въпрос кой е бил прав и кой не. Оценявам загрижеността ти, наистина, но никой от двамата ни няма право да се разсейва с такива неща. — Тя изчака, после се усмихна. — Значи има три версии. Това улеснява страшно много задачата ни.

— Да... така е. — Беше му необходима минута, за да събере мислите си. Отпи от димящото кафе. — Съгласно тези файлове, той е открил немския превод преди около три месеца в Белград. Цялата работа се мистифицира все повече и повече. До този момент никой никога не е...

Думите му бавно потъваха нейде. Тя продължаваше да го гледа втренчено. Искреността в гласа му беше толкова искрена. Толкова нежна.

Какво се беше случило в тунела? Беше прекалено лесно да се обясни като някакъв мигновен проблясък в паметта: голите крушки, люшкащото се тяло, животът, който не бе успяла да спаси. Жертвоприношение.

„Веднага мога да елиминирам хората на генерал Сафад! И да сложа край още тук. Но ако не го направя, рискуваме да загубим момичето.“ Праценето от статичните изпразвания изпълват приемника, докато съобщението се появи на екрана на компютъра.

ОТЛОЖИ. ЗАДРЪЖ ПОЗИЦИЯТА.

Още едно задържане! Без никаква причина. Тя можеше да избие всички и да сложи край на заплахата. Но отлагането... Никога нямаше да може да се промъкне. А тя ѝ бе казала, беше обещала на Джесика, че ще дойде да я вземе, но сега... Какъв избор би имала? Какъв избор би могла да направи?

— ... интересното е това, че в предисловието се споменава, че е окончателната версия на ръкописа, като при това се позовава на две по-раншни копия. Следователно имаме общо *три* на брой. — Ксандър спря, видял, че Сара го гледа втренчено. — Добре ли си?

За момент тя не каза нищо.

— Да — отрони след малко тя и се усмихна. — Три копия.

Ксандър върна усмивката, без да е сигурен какво става.

— Знаеш ли, че ти ми каза нещо там... в тунела... името на едно момиче. Джесика.

Споменаването на името свари Сара съвсем неподготвена.

— Наистина ли? — Тя се втренчи отново в него. — Джесика *Конлън*. Дъщерята на посланика. — Ксандър остана мълчалив. — Това беше отдавна. — Няколко секунди двамата не казаха нищо.

Накрая той кимна неловко. Знаеше, че отново е допуснал грешка със споменаването на епизода. И въпреки това тя изглеждаше толкова вгълбена в себе си.

— Добре... Както и да е, Карло беше убеден, че италианският екземпляр е някъде наоколо. От малкото, което прочетох, звучи така, сякаш наскоро е тръгнал да го търси.

Тя отпи от капучиното си.

— Някакъв успех до този момент?

— Не можах да прочета достатъчно, за да го разбера. Трябва да приемем, че италианският екземпляр е бил първият, тъй като той е бил този, който Айзенрайх е изпратил на Климент. И не би имало никаква вероятност да се споменава каквато и да било по-раншна версия, става въпрос за онзи момент, защото просто все още не е имало такава. Екземплярът на латински — онзи, за който приемам, че нашите трима приятели държат в ръцете си от известно време насам — трябва да е бил вторият екземпляр и би могъл да съдържа позоваване само на предишния, на екземпляра на италиански. Следователно, който и да е открил този превод, в продължение на години е вярвал, че съществуват само два екземпляра — на латински и на италиански.

— А сега, поради изрязаното с бръснач копие — онова на немски — те ще знаят, че екземплярите са три.

— Точно така. Единствената разлика е там, че аз имам бележките на Карло, а те — не.

— И мислиш, че тези бележки ще те отведат до италианската версия. — Той кимна. — Това вдига значително залога.

Беше му потребно известно време, преди да отговори.

— Предполагам, че е така.

— Не предполагай.

— Добре... и какво трябва да направя в такъв случай сега?

— Точно онова, което би направил, ако не беше открил нищо от това. — Тя отмести чашата си настрани и се облегна на масата, като се приведе към него; ръката ѝ захлупи неговата, докато говореше. — Те няма да ти направят нищо. Всъщност, те *искат* ти да откриеш ръкописа.

— И когато го открия, ще поискат да ме *убият*. Толкова е просто. Дори и аз мога да се досетя.

— Няма да позволя това да се случи.

Сара го изгледа. Осъзна колко много ѝ се иска да повярва в думите си, колко много повече означаваха те от простото уверение. По някакъв странен начин Айзенрайх ѝ предлагаше шанс за спасение, начин да остави завинаги Аман в миналото си. А може би и повече. *Нищо непрежалимо. Нищо пожертвано.* Но само ако се върнеше обратно там. Тя не откъсваше поглед от него. Имаше ли всъщност някакъв друг избор?

— По някаква причина, аз ти вярвам — каза Ксандър. Той усещаше с цялото си тяло увереността, която му вдъхваше ръката ѝ. — Затова веднага се качвам на самолета за Лондон.

— Ако това е мястото, където те водят бележките на Пескаторе. — *Лондон.* Това щеше да усложни още повече нещата. Тя трябваше да се върне в Щатите, при хората на Айзенрайх. Каквото и да бе задействал Причард, играта вече беше нейна. Сама. Комитетът отново я бе предал. Не и този път.

Беше ѝ време да разбере колко обединяващ беше Айзенрайх и да прибави към общия хаос малко и от себе си. Да направи онова, което мислеше за най-добро — да разклати основата и да накара онези мъже да започнат да се съмняват един в друг.

Но за да пуснеше Ксандър да продължи напред — дори и ако знаеше, че няма друг избор, — тогава беше длъжна да намери начин да го защити, да му осигури безопасност. Тя стисна ръката му.

— Отседни в „Лаундс“. Найтсбридж. — Тя видя въпроса в очите му. — Имай ми доверие. — Тя започна да събира шала си. — Какво ще кажеш?

Той кимна и се изправи.

— А ти?

— Аз ли? — Тя плъзна шала около рамото си и го погледна с усмивка. — Не се тревожи за мен.

Миг преди тя да се обърне, той се пресегна и я привлече към себе си. Това сякаш изненада и двамата. Ръцете му внезапно я прегърнаха, а тя положи нежно ръце и глава върху гърдите му. Само за момент. Когато отстъпи назад, ръцете му неловко увиснаха.

— Аз... а... извинявай. — Той се опита да намери ръкавиците в джоба си. — Предполагам, че е от цялото това напрежение. Аз... Аз просто не мисля, че имам някакъв кой знае какъв избор... Имам предвид да не се тревожа за теб.

Очите им отново се срещнаха. По някаква причина, която тя не можеше да обясни, страшно ѝ се прииска да се протегне към него. *Не го прави, Ксандър Джаспърс. Не поемай този риск.* Но тя беше наясно, че е прекалено късно. Тя го виждаше в очите му. Усещаше го и в собствените си.

Това обаче, което не можеше да види, беше колко много му се иска да се пожертва заради нея.

А това, освен всичко друго, я плашеше.

[1] Да. — Б.пр. ↑

[2] Две, ако обичате. — Б.пр. ↑

[3] Благодаря, хубавице. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

Ако бъде насочвана по подходящ начин, ненавистта се превръща в мощно оръжие... Тя прави хората лесни за управление и лишени от въображение.

„За върховенството“,
Глава XV

Сенаторът Скентън наблюдаваше как торбичката с чай се люшка над чашата му и от нея се ръсят капчици чай върху кремавокафявото съдържание на чашата. Никога не успяваше да завърже края около тънката торбичка, за да задържи листенцата евентуално за друга порция чай. Нито пък го биваше много да пипа с голи пръсти кипналата торбичка, защото страда от прекалена чувствителност. Не, той просто я оставяше да се изцеди... Очите му като омагьосани се вперваха във въртящото се пакетче, което му наподобяваше пърхане на пеперуда, и което за миг застиваше след няколко завъртания, а после почваше да се разплита обратно. С всяка серия то сякаш започваше да увеличава теглото си, завъртането губеше все повече и повече от момента си, докато накрая с едно последно капване малкото пакетче замираще изцедено и изстинало на края на края. Скентън захвърли безжизнената торбичка в кошчето за отпадъци до бюрото си и вдигна чашата до устните си. Чаят вече бе станал поносим за пиене.

Навън една почти съвършена зимна утрин бе стегнала в студа си небето над Вашингтон, сурово и красиво. Брилянтно слънце струеше във всички посоки. То обещаващо, но осигуряваше почти нищожна топлина срещу студа, който властваше над водата. Откритото пространство изглеждаше като напуснато времето, застинало в стерилност, наподобяващо пощенска картичка под тънкото одеяло на кристално чистия въздух. Скентън почти осезаемо усещаше студа по врата си, докато вдигаше чашата да отпие още веднъж от горещата течност. В този момент той можеше да се съсредоточи единствено върху пулсиращата му топлина. В продължение на този кратък момент умът му беше като изпразнен.

Но свободата, на която се наслаждаваше, не беше просто бягство от мелницата на ежеседмичните грижи. През последните четиридесет години той се бе нагодил към схемите, които определяха работните му часове в Капитолия. Пристрастията му, ярко изразени или потайни, създаваха онзи вид паяжина, която изискваше строго организиран подход към всекидневните му задължения. И ако бъдеше притиснат да

го признае, той се наслаждаваше на регулярността, на възможностите, които му предоставяха работните закуски или предиобедните конференции, да проповядва повече от евангелието, да потвърждава мястото си на „железния сенатор“, позоваването на репортер на Бисмарк, което бе доставило истинско удоволствие на войнствения политик.

Като се имаше предвид неговата доста обществена личност, германският териер (често писан неправилно като терор) знаеше прекалено добре какво очакваха от него неговите поддръжници — непреклонно отношение към правителството, което осигуряваше стриктно придържане към пазарната икономика и силната национална сигурност, и всичко това в името на „прогресивната стабилност“ — фраза, която той самият беше изковал, без да си дава сметка или пък да го е грижа за очевидната ѝ несъстоятелност. Несъстоятелност, дала преднина на Рейгън и изтикала напред консервативните сили в продължение на осем славни години. Наистина славни дни, когато всичко се бе получавало с усета за наложителност, обещание, само за да бъде изгубено в неправилното управление на скептиците и некадърниците. Тези, които не разбираха, никога нямаше да го разберат, допуснали тъпи грешки под нелепото предизвикателство за *промяна*. Да бъдеш толкова близо до целта и да не ти дадат да я докоснеш; старецът направо побесняваше при тази мисъл. Такава непохватност ясно изискваше нова тактика, нови подходи — стратегии за заобикаляне на обичайните канали. Не, това не бяха обичайните изисквания към официалните му задължения, които преобразуваха една проста чаша чай в толкова мощен еликсир. На карта беше поставено още повече.

— До единайсет нямам срещи, нали, Аманда?

— В десет имате среща с господин Дейвис от Комисията по борсите и ценните книжа, обядвате със сенатор...

— Това е чудесно, скъпа, благодаря ти. Погрижи се дотогава да не ме притесняват.

Той освободи бутона, нехаещ за отговора от съседната стая. Беше си дал един час, за да прехвърли малката книжка, скрита в сейфа зад бюрото. Това беше единственото, което можеше да си позволи тази сутрин.

Беше проявил не особено богато въображение при монтирането на сейфа преди близо тридесет години — точно зад бюрото и прикрит със стара маслена картина на къщата в Монтана, която се бе превърнала в център на някои доста интригуващи срещи напоследък. Скентън извъртя стола си, издърпа рамката към себе си и се залови с ключалката. *Нея* вече я бе подменял. *Няколко* пъти. Старата шайба с прещракванията на зъбчетата си отдавна бе отстъпила място на цифрово устройство и гласова команда за отваряне на сейфа. Така беше по-добре, като се имаше предвид съдържанието му.

Той размести няколко купчинки юридически документи, малко пари в брой и една малка кутия, преди да открие малката книжка. Спря за момент с очи върху кутията, щастливо, но болезнено припомняне на време, отдавна и безвъзвратно отлетяло. Често си бе задавал въпроса защо не ги бе унищожил — това просто бяха няколко писма, страст от млади години. Тайна връзка. Беше запазил всичките, но никога не ги препрочете. Маргарет никога не разбра. Или и да беше разбрала, никога не му беше дала да разбере. Знаеше, че е прекалено глупаво и опасно да ги пази. Но дори и железните мъже като него си имаха своите слабости. Неговата се бе казвала Джийн.

Скентън се отпусна върху коженото кресло и се зачете, спокоен и в безопасност. Както винаги, той си водеше бележки. Щеше да ги изгори преди десет часа.

Посрещането в „Лаундс“ беше всичко друго, само не и топло. Толкова неприсъщо за италианците. И толкова присъщо за англичаните. Беше прекарал почти две години в Лондон, когато пишеше кандидатската си дисертация. Беше винаги перфектният американец — човек, който никога не забелязваше чудатостите на хазяите си, не-смуцавайки и тях, и себе си в този процес. Спомни си с усмивка за стар приятел от гимназията, който бе изкарал един семестър в едно от онези противни обществени училища, и който се бе завърнал в Щатите с вида на крал — нелепост, която отстъпваше по своята смехотворност единствено само на придобития акцент. Ксандър се бе зарекъл никога да не пада до такава степен. Но дори и при този случай в него се бе промъкнало мъничко снобизъм. Поне дотолкова, че да не предизвика никакви въпроси от един типичен наперен портиер,

който беше повече от щастлив да разпечата в два екземпляра файловете на Карло. Ксандър си спомни двайсетте минути, които бе прекарал в спор със Сара, за да я убеди, че първото копие трябва да се изпрати на госпожа Хубер в Ню Йорк — дан на уважение към академичното му суеверие. Сара се бе съгласила неохотно.

Сега, след ранния обяд, той се озова плътно обграден от тъпа хора, всички устремени към гарата „Ръсел Скуеър“. Това беше познат маршрут, който бе изминавал толкова пъти през онези години на необременени изследвания. Винаги извикваше в паметта си онези месеци като един приятен, но кратък период, далеч от изискванията на дисертацията му и от бдителното око на Лундсдорф. Свободен да избира коя посока да поеме, да изследва каквото си иска сред стените на вече леко порутеното академично здание. Това беше единственият начин, по който можеше да опише Института за исторически изследвания — самостоятелна сграда, сгушена в голям университетски комплекс на ъгъла на „Ръсел Скуеър“, далеч от Британската библиотека, за да държи на една ръка разстояние най-закостенелите порядки на академичния живот. Но дори и в спарения въздух на метрото Ксандър не можеше да сдържи усмивката си при спомените си от миналото: малката ниша на третия етаж, която бе обсебил тогава, бюрото до прозореца с изглед към няколко голи дървета и мълчалив тротоар, всичко просмукано с аромата на стари томове, самота, нарушавана само от време на време от тътренето на един не по-малко стар академик в търсене на някаква отдавна забравена книга. Всичко от онова време беше чисто удоволствие. Нищо друго, освен чистото наслаждение на всяка сутрин, всяка вечер и истинското удовлетворение, които бяха застрашени.

Но онова време не беше само работа, беше имало истинско приятелство, дори нещо повече от чувството за предназначение, което сега обагреше спомените с такава любов. Колкото и да се мъчеше, Ксандър не можеше да убеди себе си, че всички онези отдавнашни приятни мигове са били нещо повече от обикновени спомени, отгласи от едно по-дълбоко чувство на покой, което бе открил с Фиона. Толкова неотразима още от самото начало, даряваща толкова много утеха, с толкова крехка и стройна фигура, тя бе правила всичко с любов и беше истинско. Люшкан от приспивното тракане на колелата, Ксандър бавно започна да се връща в онова време. Спомени, които

беше невъзможно да държи потулени в някое кътче на душата си. Невъзможни за отхвърляне. *Защо Англия? Защо бележките водеха натат?* Слаб полъх на люляк изпълни ноздрите му; очите му се затваряха към дебнещата хватка на едно желание, уловено между самосъжалението и насладата.

Бяха се запознали на едно от онези събирания, където сякаш всички се познаваха помежду си, с изключение на този странен американец — винаги новост, — който се влачеше покрай новите си познати, които в един глас го уверяваха, че всички просто ще слушат в захлас с какво се занимава в Института. Бързи разговори с разсеяния млад учен, сирене и вино, и мъже с вързани отзад коси на опашка, и още какво ли не. И така си вървеше, с ясното съзнание, че той няма място тук — всички бяха суетни малко над необходимото — със „страхотните“ им напитки и „вкусни“ храни и „приятелски“ ордъври. А той бе успял да си намери местна бира, вместо вино и беше повече от щастлив да играе един американец с широко отворени очи за разни главни редактори и литературни агенти, с които гъмжеше партито, и които както винаги бяха изпълнени с желание да му пробутат мненията си за „добрите стари Щати“.

А тя го бе спасила. Напълно външен човек за стихията му, неспособен да се защити срещу бодящите ехидни забележки, той се бе обърнал за помощ към нея — малък отдих от подигравките, маскирани като въпроси. Сред сцената на хитрината — шумът на младата култура — тя се бе показала истинска, настояща и в известна степен открита.

— Винаги ли постъпват с вас така на събиранията? — беше го запитала тя. — Имам предвид, винаги ли се обръщат към вас с „Янкито“?

— Не знам. Отскоро съм тук.

— Фиона Айзъкс. — Ръкостискането ѝ се оказа твърдо като клещи.

— Ксандър Джаспърс. Очевидният американец...

И след това начало бяха прекарвали цялата вечер в разговори и смях — очевидните капани на мигновеното привличане. И двамата се бяха оставили на момента, без да се замислят, нещо съвсем ново за

него, нещо, което тя му бе помогнала да приеме. Телефонните обаждания, дългите разходки, невъзможността му да повярва, че нещата се нареждаха толкова добре, писането, което му се отдаваше по-лесно от всякога, и ефирната следа от люляк, която винаги беше около него дори и в нейно отсъствие. Месеците се търкаляха един след друг, а потребността му от нея нарастваше с всеки изминат ден, едно донякъде толкова естествено чувство, свършено в простотата на всичко протичащо между тях.

— Не мога да се влюбя в теб. Знаеш го, нали?

— И защо е така?

— Прекалено си красива. Татко ми е казал никога да не се женя за красива жена.

— Разбирам. Е. тогава ти губиш.

Сватбата беше съвсем семпла — малка церемония в едни градина, костюм и бяла рокля, напитки и храна на крак, две седмици в Гърция. Никой не бе успял да разбере скоростта, с която се бе развила любовната им история. Накрая обаче всички го бяха разбрали.

Когато тя бе започнала да се чувства зле от внезапните пристъпи на главоболие и непреодолимата умора — ранните признаци за рак, който щеше да я умори след по-малко от година, — сърцето му не бе издържало и той бе плакал. А тя го бе държала за ръката, защото знаеше, че той е длъжен да продължи да живее и след нея.

В деня, в който си бе отишла, тя отново го бе държала в прегръдките си, като го бе оставила да зарови главата си в нея, докато накрая ръцете ѝ бяха изгубили и сетните си сили да стоят върху раменете му.

Тя бе починала следобед, което в известен смисъл беше дори непочтено. Не ѝ бе позволено дори да се възползва от покрива на нощта.

Вагонът рязко спря, забивайки няколко хора в гърба му, което го накара да потърси опора към тавана. Очите му бавно обходиха вагона; едва сега проумя, че бе стигнал гарата, че трябва да си пробива път сред тълпата. Ксандър пристъпи в лепкавата жега на подземната платформа и бързо изтри влагата, изпълнила клепачите му. Позволи си да поеме дълбоко въздух и изпита облекчение от раздялата с

вмирисания вагон на метрото. Англичаните нямаха голяма слабост към душа и сапуна.

Фиона винаги му бе препоръчвала автобуса. Твърде бавен е, винаги ѝ бе отговарял той. Твърде бавен.

Пакетът със сандвичи се бе оказал достатъчен за закуска. Боб Стайн облиза късчето портокал от пръста си, след което отново пъхна влажните си пръсти в найлоновата торбичка за останалите парченца портокал. Тъкмо търсеше къде да захвърли празната торбичка, когато зърна О'Конъл точно от другата страна на блестящия басейн. Накрая реши да я пъхне в джоба на палтото си, а после започна да изтръсква трохите от ръцете си, докато О'Конъл се приближаваше към пейката. Двойка войници от Националната гвардия — неизбежна гледка след последните атентати — мина пред Мемориала на Линкълн, без да обръща почти никакво внимание на седналия на пейката ирландец. Появата им бе предизвикала обезпокоително затишие в града, чиято измамност Стайн намираще за изнервяща. И все пак те бяха тук, за да служат и пазят. Това беше цената за нормалния ход на нещата.

Тоест, ако човек можеше да преглътне последствията от терористичните актове. Новините от тази сутрин бяха изпълнени с истории за шоковете; нямаше новина по-страшна от смъртта на петдесет и трите деца от Испания, загинали при сблъскване във въздуха с друг самолет на летище „Дълес“. Откъснат от кулата за ръководство на полетите заради електрическа повреда на наземната инсталация, самолетът бе кръжал в дебел облак в продължение на почти двадесет минути и се бе сблъскал със самолет, пристигащ от Майами. Групата от дванадесет и тринадесетгодишни деца — църковен хор — трябвало да изнесе концерт в Белия дом. Имената и снимките им още веднъж се бяха появили в новините поради писмото от крал Хуан Карлос до вестник „Поуст“. Съкрушен от трагедията, той бе настоял да съпроводи специалния пратеник, натоварен да върне останките от телата в родината им; Държавният департамент обаче беше на друго мнение. Засега те не можеха да гарантират сигурността му.

Боб си спомни няколко от имената, лица от екрана. Колкото и да бяха разтърсващи новините, той нямаше време за тях.

— Последният контакт е бил в Милано — каза той, докато О'Конъл седнаше.

— Тя била ли е наясно, че и ние сме там? — попита ирландецът.

— Доколкото ни е известно, да.

— Чудесно. Това означава, че повече не можем да я открием, освен ако самата тя не го пожелае.

— Все още имаме хора в Милано...

— Повярвай ми, Боб, няма да я открием. Тя се е покрила много дълбоко. Това си е нейна специална дарба. — Той направи пауза. — Това беше и причината да е толкова дяволски подходяща за Аман.

Стайн измъкна втора торбичка от джоба си и я отвори.

— Всъщност никога не съм бил наясно какво точно се е случило там.

— И аз съм като теб. — О'Конъл отрони дълга въздишка. — Никой няма и най-малката представа. Предполагаше се, че това е основна операция — за нея. Да се инфилтрира във вътрешния кръг на генерал Сафад, да успокои обстановката и после изведнъж да им дръпне килимчето изпод краката. Всичко вървеше по сценария, докато в един момент Сафад не й казва, че иска от нея да елиминира дъщерята на американския посланик — като доказателство за *вярност*. Сара се бе справяла с този проблем по-рано, но никога с дете. Казахме й, че ще измъкнем момичето. Не успяхме. Нещо стана със синхронизирането. Сара се появи с двама от хората на Сафад, като очакваше да не намери никой, но момичето беше още там. Тя нямаше друг избор, освен да убие хората на Сафад, след което всичко тръгна с главата надолу.

— По този начин ли изгубихме момичето?

О'Конъл кимна.

— Камионетката така и не се появи. Никой до този момент не е изяснил нещата напълно — дали Сара е оплескала нещата, или нещо друго се е случило. Накрая работата опря дотам — да спрем преврата или да спасим момичето. Всъщност никакъв избор, наистина момичето беше мъртво, преди Сара да успее да се измъкне. — Той се втренчи в Мемориала на Линкълн. — Аз бях късметлията, когото изпратиха да измъкне госпожица Трент, когато всичко свърши. — Очите му останаха в миналото. — Не беше особено приятна гледка. — Той бавно поклати глава, после се извърна към Боб. — Нямаме представа защо е в Италия, нали?

— Нямаме представа защо прави всичко това — отвърна Стайн.
— Защо просто не дойде при нас?

— И аз се чудя. — О'Конъл пхна ръка в торбичката. — Ще се моля само на Бога да не се прекърши. Защото ако това се повтори, кой може да каже колко от нея ще остане, което да се върне при нас?

Входът на Института изобщо не се бе променил. Той не бе го посещавал по очевидни причини, но поне беше очаквал да види някаква разлика за тези четири години. Нищо. Дори и портиерът изглеждаше непроменен с все така познатото докосване до шапката в знак на приветствие. Ксандър излезе на дългия коридор, който свързваше библиотеката на Лондонския университет с Института, и спря. По силата на логиката трябваше да продължи наляво към голямата сграда с впечатляващите купища книги. Къде имаше по-добро място да започне търсенето си — от каталога или компютъра, ако накрая бяха качили всичко на магнитни носители? Вместо това той свърна надясно през чифт въртящи се врати, отново сви надясно, още две врати, докато накрая почти не се блъсна в малка масичка и един пазач, последната бариера между Ксандър и старите му убежища.

Бръкна в джобовете си и измъкна доста износена лична карта с подпис, твърде избелял, за да бъде разчетен. Но дори и в този случай емблемата на Института беше достатъчна, а датата — несъществена. Той надраска някакъв нечетлив подпис и продължи през поредната врата, като накрая се озова пред старото стълбище и бавното изкачване до третия етаж.

Миризмата на учебно заведение го блъсна веднага в ноздрите, още с навлизането в крилото по европейска история. Въздухът наподобяваше вкуса на влажен картон, поръсен с прах. Пое дълбоко така добре познатата атмосфера и малко остана да се блъсне в млада жена, чиято строга осанка издаваше със сигурност принадлежността ѝ към научната администрация. Единствено плътното му прилепване към стената му спести открития сблъсък. Той се усмихна и продължи. Няколко лампи светеха, но залите бяха изненадващо празни. Нямахше смисъл да подлага на излишен риск късмета си. След случилото се във Флоренция очевидно нямаше почти никакво желание да се сблъсква с каквато и да е охрана между стените на Института. Кабинетът на

Карло. Лудият бяг през подземните тунели. Научените уроци. Дори беше стигнал дотам, че да си промени външността. Сара бе споменала няколко неща, които в Ню Йорк бяха прозвучали глупаво, но сега той служеше повече на предпазните мерки, отколкото на собствената си наивност. Бе обърнал пътя на косата си отляво надясно, бе оформил няколкодневната си четина в някакво подобие на брада и си бе облякъл още две фланелки с къси ръкави, за да придаде на слабата си фигура повече академична тежест. Със сигурност не би успял да заблуди професионалист, но едва ли някой от колегите му отпреди четири години щеше да го разпознае.

Придвижи се по коридора и стигна до втората врата отдясно. Побутна стъклото с пръст и стаята се откри пред погледа му. Три колони с библиотечни рафтове, заедно с високи до тавана конзоли, побираха няколкостотин книги, някои скоро възползвали се от дълго чакани грижи, други затрупани и обречени на бавна и безболезнена смърт. Испита чувството, че си е пристигнал у дома. Роден дом. Както винаги малкото слънце, което си бе пробило път в стаята, се отразяваше от повърхността на старото му бюро. Книгите бяха навсякъде, но въпреки това той, виждаше нишата, бюрото, креслото. За момент, озовал се на пътя на блестящия лъч, той се върна в миналото — седнал в креслото и малките ѝ ръце се плъзгат по раменете му, бузата ѝ се отърква о неговата.

Главата му се замая, стаята внезапно помръкна, сякаш остана без въздух. Нея я нямаше. Нямаше ги леките докосвания, тихите ласки, нямаше го ароматът на люляк да прогони желанието. Ксандър се загледа в откритото пространство и бавно се насочи към нишата. Пръстът му проследи очертанията на ръба на креслото. *Две години.* Той бе изгубил две години от живота си след Фиона. Не в обичайния смисъл на думата. Той не бе станал отшелник, нито бе вдигнал безсилно ръце в самосъжаление. Вместо това се бе отдал напълно на работата си. Макиавели отново се бе превърнал във фокус, само за да стане неговият трамплин към „новото право“. Нещо, което го бе грабнало и завладяло изведнъж. Не си беше правил труда да се пита защо. Стигаше му, че го откъсва от лошите му мисли. Дори и Лундсдорф го бе одобрил. Колко *иронично*, помисли си той. Тайг и Седжуик. Те го бяха накарали да направи пълен кръг — да се върне в Института, обратно в нишата.

Флуоресцентното осветление изведнъж блесна ярко над главата му и Ксандър рязко се обърна.

— Простете. Не исках да ви безпокоя.

Дребен човечец кимна към него, а очите му се стрелкаха из стаята, преди да се спрат върху един рафт до стената. Ксандър го проследи с поглед как се плъзга покрай стената, прокарвайки показалец по редиците от книги, как се спира от време на време и после пак продължава. Той продължи така още няколко минути, докато изведнъж не издаде рязко възклицание и издърпа дълго търсения том от рафта и го положи на близката масичка. Мъжът изглеждаше толкова на място, докато прелистваше книгата: износеното сако, леко хлътналите рамене, пълното безразличие към всичко и всички в радиус от сто крачки. С изключение на зализаната назад коса. Суетната му проява никак не се връзваше с околната обстановка. Мъжът вдигна поглед и улови погледа на Ксандър. В очите му нямаше никакво доброжелателство, нямаше никакво кимване, съпроводено с усмивка. Усмивката впрочем се появи след няколко секунди. Тънките му устни раздвижиха хлътналите бузи.

— Пак не го открих — произнесе дребният мъж със североевропейски акцент. Холандски, швейцарски, германски — Ксандър не можа да го определи.

— Жалко.

— Да. — Той рязко затвори книгата и я върна обратно на мястото ѝ върху рафта. После прекара ръка през косата си. — Явно съм сбъркал залата.

— Да. — Двамата отново се загледаха един друг; погледът на мъжа беше лишен от всякаква реакция или емоция. — Извинете, че ви обезпокоих.

Той тръгна към вратата, извърна се за последно кимване и излезе от стаята. Вратата хлопна зад гърба му.

Ръцете на Ксандър се разтрепериха; беше реакция не толкова на внезапната поява на мъжа, колкото на самото място. Беше си позволил да се отпусне. Беше нещо, което Сара никога не би одобрила.

На слизане към главния етаж мисълта му вече беше заета с късметата информация, които бе успял да дешифрира от бележките на Карло. Бръснещ вятър го приветстваше, докато ускоряваше хода си през колонадата; ускореният ход носеше така желаното раздвижване на

системата му. *Заклучи я далеч от теб; изолирай я в онази стая.* Чувството на безплътност се завърна, прекалено познато от съвсем близкото минало на предния ден — в очите на Сара.

Чикаго, 4 март, 5,14 ч.

Джанет Грант обвини безжизнените пръсти на мъжа около пистолета, като нагласи ръката му върху възглавницата както ѝ бе наредено. До този момент никога не бе отнемала човешки живот, а загиналите във Вашингтон тя бе възприела като нещо, независимо от нея. Действията обаче от изминалата сутрин не можеха така лесно да бъдат заличени от съзнанието ѝ. Старецът ги бе нарекъл „нейното наказание“. Заради Егарт.

Тя огледа стаята. Компютърът продължаваше да жужи, екран след екран с файлове се превъртаха върху монитора и се изтриваха един след друг. Не ѝ казаха защо е необходимо да бъдат заличени всичките; не беше нейна работа.

Тя седна на един стол и зачака, загледана в безжизненото тяло на Чапман на леглото. Явно самоубийство. На човека, който бе подложил на съмнение процеса.

Това беше урок, който Джанет Грант нямаше да забрави скоро.

Сара се бе върнала късно от Лондон предната вечер, но към 6,45 часа вече бе свършила доста работа. Откриването на стария ѝ приятел Томи Карлайл, шеф на криминалния отдел към министерството на правосъдието, в „Олд Ебит Грил“ не се бе оказало трудно. Закуската в 6 часа с пазачите и силното черно кафе, приготвено толкова рано само за *специалните* клиенти на „Грил“, беше част от ежедневната ѝ рутина. Също както и костюмът ѝ със съвършена кройка и папийонка, известна сред някой кръгове във Вашингтон. Той се бе оказал очевиден избор, като се имаше предвид какво търсеше тя.

— Трябва да видя някои папки — започна тя.

— И разбира се, имаш разрешение от правителството.

Сара се усмихна.

— Томи, казах, че е услуга, а не бизнес.

Той направи пауза, после кимна.

— Разбирам. И какви са тези папки?

— Старите.

— Колко стари?

— От онези, които вече не ги държат по компютрите. — Сега беше неин ред да направи пауза. — Дето се съхраняват в „Д-пет“.

Очите му за миг се присвиха.

— „Д-пет“ значи. — Усмивката му определено беше изкуствена. — И откъде знаеш за съществуването им?

Сара не каза нищо; очите ѝ не се отделяха от неговите.

— Съжалявам, скъпа — поклати глава той подир няколко секунди. — Това е извън областта на *услугите*. Да не споменаваме хаоса от изминалата седмица; охранителните системи бяха затегнати навсякъде в града. Станахме доста внимателни.

— Няма да открадна абсолютно нищо, Томи, обещавам. Всичко, от което се нуждая, е ниво седем...

— Можеш да считаш, че този разговор не се е състоял.

— Имаш разрешението, нали? — Тя зачака, като изучаваше лицето му. След това заговори много преднамерено. — Разполагаш с него точно сега.

Продължителната им прегръдка на раздяла ѝ бе дала възможност да измъкне документа за самоличност от джоба му и да го замени с добре изработена фалшификация. След като Томи нямаше да го има няколко дни в града — източникът ѝ на информация от Карлайл беше изключително точен и ѝ струваше още една хилядарка, — тя беше наясно, че няма да ѝ се наложи да го използва, нито да се разкрие измамата. Това, че щеше да наруши закона за държавната тайна, си беше отделен въпрос. Момчетата от министерството на правосъдието щяха без съмнение да настояват за обяснение; залагаше на последиците от *първия опит* на Айзенрайх да ги ангажират за известно време. Тя обаче беше наясно, че в определен момент те ще изпратят няколко приятели, които да се опитат да я *убедят* да се прибере, за да си поговорят. Това щеше да усложни още повече и без това обърканата ситуация, но поемането на риска определено си струваше.

Сега Сара стоеше пред една невзрачна врата, една от само двете в един изолиран коридор, който проникваше дълбоко в подземен етаж четири на министерството на правосъдието. Табелката върху стъклото

гласеше „Д-ПЕТ“. Картата на Карлайл я бе превела дотук през три отделни проверки от морски пехотинци в пълна униформа. Пресни подкрепления. Тя не си бе направила труда да ги разпитва. Никой от младите момчета не бе проронил и дума; те се доверяваха на различни скенери, които потвърждаваха автентичността на документа ѝ. Още преди идването си бе разбрала, че бе извадила голям късмет — министерството на правосъдието малко изоставаше от научно-техническата революция, защото проверката на ретината още не беше въведена при тях. Тя не можеше да си представи на кого биха притрябвали досиетата за Темпстън или, по-скоро, кой би си губил времето да ги търси чак дотук. Съществено, но остаряло. Това ѝ бе казал Томи. Комбинацията от двете правеше посещението ѝ възможно.

Тя положи картата върху автоматичния скенер; шест секунди покъсно вратата се отвори с щракане и Сара мина през нея, като малко остана да се блъсне в един рафт на не повече от две крачки от вратата. Флуоресцентното осветление веднага се включи, разкривайки, че „Д-Пет“ не беше нищо повече от много дълъг коридор с папки, натъпкани плътно по издигащите се чак до тавана рафтове, простиращи се от двете страни на коридора чак до дъното му. Тя затвори вратата и видя малката диаграма, прикрепена към близката стена — стрелки и квадратчета, които обозначаваха различните години върху всеки рафт. Разделът за 1969 година беше третият от края.

Бяха ѝ необходими не повече от три минути, за да открие двете тънки папки за Темпстън, всяка с не повече от пет или шест листа, някои от тях изписани на ръка, а други набързо натрагани на пишеща машина със зацапани места по листовете. Беше повече от ясно, че от години никой не бе посягал към тях.

Обяснението за съхранението им в „Д-пет“ беше обобщено в няколко кратки изречения в дъното на първата страница. Сара прочете:

Трагедията, известна като проектът „Темпстън“, остава проблемна. Хората, пострадали от него, са на възраст от осем до осемнайсет години; подлагането им на по-нататъшни публични изяви без съмнение би имало сериозни последици за психиката им. Така че според преценката на тази комисия всички регистрирани имена,

дати и останалата лична информация за всеки един от тях трябва да бъде засекретена за период не по-малко от петдесет години.

Следващите няколко реда обаче издаваха очевидната загриженост на комисията в близка перспектива:

Вярваме също, че е от жизненоважно значение да държим под око прогреса на тези деца. Следователно тази информация трябва да бъде осъвременявана на постоянни интервали.

Контрол под формата на грижи. Класически похват. Останалата част от папката беше подробно описание на събитията, станали през 1969 година.

На осемнадесети август приблизително в 3,00 часа сутринта две деца (с очевидна възраст десет и дванайсет години) се появили в офиса на шерифа на Темпстън, окървавени и пребити. В продължение на няколко часа нито едно от децата не казал нито дума, нито обяснило каквото и да било за външния си вид. Шерифът изпратил трима от заместниците си по следите на децата; заместник-шерифите стигнали до затънтена група постройките, която се състояла от четири бунгала и малка къща, на три мили навътре в гората Хайридж. На разсъмване пристигнал и шерифът, който описал сцената като „излизаща от въображението: бягащи подивели деца, биещи се с ножове, бухалки и с всичко, което могат да използват като оръжие“. Това било потвърдено от още няколко участника на „празненството“. Към 6,00 часа били прибрали всички деца, две от които вече били мъртви, жертва от рани по черепите, нанесени преди пристигането на заместник-шерифите. При огледа мъжете открили, че бунгалата са

пусти. Само в обособената къщичка имало интересни неща. Вътре открили двама възрастни мъже, с прерязани гърла. Били открити и няколко документа, които са приложени тук.

Сара прелисти останалите страници. Каквото и да са имали като намерение да приложат към документите, явно не беше направено — нямаше нищо, което да обясни защо децата са се намирали на това място или какво е могло да предизвика това изригване на насилие. Вместо това в папката се описваха с подробности събитията от следващите няколко седмици, последвалата хоспитализация на децата и опитът да бъде открит Антон Вотапек, чието име бе фигурирало върху няколко от откритите в къщичката документи. Неуспехът да бъде открит Вотапек бе накарал комисията да кръсти усилията си „продължаващо разследване“. Последната страница беше с дата 9 януари, 1970 година и няколко подписа отдолу.

Сара бързо прелисти и втората папка. На първата страница я поздрави списък от четиринадесет имена, възрасти и телефонни номера. Децата от Темпстън. Тя прочете списъка. Тъкмо се канеше да прелисти на следващата, когато погледът ѝ застина върху третото отдолу нагоре име. За момент се втренчи в буквите, без да е сигурна дали вижда добре. *Това не е възможно.* В първия момент се опита да си го обясни като някаква странна игра на случая — в края на краищата името беше от често срещаните, — но инстинктът ѝ казваше точно обратното. Тя бе открила името тук, заключено зад няколко нива на секретност, място, което не беше определено да посещава. Това, че тя нямаше и най-малка представа *защо* неговото име се бе появило тук, не означаваше почти нищо. Тя го бе открила, а това по някакъв начин беше достатъчно потвърждение. *Това беше той.* Името, годините.

Уолтър Пембрук, шестнадесетгодишен.

Пембрук, златното момче, третият най-млад вицепрезидент в историята. И по някакъв начин той беше част от Темпстън.

Трябваше да има и още. Тя прелисти на следващата страница, като се надяваше да намери по-нататъшно потвърждение, но откри само опресняванията, които комисията толкова прилежно беше подготвила. Параграф подир параграф за всяко дете — всеки нов адрес

и номер внимателно вписани, но нищо за Пембрук. Нищо. Тя зачете по-внимателно и откри, че параграфите описваха само онези деца, които имаха една обща черта: всички бяха мъртви — някои от раните, получени сред ония бунгала, но повечето — от автомобилни злополуки. След като провери датите, тя проумя, че само четирима от четирнадесетте деца бяха оцелели след осемнадесетия си рожден ден.

Тя бързо прегледа имената на оцелелите. Това ѝ отне няколко секунди, преди да направи връзката. Имаше нещо познато в последните две имена: Грант, Егарт.

И в този момент сякаш прогледна.

Прострелването на холандските дипломати през изминалата седмица на безумие. Егарт, убиецът, застрелян на свой ред в една ферма във Вирджиния. Грант, щатският войник, който го бе убил, и който след това се бе самоубил.

Ново потвърждение за *първия опит* на Айзенрайх.

Простите факти, които бе търсила, фактите, които свързваха всичко в едно цяло, я гледаха в лицето. И въпреки всичко, до този момент тя разполагаше единствено само с имена. Тревожни имена, вярно, но все пак...

Сара прочете и последното име от списъка. Алисън Крог. А до него десетцифрен телефонен номер. Без обновяване. Без промяна. Без очевидна връзка. Шестгодишно момиче, сега в средата на трийсетте. Някъде...

Сара преписа номера и пхна парчето хартия в джоба си. После върна папките на местата им по рафтовете и тръгна към вратата.

Алисън Крог — с нея щеше да започне, от нея щеше да започне да събира парченцата от общата картина.

Ксандър предпочете едно близко заведение за чай до библиотеката. Имаше нужда да прекара известно време над бележките на Карло, а и ако искаше да бъде честен пред себе си, да се отдалечи от института. Спомените бяха почти все така свежи, прекалено живи. Имаше нужда от няколко минути покой. По тази причина си купи един брой на „Триб“. Загадката. Сигурността на таблицата от петнадесет на петнадесет клетки.

Но той така и не успя да приключи дори и с първата страница. Докато вървеше по Стор Стрийт той хвърли поглед върху уводната статия, която коментираше проблема със зърното: паниката бе обхванала улиците на Чикаго някъде в ранните часове на предната сутрин. Източници описваха как фермери в Айова се въоръжават, за да не пускат във фермите си държавните оценители да определят количествата от зърнените им запаси. В отговор на това „Каргил Агрикълчъръл“ бе издал постановление: всички пратки от зърно, предназначени за износ от САЩ, да бъдат прекратени за неопределен срок от време. Ксандър прехвърли статията, без да иска да си признае очевидната ѝ връзка с Айзенрайх; той нямаше избор, когато едно име го накара да замре в полукрачка: Мартин Чапман. Мъртъв, самоубийство, инвеститорът, виновен за фиаското на зърнената борса.

Ксандър се загледа в думите, като си припомни файловете, които бе прочел във Флоренция. Чапман. Кликата на Седжуик: *„Това, което смята да прави с тях, е оставено на въображението на читателя.“* И нищо повече. Единственият оставащ въпрос беше докъде се простираше първият опит. Имаше и нещо още по-страшно: Ако Вашингтон и Чикаго бяха просто експерименти, какъв ли хаос планираше да предизвика Айзенрайх? На колко още хора Седжуик бе дал заповеди за унищожение?

Ксандър беше наясно, че отговорът се намираше в ръкописа. Но първо той трябваше да го проумее какво беше в действителност, а не както го използваша тези трима безумци. Това означаваше да разбере съдържанието му, произхода му. Което включваше и бележките на Карло. Той сгъна вестника под мишница и продължи към заведението.

Само след няколко минути Ксандър вече бе потънал в историята на ръкописа.

Айзенрайх е озаглавил ръкописа си „За върховенството“. Но кой е могъл да знае, че това нищо не означаващо заглавие ще се превърне в началото на нещо толкова предизвикателно, толкова самонадеяно? Очевидно никой от осемнадесети век, който го е подреждал сред група трактати от четиринадесети век за духовното превъзходство. Не съвсем точното място за документ, чието предназначение е било да даде ново определение на природата на властта. „Ако Людовико Буонаменте си е бил направил труда да прочете само частта с посвещението, той я щял да прозре грешката си и ръкописът нямаше

да е бил изгубен през следващите двеста години.“ Докато четеше коментарите на приятеля си, Ксандър започна да изпитва едновременно и приповдигнато настроение, и чувство на безизходност. Следваха четири много добри параграфа на тема невежеството на синьор Буонаменте.

Не беше изненадващо, че пътят, който Карло бе последвал с немската версия на ръкописа, беше всичко друго, само не и лесен. В действителност той бе прекарал осем години само в търсене на *името* на оригинала. Трудността идваше оттам, че каквито и препратки да имаше към документа, те неизменно стигаха или до „науката за Айзенрайх“, или, което беше още по-пренебрежително, до „Швейцарската заблуда“. „Вторият — гласяха бележките — не върши никаква работа. А що се отнася до първия — всяко дете знае, че е излишен“. И нито дума „За върховенството“.

Както често се случва, слепият късмет бе протегнал ръка на Карло. Докато проверявал някакви цитати от една студентска дипломна работа за църковните съдилища по време на Инквизицията, той попаднал на кореспонденцията между двама испански епископи, единият от които, доста заинтригуван от неизвестен кратък трактат, го бе описал като „налудничава теория, която описва как да се прехвърли по най-добрия начин цялата временна власт в ръцете на Църквата“. В онзи момент фразата не означавала нищо за Карло, докато не попаднал на оценката на втория епископ, която описва ръкописа като „нищо повече от швейцарска интрига“. Името на ръкописа било „За върховенството“, с автор — по всяка вероятност швейцарец. Беше последвало още малко ровене, още няколко писма и Карло накрая успял да открие името на автора. Някой си Еузебиус Якобус Айзенрайх. „Днес ние прием шампанско“, така завършваше тази част от бележките му.

Откриването на името обаче довело до още по-големи трудности. Защо ще им е на двама католически епископи да имат достъп до ръкописа? А и как е било възможно да стигнат до извода, че той има нещо общо с превъзходството на църквата? В ръкописа ставало въпрос за властта и хаоса, властите и манипулациите. „Нещата не се връзват едно с друго. Църквата и Айзенрайх? За мен това няма никакъв смисъл. Абсолютно никакъв смисъл.“ Бележките даваха добра представа за два изнурителни дни, през които Карло е седял неотлъчно

на стола и е поглъщал кафе подир кафе, почти убедил себе си, че се е заврял в една напълно задънена улица. Въпреки всичко обаче три дни по-късно бележките му продължаваха с думите: „Това не може да е съвпадение. Няма да се оставя пак да ме победиш.“ Ксандър се зачуди колко ли пъти приятелят му е писал същото предизвикателство, адресирано до себе си, колко ли пъти с огромно усилие на волята си се е връщал пак в коловоза? Вземайки два месеца отпуск от Университета, Карло бе прекарал над два месеца в изследване на библиотеката на Ватикана. „Разбира се, тези идиоти, които подреждат ръкописите, намират за много трудно да ги надписват с имената на авторите им. Само заглавията! Ама тъпи попове!“ Пропусканите части бяха причинили големи главоболия на Карло; за Ксандър обаче те бяха благодат. Без имена, без препратки. Без препратки нямаше и лесен начин да се добере до ръкописа, сгънат грижливо между страниците на някоя средновековна колекция.

Накрая Карло бе открил шест ръкописа относно църковната политика, озаглавени „За върховенството“. Единият беше версията на немски език, която бе открил в Белград. Този екземпляр обаче бил значително увреден, изпълнен с пожълтели петна, изяли мастилото, и откъснати страници, което правеше дешифрирането на ръкописа още по-трудно. Ентусиазмът на Карло при откриването на ръкописа естествено не познавал граници, но състоянието на книгата бе намалило значително щастието му. „Все едно, че ме изпитваш да видиш, докъде може да стигне-волята ми. Но имай вяра в мен, Айзенрайх. Аз ще те открия.“ За нещастие, нито едно от следващите четири заглавия „За върховенството“ от ватиканския списък не се оказало написано от ръката на швейцарския монах. Имало трактати от осемнадесети век, един от тях бил за божествената намеса. Карло бе открил последния в Милано, четири дни преди пристигането на Ксандър във Флоренция. „Остава само един. Той трябва да е. Сигурен съм в това.“

Шестият чакаше в колекция на Данцхофер, забутан нейде из тъмните ъгли на Института за исторически изследвания.

Мисълта за откриването на тези документи и на ръкописа в първия момент бе възбудила радост в душата на Ксандър, само за да бъде сменена с тревога в следващия. Вече при третата си чаша чай той започна да се удивлява. Ако всичко беше толкова просто, нямаше ли да

е същото и за Тайг и кохортата му? Те бяха открили екземпляра на Карло; какво би им попречило да намерят и този? Имаха името му. При това от години. Едно бързо търсене във Ватикана... Отговорът изплува в съзнанието му само след секунди. Тайг бе научил за съществуването на третия екземпляр едва преди Няколко дни. Не бе имало причина да търсят във Ватикана, просто защото те нямаше откъде да *знаят*, че има нещо за търсене. Дори и вече да знаеше за съществуването на третия ръкопис, Тайг никога нямаше да може да направи връзката между Айзенрайх и църковните документи. Това е било чиста случайност. Дори и Карло бе описал откритието си на писмата на двамата епископи като „подарък от Господ. Ще му благодаря напълно, когато вече имам ръкописа в ръцете си.“

Тези не дотам съществени думи на Карло бяха последните в бележките му. Лекотата на стила, дребните сарказми, отклоненията за най-доброто капучино във Флоренция — всичко това напомняше на Ксандър за мъжа, когото познаваше от първите си дни покрай Лундсдорф. „Тоя емоционален средиземноморец — бе го нарекъл веднъж той. — Удивителен ум, само дете е изпълнен... с прекалено много ентузиазъм.“ Ако някъде някога бе имало фраза да очертае разликата между тевтонците и южните им съседи, Лундсдорф я бе намерил. Първият път, когато Ксандър бе споделил с Карло забележките на Лундсдорф, италианецът в първия момент ги бе отхвърлил с размахване на ръка, сякаш прогонваше досадно насекомо. После бе повдигнал рамене, придружено с усмивка. „Разбира се, че е прав. Но пък колко е хубаво само да си ентузиизиран.“ Бързо намигване и лек носов смях. Карло в най-добрата си светлина.

Подробностите, разбира се, даваха по-пълна картина. За човек, видял само малки части от един повреден ръкопис (подборните от който бяха пръснати върху тридесет и повече страници бележки), Карло бе демонстрирал невероятен усет за цялостното му съдържание. Дори нещо повече, той бе позволил на Ксандър да види Айзенрайх в светлина, която подлагаше на сериозно предизвикателство стереотипа, възприет от много учени. По подразбиране, теорията за властта и върховенството (от екстраполацията на Карло) правеше подхода на Макиавели да изглежда като нещо съвсем невинно, напълно безобидно, но Ксандър не можеше да сдържи възхищението си пред очевидния гений. Ако Карло беше прав, Айзенрайх бе изградил

разбиране за устройство на държава, отдалечена най-малко на двеста години от двадесети век.

Бележките предлагаха толкова много. Вече беше дошло времето да се провери до каква степен ръкописът отговаряше на тези очаквания.

Сара бе очаквала да попадне на вече несъществуващ номер или в най-добрия случай на препращащ адрес. Това обаче, което откри, я изненада много.

Тя позвъни от един уличен автомат на ъгъла на Осма и Девета.

— Здравейте. — Гласът от другата страна на линията беше женски, спокоен и изчакващ.

Сара зачака, несигурна.

— Здравей... Антон, ти ли си?

Въпросът беше достатъчен да породи нова пауза.

— *Алисън?* — попита Сара.

Отново нищо.

— Кой се обажда? — Тонът не съдържаше никакво недоверие, нито следа от несигурност, само невинно любопитство. — Здравейте?

— Да, здравейте. Обажда се... Сара.

— Здравейте, Сара.

— С Алисън ли говоря... с Алисън Круг?

Последва нова пауза.

— Да... да, тук е Алисън. Сара коя?

— Сара. Картър. Антон ли чакахте да ви се обади?

— Той знае номера. — Нова тишина. — Антон ли ви помоли да се обадите?

Сара отново се поколеба, преди да отговори.

— Да. Той ме помоли... поиска от мен да дойда при вас и да поговоря. Може ли?

— Разбирам. — Алисън замълча. — Антон ли ви даде номера ми?

— Да.

— И ви каза, че иска да дойдете при мен?

— Да — отвърна Сара.

— Тогава... всичко трябва да е наред. — Тя обаче не бързаше да ѝ даде адреса. — Антон не ви ли обясни всичко? — попита тя.

— Не. — Сара изчака малко, преди да продължи: — Той ми каза, че вие ще ми обясните, но само ако искате да дойда при вас.

Още няколко мига тишина.

— Добре.

Разговорът бе проведен преди час и половина. След него Сара веднага бе хванала първия самолет до Рочестър, в Ню Йорк бе взела кола под наем и бе отпътувала за Темпстън. Колкото и да беше наясно с необходимостта от срещата, перспективата да се изправи лице срещу лице с един от последните оцелели, я правеше все по-несигурна. Все още на същото място. Все още толкова близо. Зачуди се защо ли я бяха оставили жива.

Малката къща, състояща се от не повече от три или четири стаи и със закрыта веранда отпред, се намираше на тиха уличка. Сара сви до бордюра и спря. Докато крачеше по пътеката забеляза как някой раздвижи завесите отвътре; явно беше човек, който нетърпеливо очакваше гостенката. Вратата се отвори, още преди да посегне към звънеца; пред нея бе застанала Алисън Крог, облечена с лека памучна рокля и с коса, събрана и вързана на тила. За жена в средата на тридесетте изглеждаше изненадващо млада. Слаба, елегантна, с дълга червена коса падаща на гърба ѝ.

— Вие трябва да сте госпожа Картър — каза тя, като пристъпи назад и я покани с жест във всекидневната. Стаята беше много скромно обзаведена — диван, две кресла, рафтове с книги и телевизор. На масичката за кафе имаше две чаши и кана.

— Надявам се, че обичате лимонадата — каза Алисън, като поемаше палтото ѝ и го закачи в килера. — Сама я правя.

Сара кимна и се придвижи към дивана.

— Да, много обичам лимонада. — Тя изчака Алисън да се настани и после седна до нея. — Благодаря ви, че пожелахте да се срещнете с мен.

Алисън кимна, без да отделя очи от лицето на Сара.

— Сама ли живеете тук?

— Да — отвърна тя. — Освен, когато идва Антон. Тогава вече не съм сама. — Тя се усмихна и отпи от лимонадата. Крехкостта ѝ беше още по-очевидна при близък контакт.

— А той често ли идва?

Алисън поклати глава и отпи отново от чашата си. Очите ѝ обаче упорито отказваха да се спрат върху тези на Сара.

— Антон защо ви каза да дойдете?

— Каза ми, че трябва да говоря с вас.

— Като другите ли? — За пръв път Сара долови режещ звук в думите ѝ.

— Другите?

— Лекарите. Които искат да разговаряме за... училището. — Алисън остана втренчена, без да каже нито дума повече.

— И това ви притеснява?

— Не обичам да говоря за това. — В отговора ѝ нямаше укор; той просто беше едно твърдение. — Не си спомням много ясно. Не е ли странно? — Тя се опита да се усмихне и пак отпи от лимонадата си. — Имам плодове. Сама си ги отглеждам, в оранжерия. Искате ли да ги опитате? — Без да дочака отговор от Сара, Алисън се изправи и изчезна през една въртяща се врата.

Вече останала сама, Сара огледа няколкото снимки, скрити сред дребните вещи върху рафтовете, като се чудеше какво ли се крие зад изплашените очи на жената, с която току-що се бе запознала. Снимките бяха от плажа — една по-млада Алисън, потопена до кръста в океана, и по-възрастен мъж до нея — очевидно Вотапек, — усмихнат до уши. Очите обаче бяха същите — унесени и неспокойни. Дори и в една избеляваща снимка. Нещо толкова познато.

Вратата се отвори.

— Имате няколко много хубави неща — усмихна се Сара.

Алисън постави подноса върху масата и кимна.

— Подаръци. От Антон.

Сара се поколеба, преди да продължи.

— Разговаряте ли понякога с него за училището?

Алисън задържа погледа си встрани от Сара; изражението ѝ стана съвършено празно. Тя седна, но очите ѝ бяха втренчени във фруктиерата. В продължение на няколко минути сякаш не виждаше нищо около себе си в стаята. Накрая вдигна поглед.

— Искате ли да ги опитате? — попита тя, с още по-напрегната отпреди минута усмивка.

Сара поклати глава.

— Надявах се да поговорим малко за училището.

Отново не последва реакция до момента, в който Алисън стрелна с поглед ъгъла на стаята с очевидно усилие да съхрани контрола върху себе си, и пое дълбоко въздух. Тя се обърна към Сара с овлажнени очи и с усмивка, неспособна да задържи сълзите ѝ.

— Не обичам да говоря за това. — Когато изричаше думите, една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Сара внимателно усили натиска.

— Тогава защо ме помолихте да дойда?

— Нямам много често гости. — Алисън изтри с ръка сълзата. — Толкова е... хубаво... когато ми идват гости.

— Това ли беше причината?

За първи път от началото на разговора им Алисън я погледна в очите. Сара зърна нещо зад погледа ѝ. Алисън бързо вдигна коляно към гърдите си, полагайки глава върху него, и отново заби поглед във фруктиерата.

— Училището беше много отдавна.

— Разбирам.

— Не, не разбирате. — В тона ѝ отново нямаше нищо войнствено, само констатация на факта. — Никой не разбира. Нито Антон. Нито Лорънс. Никой. — Тя изгледа Сара с подути очи. Всичко беше наред, знаете, както трябваше и да бъде. Беше... толкова хубаво място. — Сълзи накъсаха усмивката ѝ. — Всички се чувствахме на мястото си; всички се учехме — затова и бяхме там, разбирате. Учехме се как да бъдем силни, как да си вземаме онова, което ни се полага. — Очите ѝ отново се стрелнаха към ъгъла и усмивката ѝ се стопи. — И изведнъж всички изпаднаха в ярост... — Думите ѝ се провлякоха в шепот, сълзи задавиха гърлото ѝ. Тя изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да рухне, но изведнъж се овладя. Пое си дълбоко дъх и се обърна към Сара: — Ще си вземете ли плод?

Сара остана за момент загледана в нея, собствените ѝ чувства щяха всеки миг да изригнат в сълзи — толкова познато чувство и отчаяно реално. Алисън беше с втрещен поглед, с очи непричастни към последните минути: само някакво странно напрежение, отдалечена от спомените си.

— Момчетата ли имате предвид? — попита спокойно Сара.

Нов момент на прояснение, после отново нищо. Алисън поклати глава, все така крехка, опитваща се да се владее.

— Момчетата? Не разбирам.

— Момчетата, които загинаха — отвърна Сара, — В училището.

Сълзите вече струяха открито; и въпреки всичко, това беше единствената ѝ реакция. Лицето ѝ си оставаше все така безстрастно. Само ръцете ѝ се присвиваха и отпускаха.

— Не помня никакви момчета — поклати глава тя, с все така просълзено лице.

Но Сара знаеше. Тя знаеше от собствените си спомени — седмици, месеци, опитваща се да прогони от себе си отнетия от нея живот на хора. Несъзнателно присвиващите се и отпускащи се юмруци — несъзнателни механизми, внушени ѝ от лекар-хипнотизатор, за да облекчат ужаса ѝ. Изтрити спомени, докато се научи да ги приема такива, каквито са. От колко ли време се криеше Алисън зад подобни трикове? От колко време хората, отговорни за състоянието ѝ, я караха да остава жертва на собственото си самопрезрение?

— Всичко е наред — каза Сара със спокоен глас. — Аз ви разбирам. Не е необходимо да си спомняте.

— Това беше хубаво място. — Алисън кимна с все още унесени очи. — И в един момент нещата се объркаха.

— Как? Как се объркаха?

Алисън поклати глава. Тя вдигна глава без всякаква увертюра, с внезапно съсредоточени очи.

— Беше погрешно да се опитва отново, нали? — попита тя.

Реакцията ѝ изненада Сара.

— Да се опитва какво? — попита тя.

— Те отново ще сбъркат, нали?

Отново? Сара остана безмълвна.

— Антон си мисли, че не знам — продължи Алисън с втренчен поглед в някаква далечна точка, — но аз знам. Макар дори и да ми беше обещал. Макар дори и да ми беше казал, че всичко ще е наред, че той може да предотврати погрешния ход. — Тя погледна Сара. — Лошо е да бе прави отново. Знам. Виждала съм го.

Сара с огромно усилие успя да преодолее шока.

— Какво си видяла, Алисън?

Напрегната усмивка. Поклащане на главата.

— Лошо е да се опитва отново. Затова и ви казах да дойдете. Трябва да му кажете, че е погрешно.

— Да се опитва отново *какво*? — Сара знаеше отговора, но искаше да го чуе от нея.

Двете се вгледаха една в друга. Алисън стана, приближи се до рафта с книгите и измъкна няколко тома от долния рафт, откривайки видеокасета.

— Взех я от Антон. Взех я, за да науча. — След петнадесет секунди тя беше до телевизора и пхаше касетата във видеокасетофона.

Екранът светна, преди Сара да успее да я попита. На него с големи черни букви изплава надпис:

ЕКЗЕМПЛЯР НА ПРЕФЕКТ — В НИКАКЪВ СЛУЧАЙ ДА НЕ СЕ ПОКАЗВА НА
СТРАНИЧНИ ЛИЦА.

Секунди по-късно буквите бяха заместени от тънка ивица в долната част на екрана, с електронен брояч, отмерващ секундите и минутите. Дата на записа — 7 април 1978 година. Място — Уинамет, Тексас. „Хиляда деветстотин седемдесет и осма — помисли Сара. — Господи, това никога няма да има край.“

Екранът оживя с група деца на не повече от шест или седем години, насядали около жена в средата на някаква стая, обозначена с името „Обучаващия кръг“. От тавана висеше знак под формата на полумесец, като всяка буква беше с различен нюанс на цветната хартия, очевидно продукт на детските ръчички. Жената беше към края на четиридесетте, с необходимата за тези хора нежност при работата с деца. Тя им четеше книга. След няколко секунди тя остави книгата настрана и погледна децата.

— Бедната Пепеляшка — започна тя. — Толкова много хора били лоши към нея. И наистина аз не мога да кажа нищо хубаво за сестрите ѝ. А вие?

— Те изобщо не са били добри — обади се един малчуган, който толкова много искаше да зарадва учителката си, че думите излитаха от устата му. — Когато принцът дошъл да види краката им и Пепеляшка

си сложила обувката, сестрите ѝ много се озлобили, защото те не могли да я обуют. — Слабото поклащане на главата, лукавата усмивка, всичко това беше признак, че тълкуването бе свършило.

— Напълно съм съгласна — усмихна се учителката.

— Ненавиждам ги — заяви едно малко момченце отляво, подпряло главица върху ръката си, без дори и да има и най-слаба следа от злоба в гласа си. Просто. Директно. Точно.

— *Ненавист* е много силна дума. — Учителката сякаш чакаше отговор. Момченцето вдигна рамене както само децата на неговата възраст могат да го правят, с рамо повдигнато високо до скулата си в непреднамерено преувеличение. — Но аз мисля, че ти си прав. Не мисля, че думата е прекалено силна. — Тя огледа другите очи. Сара усети, че Алисън бе чакала, дори се бе надявала на отговор. Беше повече от ясно, че Центърът по обучение преподаваше много специфичен урок. — Нека се опитаме да разгледаме всички лоши неща, които сестрите са ѝ причинили — продължи тя.

Децата едно след друго се надпреварваха да изреждат дългия списък от несправедливости, като най-резкият отговор дойде от едно срамежливо момченце, което бе изчакало останалите да се успокоят.

— Те са я накарали да се чувства много зле и казали, че никой не я обича.

Стаята се изпълни с тишина; няколко главички се завъртяха към момчето, докато през това време учителката добави с възможно най-майчинския тон, на който беше способна:

— А това вероятно е най-лошото нещо, нали? Да караш такива особени момичета като Пепеляшка да чувстват, че не им е там мястото, че са направили нещо лошо. — Момчето се загледа в пода, като продължаваше да кима, стиснало края на килима с пръстчетата. — А хората, които правят такива неща — продължи тя, — не трябва да бъдат наши приятели, нали? И ние не трябва да ги обичаме, нали? — Последва хор от да-та. — Всъщност, понякога си е съвсем в реда на нещата да не харесваме някои хора. Хора, които ни плашат или ни причиняват болка, или ни карат да изпитваме чувство на вина...

— Като непознати хора — изкрещя едно момиче с опашка.

— Като непознати хора. — Учителката кимна. — Но също така и други хора. Хора като заварените сестри на Пепеляшка, които знаят колко добра е тя, но които правят всичко, за да ѝ причинят болка и да я

наранят. Много е важно да се знае, че вие трябва да внимавате много с такива хора. И не трябва да изпитвате чувство на вина, ако започнете да не ги харесвате. Да не ги харесвате до такава степен, че да почнете да ги ненавиждате.

— И аз ги ненавиждам. — Получили вече зелен светофар, няколко момчета задружно изразиха бойкото си неодобрение.

— Те са били лоши хора — заяви едно момченце. — Някои хора са лоши и ти ги ненавиждаш. Това е. — Водачът на ненавистническата група. Нашата банда в ботуши на СС. Сара продължи да гледа.

— Някои хора са лоши — продължи учителката — и това не е само в приказките. Понякога човек се сблъсква и в живота с хора като заварените сестри на Пепеляшка и вие трябва да сте наясно как да постъпите, как да се държите, как да се отнасяте към тях.

— Няма да им позволя да ме карат да върша цялата къщна работа — вмъкна се едно гласче. — Или да ме карат да си стоя вкъщи, докато те са в двореца — заяви друго. Учителката явно окуражаваше вихрушката от ентузиазъм, доволна най-вече от едно малко момиченце, което надвикваше всички: — Ще ги принуждавам да вършат всичката неприятна работа и ще бъде лоша към тях! — Финалното кресчендо — с момиченцето, което скачаше трескаво, с ръчички, притиснати към гърдичките си под вниманието на одобрителните крясъци на останалите деца — доведе малката банда до възторжени крясъци. Стаята сякаш избухна в радостен екстаз, когато още няколко деца наскочаха и размахаха свитите си юмручета във въздуха в изблик на силните си чувства, вдъхновени от учителката им. Тя започна да ги успокоява с повелителен глас, но с все така нежен тон, тъкмо в апогея им. — Добре, добре, нека намерим спокойно място. Нека намерим спокойно място. — Кодови думи, които само за минута усмириха децата.

Екранът за миг потъмня, а после се изпълни от хаотичния снеговалеж на празна лента.

Сара погледна Алисън. Младата жена гледаше безстрастно в телевизора; погледът ѝ отново бе унесен.

— Къде са сега всичките тези деца? — попита Сара.

Алисън не отговори. Сара отвори уста да зададе нов въпрос, но екранът отново потъмня; секунда по-късно на него се появи нова група

деца, може би на дванайсет или тринайсет години. Ивицата в дъното на екрана гласеше 14 октомври, 1981 година, Брейбрук, Колорадо.

В залата цареше пълно мълчание; беше тренировка по бойни изкуства. Всяко дете демонстрираше изключително майсторство при всяка техника. Сара обаче гледаше в очите им — съсредоточени, но празни, а личността, прогонена от студената прецизност на движенията. Екранът бързо потъмня.

Двадесет минути по-късно Алисън се пресегна и издърпа касетата от видеокасетофона. През цялото това време Сара бе стояла като хипнотизирана и бе наблюдавала още десет подобни откъса — всеки за отделно училище, за отделна година, всеки със своята обърната визия на обучение. Общият урок — сляпото подчинение; слоят под него — култивираната ненавист. Петнадесетгодишни деца се обучаваха да се нахвърлят върху слабите; осемнадесетгодишни се обучаваха да демонизират в името на социалното сцепление. Непрекъснатата дозировка на ненавист с цел фокусиране на детската агресия и превръщането ѝ във фанатична ненавист.

Най-тревожното беше начинът, по който ги обучаваха да изразяват тази ненавист — снайперистката пушка, експлозивите на атентатора, хакерските умения на специалиста по компютрите, и всичко това грижливо документирано.

Документацията за нападението на Айзенрайх срещу Вашингтон. Документацията за нападението срещу света след *първия опит*.

Алисън остана мълчалива, втрещена в Сара.

— Сега виждате процеса — каза тя. — Сега вече виждате защо ви помолих да дойдете. Трябва да кажете на Антон да спре това. Той трябва да спре този процес.

Сара изчака, преди да отговори. Тя се вгледа в изплашените очи, осъзнала може би за първи път, че Алисън е наясно с много повече неща, отколкото дава да се разбере.

— Как се сдобихте с този материал? — попита тя.

Алисън само каза:

— Трябва да му кажете да спре това.

Сара кимна.

— Ще му кажа... да спре процеса. — Споменаването на последната дума сякаш успокои Алисън. — Мога ли да взема касетата?

Алисън не откъсна няколко секунди погледа си от Сара; очите ѝ бяха станали пронизващи, което я изненада.

— Кое ви прави толкова тъжна, Сара? — Алисън задържа погледа си още малко, после се приведе и положи касетата върху масичката. — Може би разбирате. — Тя вдигна подноса и се изправи. — Ще донеса още лимонада.

Изминаха няколко секунди, докато Сара събере мислите си.

— Всъщност... трябва да тръгвам.

Алисън спря до въртящата се врата. Измъчена усмивка се появи върху устните ѝ.

— Вие сте добра дошла. Аз имам и други...

— Не — усмихна се Сара, надигайки се от дивана. — Трябва да тръгвам.

Последва пауза. Алисън положи подноса върху кухненския шкаф.

— Вие не сте лекар, нали. — Това отново не беше обвинение, само твърдение. Сара не каза нищо. Алисън отиде до килера и донесе палтото на Сара с все същата напрегната усмивка.

Минута по-късно стояха до входната врата; Сара все така не знаеше как да се държи с новата си позната, както и преди час. Погледът на нежна безпомощност в очите ѝ беше прекалено вгълбен, за да намери облекчение в деликатното стискане на ръката.

— Всичко ще се оправи — изрече Сара.

— Ще се върнете ли за мен?

Думите я разтърсиха; беше само една молба, но на Сара ѝ бяха необходими всичките сили на волята, за да изтръгне отговор от себе си.

— Да... ще се върна за вас.

Алисън отново се вгледа в очите на Сара. Последва мигновен проблясък и кимване. Сара стисна ръката ѝ и тръгна по пътеката през градината.

Някъде по средата на квартала някакъв Седан бавно потегли към къщата. Сара мигновено регистрира присъствието му и постепенно ускори крачка. Мъж в началото на двадесетте — широкоплещест младеж в сив костюм — се появи иззад едно дърво. Той остана неподвижен, с ръце, скръстени на гърдите си, и очи — скрити зад тъмни очила. Реквизит от министерството на правосъдието. Сара спря.

Томи явно се бе оказал доста по-внимателен, отколкото бе предполагала. И по-бърз. Седанът спря зад гърба ѝ, като в същото време младежът с очилата тръгна към нея.

За секунда се замисли дали да не побегне. Мисълта обаче да изостави Алисън сама я накара да се откаже от подобен вариант. Сара беше наясно, че Алисън беше прекалено крехка и беззащитна за процедурите, на които щяха да я подложат хората от Вашингтон, прекалено близки до хората на Айзенрайх, за да бъдат държани отговорни за каквото и да било. Поредният отнет живот. Поредният живот, който обаче Сара нямаше да си позволи да ѝ го отнемат толкова лесно.

Тя бавно се обърна към къщата.

Гледката я порази. Алисън бе застанала до трети мъж, широко усмихната, а ръката ѝ почиваше в неговата. Сара застина пред тази странна гледка.

— Виж кой е тук — изкрещя Алисън. — Уили и Джон.

Преди още Сара да реагира, младежът зад нея обвини ръката си около лакътя ѝ.

— Господин Вотапек не желае никой да тревожи Алисън, по никакъв начин. Разбирате ли? — прошепна той в ухото ѝ, затягайки хватката си.

Вотапек. Сара можа само да кимне.

След два и половина часа хаос и некомпетентност Ксандър най-после държеше необходимите страници в ръката си, като буквално ги изтръгваше от един от библиотечните принтери. Одисеята беше започнала на бюрото на помощник-библиотекаря, който първоначално го беше изпратил на другия край на града за някакъв анекс; там му бяха казали, че книгите, които той търси, никога не напускат главната библиотека. *Чудесно.* Той се бе върнал на „Ръсел Скуеър“, само за да получи някакво объркано извинение: „Мислех, че ви трябва колекцията на Дилман“ и още един час лутане и туткане, когато вече взе да му писва и настоя да се срещне с главния библиотекар. Госпожа Дентън-Фис изпитваше далеч по-голямо чувство за вина, отколкото колегата си за „неприятното объркване“ и го бе отвела до офиса отзад и поверителните компютърни файлове. Десет минути по-късно

Ксандър разглеждаше няколко страници, които бе търсил толкова време.

Фамилията Данцхофер се бе оказала доста щедра, според списъка, като бе дарила четири шкафа документация, всеки, може би с по четиридесет разпечатки — писма, памфлети и ръкописи, пръснати в безпорядък. Това означаваше, че той трябва да рови във всеки шкаф поотделно, за да открие Айзенрайх. Обтегнатите му от продължителното разтакаване нерви обаче изчезнаха при вида на една страница с дребни печатни букви: „*За върховенството*“. Той прокара палец по напечатаното. Грабнат от треската на търсенето, Ксандър изпита същата възбуда както при откриването на бележките на Карло. Нещо започна да го боде в гърлото.

Едва в този момент забеляза звездичките върху страницата. Някъде от десет до двадесет документа, включително и ръкописът, имаха звездички покрай името си в списъка. Той бързо стигна до края на втората страница. Никакво обяснение. Звездичките просто си стояха там. За момент стомахът му се присви. Какво да прави? Имаше само един начин. Той вдигна куфарчето си и се насочи към библиотечните рафтове.

Три минути по-късно очите му вече привикваха към слабоосветения четвърти етаж. Типично за толкова много библиотеки, книгите лежаха скрити зад тъмни ниши, бледи екрани от светлина, наклонени насам-натам от няколкото лампи над главата му. Точно пред него тясна и дълга пътека пронизваше етажа от край до край; подът беше мозайка от сенките, хвърляни от редовете с рафтове от двете му страни. Всеки ред се намираще в стена от черно и очакваше читателят да включи мекото осветление и да навлезе в мрачното очарование на това място.

Придвижвайки се бавно по пътеката, Ксандър четеше каталожните номера, надраскани набързо върху ръбовете на най-горните книжни рафтове. На няколко пъти ги сверяваше с номера, който си бе преписал, за да не го пропусне. Два реда преди черната стена, номерът от списъка 175.6111 CR-175.6111 FL го накара да спре. Той пхна листчето в джоба си и бързо включи осветлението; очите му трескаво пробягаха по напечатаните върху гръбчетата на книгите номера. На средата на пътя до стената той за малко остана да се препъне в четири големи кашона, които стърчаха изпод ръба на самото

дъно. Погледна надолу и прочете надписа; онова боцкане в гърлото отново се появи. Приклекна на пода и издърпа колекцията на Данцхофер от рафта.

Състоянието на документите беше далеч по-добро, отколкото бе очаквал. Разбира се, никой не си бе направил труда, освен да ги каталогизира, да ги върне в съответните им кашони, но поне в този случай имаше все пак проява на някаква грижа, за разлика от предишния. Ксандър се зачете.

Петнадесетото и шестнадесетото столетие бяха размесени в първия кашон — няколко доста прями писма от кардинал Вобонте до няколко папи, които настояваха за освобождаването на различни френски аристократи от църковни задължения. Данъчни намаления за доверениците му, помисли си развеселен Ксандър. *Някои неща никога не се променят.* След това попадна на сборник от поеми от дворцов италиански музикант, почит към безсмъртния „Декамерон“ на Бокачо. Ксандър бързо ги прелисти; бяха най-разнообразни памфлети върху религиозни практики — ръководства за правилни съблюдавания за който и да било ден на светец.

На пръв поглед вторият кашон изглеждаше също толкова обезкуражаващ като първия. Още поеми, още памфлети за светците. След като прегледа две-трети от съдържанието му обаче, заглавията рязко смениха темите си — от ритуалите за дните на светците към нажежените теми на папската власт; явно някой от библиотекарите бе намерил за естествен прехода от примерите на петнадесети век към трактатите на шестнадесети. Но какъвто и да беше мотивът за подреждането, Ксандър чувстваше, че вече е близо, много близо. След като прехвърли седем или осем скучни трактата върху църковната юрисдикция, всеки придружен с несекващи контрааргументи срещу труда на Марсилией Дефенсор Пасис, Ксандър накрая откри един малък кожен том с герба на Медичите, все още ясно различим върху износената кожа. За момент той се втренчи в малката книжка, полегнала удобно сред най-разнообразни свидетелства на средновековната епоха. Външният ѝ вид не съдържаше нищо забележително. Нищо, което да обясни барабания пулс на сърцето му. Той пусна останалите ръкописи в кашона и поднесе книгата на няколко сантиметра от очите си. Краищата на страниците отдавна бяха разръфани; от хартията им се разнасяше странен дъх на ябълков оцет.

Той нежно отвори корицата; от първата страница го гледаше семпъл надпис на италиански:

ОТ ЕУЗЕБИУС ЯКОБУС АЙЗЕНРАЙХ НА НЕГОВО

СВЕТЕЙШЕСТВО, СВЕТИЯТ ОТЕЦ, ПАПА КЛИМЕНТ VII

Посветителното писмо, написано с дебел шрифт от шестнадесети век, продължаваше и на следващата страница. Ксандър със страхопочитание прелисти следващата страница, повече грабнат от усещането за самата книга, отколкото за текста. Държеше я в ръцете си — ключът към загадките, отговорът за скептиците.

Сякаш от само себе си ръкописът се разтвори на следващата страница и той видя заглавието и името, изписани с едър получер шрифт, годината 1531 стоеше отдолу и поради някаква странна причина буквите v. i. в долния десен ъгъл. Бяха му необходими няколко секунди, за да се откъсне от възторга си и да се опита да дешифрира странното съкращение. Ксандър решително отгърна на следващата страница — беше съдържанието, подредено в двадесет глави. На Макиавели са му трябвали двадесет и шест. Като истински швейцарец, помисли си той, да го закръгли на десетица. Но за съкращението нямаше обяснение. То продължи да не му дава покой, докато прелистваше по-нататък ръкописа. Получи се обаче нещо странно: беше стигнал до средата на книгата, а беше още на пета глава. Някакво чувство на несигурност сграбчи душата му и прогони дивия възторг отпреди минути, v. i. *Том първи?* Три страници преди края страховете му се оправдаха. *Глава IX — Пътят към хаоса.* И после нищо. Той веднага се зарови в кашона. Нищо. *Два тома — защо?* Отговорът мигновено му просветна като погледна книгата. *Климент.* Италианската версия, предназначенията за папата, беше *първата* версия на ръкописа. Айзенрайх бе проявил достатъчно здрав разум да изпрати само откъс, който съдържа само първите девет глави. Останалите единайсет се намираха във втория том. Мярка за безопасност. Но къде ли можеха да бъдат?

Ксандър се облегна на стената, а умът му трескаво препускаше в търсене на отговора. Нямаше никакъв смисъл. Защо в библиотеката имаше само единия том? И защо липсваха най-важните глави? До девета глава заглавията не предлагаха нищо разтърсващо. Ксандър се върна пак на съдържанието: *III. Как да постигнем стабилност; VI. Компонентите, които образуват държавата; VIII. Как една държава може да бъде подготвена за истинското върховенство.* Айзенрайх може и да е имал собствени предписания, но заглавията не предлагаха никакво особено откровение. Докато заглавията от десета до двадесета глава наистина бяха изключителни: *X. Пътят към политическия хаос; XI. Пътят към икономическия хаос; XII. Пътят към социалния хаос;* а най-изумителна беше глава петнадесета: *XV. Защо е важно да се култивира ненавист.* Преходът при глава десета ставаше ясен. Айзенрайх бе запазил най-доброто за края.

А никъде в бележките на Карло не се споменаваше за съществуването на два отделни тома. Надеждата нашепваше на Ксандър, че в някакъв момент на шестнадесети век двата тома се бяха намерили един друг. *Но защо беше сега това разделяне?* Той затвори очи и започна да се полюшва. *Мисли, по дяволите.* След две минути очите му рязко се отвориха. Той измъкна от джоба си смачкано листче, което бе издърпал от принтера на първия етаж. Звездичките. Бързо се разрови по секциите на шкафовете, като непрекъснато сверяваше със списъка, за да открие и други имена. Петнадесет минути по-късно намери отговора. Никое от десетте отбелязани заглавия го нямаше в нито един от шкафовете. Което означаваше, че някой от бюрото за информация трябваше да знае защо липсваха тези томове. И че *някой* би могъл да му каже къде може да открие втория том от ръкописа на Айзенрайх.

Едва тогава забеляза фигурата, застанала в дъното на реда, с лице и тяло забулени от мъжделивата светлина. Ксандър застина, но ръката му здраво стискаше ръкописа. В продължение на миг, сякаш продължил цяла вечност, двамата мъже се гледаха един друг, като нито единият, нито другият помръдваше. Коленете му сякаш бяха замръзнали в прикленалото положение, докато гледаше мъжа със зализаната назад коса. *Зализана назад коса?* В паметта му веднага изплува образа на дребния човечец, изпитата усмивка, острия поглед на безжизнените очи. Нишата. Там, в *неговата ниша.*

Сграбчен от дива паника, Ксандър грабна куфарчето си и се хвърли с всичка сила в сенките. Движението протече почти мигновено, но за очите на Ксандър това беше като забавен кадър, придаващ на хаоса някаква яснота, прецизност, каквато никога до този момент не бе предполагал. Той виждаше и усещаше всичко, докато куфарчето се врязваше в хълбока му. Ксандър се спусна по дългия коридор, но се подхлъзна върху една натъркана е восьък плочка. Залитна и няколко пъти се стовари върху рафтовете с книги в опита си да запази равновесие. Зад него не се чуваше никакъв шум, никакъв вик на изненада, нито бърз тропот на догонващи крака, докато си проправяше път към яркото осветление на стълбището.

Когато достигна стъпалата, времето сякаш отново се ускори, тялото му вече беше под контрол, готово да полети надолу по стъпалата.

Вместо това той рязко спря. Отдолу се задаваше една също така добре позната фигура. Напълно гола глава, едри плещи — мъжът от Флоренция. Ксандър рязко си пое дъх; шумът от това беше достатъчен, за да привлече вниманието на мъжа; реакцията му обаче беше съвършено неочаквана. Мъжът само го изглежда с празен поглед, без разпознаване, без признак за очакваното откритие. И в този миг на пълна зашеметеност Ксандър се обърна надясно и препусна нагоре по стъпалата към петия етаж.

Зад него се разнесе закъснел тропот. Наясно с факта, че над него остават само шестият и седмият етаж, Ксандър мигновено смени посоката и хукна по друг тъмен коридор. *Далеч от светлината! Бягай далеч от светлината!* Хвърли се в най-близкия коридор. Навлезе сред лабиринт от книжни рафтове, като се опитваше да запамети разположението на етажите, но разумът се бе превърнал в чист инстинкт, нащрек единствено за стъпките на далечните му преследвачи. Минута по-късно рафтовете правеха рязък завой надясно. Ръбестите им очертания станаха причина няколко пъти да ги закачи, събаряйки няколко книги на пода. Първите звуци от преследването продължаваха да звучат в ушите му. Отново откри централния коридор, прекоси го с пълна скорост и се озова сред друга плетеница от библиотечни рафтове и проходи. С всяка измината секунда

светлината помръкваше все повече и повече, докато навлизаше в непрогледния мрак на лабиринта. С всяка крачка усетът му за ориентация се губеше все повече и повече, докато накрая стълбищата се превърнаха в далечен спомен, непознато пристанище, изгубено сред некартографираното море от метал и книги.

И в този момент, с бясно препускащо сърце, с раздиращ гърдите му дъх, Ксандър спря. Беше длъжен да се овладее, да се вземе в ръце. Беше потънал дълбоко в тресавището на коридорите, донякъде в безопасност под одеялото от книги над себе си. Завладя го усещане за спокойствие, достатъчно да надвие безумието на момента. Той се сгърчи и съсредоточи цялото си внимание върху слабия шум от напредващи крачки, който долиташе откъм лявата му страна. Това не беше равномерен ритъм, а синкопна комбинация от двама човека, които се блъскат от рафт в рафт и се приближаваха все повече към ъгълчето, в което бе намерил убежище. С всяка секунда звукът нарастваше с все по-засилващо се ехо. Той рязко изправи глава над плещите си, в очакване да зърне нечий пронизващ поглед; нямаше никой, само заплашителното стакато на стъпките, съпроводено със задъхано дишане, което се приближаваше безмилостно.

И изведнъж настъпи тишина. Някакво зловещо спокойствие надвисна над него, нямо и студено, напompвайки нервната му система; заплаха, срещу която книжните редици вече не бяха преграда. Мъчителна тишина. Седеше като залостено в ъгъл животно, в очакване ноктите на невидимия звяр да се забият в плътта му; невидима хватка, която той почти осезаемо усещаше, както беше проснат и сам върху ледения под. Той отново извъртя глава, сигурен, че погледът на преследвача е забит в гърба му, но откри само черния контур на книжния рафт, сливащ се мрака, който сякаш го изолираше още повече. Тишината започна да го всмуква в себе си, празнотата изцеждаше и последните му телесни останки, оставяйки единствено безпросветен ужас след себе си. Отчаяно искаше да открие себе си, да се откъсне от мъчението, което преследвачите му така майсторски му бяха подготвили, но волята му сякаш бе изчезнала, а ръцете му бяха способни единствено да притискат ръкописа към гърдите си. Той отново започна да се люшка напред-назад и да потъва все повече и повече в безчувствения покой.

За миг нечия сянка над него прекъсна трансa му.

Ксандър се втренчи в безжизнените очи.
— Намерихте ли ръкописа, доктор Ксандър? — прошепна гласът.
Ксандър само го загледа безмълвно.

Изискванията на всяка сфера са толкова жестоки, че на водачите им не остава време да се разсейват с нищо друго, освен със собствените си задачи.

„За върховенството“,
Глава VI

Мъжът повтори въпроса си.

— Намерихте ли ръкописа, доктор Ксандър?

Очите на Ксандър се впиха в лицето над себе си — тесен овал върху кльощава шия. Ако мъжът го бе сварил изправен, Ксандър щеше да се извисява над него, а не обратното. Но той беше като уловено в капан диво животно, с колене, подгънати плътно до гърдите, дете, уловено при простъпката си в очакване на сурово наказание. Зад него имаше и други коридори, разбира се, още мрак с обещание за спасение, но каква ли щеше да е ползата? Без съмнение, плешивият гигант дебнеше нейде в мрака, щастлив да остави на своя по-дребен съучастник да сложи началото на разпита му. Мъжът изглежда нямаше нищо против да остави плячката си да направи първия си ход. Ксандър беше способен единствено да кимне в отговор на въпроса.

— Добре.

Отново студената точност на северноевропейски акцент.

Ксандър бавно вдигна малката кожена книжка към пазача си, която сякаш внезапно бе утроила теглото си.

— О, не, доктор Джаспърс, задръжте си я. Аз няма да знам какво да правя с нея.

Ръката на Ксандър застина по средата на пътя си.

— *Какво?* — прошепна той; повече рефлекс, отколкото отговор. И малкото спокойствие, което му бе дало примирението, изчезна под напора на думите, а разумът му трескаво запрепуска в търсене на някакво рационално обяснение на случилото се. *Разбира се.* Те си

играеха с него, като предоставяха на убиеца време да достави лично трофея си на Вотапек или Тайг, или на който и да било друг участник в този кошмар. И въпреки това в тона на непознатия се съдържаше някаква странна искреност. Задръжете си я? Не почваше ли вече да полудява?

— Няма място за тревога, доктор Джаспърс.

— Няма място за...

— Изпраща ме госпожица Трент.

— Вие... — Името го прониза, разумът му беше задръстен от думи, които не разбираше. — Госпожица Трент? — Последва мигновен проблясък. — Сара? Сара ли ви *изпрати*...

— Да. Аз съм Ферик. Госпожица Трент ме помоли... да ви наблюдавам.

Погледите на двамата се вкопчиха един в друг; леденото спокойствие на непознатия беше някак си нереално, неосезаемо.

— Да *ме* наблюдавате? — повтори като ехо той.

Беше му необходима цяла минута, преди значението на думите да попие в съзнанието му. След първите проблясъци на разбиране, шокът отстъпи място на нарастващо чувство на негодувание, проумял, че е бил изигран.

— Какво означава *това*, по дяволите? — Ксандър се опита да се изправи. Решен да не му влияе, Ферик не му протегна ръка. Сара му бе обяснила, че подобни жестове само усилват гнева на младия професор.

— Това означава...

— И там в института бяхте *вие*. — Картината започваше да се оформя. — Всичкото онова ровене в книгите. „Сбъркал съм залата.“ Защо не ми казахте нищо? — Той бе съумял да се съвземе до степен да задава въпросите си с висок шепот; ръцете му бяха заети с изтупването на панталоните. Ксандър изведнъж трепна рязко. — *Другият* мъж. *Плешивият*...

— Както вече ви казах, няма място за тревога. За него вече се погрижиха.

— *Погрижиха*... какво става с вас, хора?

— Нямаше причина...

— Вижте, благодарен съм ви... мисля, че... Но... Ферик... Тя никога не ми е споменавала.

— Тя не би и могла да ви обясни това. Аз самият ще ви го разкажа по-късно. — Предназначените за успокояване думи бяха отстъпили място на заповедите. — Имате ли всичко, от което се нуждаете?

Още един спокоен глас да освободи напрежението му. Толкова ѝ отиваше на Сара и в този ѝ жест той изведнъж проумя, че още веднъж се оплита в играта им, като играе по техните правила. Такива въпроси бяха безсмислени, а отговорите — абсолютно излишни. *Загриженост... никой от нас няма време за това.* Думите на Сара от кафето. Бяха му потребни няколко секунди, за да отговори.

— Не. Първо трябва да поговоря с библиотекарката.

За пръв път от началото на разговора им по лицето на Ферик премина съмнение.

— Добре. Аз тръгвам пръв. Вие сте след мен. Има една кръчма — „Заблудената овца“, на не повече от...

— Знам къде е. Ще ми е необходим половин час.

Двадесет минути по-късно и двамата напредваха с първата си халба бира.

— Библиотекарката е изпратила общо десет документа за реставриране — каза Ксандър, настанен срещу Ферик върху мека пейка покрай стената. „Овцата“ притежаваше онзи домашен уют, вече рядко срещан из лондонските кръчми, една от малкото спасила се от нашествието на американизираните английски барове и френски бистра. Дълбоко орнаментирани дъбови стени, тежки под мътното сияние, стояха изправени от всички страни, накачени с многобройни картини на коне с жокеи, всяка в собствена рамка. Светът тук явно бе позабавил крачка — гостоприемност за всички желаещи да се отпуснат в приятното обкръжение.

— В Германия? — попита Ферик, като изчака сервитьорката да донесе сиренето и панера с хляба. Той се пресегна и си отчупи солидно парче.

— Да — отвърна Ксандър, без да отделя поглед от мъжа срещу себе си. До този момент бе приемал новия си приятел безрезервно. Но сега...

— Вие се колебаете — заяви Ферик.

Ксандър гледаше като омагьосан как силните пръсти на мъжа дълбаеха безмилостно хляба, свитата фигурка душеше храната си, преди да пъкне поредната порция хляб в устата си. У него имаше нещо животинско, в острия му нос, високото чело, подчертаващо скулите му, които се движеха с бързи и резки тласъци. Колкото и да беше несигурен при тази гледка, Ксандър трябваше да признае, че дребният мъж излъчваше аура на самоконтрол и вдъхващо увереност спокойствие. Беше пряк, без следа от преструвки.

— Какво очаквате? — отвърна той. — Не знам кой сте, а и вие не кипите от нетърпение да ми разкажете за себе си. Казахте ми единствено, че Сара ви е изпратила...

— Моника — прекъсна го Ферик, без да спира да дъвче с очи, впити в хляба.

— Какво?

— Моника. — Ферик вдигна поглед и остави хляба върху масата, като зачовърка с клечка кътниците си. — Госпожица Трент предложи да ви спомена името.

Госпожица Трент предложи... Думата изведнъж изплува в паметта му. Разбира се. Моника. Кабинетът на Карло. Само Сара би могла да я знае. Само тя би могла да избере такъв съвършен сигнал, за да му вдъхне спокойствие.

— Виждам, че е имала право. — Ферик извади от устата голям съдъкан залък хляб, огледа го, върна го обратно в устата си и го глътна. — Тази книга... тази *втора* част... в Германия ли е? — повтори въпроса си той.

Ксандър не отговори веднага.

— Да. Просто нямахме късмет. — Той продължи, вече видимо отпуснат. — Добрата новина е, че те очевидно нямат и най-малката представа за истинската същност на ръкописа. След като са оставили едната част, а са пратили другата за реставрация, значи нямат представа за значението му. Според дежурната библиотекарка библиотеката има политика да разделя многотомните издания, за да...

— Кажете ми само онова, което трябва да знам, докторе.

Ксандър спря и кимна.

— Проблемът е там, че другите единайсет глави ще ги получат едва другия месец.

— А ние не разполагаме с толкова време.

— Ако Вашингтон и Чикаго са индикация за надигащата се буря, така е. Аз бих казал, че не разполагаме с толкова много време.

— А вие знаете ли къде се намира това място в Германия?

— Това е едно малко градче на име Волфенбютел, на около половин час от старата източногерманска граница.

— Защо там?

— Там се намира една от най-големите библиотеки в Европа. Мястото е известно и със своя невероятен колекционер и реставратор Емил Ганц. Той е на сто и... — Ксандър спря. Ненужни подробности за Ферик.

— Значи познавате мястото, така ли?

— Бил съм известно време там на една конференция преди шест години. Не е от местата, които се променят. Моето предположение е, че книгата е вече там.

— Разбирам. Значи летим още тази вечер.

Ксандър не отговори веднага, само кимна.

— Добре. Аз... вероятно бих могъл да използвам тия няколко часа да почета... Може да открия нещо полезно за Сара.

Ферик разбра. Темпото на събитията беше малко бързо за младия учен.

— Да. Добре. Няколко часа.

— А вие знаете ли как да се свържете с нея?

— Да.

— Добре. — Ксандър се надяваше на нещо повече, макар и да беше наясно, че за негово собствено добро беше най-добре да знае колкото може по-малко. — До този момент ви отговорих на всичките въпроси, нали?

— Да.

— И аз ще се науча как да *не* го правя.

— Може би.

Ксандър отпи от бирата си и започна да събира нещата си.

— Тогавя вероятно мога да се върна в библиотеката.

— За какво? — Този път въпросът не съдържаше никаква деликатност.

— Как за какво? *За ръкописа*. Не си ли спомняте? Трябва да...

— Вие не сте го взели със себе си?

— Разбира се, че не — отвърна Ксандър. — Човек не може просто така да се измъкне от библиотеката с...

— Вие... — Тонът на Ферик остана равен, само очите му блеснаха в пълно изумление. — Доктор Джаспърс, не мисля, че имате пълна представа за това, какво става. Онзи плешив мъж с радост е готов да извърши неща в библиотеката, които нямат нищо общо с четенето на книги, само и само да измъкне онази малка книжка.

— Скрих я на сигурно място.

— Сигурен съм, че така си е мислил и приятелят ви Пескаторе. — Думите му имаха желания ефект. — А сега, за да няма повече такива грешки, двамата с вас ще се върнем в библиотеката и ще вземем книгата. Ще поработите върху нея няколко часа, след което аз ще се свържа с госпожица Трент; после ще се отправим към Волфенбютел, ще намерим втората част на ръкописа и ще го отнесем на сигурно място. Всичко ясно ли е?

Това беше първият урок. Ксандър само кимна.

— Напълно.

Ферик стана, като хвърли няколко монети върху масата.

— В тая страна винаги надуват цената на бирата. Ксандър нямаше друг избор, освен да го последва.

Край колата прелитаха отделни зелени островчета с огради; нюйоркската провинция се сливаше с фона на шафрановото небе. Лимузината стремително напредваше, маневрирайки из двулентовото платно с изумителна ловкост, като само веднъж или два пъти настъпи бялата линия по средата. Шофьорът не обръщаше голямо внимание на тримата мъълчаливи пътници, всеки втренчен безцелно в изчезващия хоризонт и разиграващи предписаните им роли със спокойна решимост.

Сара просто трябваше да чака. Знаеше, че не може да научи много от двамата мъже до нея. Те не бяха нищо друго освен ескорт, изпратен да я съпроводи, безучастни и незаинтересовани от дълбокото значение на сблъсъка им. Нямаше смисъл да напруга обстановката с ненужен брътвеж. Най-разумното беше да използва времето, за да състави план. Още малко информация от Джаспърс би дошла тъкмо на място, но явно трябваше да планира с това, с което разполага.

Мисълта за него я накара да се усмихне. Доста трудно ѝ се беше удало да го накара да лети сам за Лондон. *Избори. Винаги избори.* И макар да беше наясно, че Ферик е с него, за да го пази, тя не можеше да забрави загрижеността в очите му на излизане от кафенето. И прегръдката. Пълна изненада, но въпреки това с много по-дълбоко чувство, отколкото искаше да признае пред себе си.

Лимузината забави скорост и зави по един път, който вървеше успоредно на външната ограда на частно летище; на петдесетина метра по-надолу се изправяше самотна будка до телената ограда, отделен вход, запазен за специалната клиентела на летището. Колата отново забави ход, нямаше размяна на реплики, защото пазачът видя номера ѝ и махна на шофьора да продължава, като кимна към матовите стъкла на черния Линкълн. Гумите на лимузината изхрущяха върху чакъла на алеята. На стотина метра наляво чакаше частен самолет; под двете му крила мигаха червени навигационни светлини. Вниманието на Сара се измести към мъжа, който седеше срещу нея. Той продължаваше да се визира през прозореца, като си даваше сметка за погледа ѝ, но безгрижно се правеше, че не го усеща. Тук отговори нямаше да получи.

Пет минути по-късно тя седеше удобно в едно от шестте кресла в главната кабина на самолета със закопчан колан и с двамата мъже, седнали от двете ѝ страни. Зачуди се дали шефовете ѝ в Ню Йорк бяха отговорни за действията си. *Неизвестна и извън контрол. Способна на всичко.* Те биха я следили, но от разстояние. Това беше голям скок от шест мили височина.

Бързото ускорение при излитането ѝ помогна да прогони малко от напрежението в раменете си. Ускорението я притисна в меката тапицерия на креслото, като ѝ позволи да се настани по-удобно. Още от дете обичаше момента на експлозията, раздиращия тъпанчетата на ушите грохот на двигателите и после лекото навирване на носа на самолета секунди преди да се отлепи от пистата, набирането на височина, докато в един момент всички мисли за земята под самолета се разтваряха в мекото одеяло на облаците и слънчевата светлина. Сара изви глава наляво и се загледа през малкия овален илюминатор. Жълтеникава мъгла се стелеше покрай крилата на самолета, а студеното слънце къпеше тялото на самолета в метален отблясък.

Насочваха се на югоизток. Притежаваше невероятно чувство за ориентация, което никога не я бе лъгало. Тя затвори очи.

Вотанек. Първата линия на нападение.

Стайн караше с много малко сън. Бяха хванали в погледа си Трент чрез Джаспърс, за да ги изгубят след това и двамата някъде във Флоренция поради „непредвидени усложнения“ близо до манастира „Сан Марко“. Местният анализатор беше несигурен за провала, дори безпомощен за причината, поради която двамата бяха посетили на първо място професор Пескаторе. Разбира се, не бе имало време да се организира пълно проследяване в Европа, което означаваше, че Джаспърс е успял да се измъкне от наблюдението им. За късмет, бяха успели да засекаат Трент шестнадесет часа по-късно на „Дълес“ сама и с паспорта си. Съобщението ѝ беше ясно: Следвайте ме, а него оставете на мира.

Боб беше направил тъкмо това, още повече, че няколко часа по-рано от Италия бяха започнали да пристигат лоши вести. Пескаторе бе изчезнал, мислеха го за мъртъв, кабинетът му бе в пълен хаос, с петна от кръв като доказателство за смъртта му. Ранните новини от Италия не споменаваха двамата непознати гости, но полицията предпочиташе да не разкрива картите си. Дори и източниците на Комитета с добри позиции не можеха да изровят подробности. На Боб му беше много трудно да повярва, че Трент или Джаспърс могат да имат нещо общо с изчезването, затова продължаваше да си блъска главата защо един буквално неизвестен италиански специалист по политическа теория може да има нещо общо със Скентън и неговото обкръжение. Прекалено много променливи имаше в уравнението, за да се стигне до някакви определени умозаклучения.

Всички тези проблеми обаче не бяха най-голямата болка. Причината за истинска тревога беше начинът, по който бе *инструктиран* да провежда операцията: срещи на закуска с О'Конъл, всички неофициални, уклончивостта всеки път, когато Причард искаше сводка за нещата, внезапното засилено използване на сейфа в кабинета си с материали, които той спокойно би оставил отгоре на бюрото си само седмица преди тези събития. Не беше сигурен дали не го забъркват в голяма игра от най-високо равнище, или имаше реална

причина да подозират за издайник в собствените им редици. А като капак на всичко на О'Конъл сякаш му бяха зашили устата — четеше докладите, без да кани на обичайния разговор, който да оживи иначе безжизнените думи в доклада.

По някакви причини ирландецът се затваряше в себе си. Боб също бе преживявал подобни душевни настроения — най-лошото беше след Аман. Тогава Стайн бе изпаднал в някакво странно състояние на съпреживяване; О'Конъл беше прекалено близо, прекалено наясно, бивш оперативен работник, който се виждаше отразен в изгубеното изражение на една жена, която с огромни усилия се държеше да не се свлече в пропастта на безумието. Той се бе затворил в себе си — двуседмичен отпуск, далеч над обичайната двудневна компенсация. Боб не зададе никакви въпроси; О'Конъл не го бе обсъждал. И сега Стайн се чудеше: ирландецът пак ли щеше да се върне в онова състояние?

Това беше и причината, поради която Боб се бе затворил в кабинета си, втренчен в продължение на часове в компютъра си, с празни торбички от сандвичи, пръснати навред около кошчето за отпадъци. Не че продължителните периоди на уединение не бяха норма, но този път той се чувстваше напълно изолиран, всички връзки към другите два кабинета на шестия етаж сякаш бяха отсечени с брадва. Разтърсен от последните събития, Боб си бе позволил да се отпусне, да се дръпне настрана от потока от информация, да се замисли за личната страна в цялата тая работа. Сега се опитваше да открие собствената си обичайна индиферентност, за да превърне интригите на реалния свят в една изолирана и анонимна игра. Той позволяваше на прекалено много фактори да въздействат на способността му за игра.

Отговорът бе започнал да се изяснява преди около четиридесет минути, когато бе решил да промени фокуса на търсенето. Вместо да свързва всичко със Скентън, той започна да проследява дори и най-отдалечените връзки между всеки един от централните играчи. По този начин бе стигнал до една зашеметяваща вероятност: Айзенрайх, един хипотетичен ръкопис, в търсенето на който Пескаторе бе посветил половината си живот, и предсмъртната дума на умиращото момиче в Монтана. По някакъв начин връзката между Тайг, Седжуик и Вотапек

се пресичаше в една малка книжка, която никога До този момент не бе доказал, че съществува.

Съвсем непривично за него, Боб бе решил да запази откритието си за себе си.

Цената за такова едно решение беше все пак бремето на отговорността: бремето да свърже в едно информация, която по някакъв начин обясняваше вероятната смърт на един учен, изчезването на друг и повторното изплуване на един оперативен работник, една жена доведена до ръба на душевното отчаяние, която този път можеше и да не се отскубне от пипалата на безумието.

Усещането за плавно спускане я разбуди; реакцията на стомаха ѝ беше достатъчна, за да я разсъни. Тя не беше сънувала, поне нищо по време на полета, но знаеше, че подсъзнанието ѝ продължаваше да анализира възможните връзки между отделните късчета, които бяха започнали да оформят обща картина. Винаги задълбочено пресяване. Винаги нащрек. Тя вярваше в подсъзнателната дейност на мозъка си; беше наясно с факта, че съзнателната дейност на мозъка ангажира не повече от 3 процента от капацитета му. Тя имаше вяра в останалите 97 процента, че ще свършат работата си, ако ги остави. Затова и сънят винаги беше изключително важен за нея.

Проблемът обаче при повечето случаи беше там, че подсъзнанието ѝ държеше отговорите си скрити, така че ѝ се налагаше да се доверява единствено само на инстинкта си да ѝ разкрива в подходящите моменти необходимите истини. Това означаваше да работи, без да подгъва крак, без да чака само на арсенала на подсъзнателната си мозъчна дейност.

Винаги работеше по този начин. Спомни си Берлин преди девет години, една зимна нощ, когато бе открила мъж на име Оскар Теплик, дребничък лейтенант в източногерманската тайна служба Щази, който бе успял да се промъкне на другата страна, избягвайки съветската мрежа, спуснала се след рухването на берлинската стена. Но дори и тогава Теплик бе отдал на империята само две години. Той я бе проследил, беше ѝ казал, че иска да го измъкне, но не на Запад — просто само да го измъкне, където вече сам да определя живота си. След което щеше да ѝ се отблагодари. Сара веднага бе съзряла

възможността. Три дни по-късно Теплик бе умрял, за да се роди Ферик. Общо взето прост план, план на чистия инстинкт в практиката. Изобретени интриги, официални документи — информация, разкривана в критични моменти с цел объркване и заблуждаване на вече лесните глупаци от рухващата източногерманска тайна полиция. Фактите — колкото и непълни да бяха, — с които да ръчка, да изненадва, да отслабва опонента си. Те можеха да бъдат само далечни отражения на една по-голяма истина, но бяха достатъчни, за да убедят врага, че е изправен пред загуба. Достатъчни, за да вселят страх и неувереност.

Достатъчно за един алчен мозък, който обичаше да пази в резерв откритията си на подсъзнателните деветдесет и седем процента.

Ксандър разтри врата си с премръзналите пръсти, които изпратиха сякаш ток към нервната му система. Ръцете му винаги стигаха до това състояние, доведени до състоянието на замръзнали пинсети след многобройните прелиствания на документи и драскане в бележника. Мъжделивата светлина от тавана на ресторанта на летището затрудняваше разчитането на бележките му, като го караше да чака с още по-голямо нетърпение качването на борда на самолета на „Луфтханза“ 202, в 5,35 часа за Франкфурт. Беше уморен, но доволен; бяха останали неразчетени само две страници от общо двацет и четирите, написани на съвсем приличен италиански.

Първият том на ръкописа беше преодолян с далеч по-голяма бързина, отколкото си мислеше в началото; Ферик му даде един час, преди да потеглят за „Хийтроу“. В първия момент Ксандър просто се бе отдал на радостта от откритието, на възбудата от първия поглед, но ентузиазмът му беше кратък. Можеше да изпита и наслада от четенето, ако нямаше какво да го разсейва от лесното очарование на теоретичния анализ. Мислите му обаче непрекъснато се връщаха върху Вотапек, Тайг, Седжуик — хората, които възнамеряваха да злоупотребят с теорията, като я приложат в практиката. Прекалено лесно можеше да се види как Вашингтон беше избран за мястото на пробен полет, екстраполация на една теория от шестнадесети в двадесети век. Престанал да бъде липсващо звено в оръдието на политическата мисъл, „За върховенството“ стоеше отделно като ръководство за

манипулация и доминиране, а модерната му амбиция обагреше всяка страница с мрачна реалност, покваряваща смелостта и ума на Айзенрайх.

Един или два пъти Ксандър се бе опитал да си нарисова портрета на мъжа зад труда му. И всеки път трябваше да признае, че съществуваше нещо принудително, някаква увереност в начина, по който монахът бе организирал идеите си. Сякаш той действително е вярвал, че Божествената воля го бе ръководила да ги изложи в книгата си. Ксандър не беше уверен, че божественото вдъхновение тласкаше последното трио от последователи на Айзенрайх.

Действителната грижа обаче беше споменаването на един четвърти човек, някой, който стоеше зад гърбовете на тримата, онзи, който дърпаше конците на всичко. Прочетеното накара Ксандър да се разтревожи още повече не само за себе си, колкото за Сара. Той съзнаваше, че навлиза в нещо далеч по-опасно и далеч по-неотложно, отколкото и двамата си бяха представяли. „*Не се тревожи за мен.*“ Ставаше все по-трудно и по-трудно да го прави.

— Отварят вратите — обади се Ферик. — Прибирай документите...

— Знаем... прибирай документите. — Ксандър бе чул фразата може би половин дузина пъти през последния половин час. Ферик не спираше да настоява да прибере ръкописа. Добре, така да бъде.

— Надявам се, че имат и нещо друго освен фъстъци — измърмори Ферик, докато двамата се подреждаха на опашката за качване в самолета. — Тъпа работа. Претцелите са толкова по-хубави.

Ню Йорк, 4 март, 12,18 ч.

Гледката от Бруклинския мост беше великолепна — долен Манхатън се надигаше в начупените ъгли от бетона. Движението беше слабо, еднолентовото шосе не създаваше големи забавяния. Трима мъже работеха зад предупредителните конуси върху голяма дупка в чакъла, авариен ремонт преди пиковия час. Колкото и да беше странно, мъжете бяха очаквали повикването. Може би защото именно те бяха онези, които го бяха предизвикали два часа по-рано с малко устройство, изхвърлено от движеща се с висока скорост кола. Двама от

екипа вече три месеца работеха по пътния ремонт. По някакъв начин работното им време ги бе направило най-логичния избор за поддръжката на моста. Последният от екипа бе долетял едва сутринта. Специалист по експлозиви.

Бяха издълбали ясна дупка върху пътя: четири фута широка и два дълга, с двуинчов канал към центъра на моста. Дълбока не повече от шест инча, дупката в момента съдържаше четири заряда и малка черна кутия с гумена антена, стърчаща към повърхността. Каналът беше запълнен с жълта течна смола, която бе започнала да застива. Мъжът бавно започна да налага дебел слой катран и филц върху всичко, като внимаваше да съхрани антената хоризонтално спрямо издигащата се повърхност. След десет минути бяха приключили с ремонтите, като единствената следа от ремонта беше стърчащият край на антената точно под парапета — доказателство за труда им.

Специалистът по експлозивите вдигна чантата си и тръгна към колата, която бе паркирал до входа на моста. Знаеше, че го чака дълъг ден. Нали Манхатън гъмжеше от мостове и тунели, които се нуждаеха от подобен ремонт.

Някъде в Каролина бяха сменили самолета към острова на Вотапек със самолет с два турбореактивни двигателя, съоръжен с водни ски, който в момента се поклащаше към очакващия го кей. Самотната къща, плоска и широка покрай висока и стръмна скала, сякаш се издигаше от скалите, докато самолета се приводняваше. Мекото отъркване на метал в дърво им подсказа, че пътешествието им беше приключило; гъст въздух нахлу в кабината с отварянето на вратата, а прасковените лъчи на слънцето се спряха върху завесата, която отделяше пътниците от пилота. Навън вече люшкането на дока помогна на тримата пътници да стъпят на пристана, който се полюшваше насам-натам. Над главите им стръмен склон от назъбени скали извеждаше до тревиста поляна, която се разстиляше като дебел килим пред къщата. Единственият начин човек да стигне догоре беше една въжена железница, която чакаше в левия край на пристана.

Пътешествието до къщата не продължи дълго, придружавано от скърцането на обтегнатото под тежестта им стоманено въже. Кабината спря; по-дребният от двамата мъже отвори стъклената врата и посочи

на Сара покрита с чакъл пътека. Къщата, която се издигаше на не повече от десетина метра от скалите, я загледа мълчаливо, докато тя крачеше покрай тясната ивица, която сякаш не желаше да прекъсва, доволна от безсмислената си кръговост. С изчезването на фасадата на къщата от лявата ѝ страна пред погледа ѝ се разкри открит белведер, създаден от човешка ръка, и който се простираше отвъд скалите.

Там, застанала между две дебели колони, стърчеше самотна фигура, с напрегнати от взирането в спокойната водна шир рамене. Той се обърна. Очите му сякаш изразяваха определена сдържаност с неестествено вдървено тяло, докато я поздравяваше. Беше далеч от представата, която си бе изградила за Антон Вотапек.

— Добър вечер, госпожице Картър — изрече той и посочи с жилестата си ръка към два стола с цветна тапицерия — дебела пластмаса с издути гърбове — от двете страни на малка метална масичка. Сара забеляза кана и две пълни чаши.

— Искате ли да седнете? — попита той.

Тя кимна и се придвижи до столовете. *Картър*, помисли тя. *Сигурно трябва да е подслушвал телефона, когато съм звъняла на Алисън.* Втори мъж се появи, който издърпа стола ѝ да седне. Тя си избра сенчестата страна. Вотапек остана прав, явно изпитващ неудобство от предварителните запознания. Костюмът и вратовръзката му, макар и не съвсем не на място в тропическото обкръжение, му стояха отлично; слабата му фигура не беше подходяща за поло и бермудки. Беше ѝ ясно, че мъжът пред нея ненавиждаше взирането под лупа.

— Предполагам, че пътуването не ви е изморило?

— Ни най-малко.

— Малко неочаквано предполагам.

— По-скоро местоположението на къщата ви. — Сара се настани на стола. — Трябваше да се срещнем. Къде и как не беше толкова от значение.

Той се загледа в нея; не беше очаквал подобна откровеност.

— Разбирам. — Той седна и си наля лимонада във висока чаша. — Ще пийнете ли?

— Вече си изпих дажбата за деня — отвърна тя.

— Да, разбира се. — Той остави каната върху масичката и се отпусна в стола си, загледан в облаците. — Алисън много обича

лимонада. Моят е малко по-сладка от нейната.

— Сигурна съм, че не сте ме повикали толкова отдалеч, само за да...

— Така е — прекъсна я той с внезапно пренебрежителен тон. — Доведох ви тук поради... поради това, че съм донякъде загрижен за посещението ви при госпожица Круг.

— Донякъде ли? — попита изненадана Сара. — Вие сте си направили толкова труд за нещо, за което само донякъде сте разтревожен.

— Може би... — започна той, оправяйки си сакото, — може би има и още нещо.

— Доколкото си спомням, вие бяхте далеч повече от „донякъде“ загрижен по време на първата ни среща в Ню Йорк. Разбра се, тук удоволствието е доста по-голямо, но съм сигурна, че съобщението си е все същото.

Вотапек се извърна към нея с набръчкано чело.

— Не ви разбрах?

— Става въпрос за първото ви предупреждение — отвърна тя. — В уличката. — Надявам се, че онези двамата мъже вече са се оправили.

Той не откъсна погледа си от нея.

— Боя се, че не ви разбирам, госпожице Картър.

Тя отвърна на погледа му. Вотапек изглеждаше наистина объркан.

— Предполагам, че и събитията във Флоренция са ви също така неизвестни.

Изражението му не се промени.

— Флоренция?... Това трябва ли да означава нещо?

Тя отново зачака.

— Нямате представа за какво ви говоря, нали?

Той примига няколко пъти.

— Никаква. — Той поднесе чашата до устните си.

Сара следеше движенията му; те оставаха сковани, но не повече от последните няколко минути. Отдавна се бе научила да различава дори и най-слабите следи от измама: в почти неуловимите движения на очите, в избора на думи, дори и в стойката на тялото. Вотапек обаче не излъчваше нищо от това. Сякаш наистина нямаше и най-малка представа за последните й два сблъсъка с Айзенрайх.

— Трудно ми е да го повярвам — каза тя, внезапно разтревожена.

— Това, в което вярвате, не е моя грижа. Нито пък ме интересува частния ви живот.

— Значи вие ме доведохте...

— Вече ви казах защо ви доведох тук — продължи той, вече с по-целенасочен поглед и нетърпение в гласа. — Интересува ме госпожица Крог. Ще ви попитам отново — как я открихте?

Тя беше длъжна да намери обяснение на последните три минути. Флоренция, Пескаторе, Ню Йорк — беше ли наистина възможно това да не означава нищо за него? Беше ли възможно...

Извън схемата. Фразата си проби път, проблясък от деветдесет и седемте процента подсъзнателна дейност, която подреждаше в ред въпросите, препускащи в ума ѝ. *Извън схемата.* Преди един живот тя бе описала себе си по същия начин, за да се дистанцира, да остане свободен дух, извън оковите на структурите и системите. Аман. Един оперативен работник е в безопасност само когато е автономен. При Вотапек обаче този принцип просто губеше всякакъв смисъл. Той беше жизненоважна част от структурата на Айзенрайх. Отделянето му само щеше да размъти концентрирането му; отсъствието на комуникация щеше само да го изложи на атака. Така че как беше възможно да остане неинформиран за лудницата, в която се бе превърнал животът ѝ през последната седмица. *Как?*

Мъжът в сенките се размърда, протягайки рамене. Той имаше мощна горна част на тялото, дебел врат, макар че главата му изглеждаше прекалено малка за такава огромна конструкция. Пределно ясен, той стоеше до тях, безучастен към играта на котка и мишка, която се разиграваше пред него. Съвършеният последовател. Съвършеното оръжие.

Сара се обърна към домакина си, чиито устни се бяха долепили до чашата в ръката му. И при този поглед инстинктът ѝ и фактите се сляха в едно просветление: Вотапек не беше много по-различен от мъжа в сенките. В този миг Сара прозря същината на света на Айзенрайх: предназначен да държи всеки човек в изолация и по този начин защитен. Тайг, Седжуик и Вотапек. Изолирани мъже, мъже, които нямаха представа за цялостната структура. Вотапек не знаеше нищо за Ню Йорк или Флоренция, защото не трябваше да знае. Някой се бе погрижил за това.

Това беше слабост, която тя трябваше да използва.

— Трябва да бъдете малко по-подробен по този въпрос — изрече тя с далеч по-нехаен тон в сравнение с този само преди минута.

Ферик приключваше с третия пакет претцели и чаша бира, щръкнала до самия край на подноса му, когато пръстите му гневно се заровиха в безпомощното пакетче.

— Останалото е доста по-сложно — избъбри Ксандър с уста, пълна със сирене.

— Ами тогава опрости го. — Ферик си изплакна пръстите и обра трохите от подноса. — Всеки може да усложни и най-простите неща, докторе. Но белегът за истинския гений е способността да опростява сложните неща. — Той преглътна.

— Предполагам, че е така. Но аз не съм...

— *Белегът* на гения казах — прекъсна го Ферик, — а не самият гений.

Ксандър се усмихна. Шест минути по-късно той обобщи нещата по възможно най-добрия начин, на който беше способен.

— Това е много мъдра теория. Той не описва никаква клика от политически конспиратори; той говори за масови манипулации на трите доминиращи сфери в пределите на една държава: политическата, икономическата и социалната. Като се има предвид колко добре разбира структурата на държавата, нещата отиват далеч зад простата измама.

— Сфери? Не разбирам.

— Той обмисля повторно начина, по който се образуват държавите — обясни Ксандър. — През шестнадесети век държавата се е обсъждала в условията на политическата ѝ роля. Айзенрайх разширява тази дефиниция и включва другите две сфери като равнопоставени партньори. В продължение на следващите триста години тази идея не е получила никакво особено развитие. Дори и тогава идеята за *контролирането* на трите сфери е била извън разбиранията на повечето хора. Пробивът на Айзенрайх се състои в това, че той стига до извода, че за да контролира държавата, висшата прослойка трябва да контролира всяка сфера *независимо* от другите. По един човек за всяка сфера. И той се отнася към думата *независимо*

много сериозно. Те буквално остават равнодушни към развитието на нещата в другите сфери. Теоретически погледнато, те остават в пълно неведение един за друг.

— Но това може да доведе само до голям хаос — възрази Ферик.

— Тъкмо това е, което прави системата толкова мъдра — усмихна се Ксандър.

Ню Орлиънс, 4 март, 11,35 ч.

След като се отблъсна от подводната колона, младият последовател на Айзенрайх заплува към далечната страна на пристанището и закрепил експлозивите към една тънка греда; работният му комбинезон от разходката в Дълес от преди седмица беше заменен с акваланг. Точно както бе постъпил с предишните тридесет и шест пакета експлозиви, поставени под най-уязвимите места на индустриалния док, той закрепил малка черна кутия от страни на гредата; сигналната ѝ светлина примигна в зелено, след това в жълто. Няколко секунди по-късно детонаторът на колана му светна в червено. Релето беше закрепено, честотата — установена. После провери манометъра на бутилката с кислород: оставаха му шестнадесет минути. Време, достатъчно да разположи и останалите четири взривни устройства и да калиброве честотите им. Той се изви на страни и се гмурна още по-надълбоко към следващия пристан.

Не беше взел предвид обаче рязката промяна на течението, вълната от преминаващ някъде над него кораб, която го запрати към нащърбения зид на пристана. Момент по-късно втора вълна го блъсна в бетона и стоманата, като и този път бутилката му с кислород притъпи удара. Стърженето този път премина в рязко свистене, след което последва мигновено изтичане на въздуха. Допълнителна неприятност беше и освободеното налягане, изпратило нагоре голям обем вода, който неминуемо можеше да привлече вниманието на всеки отгоре.

Нямаше избор. Трябваше да излезе на повърхността.

Освободи се от пробитата бутилка и я проследи как потъва; секунди след това я последваха и четирите експлозива. Той вдигна поглед нагоре. Отражението на самотна фигура танцуваше по повърхността на водата. Единственият му избор беше да се пхне във

въздушния джоб под пристана. Той се плъзна между гредите и се насочи нагоре; излезе над водата без никакъв шум. Затаи дъх. И се заслуша.

Трябваше да изчака да падне мрака, преди да се измъкне.

— Не — отвърна Вотапек, все така упорито. — Искам да знам как открихте Алисън. Също така бих искал да разбера защо сте съчинили всички тия глупости, че съм ви уж бил изпратил да говорите с нея. Естествено, Алисън ви е повярвала.

— Споменах името ви — каза Сара, протягайки ръка към лимонадата, — защото знаех, че само така мога да я убедя да се срещнем.

— А откъде ви беше известен този факт?

Сара спря да си налива.

— За това ми плащат, господин Вотапек.

— Разбирам — отвърна той. — И кой ви плаща, за да знаете подобни неща? — Той остави чашата си върху масата. — *Правителството?*

Сара си позволи усмивка, докато клатеше глава.

— Правителството не може да си позволи услугите ми.

— Не може да си позволи... — Той продължи с натиска си. — Откъде взехте номера?

Откъде ли? — повтори меко тя, знаейки, че това е точно моментът, в който трябва да извади част от истината върху масата. — Намерих го в един списък — продължи тя, докато ръката ѝ го оставяше върху масичката, — списък, който съдържа имената на четиринадесет деца, десет от които са вече мъртви. — Тя направи пауза. — Всъщност *дванайсет* от тях вече са мъртви. — Тя го погледна в очите. — Но това ви е известно, нали, господин Вотапек?

— Пак не ви разбрах, госпожице Картър — отвърна той, още по-разтревожен.

— Сигурна съм, господин Вотапек.

Той изчака, преди да продължи.

— Ясно е, че работите за правителството, в противен случай откъде бихте се сдобили с тази информация?

— Нека не бъдем наивни. Мислете ли, че във Вашингтон има човек, който да е чувал имената Грант и Егарт? Или как вицепрезидентът е свързан с всичко това? — Тя отново замълча, в очакване да зърне тревога в очите му. — Ако те бяха чували, ние с вас двамата едва ли щяхме да водим сега този разговор.

Челюстта му се напрегна.

— Онези папки... бяха засекретени.

— Така е — съгласи се тя, — но те не са единственият източник на информация, не е ли така? — В съзнанието ѝ започна да се оформя замисълът на атаката. Тя продължи, без да му даде възможност да отговори. — В тези папки никъде не се споменават Брейнбрук, Колорадо, или Уинамет, Тексас, и въпреки това ние двамата с вас знаем, че те са далеч по-интересни места от Темпстън, Ню Йорк. — Тя остави думите ѝ да попият в съзнанието му, преди да продължи: — Как съм намерила номера ли, господин Вотапек? Ами аз мисля, че вие вече знаете.

Той дълго не откъсна погледа си от нея.

— Никой не ви е дал тази информация.

— Тогава как ще обясните факта, че разполагам с нея?

Вотапек понечи да отвори уста, но я затвори.

— Нека това не бъде ваша грижа — каза тя, изгаряйки от желание да разбере до каква степен го държат встрани от цялата операция. — Ако има нещо, за което наистина си струва да се тревожите — добави тя, посягайки към чантата си и изваждайки видеокасетата на Алисън, — е това.

Вотапек отново не проговори.

— Тази касета дава отговор защо Брейнбрук, Уинамет и някои други градове са толкова важни. Касета, господин Вотапек, която очертава доста интересна история. Вие имате отношение към касетата, нали? — Тя очакваше от него кимване. — Някои хора искат да знаят защо. Очите на Вотапек бяха широко отворени, отказващи да повярват и гледащи през нея.

— Тази касета изобщо не трябваше да бъде у госпожица Крог — продължи Сара, като я върна обратно в чантата си. — Тя в никакъв случай не би трябвало да има достъп до един „Префект Рилиз“. — Сара направи пауза. — От известна перспектива това изглежда доста небрежно.

— От... — Очите му я стрелнаха. — Тази касета беше засекретена. Не знам как... — Той спря. — За каква перспектива ми говорите?

— Още един въпрос, за който съм сигурна, че знаете отговора. — Сара хвърли поглед през рамо към втория мъж. — Мисля, че тук вече трябва да спрем.

Вотапек само я изгледа втренчено. Това, което на пръв поглед ѝ се бе сторило пронизателност, сега граничеше с унесеност. Тя бе докоснала някакво чувствително място; раменете му провиснаха, знак за изпълнена със съмнения душа.

— Алисън е имала запис? — промълви той почти на себе си. После се обърна с очи към Сара и произнесе с равен глас: — Свободен си, Томас.

Вторият младеж се отдалечи без колебание по покритата с чакъл пътека; секунда или две по-късно Вотапек се изправи и тръгна към края на белведера. Загледа се във водата долу в очакване стъпките на младежа да затихнат и после се обърна.

— Коя сте вие, госпожице Картър?

— Защо? — попита Ферик. — Такива сфери неминуемо стигат до конфликт. Вие бихте получили в резултат на това най-лошия вариант на старата Съветска империя.

— *Теоретично* — отвърна Ксандър. — Освен ако един и същи човек не застане зад трите *префекта* — Айзенрайх нарича по този начин главите на всяка една от сферите — и ги наблюдава. Тази фигура е неговият надзирател. Основната структура наподобява нещо такова. — Ксандър взе три твърди бисквитки и парче хляб и ги сложи на края на подноса си. — Нека да приемем, че трите бисквитки са префектите. За мен и за вас те изглеждат напълно разделени. Парчето хляб — той го вдигна на десетина сантиметра над подноса — координира бисквитките така, че не позволява да се разбере, че всичките четирима работят заедно. С други думи, всичко, което виждаме, са трите бисквитки и вярваме, че те са автономни. Самите те са наясно, че не са автономни, но имат слаба представа какво става в другите сфери. И тук вече в схемата влиза в действие парчето хляб, което пърха над тях, за да се увери, че всичко работи както трябва. — Той обърна някаква

страница от купчината и прочете: „По този начин републиканската добродетел ще служи като завивка на управлението, на правителството, защото властта ще изглежда разделена между много. Стройният външен вид от проверки и баланси... ще задоволи капризите на хората.“

— Колко красиво.

— Това разделение — добави Ксандър — се вписва съвършено в идеята на Айзенрайх за необходимостта държавата да променя външния си вид от време на време.

— Обяснете.

— Добре. В зависимост от това какво искат хората в даден момент — демокрация, аристокрация или дори тирания, — една от сферите се превъплъщава така, че да удовлетворява тази прищявка. Структурата никога не се променя, само повърхността. Така че вие имате ядро — префектите, които определят политиката в пределите на сферите си. Имате една фигура извън техните сфери — *надзирателят*, който се грижи префектите да не се бъркат в сферите на другите. Междувременно хората са убедени, че те не са манипулирани, защото на пръв поглед сферите им действат независимо една от друга. Те се превръщат в щастливи глупаци, а четирите момчета на върха ръководят шоуто, като насочват държавата в каквато си искат посока. — Израз на загриженост пробяга по лицето му. — Ако заглавията на последните няколко глави са някакво указание за съдържанието, то тогава тази посока не е никак привлекателна.

— А тези сфери се контролират от нашите трима приятели.

— От кой друг? Освен това тук всичко се гради на предположението, че хората вярват, че всичко е наред. Това означава, че вие трябва да ги манипулирате. И ето къде влиза в действие системата на образование.

— Вотапек. — Ферик на един дъх допи бирата си.

— Точно така. — Ксандър направи пауза. — Те изпълняват буква по буква предписанията на книгата.

— Тук е налице и една сериозна слабост — допълни Ферик. — Отрежете главата — отървете се от този надзирател — и цялата конструкция ще се разпадне.

— *На теория...* Но проблемът е в това, че те не работят на теория. Направеното от тях във Вашингтон и Чикаго се свързва

перфектно със заглавията на последните няколко глави. Тези епизоди през последната седмица бяха съвършен пробен полет за предизвикване на политически хаос. И онова, което току-що се случи на пазара на зърно — икономически хаос. — Той направи пауза. — Представете си какво ще стане, ако го приложат в световен мащаб.

— Всъщност фамилията ми е Трент — отвърна тя.

— Разбирам — каза Вотапек, с още по-силно изразено безпокойство. — Толкова много изненади.

— Просто предпазна мярка. Моята роля между другото не е толкова главна. Аз съм тук, защото неколцина души са направили много висок залог.

— Неколцина души ли?... О, хайде, госпожице Трент, сега пък вие трябва да бъдете малко по-подробна.

— Джонас Тайг и Лорънс Седжуик — отвърна тя. Той повдигна леко вежди и кимна.

— Разбирам.

Сара изчака за още някаква реакция; такава обаче не дойде.

— Но те не са интересни имена, нали? — продължи тя. Съзнаваше, че няма друг избор, освен да изиграе финалния гамбит. — *Айзенрайх* е. — Тя направи пауза, за да придаде на името повнушително въздействие. — Това дава ли отговор на някои въпроси?

Вотапек остана като замръзнал; слабата му фигурка се очерта на фона на морето и слънцето.

— Откъде взехте това име?

— Ако приемем, че съществува само една група от избрани мъже, които разбират за какво става дума, въпросът „откъде“ няма чак толкова голямо значение?

— Разсмивате ме, госпожице Трент. *Откъде?*

Сара го стрелна с поглед и посегна към чашата си.

— Потърсиха ме — отговори тя.

— Потърсили са ви? Кой?

Тя бавно поднесе чашата към устните си и отпи.

— Един човек, който се тревожи много за ръкописа. — И припомняйки си една дума от разговора си с Алисън — сякаш

промълвена като сигнален код, — тя добави: — От някой, който се притеснява много за *процеса*.

Реакцията на Вотапек беше мигновена. Главата му рязко се извъртя към нея, а очите му се разшириха.

— *Процесът?* — прошепна той, сплитайки ръцете си и полагайки ги върху масичката. — Казвате, че той е потърсил контакт с вас?

Въпросът не съдържащо нищо от повелителния само допреди минута тон. Вотапек сякаш питаше повече заради себе си, отколкото заради нея. *Той е потърсил контакт с вас?* — помисли тя. Не Тайг, не Седжуик — техните имена бяха предизвикали само повдигане на веждите. Не, имаше още нещо, което да обяснява реакцията му. Нещо... или *някой*. Тя сякаш изведнъж прогледна. *Четвърти човек?*

— Това не е толкова важно — добави тя, — освен ако имате някакви съмнения относно Седжуик или Тайг?

— Съмнения ли? — повтори той, още опомняйки се от сътресението. — Значи това сте правили в Темпстън — изследвали сте степента на лоялността ми, дълбочината на *вярата ми*.

— Алисън повдига някои много трудни въпроси, особено като се има предвид колко много знае. — Тонът ѝ си остана все така равен.

— Колко много знае тя? — запита той отново с шепот. — Алисън е дете. Не знам как се е сдобила с касетата... — Той рязко прекъсна и погледна Сара. — Мъжът, който е отърсил контакт с вас, госпожице Трент, той има ли име?

Тя се втренчи право в очите му без всякакво колебание.

— Както вече ви казах — Айзенрайх. Това беше името, което ми дадоха.

— Името, което ви е било дадено? — Гласът му вече издаваше признаци на нетърпение.

— Очевидно е, че това не е истинското име на човека. — Тя беше наясно, че не е благоразумно да продължава с натиска си. Потвърждението беше достатъчно. — И аз бих искала да си остане така. Не ми плащат чак толкова, че да си залагам врата.

— Разбирам. И защо ще му е било на Айзенрайх да наема услугите ви?

— Защото съм много добра в работата си, господин Вотапек.

— И в какво точно се състои работата ви?

Сара отпи от лимонадата си.

— Като имам предвид достъпа ви до регистрите на държавния департамент, мислех си, че ще знаете коя съм.

— Определено не знам коя сте, госпожице *Картър*. И след като сме сами, не виждам защо да не ме просветите в тази област.

Самотна бяла чайка се появи и кацна върху ниската стена. Сара задържа погледа си върху птицата, докато говореше.

— Преди пет месеца, с мен се свърза един изследовател от държавния департамент...

— Аха, значи все пак работите за правителството — вмъкна Вотапек.

— Ако се разровите достатъчно дълбоко, ще откриете, че допреди седем години статусът ми беше съвсем различен от настоящия ми. — Поредната подхвърлена трохичка истина.

— Което означава?

— Бях полеви офицер.

— *Полеви офицер* — повтори Вотапек след известна пауза. — Значи сте били някакъв вид...

— Терминът не е съществен — прекъсна го тя с все така равен глас. — До 1990 година си разделях времето между Европа и Южна Америка; по време на Войната в залива бях в Сирия и Йордания. Изненадана съм, че това не ви е известно.

— Не се изненадвайте. — Вотапек вече видимо губеше търпение. — Сирия и Йордания, в качеството си на каква?

— Моят опит се нарича инфилтрация в политически и военни клики, чиято цел беше да руша устоите на американската политика. Последната ми задача беше свързана с генерал Сафад в Йордания.

— Сафад? — Очите на Вотапек за малко сякаш щяха да изскочат от орбитите. — Искате да кажете, че...

— Опитът за преврат. — Лицето ѝ си остана все така безизразно. — Да.

— Не ми изглеждате много от типа Джеймс Бонд.

— Това го приемам като комплимент.

— Приемайте го както искате. — Вотапек вече не крие-е възбудата си. — И после какво се случи? Загуба на доверие и напразно очакване един циничен шпионин да стане отново оперативен работник? Историята е малко демоде, не мислите ли?

— Тя е и тя не е моя. — Думите бяха точни и произнесени без емоция. — Кариерата ми приключи, когато загубих връзката си с действителността. — Странна празнота запълни очите ѝ, когато вдигна главата си към него. — прекрачих ръба, господин Вотапек. В моето министерство му казваме „пропадане“. Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но съдейки от посещението си при Алисън, подозирам, че вие имате представа за какво говоря.

Вотапек изчака да мине време, преди да проговори.

— Разбирам — произнесе той с тон, изпълнен с несигурност и самоукоряване.

— Не е необходимо да ми съчувствате. Поправям се.

— Да. — Вотапек вече бе престанал с усилията си да маскира мислите си. — Очевидно.

Темпе, 4 март, 9,40 ч.

Ароматът на прясно сварено кафе изпълни въздуха, очевиден признак за застъпването на нова смяна в оперативния център. Тридесет компютърни терминали, разделени в редове по пет, определяха различните секции на огромната зала. Саманта Дойл, служителка от шест седмици, седеше пред един от екраните в очакване на телефонното обаждане, което ѝ бяха предали да чака в 9,50,45. Светлината върху екрана ѝ светна в зелено.

— Аз ще поема това обаждане, Карън — каза тя, нагласяйки си слушалките и микрофона. — Добро утро. Тук е Югозападен Бел. На телефона е Саманта. Какво мога да направя за вас?

— Да, добро утро — долетя отговорът. — Имам проблем с моя телефон. Имам поздрави за господин Айзън.

Точна на секундата.

— Добре, сър. Трябва да ви попитам дали искате това обаждане да бъде регистрирано от моя пряк началник?

— Не. Сигурен съм, че ще можем да се справим и двамата.

Саманта придвижи лазерната си писалка върху червената иконка със символа за запис; секунда по-късно иконката изчезна. Това трябваше да бъде поверителен телефонен разговор. Тя веднага щракна два пъти с мишката си и проследи върху екрана появата на мрежа от

телефонните линии в региона с всяка от централните релейни точки, мигащи с маршрутния код под обозначенията си. Без очакване на потвърждение от другия край на линията, заструи бърз поток от входящи команди; Саманта бързо ги въведе, без да има представа какво точно означават. От време на време тя вдигаше глава към стъклената кабина на прекия си шеф от дясната ѝ страна. Никой не ѝ обръщаше никакво внимание. След минута в долния ляв край на екрана се отвори диалогова кутия с бясно препускащи нули и единици. Тя продължи да въвежда както беше инструктирана, докато в един момент се появи всеки маршрутен код за всяка релейна точка върху мрежата. Гласът сега поиска от нея да потвърди новите комплекти номера. Половин минута по-късно тя вече бе проверила всеки един от тях. Последва последен низ от команди.

— А сега натиснете клавиша „ентър“.

Саманта проследи как оригиналните кодове отново изплуваха върху екрана; всичко изглеждаше така, сякаш не бе имало никаква промяна.

— Маршрутизирането отново е активно — каза тя.

— Отлично — произнесе гласът. И линията се затвори.

Беше дошъл моментът да се придаде по-голяма достоверност на легендата.

— Няма кой знае какво да се очаква след безкрайните месеци на откритието. Човек не може просто току-така да подава молба за преназначение. Не че искам ново работно място. Ако трябва да бъда честна, аз самата не знаех какво точно искам. — Сара бавно насочи поглед към Вотапек. Лека усмивка играеше по устните ѝ. — Ето ви и клишетото, което толкова много търсихте. Още едно? Бях ядосана, объркана — не, казват ми, че съм необичайна за някого в ситуацията, в която се намирам. След всичко, което съм свършила. Можете да си представите как ме е накарала да се почувствам цялата тази история. Всеки казва, че е съвсем естествено да бъда разгневена, че аз ще се справя и с тази ситуация. Идеята за работата беше доста уклонлива. Мъжът, който потърси контакт с мен, даде насока на тази работа. Откъде е научил как да ме потърси, не знам или пък защо, ако има

значение. Аз не съм фанатик, господин Вотапек, и не давам пет пари кой е, но описаните в ръкописа неща имат смисъл.

— Вие сте *видели* ръкописа! — Той вече дори и не правеше усилия да крие изненадата си.

— Малки откъси. Достатъчно обаче да запалят интереса у мен. Нали не забравяте, че хаосът е моята специалност. — Реакцията, макар и слаба, последва в очите му. — Да не споменаваме, че той знаеше много за мен.

Вотапек кимна, сложи чашата си върху масичката и се върна до стената.

— Първите срещи бяха случайни, невинни...

— Добре — каза той, извъръщайки се към нея. — Нека приемем, че всичко, което ми разказвате за себе си, е вярно. Все още не сте ми казали какво са ви изпратили да свършите.

— Потвърждение.

— Каквото и да означава това. — Той не правеше усилие да скрие наранената си същност. — Значи вие сте очаквали тази среща. Вие сте имали планове по отношение на нея.

— С толкова много думи, да.

Той кимна с отправени към хоризонта очи.

— Какво точно се случи във Флоренция и Ню Йорк? — попита той след близо половин минута.

— Първо, както вече ви казах, това беше някакъв вид предупреждение. Второ... второто е доста по-сложно.

— Обяснете.

Тя беше наясно, че така или иначе той щеше да разбере.

— Да сте чували за професор Александър Джаспърс? — Вотапек поклати глава. — Той беше във Флоренция да търси ръкописа.

— Ръкописът беше във Флоренция?

— Не оригиналът. Германският превод. Беше открит.

— Германският превод?

— Предполагах, че това ви е известно.

— И какво се случи с... този Джаспърс? — продължи с въпросите си той, пропусайки убождането покрай ушите си.

Фактите се сляха с инстинктите.

— Пристигнаха двама мъже, които много ясно дадоха да се разбере, че те не искат ръкописа да попада у Джаспърс.

— Не виждам къде е проблемът.

— Аз бях изпратена да наблюдавам Джаспърс и нямах и най-малката представа кои са те.

Вотапек придоби объркан вид.

— Вие ми казвате, че тези двамата...

— Се пръкнаха отникъде. Нямахме никаква представа кой може да ги е изпратил.

Вотапек си взе поредната малка почивка.

— Вие сте сигурна, че това има връзка с ръкописа?

— Без съмнение. Ден и половина по-късно мъж на име Бруно Ферик се свърза с Джаспърс, след което двамата изчезнаха.

— И вие твърдите, че нямате никаква представа кои са били тези двама мъже.

— Абсолютно никаква.

Нова почивка.

— Този Ферик... каква връзка има той?

— Бруно Ферик беше лейтенант от източногерманските тайни служби „Щази“ — изключително добре обучен професионален убиец с връзки в няколко политически групи в Европа и Средния Изток. След рухването на Съветите той предложи услугите си на нас.

— Вие сте сигурна, че това е същият Ферик, който се е свързал с Джаспърс?

— Познавам този човек. — Сега беше неин ред да вземе почивка.

— Аз бях тази, която го измъкна от Източна Германия през 1989 година.

Челюстта на Вотапек отново се стегна.

— Въпросът остава — защо трябва всичко това да ме интересува?

— Защото е повече от ясно, че някой прави всичко възможно да не си свърша работата.

— Вашата *работа*, госпожице Трент, остава неясна до известна степен.

— Наистина ли, господин Вотапек?

Мигновеното изражение на удивление върху лицето му беше сменено с леден поглед.

— И вие решихте, че този човек съм аз?

— Възможно е да сте и вие.

— Моля ви, госпожице Трент. Да не би да намеквате, че някой вътре в...

— Не намеквам нищо. — Тя потърси ефект с паузата си. — Според мен е очевидно, че някой или някаква група от хора си изработва свои собствени правила на играта.

— Обяснете.

Сара заговори съсредоточено, като претегляше внимателно всяка дума.

— *Първият опит.* Може би някой става прекалено нетърпелив. Може би някой иска да ускори *процеса*. — Тя остави думите да попият в съзнанието му, преди да продължи: — Или може би това е било намерението още преди старта. Това е едно от нещата, което бях изпратена да проверя.

— Един момент — изрече Вотапек с втренчени в нея очи. — Вие твърдите, че някой като Джонас или Лорънс...

— Тези имена ги казвате вие, не аз.

— ... се опитва да избърза, без да спазва графика? — Той поклати глава; идеята вече бе започнала да се избистря в главата му. — Това е изключено, като се има предвид нуждата от координация. *Налудничаво.* Аз познавам тези мъже, госпожице Трент.

— Два пъти, господин Вотапек. Два пъти някой се опита да ме спре. В Ню Йорк и във Флоренция. Явно съм се превърнала в спънка на нечий път. Фактът, че съм тук, трябва да ви говори, че аз не съм единственият загрижен за това човек. — Тя отново направи пауза. — Затова съм и тук, за да потърся потвърждение.

Вотапек остана мълчалив, седнал върху ниската стена. Той се загледа в разпенената вода на десетина метра по-надолу.

— *Познавам* тези мъже, госпожице Трент.

Сара видя, че той започва да губи фокус; разбра, че разговорът бе приключил, семената — посяти, и Вотапек бе ухапал примамката.

— Надявам се, че ги познавате. — Тя се изправи. — Което, доколкото ми е ясно, ни оставя много малко пространство за дискусия. Аз, разбира се, ще предам тази информация.

Той не си направи труда да отговори. Чайката размаха криле в забързано движение, като почти мигновено изчезна под ръба на скалата.

— Вие, разбира се, ще ме държите в течение на своя... анализ.

Молбата му я свари съвсем неподготвена. Това беше признание за загрижеността му, проблясък на подозрение към партньорите му.

— Не знам дали ще имаме възможност отново да влезем във връзка. — Сара оправи гънките по роклята си и посегна към чантата си. — Тази среща трябва да остане абсолютно поверителна. Никакви външни потвърждения. — Тя се усмихна. — Точно това ми и казаха. Той каза, че вие ще разберете.

— Разбира се — кимна Вотапек. Той се изправи. — Пилотът ми ще ви откара обратно. — Сара тръгна по покритата с чакъл алея.

— Госпожице Трент — повика я Вотапек. Тя спря и се обърна. — Вие все още оставате загадка за мен.

Сара го погледна в очите.

— Както и би трябвало да е, господин Вотапек. Както и би трябвало да е.

— Двамата с приятеля ми си взехме няколко дни отпуск, за да се отбием до едно семейство, а после ще отскочим на юг и до Цугшпитце. Може да се покатерим малко. — Немският на Ферик не показваше и следа от обичайния акцент; вместо него присъстваше по-гърления му вариант на австрийския хохдойч.

Служителят продължаваше да разглежда паспортите им.

— Били сте в Англия по...

— Бизнес. — Ферик продължаваше да стърчи над високото бюро в непринудената поза на забързан пътешественик.

— Да — отвърна служителят, прелиствайки износените паспорти, като само веднъж свери лицата им със снимките. — И се завръщате в Австрия след...

— Седмица. Най-много десет дни.

Последва бързото тракане на печатите и двамата пътника продължиха пътя си. Ксандър бе идвал във Франкфурт само два пъти и бе забравил внушителното разположение на самостоятелния монолит. Той продължи да гледа към арковидното кубе, докато вървяха към централния ескалатор. Покрай стените бяха подредени офисите за даване на коли под наем, всеки изпълнен с помпозно облечен служител; дразнещите жълти, сини и червени реклами на международната конкуренция привличаха вниманието на

новопристигналите пътници. Ферик се придвижи до една от поневзрачните фирми и стовари куфара си върху плота.

— Кола, моля. — Немският на Ферик сега се бе изпълнил със северноиталиански акцент. Ксандър не можеше да отдели погледа си от него, от стойката му, от извитата му на една страна глава, от лекотата, с която държеше ръцете си, и която нямаше нищо общо с нервния австриец само допреди минута. Ферик пхна ръка в джоба си и извади смачкана кутия цигари, пълна до половината; от Милано. Ксандър се усмихна на тази точност, както и на простия жест, с който дребничкият мъж захапа цигарата, само за да бъде смъмрен след секунда от фирмения агент, който му посочи табелката „Пушенето забранено“ върху близката стена.

— А, да. — Последва равнодушно повдигане на раменете и цигарата остана между пръстите му незапалена. Като се усмихна на Ксандър, той продължи на безупречен италиански: — Какво да направи човек. — С авторитетна усмивка. — Испанците поне те оставят да си изпушиш половин кутия цигари на спокойствие, докато те прекарат през компютъра. — Той се обърна към агента, като добави на маниерен немски: — Току-що пристигаме от Испания, а там пушенето не е забранено.

Германецът продължаваше да гледа внимателно екрана.

— Тук не е Испания, сър. — Ферик кимна дружелюбно. — Паспортите ви, моля.

Без да мигне, Ферик погледна Ксандър и му кимна да даде документите на служителя. Ксандър остана като застинал; Ферик в жест на извинение премести цигарата в устата си и забърка в джоба си. След секунда или две той измъкна два нови паспорта с кратък смях и ги подаде на служителя с думите: Ами, че те били у мен!

Ксандър продължи да гледа представлението. Равнодушният към италианското бърборене германец продължи да трака клавишите. След минута постави плик и връзка ключове върху плота. Кимайки и повдигайки рамене, Ферик надраска някакви нечетливи инициали във всички необходими квадратчета.

— Sind wir fertig?^[1] — Удълженото „р“ и поглъщането на последното „г“ предизвикаха болезнена усмивка на лицето на служителя.

— Да, всичко е готово.

Ферик дръпна куфара си от плота, пхна документите в джоба си и кимна отново на агента.

— А сега, да потърсим нещо за хапване.

Той пхна ръка под мишницата на Ксандър и го поведе към подземния лабиринт. Пет минути по-късно те стояха пред един италиански ресторант с надпис, изгубен сред силно стилизираните букви, наподобяващи седемте хълма на Рим.

— Винаги гледам да хапна тук, когато имам някоя свободна секунда. Приготвят отлично маникоти. Няма да намериш друго място, където да готвят така добре извън Рим. — Старият Ферик се бе завърнал с характерния си прецизен английски, донякъде смекчен от една изненадваща останка от радушното му италианско второ Аз. Той прекрачи с бодра стъпка през стъклената врата и влезе в празната зала. След като огледа три напълно приемливи маси, той си избра четвърта покрай дългата стена, като захвърли чантата си на пода със сядането. Ксандър се присъедини към него, докато през това време управителят на салона поставяше на масата менюто, преди да се върне на мястото си до вратата. Високите до тавана огледала придаваха на слабия му приятел солидна закръгленост, като добре разположените лампи и свещници допълваха илюзията. Ферик се гледаше в огледалата как къса хляба на хиляди късчета.

— Изпълнението си го биваше. — Ксандър положи лакти върху масата; не чувстваше особено добре гърба си върху изправената облегалка на стола.

— Вие също не бяхте зле. — Изражението на Ферик излъчваше неприкрито самодоволство от собствената си храброст. — Един недисциплиниран италианец. Всяка седмица се сблъсква с прекалено много италианци, за да запомни двама от тях.

— Но вие изпитвахте удоволствие.

— Естествено. Затова и мога да бъда толкова убедителен. — Пристигна сервитьорът, взе поръчката за две маникоти и бутилка домашно червено вино и изчезна почти така мигновено, както се бе и появил. — А най-голямо наслаждение изпитах от изражението върху лицето ви докторе, когато ви поисках паспортите.

Сервитьорът се върна с една гарафа. Ферик запази нехарактерното си оживление с повдигнати вежди в очакване германски сервитьор да му сервира италианско вино. Двамата с

Ксандър бяха приятно изненадани от богатия букет, който остана по небцата им.

— Впечатляващо — кимна Ксандър. — Отличен вкус.

— Да. Така е.

— „По средата на лова намираме местенце да заредим с гориво — добра хапка, чудно вино“ — цитира ученият. — Урок — пред какво сме изправени?

— Ако така гледате на нещата, така е. Всичко това може да ни е от голяма полза. — Ферик отпи дълга глътка от виното. — Все пак, специално в този момент, нещата са далеч по-прости. Имаме на разположение двайсет и шест минути, преди да потеглим, а аз съм гладен. Тук приготвят храната за рекордно време.

Точността в отговора беше в повече дори и по стандартите на Ферик.

— Двайсет и шест ли? — попита Ксандър. — Че какво значение има това време?

— Влакът за Гьотинген тръгва в седем и двайсет и седем. — Храната пристигна. Ферик започна бързо да залива парчетата сирене с почти скритите туби кетчуп. Спря, когато зърна изражението на Ксандър. — Вие не мислихте, че ние наистина ще използваме колата, нали? Това е най-лесната за проследяване част. — Ксандър не отговори и Ферик продължи: — Ако те не са били чак толкова умни, тогава ние просто сме загубили петнадесетина минути. От друга страна, ако те се окажат по-умни, отколкото предполагам, те ще открият кой е наел фиатчето. Те ви откриха в библиотеката в Лондон; защо и тук да нямат същия късмет? — Ферик заби със замах вилицата в маникотито и продължи да говори с пълна уста: — Което ни изправя пред един въпрос, който не спира да ме тревожи от сутринта. — Ферик изтри соса от брадичката си. — Как са разбрали къде отивате?

Въпросът свари Ксандър съвсем неподготвен. Въпросът как го бе открил Айзенрайх в Лондон, изглеждаше само малко по-маловажен от факта, че бяха успели да го открият. И ръкописът.

— Нямам представа. Предполагам...

— Има само две възможности. Или Айзенрайх разполага с големи ресурси, с които да проследява всеки, който пожелае — което е малко вероятно, като се има предвид очевидната им неспособност да ви държат под око, или... — Той посегна към чашата си — ... вие не

сте били толкова внимателен, колкото си мислите, че сте били. — Той вдигна поглед, за да види реакцията на Ксандър.

Младият учен седеше неподвижен с паста, застинала върху вилицата между чинията и устата му. Без да е сигурен дали току-що е бил обвинен в глупост, или в нещо още по-лошо, Ксандър не можеше да намери думи.

Ферик реши да му спести по-нататъшното унижение.

— Не мисля, че сте си давали сметка как е било възможно да се случи това, но не е зле да се замислите над дните си след Флоренция. Може би Милано.

— Милано? — Спомените от последната седмица запрепусаха в съзнанието на Ксандър. — Нямах представа и за Лондон, докато не прочетох записките на Карло. А аз ги открих едва във Флоренция. А за колекцията на Данцхофер нищо не мога...

— Добре — прекъсна го Ферик, който виждаше увеличаващата се загриженост у партньора си. — Тогава оставяме на мира Милано.

— А до срещата ми с вас аз пътувах с моя си паспорт. Не е голяма философия да проследят човек.

— Правилно. Но защо се появила в библиотеката? Това определено не го пише в паспорта ви. Защо не се появила в Британския музей, Кеймбридж или което и да е друго място? Защо точно в *Лондон* и защо точно в *онази* библиотека?

— Ами... едва ли е било толкова трудно да се открие, че съм свършил основната част от работата си в библиотеката преди четири години.

— Но къде е логиката във всичко това? — Ферик отново поклати глава и атакува купчината кетчуп. — Чиста случайност. Фактът, че преди четири години сте работили в библиотеката, няма никаква връзка с ръкописа сега.

— Не е ли било възможно да поставят някой да чака около Института?

— С каква цел? А дори и да е било така, вие самият казахте, че плешивият мъж бил страшно изненадан, когато за малко не сте се блъснали в него. Нали така?

Ксандър се замисли.

— Той изглеждаше... шокиран. Но може и да греша, не съм сигурен. Аз бягах от вас; току-що бях открил ръкописа...

— Всичко това е вярно. Но променя ли това с нещо изражението върху лицето на мъжа?

Ксандър бавно поклати глава.

— Не. Той наистина беше изненадан.

— Точно така. И от описанието, дадено ми от госпожица Трент, аз го забелязах още преди сблъсъка ви с него. Става явно, че той е бил там заради ръкописа, а не заради вас. — Ферик кимна и отчупи къс хляб. — Не. Трябва да има още нещо или някой, който е бил наясно къде може да се намира ръкописът. Някой, с достъп до бележките на Пескаторе и с възможност да изпрати нашия плешив приятел в Лондон, без значение на вашето присъствие там — минало или настояще.

— *Още* някой ли? — Ксандър беше в пълно недоумение. — Само двама души знаехме за онези бележки — аз и Сара.

— И... — Ферик направи пауза с очи, втренчени върху Ксандър, — човекът, на когото сте изпратили копието в Ню Йорк.

Нещо сякаш стисна в менгеме врата на Ксандър.

— Това е различно — запротестира той, спомняйки си колко време му бе отнело да убеди Сара, че трябва да изпрати копие от бележките на госпожа Хубер. — Копието замина за Ню Йорк в деня, в който излетях за Лондон. Няма никакъв начин то да е стигнало на следващия ден. А дори и да е стигнало, мога да ви уверя, че въпросната личност е напълно доверен човек.

— Сигурен ли сте в това?

— Да. — В гласа на Ксандър се бе появила стържеща нотка. — Абсолютно.

— Оставете на мен да решавам кое...

— Казах не.

Чифт очи, които Ферик не беше виждал до този момент, се забиха в неговите над масата без всякаква топлина, без никакво съмнение, без дори и следа от несигурността, която човек би очаквал от един учен. Само вътрешно убеждение, примесено със следа от гняв. Ферик трябваше да признае пред себе си, че новият му партньор имаше данни.

— Питам само, защото това е вероятност, която не бива да се отхвърля.

— А аз ви отговарям, защото знам, че не е. Ферик кимна, доволен от отговора.

— Добре. — Той отпи от виното. — Значи остава само една възможност. Пескаторе.

— *Какво?* — Предположението беше повече от налудничаво. — Карло?

Ферик извади плик от джоба си и го постави върху масата.

— Има *четирима* души, които са имали достъп до бележките. Вашата приятелка в Ню Йорк, която, както вие казахте, не би могла да ги получи навреме, за да ги размаха на някое събрание в института, вие и госпожица Трент, които сте извън всякакво подозрение. И остава само Пескаторе.

— Но това е невъзможно. Карло е...

Ферик му плъзна плика по масата.

— Намерих го у нашия плешив приятел в института. Очевидно професорът не е бил толкова потаен, както си мислите. Това е бележка, която дава с подробности местонахождението на колекцията на Данцхофер. Без съмнение почеркът ви е познат, нали? Както и подписът.

Ксандър се загледа в ръкописния текст. *Пескаторе*. Не можеше да откъсне очите си от страницата; нямаше съмнение — беше почеркът на Карло.

— Остава ни само да се надяваме синьор Пескаторе да не е толкова запознат с адреса на вашия приятел Ганц.

Ню Орлиънс, 4 март, 15,31 ч.

Краката му горяха, а имаше и чувството, че ръцете му всеки момент ще се отскубнат от раменете. Няколко пъти през изминалите четири часа се бе отпуснал във водата, оставайки се на течението да го носи дотогава, докато му позволеше запасът от въздух в дробовете — малки мигове на отдих, — преди да се добере до пристана. Само веднъж и бе позволил да се отдалечи прекалено, когато внезапното осъзнаване, че губи съзнание, го бе накарало да размаха диво ръце и крака. При тези резки движения за малко да загуби радиодетонатора от кръста си. Неуспехът му да закачи четири от експлозивите беше

достатъчно лошо нещо. Изгубването на детонатора обаче щеше да сложи кръст на цялата му работа.

Беше готов да изплава още преди половин час, но пристигането на един малък танкер и последвалото разтоварване бяха направили бягството невъзможно. След като шумът и на последните камиони отзвуча към далечния край на пристанището, войникът на Айзенрайх бавно се отдалечи от убежището си и се прилепи към края на пристана. Заплува към Мисисипи. Добра се до края на бетонната стена, гмурна се дълбоко, като използва плавниците си, за да се отдалечи колкото е възможно повече от светлината над главата си. Минута по-късно той изплува на повърхността на стотина метра от пристана.

Вълнението беше много силно.

Той се люшка в продължение на половин минута, в опит да събере сили за повторно гмуркане, когато дочу шум на двигател на не повече от двадесетина метра. Обичайната обиколка на крайбрежния патрул. Съдбата определено не беше благосклонна към него.

Той се гмурна. Краката и ръцете му бясно заработиха срещу течението; пристанът отново оставаше последният му шанс. Но силите му вече го напуснаха, крайниците му сякаш бяха налети с олово. Той се отпусна и водата го изнесе на повърхността. Слънцето немилостиво заби лъчите си в очите му.

Той знаеше какво биха очаквали да извадят от водата: уплашен и благодарен за спасението си гмуркач. Аквалангът и детонаторът обаче бързо щяха да променят представата. И щяха да повдигнат въпроси, въпроси, на които той не можеше да си позволи да отговори.

Винаги трябва да има място за саможертва.

Думите пробягаха през главата му, докато бавно се отпуснаше във водата. Издърпа детонатора от пояса си и въведе кода.

Не изпита нищо, когато водата около него изригна в пламъци.

Куп звезди намигваха през облачното покривало. Пулсиращи проблясъци от светлина блещукаха сред хълмистата равнина на германската провинция. Звуците от късен гуляй се разливаха по улицата, когато Ксандър и Ферик потеглиха с уморена походка. Шлосплатц, едновременната обител на Волфенбютел, се връзваше в

мъглата точно пред тях и караше не по-малко известната Цойгхаус да изглежда джудже. Цойгхаус беше триетажен блок от камък и дърво, който хвърляше зловеща сянка и изглеждаше съвсем неподходящ за една от най-големите библиотеки в Европа. Неговият съперник, по-елегантната Херцог-Август Библиотек, стърчеше от другата страна на тесния, покрит с паваж, площад, като предлагаше далеч по-достолепен профил. Ксандър обаче си спомни, че истинските книги се намираха в Цойгхаус, където бе прекарал по-голямата част от онова лято преди шест години.

Именно там, в Лезунгцимер, в залата с редките книги на третия етаж, той се бе запознал за първи път с Ганц — висок, ъгловат мъж, с кожа, която едва стигаше да покрие безкрайните му ръце и крака. Ксандър никога не забрави онзи пръв поглед, чифт леденостудени сини очи, които се визираха над рамото му, докато той бе прелиствал един ръкопис, усмивката, пропълзяла по лицето на по-възрастния мъж, докато бе примамвал Ксандър към малката закусвалня на по-долния етаж, като през цялото време бе описвал отдавна починалия си колега, който последен реставрирал книгата, нуждаеща се отново от ремонт. Ксандър го бе слушал в продължение на часове, с по няколко чапки силно кафе в ръце, докато Ганц бе споделял с прекалени подробности някои от по-извънредните открития през продължителната си кариера. Оживлението, отеквало в гласа на мъжа, бе напомнило на Ксандър за някой, който познаваше прекалено добре. Това беше едно съвършено попадение още от самото начало.

След това двамата бяха продължили да се срещат най-вече вечер, с никаква друга причина освен да добавят по една необходима мазка към своите доста богати биографии, по някоя бира или паста, а веднъж, по прищявка, и един дълъг уикенд в Берлин — първото посещение на Ганц след войната. Подобно на много хора, той бе стоял надалеч, нежелаящ да коригира спомена си за глада от детските години. Цяла седмица Ксандър го бе ръчкал с довода, че градът отново е цял, и накрая съпротивата на Ганц бе сломена. Бяха прекарвали три славни дни в Берлин. Подаръкът на едно старо издание на „Принца“ на Макиавели беше неговият начин да му благодари.

Двамата бяха продължили дружбата си след завръщането си във Волфенбютел; само веднъж темата на разговора се бе отдалечила от книгите. По някакъв повод Ксандър бе поканил Ганц в стаята си в

пансиона „Хайнрих Тюбинг“, където собственикът бе приготвил кралско угощение за изключително високите си гости.

— Двама такива учени мъже — бе казал Тюбинг — са голяма почит за дома ми.

И сега, шест години по-късно, хер Тюбинг отново се показва изключителен хотелиер. След като бе разпознал гласа на Ксандър, дори и при тази ужасна връзка от Гьотинген, хотелиерът направо се бе разтопил. *Не, няма да има абсолютно никакъв проблем да настани хер професора в неговата стая. И неговия гостенин, също? Абсолютно никакъв проблем.* Беше трудно да не се забележи ентузиазма. *Ще отседне ли за по-продължителен период?* Няколко разменени реплики с фрау Тюбинг (жена, която Ксандър в действителност не бе успял да зърне нито веднъж през първоначалния му тримесечен престой) и всичко бе уредено.

С чанти в ръце те се насочиха към красив мост. Минаха покрай редица от магазини с изгасени светлини. Завиха надясно и навлязоха в Юргенщрасе, където се намираше пансионът на Хайнрих Тюбинг — два етажа, с може би десетина стаи за гости на втория етаж, стая за закуска и всекидневна на първия етаж — всички забулени в здрач. Ксандър погледна Часовника си. Единайсет без десет, малко късно по стандартите на Волфенбютел, но хер Тюбинг бе настоял да посрещне лично гостите си. Спазвайки обещанието си, на втория етаж светна лампа точно преди Ксандър да почука. Секунди по-късно входната врата се отвори, откривайки високата фигура на хер Тюбинг. Той беше по халат и чехли, а очите му се мъчеха да се адаптират в тъмнината.

— Задържахме ви будни — извини се Ксандър. — Нямахме представа, че влакът ще закъсне толкова.

Възрастният мъж поклати енергично глава.

— Ами, тези влакове са си винаги същите. Viertel vor elf^[2] Промпт. Държа лампите изгасени заради икономии с тока. Моля. — Той посочи на гостите си към фойайето. — Дал съм ви предишната ви стая. Беше я заела млада жена от Бремен, но се оказа достатъчно мила да се изнесе в друга стая.

— Не е имало нужда...

— За доктор професора *винаги* има нужда. Тя е само един приватдоцент.

Ксандър се усмихна и последва домакина си по тесните стъпала. Ферик ги следваше по петите. Той бе забравил колко стриктно спазваха германците разликите в академичната йерархия. Доктор-професорът, като най-главен сред главните, а тя само един приватдоцент. Доколкото на Ксандър му беше известно, жената беше петдесетгодишна, далеч по-изтъкната от него и по всяка вероятност сама бе настояла да се изнесе. Това беше култура, която той никога нямаше да проумее. На горната площадка завиха наляво и стигнаха до ъгловата стая. Хер Тюбинг отключи вратата и подаде ключа на Ксандър. После бръкна в джоба си за резервния ключ за Ферик, като се поколеба, преди да му го подаде.

— Да, изрече бързо Ксандър, — това е...

— Синьор Каприни. — Ферик си закачи усмивката от бюрото за автомобили под наем, с леко наклонена глава, извита леко надясно, докато протягаше ръката си. Твърдият немски изговор чудодейно бе изчезнал от гърлото му. — Помагам на доктор Джаспърс в изследвания за вашите великолепни библиотеки. Надявам се това да е удобство. — Той направи пауза. — А, Entschuldigung^[3]. Неудобство.

Германецът рязко кимна и пусна ключа в ръката на Ферик.

— Никога няма неудобство, когато става въпрос за доктор-професора. Вярвам, че ще останете доволни от стаята.

— *Belissima*^[4] — отвърна Ферик и прекрачи прага. Излезе след секунди, за да внесе багажа и на Ксандър. Тюбинг отново се поклони, обяви, че закуската е точно в седем и половина, и тръгна към спалнята си с гръб, изпънат като струна, докато изчезне зад ъгъла. Ксандър се усмихна и прекрачи прага.

Стаята беше точно както си я спомняше. Същите сини хавлии, същото дебело бяло одеяло и възглавници на всяко легло, дори и същата марка сапун в умивалника. Ксандър си спомни, че по онова време бе преместил малкото бюро до прозореца — той обичаше естествената светлина, — като го бе върнал на обичайното му място, преди да напусне. За негова изненада, бюрото отново се намираще до прозореца, още едно свидетелство за вниманието на Тюбинг. Междувременно Ферик бе приседнал на перваза, като се взираше през една цепнатина на завесата към малкия двор с няколко храсти и наченки на дървета. Сиянието на една улична лампа осветяваше посипания с чакъл край на задънена улица, където бяха паркирани две

коли. Ферик пусна завесата на мястото ѝ; тънката материя не беше преграда за светлината отвън.

— Ако си спомням правилно, тук осветлението гасне в три часа — каза Ксандър.

Ферик кимна и помести чантата си върху едното от двете легла. Като се изключеше минималната размяна на няколко реплики с Тюбинг, той не бе проронил буквално и дума след прехвърлянето им в Гьотинген, с поглед по-загрижен от всякога. Той се бе видял принуден да подхвърли няколко коментара за слабата точност на германските железници, но бе дал далеч по-малко обяснения относно някои от директивите си: Ксандър да направи резервация в пансиона, да спомене точния им час на пристигане, да спомене думата „колега“, който ще го съпровожда, и да не пита хер Тюбинг дали скоро не е имало някакви разпитвания за младия доктор-професор. Ако хората на Айзенрайх се бяха добрали до Волфенбютел — вероятност, която с всяка изминала минута изглеждаше все по-мъглява, — първата им спирка несъмнено щеше да бъде неговата стара квартира на Юргенщрасе, номер дванайсет. Или може би втората. Ганц живееше само на пет минути път от централния пазар. Те можеха лесно да преровят материалите на Ганц, да намерят ръкописа и просто да изчакат на гарата, за да си спестят няколко проблема. Фактът, че двамата с Ферик бяха пристигнали без произшествия, само слабо успокояваше Ксандър.

Той се просна върху леглото и загледа партньора си, който изваждаше чифт тъмни панталони, пуловер и черна шапка от чантата си. Ксандър намести възглавницата си.

— Трябва да ви кажа, че донякъде се чувствам успокоен, като гледам как безпрепятствено се добрахме до града.

— Недейте — отвърна Ферик. — Айзенрайх не би предприел нищо до този момент по простата причина, че ние направихме идването си тук достояние на всеки, който би се заинтересувал. — Той грижливо подреди обувките си до таблата на леглото. — Те са неизвестната величина тук, не вие. Те трябва да проявяват внимание. — Той извади втори чифт панталони, пуловер с висока яка и още една шапка от сака си и ги подхвърли към Ксандър. — Облечете ги. — Ферик се изправи и премести портфейла и паспортите в джобовете си. После седна зад бюрото, извади лист хартия започна да пише.

— Какво правите? — Ксандър изпълняваше заповедите и се преобличаше. Спря, както си беше със съблечена риза и ръце, заети с връзките на обувката.

— Бележка за хер Тюбинг. Вашите извинения, задето не можете да се възползвате от гостоприемството му. Ще си поотдъхнем няколко часа и после отново на път. Ако тази вечер по-късно се случи нещо, думата авария ще има подходящия ефект, още повече, ако бележката е с моя почерк като ваш асистент. Ще оставя и сто марки.

— Това е два пъти повече от наема за един ден за тази стая.

— Нека не забравяме, че вие сте щедър човек, хер доктор-професор.

Сара накара пилота да я откара до Темпстън; Алисън беше прекалено ценна, за да я оставя на открито. В края на краищата тя можеше да свърже хората на Айзенрайх, без значение дали го осъзнаваше, или не. А и, разбира се, Вотапек би потърсил отговор за присъствието на касетата у нея. Сара беше наясно, че трябва да се придвижва максимално бързо. Намери безопасна квартира за Алисън, зареди я с храна за цяла седмица и ѝ остави пистолет — предпазна мярка. Алисън го взе, без да продума.

Гледайки оръжието в ръката на Алисън, Сара изведнъж се почувства странно дистанцирана, осъзнавайки, че бе преживявала същия този момент преди, без никакъв избор, освен този да продължава напред. „*Ти ще се върнеш.*“ „*Да.*“ „*Ти ще се върнеш за мен.*“, „*Да.*“ Алисън *трябваше* да бъде опазена от Тайг и Седжуик; Сара *трябваше* да се изправи срещу тях, да подрони решимостта им така, както бе подронила тази на Вотапек. Да намери път до леговището на Айзенрайх и да го унищожи. Знаеше, че това е единственият начин да запази Алисън жива.

Единственият начин да спаси Ксандър.

Шест часа по-късно Сара беше вече в Сан Франсиско на площад „Жирардели“; мислите ѝ обаче бяха на шест хиляди мили по-далеч. Тя телефонира на уговорения номер за съобщението на Ферик. Те се намираха в Германия, само с част от ръкописа. Той не е обстоен. Още по-окуражаващо беше неговото кратко резюме за частта, която бяха открили. Той потвърждаваше всичко, до което тя бе стигнала по свой

начин — изолацията, табуто върху контакта. И четвъртия човек. Но последните му думи бяха онези, които я накараха да се усмихне.

„Докторът се справя добре. Всъщност аз вече започвам да го харесвам.“

Неприсъщо за него признание, но тя го разбра отлично.

Мигът, в който пусна слушалката и излезе от кабината, Сара веднага улови с поглед мъжа, който я следеше. Първата ѝ мисъл беше, да не е човек от Министерството на правосъдието, но той не отговаряше на профила.

Трябваше да разбере. Тя бавно започна да се разтваря в тълпата, като постепенно забавяше ход, за да го подмами. Звуците от стъпките му постепенно взеха да приближават и в един момент, в който почти се бяха изравнили с нейните, Сара мигновено се изви; в следващия миг торсът ѝ се сблъска с неговия, а краката и ръцете ѝ се раздвижиха със светкавична бързина. Преди още той да реагира, ръката ѝ се заби в кръста му с хватка като менгеме. Той изстена, когато тя го бутна напред.

— Вие изглежда проявявате интерес към мен — изрече с равен глас тя. — Само че не е много деликатен, както изглежда.

— Изобщо не сме имали намерение да бъде деликатен — отговори той с още по-напрегнат глас, когато тя заби още по-дълбоко пръсти в месата му. — Аз съм от Комитета.

Пет минути по-късно двамата седяха в един кафе-бар с две чаши кафе на масичката.

— Човекът от Комитета има ли име? — попита тя.

— Стайн. Боб Стайн. — Той се усмихна непохватно, обвил с дебелите си пръсти чашата с кафе. — Не знаех всъщност как да се приближа към вас.

— Ето ме.

— Да. — Той извади лъжичката от чашата, облиза каймана и се прокашля. — Аз съм от Комитета...

— Това вече го разбрахме.

— Да. Всъщност това има връзка с вашето... *разследване*.

— Спокойно, не бързайте, Боб.

— Донесъл съм няколко папки с мен.

Сара го загледа, докато той отпиваше от кафето си.

— Комитетът няма такава политика. — Стайн не отговори. — Тогава защо ви изпрати Причард? Внезапни разкаяния на съвестта ли са го споходили?

— Никой от Комитета не знае, че съм тук.

— Това е доста смело от ваша страна, не мислите ли, Боб? Малко излиза извън рамките на допустимо поведение.

Той вдигна поглед към нея, несигурността му сякаш в миг се бе изпарила.

— Извън рамките на допустимото поведение е да се запраща на мисия пенсиониран оперативен работник. Но ние се отклонихме малко от темата, не мислите ли?

— Да, поотклонихме се — усмихна се тя.

— Вижте. — Стайн продължи вече с шепот. — Изгубихме и двама ви във Флоренция. Няма да ви питам къде е добрият доктор, защото не това е причината да съм тук. Вие се появявате един ден покъсно с вашия паспорт, което аз приемам като покана за среща: ето ме, елате ме открийте. Ако съм ви разбрал погрешно, кажете ми го и аз ще бъда щастлив да се прибера на бюрото си, да забравя за всичко станало и се надявам, че не съм допуснал някаква ужасна грешка. Иначе си мисля, че дойдох тук, за да ви предлага помощ.

Сара отново се усмихна.

— Ами тогава, предполагам, че би трябвало да я приема, нали, Боб?

Мастилено-черното небе бе започнало да посивява, когато двамата излязоха на Юрген щрасе. Бяха внимателни, когато слизаха по стълбището, още по-внимателни на входната врата и в момента напредваха със същата предпазливост по улицата, която отвеждаше към центъра на града. Един стоически светофар охраняваше единственото голямо кръстовище, с кехлибарена светлина на път, който продължаваше безброй безлюдни мили. Покоят на нощта, идеален за намеренията им, само усилваше тревогата на Ксандър. Бяха сами и се промъкваха през потъналия в сън град. Ксандър притискаше силно към тялото си закачената на рамото чанта. Ферик ускори крачка

и след малко под високата яка на пуловера на Ксандър потта започна да се стича.

Подминаха двореца и библиотеките и стигнаха до пазарния център, който — както в повечето германски градове — представляваше алея за пешеходци, оградена от двете си страни с магазини и магазинчета — богато орнаментирани блокове от цимент и стъкло, втречени заплашително в покривите на по-старите дървени сгради. Ксандър водеше покрай широкия покрит с калдъръм площад с няколко артерии, кръстосващи главната улица в един безкраен лабиринт на живота в малките провинциални градчета. Само звукът от гумените им подметки в контрапункт един с друг отекваха глухо в нощния покой. В края на улицата постоянно включеният на зелено светофар хвърляше жълтеникав отблясък върху улицата. Къщата на Ганц, на двадесетина метра по-надолу, беше потънала в дълбока сянка.

Ксандър спря и кимна към малката двуетажна къща. От мястото, където стояха, се виждаха храсти по периферията на ливадата пред къщата. С приближаването изпъкнаха някои подробности от къщата, включително и внезапната поява в мрака на кола — съдейки по профила, някакъв стар сааб, истинско чудовище, застанала на стража до ръба на бордюра. Двамата нагизиха ливадата, тревата захруска под обувките им, правейки ги беззащитни сред това открито пространство. След минута двамата стояха на второто стъпало на предната веранда; потта под яката на Ксандър се бе превърнала в малко ручейче, а дъхът излизаше от устата му накъсан и хриплив не толкова от физическото усилие, колкото от напрежението. Ксандър внимателно почука с кокалчетата на пръстите си върху дебелия дървен врата, като бързо отдръпна ръка, за да се вслуша в шумовете отвътре. Нищо. Повтори опита, този път с по-голяма настойчивост, а сърцето му подскочаше с всяко потропване. Ферик вече се бе преместил пред един от прозорците, а облечената му в ръкавица ръка обхождаше дървената дограма с очи, притворени в концентрация. След минута той изви глава към Ксандър и устните беззвучно произнесоха „алармена инсталация“. В следващия момент измъкна една малка метална пластина от джоба си, пъкна я в пролуката между прозореца и дограмата, напипа ключалката и прибра пластината в джоба си. Повдигна прозореца нагоре и се заслуша; останал доволен, той

повдигна още прозореца и кимна към Ксандър да го последва. Епизодът бе отнел не повече от две минути.

Двамата мъже извадиха фенерчетата от джобовете си и започнаха да изследват стаята. Кухнята на Ганц, видяна под тънките лъчи на фенерчетата им, се оказа в далеч по-лошо състояние от която и да е книга, която му се е налагало да реставрира: повърхността на масата бе обгоряла от безброй угарки, боята върху шкафовете се бе набръчкала и висеше на парцали, а въздухът бе напоен с миризма на сирене. Ксандър си спомни, че Ганц беше вдовец някъде от двадесетина години, без да овладее навиците на прилежен домакин. Ферик спокойно мина през стаята към въртящата се врата, чиито древни панти бяха на косъм да изскърцат, но се смилиха над гостите, които преминаха в един тесен коридор. Продължиха към стълбището, като предпазливо плъзгаха лъчите от фенерчетата си само по пода. Ксандър потупа Ферик по рамото и му посочи към втория етаж. Кабинетът. Поне това си спомняше. Ако Ганц държеше ръкописа, той трябваше да се намира в тази стая, до спалнята.

Като прескачаха по две стъпала наведнъж, те се озоваха на горната площадка. Само съскането на радиатор пригласяше на приглушените им стъпки. Няколко врати стояха отворени. Ксандър успя да различи купища книги и хартии в стаите — складови помещения за човека, който винаги се бе гордял с неспособността си да изхвърля каквото и да е на боклука. Двете врати в дъното на коридора все пак оставаха затворени; съскането нарастваше с приближаването им. Ферик притисна ухо близо до първата врата, като вдигна предупредително ръка на Ксандър да отстъпи назад. Секунда по-късно той отвори вратата, без да се чуе звук от дръжката или пантите. Ксандър с изненада установи, че наблюдава спокойно как Ферик изчезва в стаята, миг преди лъч светлина да се отрази в края на някакво огледало. Но дори и в този момент Ксандър остана спокоен.

Ферик моментално излезе от стаята.

— Не е тук.

Гласът му беше полушепот, но внезапният звук накара сърцето на Ксандър да подскочи; преждевременното му спокойствие изчезна като издухано.

— Това е спалнята му — обясни Ферик. — Леглото е оправено, не е спано в него. Извадихме късмет. Отишъл е някъде тази вечер.

Ксандър си пое дълбоко дъх и пристъпи назад, докато Ферик се обръщаше към последната врата в коридора. Той се справи и с нейната брава и панти, но този път нямаше толкова късмет, защото вратата леко изскърца. Пръстите на Ксандър конвулсивно се стегнаха върху фенерчето. Той последва Ферик в стаята и видя една лампа с абажур, единственият оцелял спомен от последното му посещение. По някакъв странен начин този факт го успокои. Ферик тръгна към бюрото, а Ксандър се обърна да затвори вратата.

В лицето му блесна лъч на фенерче и чифт леденостудени сини очи над него, а по-надолу се виждаха очертанията на револвер.

[1] Готови ли сме? (нем.) — Б.ред. ↑

[2] 22,45 часа. — Б.ред. ↑

[3] Извинявайте. — Б.ред. ↑

[4] Чудесна (итал.). — Б.ред. ↑

*Образованието и агресията вървят ръка за
ръка при осигуряването на стабилност.*

„За върховенството“,
Глава XV

Сара седеше в хотелската стая и прелистваше различни страници, толкова вгълбена в текста, че прелисти последната страница в очакване на поне още десетина. Нямаше нищо такова, само долната корица на до болка познатите служебни папки. Тя се върна отново на последната страница.

— Много е бедно и бегло.

— Радвам се, че си спомнихте за присъствието ми. — Стайн седна до нея. — Не съм казал, че е перфектно. Казах само, че ще бъде от помощ.

Той бе прекарал последния час наблюдавайки я, като от време на време се мъчеше да предложи обяснения над рамото ѝ, само за да бъде прекъснат от резкия жест на ръката ѝ. Съсредоточаването ѝ беше непохватно, а интензивността в погледа ѝ — почти хипнотична. Това беше урок по анализ, урок по концентрация от жена, която познаваше единствено като „дулото от Аман“.

— Тези раздели са пропуснати от копията, които сте ми донесли. Защо? — Въпросът беше примесен с обвинение.

— Причард реши, че са прекалено опасни за разнасяне.

— Колко мило от негова страна.

— Той разсъждаваше, че ако ви дадем пълните досиета, вие не бихте имали причина да търсите отвъд тях. Щяхте да се намирате в същата позиция, в която бяхме и ние. Той искаше да остави нерешени проблеми, така че вие да тръгнете от самото начало, нещо, което ние не можехме да правим повече.

— Това вече съвсем не го вярвам. Не мога да си представя О'Конъл да...

— Той не беше — прекъсна я Стайн, знаейки прекалено добре какво се кани да каже Сара. — Нито пък аз. Защо мислите, че съм тук? — Сара не каза нищо. — Вижте, знам, че нямате причина да имате доверие на...

— Да имате някакво обяснение на факта защо господин Причард е искал да насочи по този начин нещата?

— Не.

— И сте абсолютно сигурен, че ви е показал всичко?

— *Абсолютно* сигурен ли? — повтори Стайн, повдигайки рамене. — Преди седмица щях да ви отговоря, без дори и сянка колебание. Сега, не знам. Абсолютно сигурно е... доста абсолютна категория.

Тя се обърна към него с леко смекчен тон.

— Ако трябва да бъда честна с вас, аз очаквах Гал. Поканата беше моя.

— Разбирам...

— Не, вие не разбирате — прекъсна го тя. — Вие сте прав, аз не ви вярвам... поради простата причина, че вие не сте наясно с това.

— А О'Конъл е наясно, така ли?

— Напълно — не. — Тя се приближи до френския прозорец и балкона. — Но все пак достатъчно.

— Вижте, не аз избрах да ви изпратят...

— Разбира се, че не сте. — Тя отново се обърна към него. — Нека ви обрисувам действителната картина. Никой от вас не е имал и най-малка представа какво всъщност става или как се връзват отделните факти, така че вие сте задействали неизвестната величина. Неизвестната величина. Боб, не е необходимо да притежава съвършените акредитивни писма. Всъщност изобщо не е необходимо да притежава каквито и да било акредитивни писма. Тя просто трябва да разбърка нещата така, че големите момчета да придобият представа за правилата на играта. — Тя се втренчи в очите му. — Е, правилата са малко грубички, доста по-грубички от онова, което който и да било от нас е очаквал. — Тя отвори вратите и се наслади на студения полъх върху лицето ѝ. — Значи вие се оказахте прави — аз бях най-добрия избор за работата, ако изобщо думата *избор* приляга тук.

Стайн остана спокоен за момент.

— Да, не вярвам, че политиката на Комитета се състои в даването на хората на правото на избор.

Тя се обърна към него.

— Затова съм и тук, нали, Боб? Това ли е цялата работа? Оставят те да нагазиш малко по-надълбоко и вече почваш да се чувстваш отговорен? Ако това е причината да сте тук, тогава не сте много полезен.

— Аз съм тук, *госпожице Трент*, защото мислех, че разполагам с нещо, от което се нуждаете, и защото си мислех, че искате помощта ми. — Думите заструиха от устата му, пришпорвани от нагнетеното напрежение. — Може да се окаже, че греша, но не мисля, че има някакво значение дали се чувствам отговорен, или не. Вие не искате да се включа в играта ви, играете по собствените си правила. Хей, тогава аз съм щастлив да скоча в първия самолет за Вашингтон. Не мисля обаче, че случаят е такъв. Считаю, че информацията, която ви дадох, събрана с онова, което е открил Джаспърс, може да се окаже единственият начин да разрушим плановете им.

Изригването му истински я изненада — искрено възмущение на човек, когото тя бе имала за нищо повече от един аналитик, озовал се внезапно в съвсем чужда за него стихия.

— Колко е хубаво, когато видиш, че във вените на един бюрократ тече човешка топла кръв.

— Бюрократ? Вие имате огромен късмет.

— Не се тревожете, никой не разполага с времето да ви обвинява вас или когото да било другиго.

— Не се тревожа. — Той вдигна каничката с кафе, завъртя остатъка в нея и изля всичко в чашата си. Ароматът беше достатъчен да надвие вкуса, какъвто и да беше той. — И така, точно колко важен е Скентън?

— Ще ви дам да разберете, когато му дойде времето.

— Точно там е проблемът — отвърна Стайн. — Аз ви казах онова, което зная. Така че според мен сме стигнали до етапа, при който *вие* ми връщате жеста и ме осветлявате за онова, което сте открили двамата с Джаспърс.

Сара се обърна и изгледа Стайн; шкембето му бе провиснало чак до края на облегалката на креслото.

— Пък аз си мислех, че вие сте добрият самарянин. Не съм очаквала, че ще поискате нещо в замяна.

— Две глави са по-добри от една, нали така казваха?

— Може би. — Тя седна до него и се усмихна чаровно. — Първо обаче имам нужда от една услуга. Предполагам, че имате достъп до папките ми.

— Да — отвърна той с повече въпросителна интонация.

— Добре. Тогава ще ви се наложи да изтриете няколко страници от тях.

— *Какво!* — Малко остана Сара да изтърве чашата с кафето в скута си. — Искате от мен да *унищожя* строго секретна информация, така че никой да не може да се добере до, нея? Защо, по дяволите?

— Потвърждение, Боб. Потвърждение.

— Пуснете пистолета или ще бъда принуден да застрелям доктор Джаспърс право в гърдите.

Гласът на Ганц беше спокоен, без никаква следа от седемдесет и няколко години отгоре в гласа му или в движението, с което стана и затвори вратата. Ксандър остана заслушан в изтракването на пистолета на Ферик върху килима. Ганц пристъпи надясно, без да сваля и за миг поглед от двамата натрапници и се пресегна да включи един лампион. Всички примижаха едновременно. Ганц измери с поглед Ксандър. Сините му очи бяха донякъде смекчени, дори топли, макар и не съвсем, като се имаха предвид обстоятелствата.

— Кой е той? — попита Ганц.

На Ксандър му бяха необходими няколко секунди, преди да проумее, че въпросът беше отправен към него; естественият му инстинкт го накара да се обърне и огледа Ферик, преди да опише партньора си. Движението му обаче бе секнато още в началото.

— Не мърдайте, моля. Питам ви отново, кой е той, Докторе?

Ксандър издиша, почти неспособен да преглътне при напрежението, обхванало цялото му тяло. Думите му излизаха от устата глухо, на пресекулки, сякаш от стомаха му се надигаше нещо; револверът не откъсваше поглед от челото му.

— Аз съм Бруно Ферик — раздаде се глас зад гърба му. — Тук сме заради ръкописа.

— Аз имам много ръкописи — отвърна Ганц с монотонен глас. Ръката му зад револвера не помръдна. — Вашето име ми е непознато, хер Ферик. Как влязохте в контакт с доктор Джаспърс?

— Запознахме се съвсем скоро.

— Не съм допускарал, че хер докторът ще се познава с хора, които размахват пистолети.

— Тогава вие трябва да си зададете въпроса доколко познавате хер доктора.

— Не ми се правете на умник. — Ганц не прояви и следа от емоция. — Този револвер в ръката ми е с чисто защитни цели.

Разговорът на английски между двама германци окончателно изведе Ксандър от неговия ступор.

— Той ми помага — вмъкна се Ксандър в разговора им. — Нямах представа, че е извадил пистолет.

— Дръпнете се настрани от бюрото ми, хер Ферик — нареди Ганц, игнорирайки Ксандър. — Двата стола до камината, благодаря ви, господа.

Ксандър и Ферик бавно се придвижиха през купищата книги, разхвърляни по пода, като внимателно държаха ръцете си видими през цялото време. Ганц се надигна иззад бюрото, като пристъпи пред креслото си да включи малката лампа с абажур, с очи вперени върху по-дребния мъж. Тримата седнаха едновременно. Ганц демонстрира първите следи от напрежение, като отпусна веднага лявата си ръка върху бюрото. Ферик се размърда в креслото си, с което предизвика нов изблик на енергия у стария реставратор; пистолетът отново се прицели в гърдите му.

— Та какво казвахте, докато Джаспърс? — попита Ганц, без да отделя поглед от ръцете на Ферик.

— Емил, този човек беше изпратен да ме защитава.

— А защо един учен изследовател на шестнадесети век ще има нужда от защита? Работата ви винаги е била интересна, но чак пък и да е опасна...

— Не работата ми е опасна и това ви е известно. — Гласът на Ксандър бе възвърнал част от увереността си. — Става въпрос за единадесет глави на Айзенрайх, които са някъде тук сред тия купища от книги; в противен случай вие не бихте държали пистолета си насочен в гърдите на приятеля ми.

Ганц не продължи веднага.

— Двама мъже се вмъкват в къщата ми посред нощ и аз просто се браня срещу натрапниците.

— И вие решихте да си оправите леглото, преди да се скриете в кабинета си? — Ксандър се изненада сам от смелостта си. — Не мисля, че говорите истината. Кога за последен път сте спали?

— Значи сега сте и детектив, а?

— *Емил*, у вас ли е Айзенрайх?

Ганц изгледа Джаспърс с мек поглед както преди; топлината в очите му съжителстваше по странен начин със студената реалност на дулото на пистолета в ръката му. След около, минута Ганц постепенно свали пистолета, без обаче да отслабва хватката си върху него, като ръката му бавно се отпусна върху облегалката на креслото му.

— Разбира се, че е у мен. — Той се опря със свободната си ръка върху бюрото си, сякаш да се надигне. Вместо това започна да трие дървото, а очите му заследиха очертанията от действията си. Той вдигна глава към гостите си. — А сега задавам на вас въпроса, над който си блъскам главата вече два дни: с какво толкова е важен този ръкопис?

Ксандър погледна първо Ферик, после Ганц.

— Това е голямо откритие...

— *Не се* отнасяйте с мен като с дете — прекъсна го Ганц, който едновременно с това се изправи. В гласа му вече се промъкваха първите нотки на раздразнение. Думите му бяха гневни, а движенията — изпълнени със сила. — Някое първо издание на Данте е откритие. Но въпреки това никой няма да се вмъкне през нощта в къщата ви, за да го търси. И никой не прави подобни неща.

Той вдигна един вестник, който беше върху бюрото му, и го подхвърли на Ксандър. Ксандър неловко го улови, като го разтвори на първа страница да търси отговора.

— Не, на трета страница. — Ганц също можеше да бъде нетърпелив. — В дъното. Това е вчерашният „Алгемайнер“.

Ксандър отвори на трета страница. Лицето на стария му приятел Карло Пескаторе се втренчи в него. Думите под снимката бяха още по-ужасяващи. **УЧЕН ОТКРИТ МЪРТЪВ В АРНО — ПОЛИЦИЯТА ПРОДЪЛЖАВА РАЗСЛЕДВАНЕТО.**

— Става още по-интересно — добави Ганц. — Полицията твърди, че в кабинета му е било проникнато с взлом, някой е пробил защитата на компютъра му и... — Той направи пауза за по-голямо въздействие и пусна пистолета върху бюрото, че двама непознати мъже са били забелязани да излизат от университетския двор в деня на взлома, като единият мъж бил с брада. Това ми се струва доста странна подробност.

Ксандър понечи да отговори, но спря.

— От колко време носите тази брада, докторе? — попита Ганц.

Ксандър посрещна погледа му; очите на стареца бяха изстинали, нямаше и следа от топлината отпреди минута. Той бе забравил четината върху лицето си няколко дни; Ксандър смутен свали ръка от лицето си.

— Това е нова придобивка — намеси се Ферик, който до този момент си бе стоял кротко върху стола.

— Аха, значи трябва да взема на доверие думата на мъжа с пистолета? — Ганц се върна до стола си, без обаче да сяде в него. — Може би сега вече ще разберете защо съм с револвер? Получавам Айзенрайх — като имате предвид, че само втората половина — и само ден по-късно, един мъж, на когото съм писал за находката си — защото той е един от малцината, способни истински да я оценят — бива отрит мъртъв. Но той не е убит в *този* ден. Не, той е мъртъв вече от седмица най-малко, приблизително по времето, когато от Лондон ми изпращат книги за реставрация. Съвпадение? Може би. Аз съм дълбоко потресен от смъртта на един колега — като при това странните обстоятелства около смъртта му правят още по-мрачна картината, — но аз все пак не съм разтревожен. И тогава, на следващата вечер, съм осведомен от общия ни приятел, хер Тюбинг, че *вторият* човек, на когото съм изпратил писмо за Айзенрайх, пристига във Волфенбютел, без да ме предупреди предварително за посещението си и че той пътува с придружител. *Придружител*. До този момент някога той пътувал ли е с помощник? Не, доколкото си спомням, като винаги ме е убеждавал колко много обича самотата на изследванията. Освен това той телефонира от гарата на Гьотинген, съвсем непривично за човек, който си прави планове отдалеч. — Разпитът продължаваше, умората бавно започваше да си пробива път върху лицето на стареца. — И сега, когато пристигате, вие се вмъквате в къщата ми заедно с човек, който

има пистолет, и сте почнали да си пускате брада. Всички тези подробности аз не мога да ги отхвърля като просто съвпадение. — Той вдигна револвера и го насочи. — Вие сте стар приятел, но старите приятели не се държат като вас. Разбира се, в дъното на всичко стои Айзенрайх. Трябва да знам защо.

Ксандър заговори, преди Ферик да го прекъсне:

— Защото съществуват едни много могъщи хора, които се опитват да приложат теорията на практика.

Очите на Ганц останаха приковани върху Ксандър. Един дълъг момент той остана неподвижен; строгото изражение върху лицето му бавно се стопи, синевата в очите му стана неутрална и взорът му бавно се сведе върху бюрото. Ганц проговори след около минута, вече с овладян глас.

— Това е далеч по-страшно от онова, от което се страхувах. — Той погледна Ксандър. — Опитвате се или успявате? — Когато младият учен не му отговори, Ганц насочи погледа си към Ферик. — Това, разбира се, обяснява причината за вашето присъствие тук. Без съмнение, вие бихте ме убили заради тази книга. — Ферик не каза нищо. — Разбирам. Някои хора трябва да бъдат спрени, без значение на жертвите. Вярвам, че ще се съгласите, докторе. — Ксандър остана мълчалив, докато Ганц отваряше едно чекмедже, където пъкна револвера. — Преди петдесет години малцина бяха онези, осмелили се да направят такава саможертва. Не мислете приятеля си за безмилостен, след като приема това бреме с такава лесна решимост. Мога да ви уверя, че онзи, който държи ръкописа, ще действа със същото равнодушие към човешките съдби.

— Те вече действат — отвърна Ксандър.

Ганц затвори чекмеджето.

— Разбирам. *Първият... опит*. — Той кимна на себе си, преди да вдигне поглед. — Ръкописът прави всичко повече от ясно. — Той задържа известно време погледа си върху Ксандър, преди да се обърне към Ферик. — Можете да приберете револвера си. Не обичам подобни неща да се търкалят на открито. — Докато Ферик се навеждаше за пистолета си, Ксандър откри, че му е невъзможно да откъсне поглед от стареца, чиито пронизващи очи бяха придобили вече решимост, те излъчваха целенасоченост. Ганц продължи все така натъртено: — Естествено, първите глави са у вас?

— Да — отвърна Ксандър.

— Което означава, че има още едно копие на ръкописа.

— Още две — поправи го Ксандър. — Едно на немски, друго на латински. Мъжете, които споменах преди малко, държат и двете.

— И те, без съмнение, дават мило и драго да се докопат и до третото.

— Това е нещо, което продължава да ме тревожи — обади се Ферик, пъхвайки пистолета в джоба си. — Защо ще ги е грижа за *другите* копия? От това, което докторът ми разказа, теорията е изпълнена с обширни предположения за един процес, който изисква години планиране, но той не предлага никакви подробности. Само нахвърля основното: какво възнамеряват да правят, какво са правили до този момент и продължават да правят, колко мъже са необходими за делото им, сферите, където е предназначен да избухне хаосът, и така нататък. Но ако той не ни казва точно *как* и което е още по-важно *кога* възнамеряват да задействат схемата, тогава ръкописът не може да ни свърши много работа. Той ни дава общ поглед, но нищо конкретно, за което да се хванем, нищо, което да описва необходимите всекидневни действия, които трябва да приемем, че извършват. Те са наясно, че ръкописът няма да ни даде никакви подробности, защо ще им е тогава да ни пречат по всякакъв начин да се доберем до останалите копия?

— Отговорите се съдържат в собствения ви въпрос, хер Ферик. — Лицето на Ганц беше споходено от първата пестелива усмивка. — Най-вероятно в ръкописа се съдържа нещо, което дава подробностите, които вие търсите. В противен случай, както казвате, не би имало логика да проявяват такъв интерес към двама ви, нито към нашия скъп приятел Пескаторе, не е ли така? — Ганц се размърда на креслото си, погледна за миг Ксандър, после отвори едно тънко чекмедже в долната част на бюрото си. Той извади малка книга, чиито цвят и подвързия бяха трудно различими под приглушената светлина.

Ксандър скочи от стола си и сграбчи книгата от ръката на колекционера, като моментално я разлисти. Сърцето му за миг загуби пулс при надписа върху първата страница с дебелия готически шрифт на немски език. За момент той само я съзерцаваше безмълвно. *Немски? Трябваше да е на италиански. А и къде е посвещението на втория том?* Ксандър огледа корицата. Нямаше и следа от герба на Медичите.

— Прочетете името на автора — посъветва го Ганц. — Ще останете изненадани.

Улф Поинт, Монтана, 20,45 ч.

Обаждането бе дошло час по-рано от Ню Орлиънс, но не бе изяснило нищо. Си Ен Ен предаваха от шест часа картини на пораженията. Старецът не се бе отместил от телевизора, едновременно и омагьосан, и възбуден от прелитащите картини на екрана.

Прекалено рано, мислеше той. *Всичко е толкова прекалено рано.* Съдбата отново подлагаше на изпитание решимостта му. Експлозията, която беше предназначена като част от последния етап, а не първия опит, с въздействие, смекчено от нейната изолираност. Събитията, с които тя беше съгласувана, щяха да започнат чак след три дни, а разрушението на пристанището сега беше само малко повече от отделен произволен акт на тероризъм.

И въпреки всичко той се бе оказал поучителен. Бърнард Шоу интервюираше чрез спътник търговци на зърно от Чили и Аржентина — двама мъже, които неохотно коментираха въздействието от последното бедствие.

— Както го разбирам — продължаваше Шоу, — близо около една-трета от цялата входяща и изходяща търговия на Южна Америка се осъществява чрез Ню Орлиънс. — Двамата мъже кимнаха. — И сега, след като пристанището е недостъпно за търговски товари в продължение на най-малко десет дни — според най-приблизителни преценки — това повдига някои доста интересни въпроси, господа. Ако ги обединим с последния срив на зърнената борса...

Старецът слушаше с половин ухо, като се чудеше каква ли ще бъде реакцията, ако голям брой железопътни и сухопътни артерии на Средния запад се сгромолясат само няколко часа след разрушението на пристанището. Какви ли въпроси щеше да предизвика това? Каква икономическа паника щеше да избухне по световните борси?

Но това нямаше да стане; синхронизирането не се бе получило. Окончателният етап се нуждаеше от преоценка, а може дори и от разместване във времето.

Ускорение.

— *Потвърждение* ли? Какво означава това, по дяволите? — Стайн беше вторият човек през последните десетина часа, който притискаше Сара със същия въпрос.

— Има няколко души, които не искам да научат какво ми се случи след Аман.

— Вие *искате* да...

— Те така или иначе ще се доберат до досието ми, повярвайте ми.

Стайн поклати глава.

— Искате да ми кажете, че има *пътечка*? Не повече от десет човека имат достъп до...

— Повярвайте ми — прекъсна го тя. — Проблемът е там, че преценките по възстановяването ми са включени в тези доклади и те съдържат повече информация, отколкото бих желала да получат приятелите ми. Това са психологически описи.

— Знам какво представляват.

— Добре. Тогава няма да имате никакъв проблем да откриете моите. — Сара се изправи и отиде до леглото и сака си.

— Няма никакъв проблем. Досието ви стои върху бюрото ми вече от седмица.

Сара не успя да потисне моментната си изненада.

— Това е много удобно. Мога ли да ви попитам защо?

— Искам да знам с кого си имам работа.

— Колко копия има в оборот? — попита тя, докато си играеше с едно от закопчаните с цип отделения на сака.

— Нито едно.

— Още по-удобно.

— Удобно от каква гледна точка? — попита той, вече с нетърпение в гласа.

Сара се извърна небрежно.

— Има списък с четири пасажа, дата и постъпления по часове, които искам да... премахнете. Да ги изгубите.

— *Какво?*

— Напишете на тяхно място каквото искате. „Пациентът имобилизиран“ или „необходимост от предписване на седативи.

Сеансът отложен.“ — Сара спря за момент с очи, втренчени нейде в незримата далечина. В паметта ѝ се надигаха гласове, изображения на легло, завързани китки, спринцовки, пълни с... — Всичко, което според вас да звучи достатъчно правдоподобно, без да буди съмнения за фалшификация. После ги пъхнете обратно и върнете папката. — Тя извади парче хартия. — Това са датите...

— Чакайте, я задръжте малко. — Стайн рязко се обърна, а очите му проследиха нейните. — Вие не само искате от мен да подправа нещо, до което аз дори и не бива да имам достъп, но искате от мен и да сложа нещо на тяхно място, така че някой друг да може да се докопа до него? — Той поклати глава, посягайки към каната с кафе. — Вие трябва да направите нещо повече от усмивка, за да ме накарате да извърша което и да е и от двете. Аз се нуждаю от отговори.

— Не, нямате нужда. — Тя дръпна ципа на сака и се върна до дивана. — Онези преценки съдържат информация, която ще обезсмисли всичко, което съм направила до този момент. Тези мъже трябва да повярват, че съм част от тях. Вотапек вече е убеден в това. Досието ми в този си вид просто ще разруши легендата ми.

— Разбирам. Мога. ли да имам някаква идея какво търся?

Тя постави листа пред него.

— Ето ви списъка.

Стайн поклати глава, като се намести върху мекото кресло.

— Сигурен съм, че всичко е точно, но не това ви питах. Нали не забравяте, че аз съм виждал онези папки.

Сара загледа анализатора с лице, коренно различно от онова отпреди секунди.

— Просто изпълнете списъка.

— Седем години са доста дълъг период, за да си спомни човек точните дати, събитията от които да бъдат променени.

— Повярвайте ми, Боб — изрече тя с леден и прецизен тон. — Не бих могла да ги забравя.

— О, няма и съмнение, че датите са точни. Само се чудех дали не е възможно нещичко да е отплавало по време на някой сеанс. Както вече ви казах, чел съм онези доклади. Мисля, че знам какво искате от мен да премахна...

— Тогава защо са всички тези въпроси?

— Защото трябва да знам защо. Вие не ми казвате пред какво е изправен Джаспърс, какво общо има ръкописът с всичките тези терористични актове, защо Скентън е толкова важен. Добре. Почти мога да приема всичко това, защото поради някаква причина, която на мен ми е неизвестна, всъщност ви вярвам, че знаете какво правите. Но аз нямам намерение да се превръщам в момче за поръчки и няма да стана част от всичко това, ако вие ми нямате достатъчно доверие, за да ми дадете нещо, с което да работя. Всичко, което искам да знам, е какво кара гръмките приказки на един дрогиран, полумъртъв, леко въртнал оперативен работник отпреди седем години да причиняват такава уплаха на хора като Тайг? Какво толкова съдържат онези досиета, което съм сляп да видя?

Сара изчака, като гледаше очите му, преди да отговори.

— Защото те дават пълната картина, а аз не мога да позволя на Айзенрайх да я види.

— Защо?

Тя отново изчака.

— Добре, Боб... Искам да останат с убеждението, че съм разгневена, че съм се почувствала предадена, че съм търсила... нещо, което да придаде смисъл на всичко, което се е разпаднало за мен. Но аз не мога да им позволя да разберат *защо*. Не мога да им позволя да прочетат колко много ненавиждам хаоса и структурите, водещи до него. Страници с безброй гръмки приказки. Намерят ли ги, те ще разберат — хората като Тайг, Седжуик, Вотапек и Скентън, — че за мен са не по-различни от Сафад, мъже, които си мислят, че имат правото да рушат, за да осъществяват визиите си за един геометричен свят в най-лошия смисъл на думата. Ти си чел досието ми, Боб. В онези страници аз съм всичко онова, което те ненавиждат и от което се боят. Аз съм гласът на здравия разум.

Стайн остана мълчалив няколко секунди, преди да заговори:

— И тези мъже са способни да предизвикат такъв хаос?

Тя остана до прозорците.

— Как изглежда Вашингтон тези дни, Боб?

— Какво?

— Миналата седмица. Това беше пробният им полет. Да имаш други въпроси?

Стайн я загледа несигурен в продължение на няколко секунди, докато в един момент очите му не се разшириха. Сара не каза нищо. Той пресегна до масата за листа, който тя бе оставила, и прегледа номерата.

— Има един правителствен самолет, който излита в девет и двадесет. След три часа и половина мога да се върна във Вашингтон.

— Това е доста бързо.

— Той лети *наистина* високо и бързо.

— Благодаря ви.

Думите бяха честни, признание за искрена необходимост, която Сара не си бе позволявала в продължение на много време. Може би О'Конъл не беше единственият човек в Комитета, на когото тя можеше да се довери.

Стайн сгъна листа и го пхна в джоба си.

— Останалото го оставям на вас.

Сара се включи в подреждането на листовите. В един момент тя долови приглушеното почукване по вратата. Не беше силно, но звукът накара и двамата да застинат на място; главите им рязко се извърнаха към посоката на звука.

Сара вдигна показалец пред устните си.

— Да? — отвърна тя със спокоен глас.

Последваха още две почуквания.

Тя изгледа новооткрития си довереник, чието лице бе посивяло, а ръцете му трескаво стискаха папките. Тя му показа с жест да ги събере и да излезе на терасата, после бавно тръгна към вратата.

— Кой е там?

Отговор нямаше. Тя погледна през шпионката; коридорът беше празен. Отстъпи назад, изчака няколко секунди, след което дръпна рязко вратата. До стената бе застанал висок, изключително красив мъж, с вече побелял перчем, сресан назад, който откриваше високо чело, с костюм с безупречна кройка и с широки плещи на едно изсечено като скала тяло. Ходът ѝ с вратата не бе произвел никакво особено въздействие върху мъжа. Сара мярна и още един мъж в дъното на коридора. Мъжът до вратата я огледа, после погледът му се плъзна из стаята; мярка за сигурност, маскирана от заучена усмивка.

— Госпожице Трент, аз съм Лорънс Седжуик. Мисля, че сте в града, за да се срещнете с един мой стар приятел.

Ксандър се втренчи в името. *Розенберг. Алфред Розенберг.* Той се опита да си спомни откъде му е познато, но като прелисти на следващата страница и видя датата на издаване; лицето мигновено изпъкна пред мисления му взор. Образ с късо подстригана коса в Нюрнберг, мъжът сгърчен на задния ред на банките, мигновено изплава в паметта на Ксандър. *Разбира се. Розенберг, самопровъзгласилият се философ на Третия Райх. Но защо?* Ксандър погледна Ганц, чието изражение беше достатъчно, за да подскаже отговора.

— Имам тази книга от тридесет години — произнесе реставраторът. — Трябва да кажа, че това не беше нещо, на което обърнах достатъчно внимание, освен че съм абсолютно убеден, че това е единственото копие. — Той се приведе напред, като посочи с кимване на глава. — Вие виждате, че това е все още под формата на текст, напечатан на пишеща машина, което го прави ръкопис подготвен за печат, но който никога няма да излезе. Очевидно Хитлер не го е мислил за достоен за печат, като тук иронията е във факта, че това е единственото нещо, което неговата тъпа идеология някога е написала, отличаващо се с някаква кохерентност. До вчера не го бях чел докрай... — Ганц направи пауза, като издърпа една доста по-масивна книга от чекмеджето. — Когато си спомних за това. — Той посочи към книгата в ръцете на Ксандър и каза: — Отворете на трета страница, където Розенберг разкрива източника на нацистката мъдрост. Вие също ще се изненадате.

Ксандър прелисти тънкия памфлет, докато очите му не се натъкнаха на добре познатата фамилия. *Айзенрайх.* Той вдигна въпросително поглед към Ганц.

— Да — отвърна на непроизнесения въпрос Ганц, — кой знае как, но ръкописът трябва да е попаднал в ръцете на нацистите. Ако сте чели труда на Розенберг, ще забележите, че книгата е написана под вида на разписание, подробен процес, при който нацистите, все още не на власт, биха могли да създадат хаос, достатъчен да ги издигне като единствено разумната алтернатива. Хитлер може и да не я е публикувал, но той със сигурност е взел присърце доста от идеите ѝ. Един от последните съвети е подпалването на Райхстага. Хитлер го

прави през февруари 1933 година, неговият последен акт, преди да получи пълната диктаторска власт.

— Разписание — изрече Ксандър повече на себе си, отколкото на Ганц.

— Моля?

— Нещо, което винаги съм мислел, че книгата съдържа. Начин да се задвижи целия механизъм. — Той се обърна към Ферик. — Точно това казах ѝ на Сара в Ню Йорк. Тогава обаче си беше чиста хипотеза. А сега... — Той се обърна към Ганц: — ... вие ми казвате, че Розенберг е използвал ръкописа, за да създаде от него наръчник на нацистите как да се доберат до властта.

— *Една* възможна версия за това издигане до властта — коригира го Ганц. — Не твърдя, че книгата съдържа подробно ръководство за точните действия между 1919 и 1933 година. Но е интересно да се види как първите десет страници на един памфлет от двайсет и една страници са посветени на първите *тринадесет и половина* години от тази асоциация, докато втората половина изцяло се занимава с период по-малък от *три* месеца. Почти няма съответствие между двата периода от време и съответните части от книжката. Първата половина от книгата представлява малко повече от една натруфена история на една изцяло изкукала група от хора точно преди момента на завземането на властта. Втората половина, от друга страна, са точно онези раздели, които са разписанието, за което вие говорите, и са именно онези раздели, за които Розенберг счита, че ги е взел от Айзенрайх.

— А тази другата книга? — попита Ксандър, кимайки към тома в ръката на Ганц.

— А, да, тази другата. — Ганц поглади нежно корицата ѝ. — Тази книга, също както и онази, която държите, бяха подарък от Пескаторе. Преди години. — Той остави книгата върху бюрото. — Вие трябва да знаете, че той беше прекрасен учен, но не от онези, които дават воля на сантименталността си към самите книги. Всеки път, когато приключваше с даден том, той ми го изпращаше. С неговата щедрост аз натрупах доста богата колекция... — Той погледна към Ксандър. от автори, всички които цитират Айзенрайх като свой източник. Тази е трактат, писан от Айъртън, съконспиратор на Кромуел при дебатите на Пътни. Той също пише малка книга за най-

добрите начини за стабилизиране на сферата и също така задава *разписание*, по което Кромуел да поеме цялата власт в ръцете си. Започвате ли да виждате връзката?

Ксандър кимна на себе си; идеята вече започваше да се оформя в съзнанието му с разказа на Ганц.

— Макар и далеч по-ясен от напразния опит на Розенберг, той също никога не е бил изпълнен, както сами разбирате. Което ни довежда до това. — Ганц посегна към чекмеджето за трети път и извади малък том в кожена подвързия; този път вече гербът на Медичите проблесна безпогрешно под светлината на лампата. — Аз само препрочетох другите, след като получих тези двете преди два дни. Доколкото знам, вие си имате израз за случилото се — „всичко си дойде на мястото“. Това стана по средата на последната глава... — Ганц отвори книгата, прелисти я до края и прочете с присвити очи — ... „*призив към действие*“. Отначало не можех да разбера защо главата така неудържимо ме привлича. После си спомних за другите две книги върху бюрото. В тази последна глава... — той погледна Ферик — ... Айзенрайх дава подробността, която толкова ви интересува. След не повече от страница и половина, с няколко примера, извлечени от неговото съвремие, той очертава границите на методите, използвани по най-добрия начин по време на последната съдбоносна критична фаза, точно преди да изригне хаосът. Период, който, мога да добавя, е предназначен да продължи не повече от два до три месеца. Той е незавършен, но логичен. — Той хвърли поглед върху един или два пасажа. — Разбира се, Розенберг размътва теорията. Айъртън се представя значително по-добре. Вчера сутринта видях връзката като нещо изключително възбуждащо. Днес — той положи книгата върху бюрото — нещата са далеч не така ясни. — Той отново стрелна с поглед придружителя на Ксандър. — Това е причината, хер Ферик, онези мъже да придават толкова голямо значение на факта, че вие можете да се доберете до *което и да е* копие на тази книга. Като имаме предвид казаното от вас, изглежда, че те — толкова настървени да приложат теорията в практиката — са съставили своето собствено *разписание* съгласно предписанията на ръкописа, такова, което според тях доктор Джаспърс ще схване, стига да успее да се добере до последните глави на Айзенрайх. И тогава ще имате отговорите на *своите как и защо*.

— Предполагам, че това е вярно, хер Ганц — отвърна Ферик, — но според мен има далеч по-вероятна причина за тяхната загриженост.

— И коя е тя? — попита възрастният мъж зад бюрото.

— Това не е дали докторът ще успее да извлече разписанието им от отделните късчета мозайка, а дали изобщо си дава сметка за *всичко това*.

Ганц направи пауза, преди да зададе въпроса си:

— И защо ще е така?

— Защото ако доктор Джаспърс може да направи връзката между *тяхното* разписание и това на *нацистите*, тогава едва ли би било за него проблем, при всичката тази информация, с която разполага, да изобличи тези хора като нищо повече от съвременни фашисти.

Стаята замря в тишина, докато в един момент Ксандър не се обърна възбудено към придружителя си:

— Но, разбира се! — Идеята започна да се прояснява. — Не би имало никакво значение дали това е вярно, стига само хората да повярват, че има връзка. Доберете се до разписанието им, публикувайте го с коментара „пра-правнук“ на разписанието на Розенберг и хората на Айзенрайх ще се превърнат в нищо повече от поредния неонацистки повърхностен елемент. — Той изпадна във възбуда при тази идея. — Няма да е необходимо да се обясняват по-деликатно части от теорията — автономията, измамата, сферите. Само направете асоциация с нещо, от което хората се ужасяват. — Споходи го нова мисъл. — Ето защо си правят труда да издирят и останалите копия — те знаят, че връзката е там. Знаят, че можем да им устроим капан.

— Точно — потвърди Ферик.

— Още съм малко като в мъгла — каза Ганц.

Ксандър погледна стареца и продължи:

— Всичко, което трябва да направим, е да открием тези няколко книги и да ги асоциираме с хората, които държат ръкописа, а пресата ще свърши останалото. Медиите. Излагането в медиите — дори и несъвършеното — е много опасно нещо. Тези хора процъфтяват чрез секретността. Като покажем връзката между тях и тези книги — без значение колко безплътна може да е тази връзка, — те ще изгубят две важни неща от жизнено значение за успеха им: измамата и достоверността. Откриваме разписанието им, поместваме го редом с

Айзенрайх и документите на Розенберг, и цялата им конструкция се разпада на мига.

Ганц вдигна двете книги от бюрото и каза:

— Ако сте прав, това означава, че тяхната версия на тези трактати е същевременно и тяхната ахилесова пета.

Думите едва бяха излетели от устата му, когато в тъмната къща се разнесе звука от изскърцаваща панта. Той дойде от първия етаж, от кухненската врата. Ферик мигновено измъкна пистолета от джоба си и с жест посочи на Ксандър и Ганц да угасят лампите, след което скочи и грабна дървения стол с висока облегалка, в която бе седял, и се втурна към вратата. Той затръшна вратата и залости стола под дръжката ѝ точно в момента, когато стъпките се разнесоха от площадката на стълбището. В коридора се разнесе свистенето на изстрели със заглушител и трясъкът на оловото в дървената врата накара Ферик да отскочи назад. Лявата му ръка болезнено се разтърси. Пистолетът му изстреля на свой ред куршум, приглушен от заглушителя, който прониза разръфаната вече врата. Погледна към лявата си страна и видя Ксандър да се промъква към прозореца, след като напъха трите книги в калъфа на компютъра. Ученият прекрачи перваза и излезе на ръба на покрива. Ганц остана неподвижен на стола си със странно ясен поглед върху лицето, докато през това време втори откос пронизваше вратата. Ферик бързо прикри стареца със собственото си тяло; стаята изригна в миниатюрни фойерверки. Ферик се обърна и изстреля още един куршум, който предизвика приглушен вик без ясна индикация, че беше попаднал в жизненоважен орган на някой от нападателите. Ферик отстъпи назад; Ганц бе останал незасегнат от канонадата. Старецът се разрови из най-горното чекмедже на бюрото си и издърпа револвера си и връзка ключове. Той подхвърли ключовете на Ферик и прошепна: „Колата“, сочейки едновременно с това с възлестия си пръст към прозореца. Размяната трая само секунда, но беше ясно, че старецът нямаше намерение да бяга; сините му очи бяха втренчени във вратата в очакване нападателите да връхлетят в стаята, а револверът му сочеше непоколебимо натам. *Такива хора трябва да бъдат спирани, без значение за жертвите.* Един последен акт, след петдесет години изчакване, един последен момент в служба на истинска кауза. Ферик го разбираше.

Той се плъзна покрай бюрото към прозореца и погледна назад, миг преди да прекрачи перваза. Ганц седеше неподвижен на стола, стиснал като в менгеме ръкохватката на револвера, който бълваше куршум след куршум в разнеслото вратата тяло; куршумите му отхвърлиха върху стената безжизненото вече тяло на първия нападател. Миг по-късно откос от автоматично оръжие разкъса гърдите на стареца, като го отхвърли назад заедно със стола му. Главата на Ганц клюмна, а сините му очи се втренчиха в празнотата. За миг се задържаха върху Ферик. Само тропотът на още стъпки по коридора го накара да откъсне поглед от вече мъртвия му сънародник.

Ферик стреля в отговор и се промуши през прозореца; ръкавът на палтото му се бе обагрил в алени ивици. Леденият въздух на откритото пространство беше истинско облекчение след горещината в стаята. От дясната му страна Ксандър се бе добрал до надвисналия ръб на покрива и вече го чакаше. Той скочи на земята и се претърколи, без да изпуска калъфа на компютъра от прегръдките си.

— Колата! — изсъска му Ферик от покрива, после се извърна и изстреля поредния куршум, след което скочи на земята. Над главата му се разнесе жуженето на поредния откос. Коленете му се подгънаха от резкия удар и тялото му се претърколи по земята. Болката в ръката му се усили, докато се изправяше, залитна и се устреми към колата. „Карай!“ — Той запрати ключовете в гърдите на Ксандър, отвори вратата и се плъзна отзад. Ксандър захвърли калъфа на предната седалка и се плъзна зад кормилото; секунда по-късно далечният прозорец се пръсна, къщата на срещната страна на улицата светна, докато през цялото това време Ксандър се суетеше с връзката ключове. По някакво чудо успя да напипа нужния ключ, пъкна го в процепа и стартира двигателя.

Саабът ветеран изрева отчаяно и се втурна напред. По покрива на колата задрънчаха куршуми, които накараха Ксандър да се свие зад кормилото. Той извърна глава и зърна двама мъже да скачат от близкия покрив; бяха старите му познати от университета. Плешивият великан мигновено се изправи и стреля подир колата. Брадатият остана сгърчен на земята, стиснал с болезнена физиономия крака си. Ксандър видя как правият мъж се обърна и изстреля два куршума в главата на партньора си.

— Видя ли това? — възкликна Ксандър, обръщайки се напред, без да забележи болезненото изражение на Ферик.

— Само, *карай!* — дойде отговор отзад, придружен от звука на разпаряне на плат, — Ферик раздра ризата си със зъби, за да превърже раната. — Излез на магистралата. — Ярки фарове ги осветиха отзад. Преследващият ги автомобил бързо скъсяваше дистанцията помежду им. Ксандър примига от ослепителното сияние, в огледалото за обратно виждане. — Дай си ръката.

— Какво?

— *Ръката си! Да ми ръката си!*

Ксандър протегна ръка над седалката. Ферик бързо намести два от пръстите му върху парчето от ризата.

— Притисни!

Ксандър беше приведен ниско над кормилото с болезнено извито назад рамо. Пръстите му станаха лепкави от кръвта. Той мярна името на познат път и чисто инстинктивно успя да завърти волана; центробежната сила отхвърли Ферик към другата стена на автомобила.

— *Моля те!* Концентрирай се върху пътя! — Ферик продължи с превръзката си.

— Това ще ни отведе до аутобана. След около десетина до двадесет километра.

Ферик не отговори, зает със завързването на импровизираната си превръзка. Той освободи ръката на Ксандър, който вече улови волана с двете си ръце.

— Книгите и компютъра у теб ли са?

— Да.

— Съсредоточи се върху пътя.

Светлините на фаровете от автомобила зад тях изпълниха кабината на малкия сааб. Ферик бързо презареди, докато през това време шофьорът на колата зад тях се подаде през прозореца и изстреля откос по тях. Останките от задното стъкло се разхвърчаха окончателно, а Ферик по чудо остана незасегнат. Ксандър обаче нямаше неговия късмет и усети как едно парче се забива в дясното му рамо. Ферик рязко го издърпа и болката в рамото на Ксандър мигновено се усили. Ферик стреля в отговор, без да го е грижа за стъклата, като се прицели в левия преден фар на преследвача им. Колата зад тях рязко закриволичи.

— Сега ще се опита да се изравни с нас. Карай по средата на пътя.

Ксандър изпълни като машина нареждането и рязко завъртя волана; болката в рамото го захвапа хищно. Пътят започна да се извива в завой с излизането им от очертанията на града. Той вдигна скоростта до сто — колата се тресеше и подхвърляше Ферик напред-назад. След минута пътят се изправи, врязвайки се в просторни зърнени масиви. Ферик отново се прицели в автомобила зад тях, който се бе приближил на не повече от десетина метра.

— Той ще стреля в гумите! Карай на зиг-заг!

Ксандър подкара колата зиг-заг. Откосите отзад започнаха да се разминават с целта си. Резкият тласък отзад подхвърли Ферик и го запрати в седалката на Ксандър, когато автомобилът на преследвача им заби преднича в задната им броня, но тежкият сааб успя да се задържи върху платното. Ксандър си спомни за последното подобно препускане по пътя за Флоренция и черния мерцедес отзад. Сякаш се бе случило преди месеци. Покрай тях профуча табела със знак за Касел; аутобанът беше на не повече от минута път. Далечната ивица светлини изплува на хоризонта. Двата автомобила се бореха за място върху тясната лента на шосето. След малко пътят започна да преминава в четирилентово платно с ширина, достатъчна за преследвача им да се изравни с тях. С приближаването към включването в магистралата Ксандър се видя принуден постепенно да отклонява колата милиметър по милиметър от рампата — единствената му преграда срещу напредващия от лявата им страна преследвач. Той превключи на трета скорост в последния момент. Саабът изпищя в агония със завъртането на кормилото, като синхронизира съвършената маневра с навлизането във входа към магистралата и препречвайки пътя на Айзенрайх. Точно в този момент Ферик се хвърли напред, сграбчи кормилото и върна колата върху потесния път.

— *Какво правиш?* — Вече нямаше смисъл да се борят — рампата я нямаше, пътят отново се стесняваше, а преследвачът им ги следваше плътно. — Почти бяхме успели. Вече бяхме на магистралата, а Айзенрайх изчезна.

— Тази кола само след минути, ако вече не е, ще бъде обявена за полицейско издирване — изрева Ферик, надвиквайки воя на двигателя.

— Освен това върху магистралата нищо няма да му попречи да се изравни с нас и тогава с нас ще е свършено.

Ксандър превключи на четвърта, като почти мигновено дистанцията между двете машини се увеличи. Ферик се прицели и простреля и втория фар.

— Познаваш ли областта? — изграчи той в ухото на Ксандър.

— Не — изрева през рамо Ксандър, — но след пет минути навлизаме в следващото градче. Натам води малкият път.

В този миг предното стъкло се изпълни с хиляди тънки ивици; заблуден куршум го настигна точно под огледалото. Ксандър се опита да прогони от главата си мисълта колко близко бе преминал куршумът покрай главата му. Той отново превключи скоростите. Кракът на Ферик изведнъж се стрелна покрай него и предното стъкло излетя от рамката си, пръскайки се на хиляди парченца по настилката. Внезапният леден порив на вятъра удари Ксандър в лицето и задръсти ноздрите му. Табелата за Залтцитер профуча покрай тях, но Ксандър не можа да разбере дали числото за километрите беше три или осем.

От лявата им страна се разнесе рязък писък. Той рязко извъртя глава: някакъв влак бе започнал да забавя ход, очевидно приближавайки се към поредната гара. Ферик също се извърна наляво и се приближи към ухото на Ксандър; ураганният поток от въздух виеше с такава сила, че правеше разговора между тях практически невъзможен. Ксандър все пак долови, по-скоро се досети за думата „гара“, докато Ферик сочеше към влака. Той кимна. Въпросът беше само как ще се доберат до него.

Започнаха да се появяват отделни къщи, първите след Волфенбютел. Градчето започна да фучи покрай тях с огромна скорост. Ферик отново се прицели в колата зад тях; предната дясна гума експлодира с трясък, който стигна до ушите им въпреки воя на вятъра. Джантата застърга по асфалтовата настилка на пътя. Въпреки това преследвачът им не се отказваше, като на свой ред стреля по сааба. Внезапният тласък от забиващите се в автомобила куршуми подхвърли Ксандър в седалката, главата му се заби в тавана, а ръцете му за миг изгубиха контрол върху волана. При хаотичното спускане към Залтцитер Ферик успя да стреля още веднъж, този път вече със смъртоносна точност. Втората предна гума на преследвача им гръмна, с което колата зад тях стана практически неуправляема. Той поднесе

наляво, където се вряза в няколко паркирани коли, преди окончателно да спре. Двеста метра нагоре по пътя ги очакваше гарата. Свирката на влака надви дрънченето на задната им джанта. Тридесет секунди покъсно Ксандър и Ферик вече изскачаха от колата. Ксандър бе грабнал кальфа на компютъра. Влакът вече бавно набираше скорост. Двамата се втурнаха отчаяно към стълбичката на последния вагон и се заловиха за стърчащите дръжки.

След минута околността препускаше покрай тях със скорост четиридесет и пет мили в час. Ферик веднага свали палтото си и го захвърли на седалката. Дишайки тежко, той смъкна раницата, до този момент чудодейно оцеляла върху гърба му и извади две якета, като подаде едното на Ксандър. Никой не пророни дума, докато и двамата навличаха чистите якета. След три минути двамата бяха в петия вагон на влака, който напредваше за Франкфурт. Покоят, който изпитваха в момента, беше неземеен.

Плешивият им преследвач докуцука с изкълченото си коляно до гарата с очи, втренчени в отдалечаващия се влак. Той измъкна от джоба си мобифон и набра номер.

Сара отстъпи назад в стаята в знак на покана. Седжуик кимна и мина покрай нея. Вторият мъж, с ръце, сплетени на кръста, и с костюм, заплашващ да се пръсне по шевовете в раменете, остана в коридора. Очите му я проследиха, докато тя затваряше вратата, едно не съвсем нежно послание, че тънката преграда едва ли ще се окаже сериозно препятствие по пътя му, ако реши, че присъствието му в стаята не е наложително. Бравата изщрака и Сара се обърна; Седжуик вече се бе настанил като у дома си в стаята с лека усмивка върху устните му.

— Надявам се, че не нарушавам покоя ви, но това беше единственото време, когато мога да се добера до тази част на града. Без съмнение очаквахте да видите Джонас Тайг, — Самоувереността му служеше като естествен буфер срещу всяка неловкост, която можеше да предизвика ситуацията. Макар и свързан с Айзенрайх със същата амбиция, той беше далеч от Вотапек, макар и не толкова желязещ да скрие своето тщеславие.

— Не очаквах никой.

Усмивката му не изчезна.

— Тия дни Джонас много не си пада по ходене сред народа. Не му е лесно, като се има предвид успеха на телевизионното му шоу. — Той се огледа из стаята, после спря погледа си върху нея с ръце, пъхнати небрежно в джобовете. — Не очаквах да ви заваря сама.

Той не си губеше времето. Сара му върна усмивката.

— Изобщо не съм си и представяла, че въобще ще ме очаквате.

— Госпожице Трент — започна той, все още с дружелюбен тон, — фактът, че ви беше позволено да напуснете острова можеше да означава само, че следващата ви спирка щеше да е тук или в Ню Орлиънс. Вие не дойдохте при мен, така че аз дойдох при вас.

Сара се вгледа в мъжа пред себе си. Той оставаше забележително изкусен, без да показва някаква предпазливост в отговорите си, нито да се кълчи като маймуна. Само с една фраза той бе определил позициите и на двамата, без да се страхува да разкрие собствената си роля, заедно е нейната. „*Беше ви позволено да напуснете острова.*“ *Позволено.* Дума, която очертаваше статуса ѝ на пионка, приета в обкръжението на Айзенрайх, като едновременно съдържанието на думите правеше ясен под-текста на заплахата му: онези, които не са надарени с тази привилегия, просто няма да оцелеят. Вотапек я бе пуснал. Очевидно, това беше достатъчно одобрение. По-тревожното в случая беше признанието му, че държи под око действията на поне единия от съмишлениците си.

Като имаше предвид характеристиките му, Сара беше наясно, че с този мъж щеше да е още по-съдбоносно да изиграе ролята си, заблудила толкова майсторски Вотапек. Седжуик трябваше да види собствената си арогантност, отразена в нея като в огледало.

— След като приемем, че контактът е изключен, тогава ни остава вариантът да държите под око приятеля си и острова му? Май не демонстрирате голямо доверие един към друг, нали?

Очите му за момент проблеснаха, но усмивката му остана непроменена, докато се приближаваше до дивана.

— Ще се изненадате много, госпожице Трент.

— Как ме открихте? — Тя държеше инициативата да е у нея.

— Не беше чак толкова трудно.

— Без да ми закачите опашка? — Тя поклати глава, докато седнаше. — В занаята съм от доста време и или хората ви са страхотни, или пък аз съм изтървала нещо.

Усмивката му стана още по-широка.

— Сигурен съм, че не сте изгървали нищо. — Седжуик се огледа повторно из стаята. — Очаквах да видя един мъж тук. Кой е той?

— Това не е отговор на въпроса ми? Как ме открихте?

— О, не съм съгласен с вас. Точно отговаря на вашия въпрос. — Той също седна. — Както ви казах, ние ви очаквахме. Това обаче, което не очаквахме, беше него — малко френетичен и очевиден, не мислите ли? Не беше трудно да го открием снощи на летището и още по-лесно да го проследим, за разлика от вас. Той се регистрира тук и ние зачакахме. — Седжуик й предложи снизходителната си усмивка. — Не се тревожете, талантите ви без съмнение са останали непокътнати. Пак ви питам, кой е той?

Сара приглади полата си, преди да заговори.

— Вие ме изненадвате. Мислех си, че въпросът *кой* ще е доста лесен за вас. За Вотапек не представляваше особена трудност.

— Това са неща от онези, госпожице Трент, които двамата с Антон не разискваме. — Той кръстоса крака, изтръсквайки мъхче от панталоните си. — И между другото представата ви, че контактът между нас е забранен — той поклати глава, — няма много смисъл, не мислите ли?

— Думата смисъл според вас има ли място тук?

Седжуик я загледа в очите и после бурно се разсмя; очите му се превърнаха в тесни цепнатини.

— Много добре. Не, не първоначално. Смисъл е точно онова нещо, срещу което се борим, не е ли така? Но в такъв случай Антон би ви разказал за това, нали?

— Знаех за това отдавна, преди да имам удоволствието да вкуся от гостоприемството на господин Вотапек. Ръкописът е повече от ясен и точен относно темата за хаоса, така че аз се замислих над ограниченията в контактите между...

— *Ръкописът* — вмъкна той — не споменава нищо за зърнения пазар, но ние успяхме да го предизвикаме. — Тонът му бе станал почти самохвален. — Трябва да се научите да четете *между* редовете.

Сара успя да сдържи изумлението си. *Зърненият пазар*. В нещо, което за него беше добре отмерена във времето фраза, той бе разкрил далеч повече, отколкото можеше да предполага. Той бе издал още едно късче от програмата на Айзенрайх, за да докаже своя теза, и желаейки

или не, ѝ бе предложил окончателното потвърждение за предопределената ѝ да изиграе роля в този процес. Той бе очаквал тя да разполага с такава информация, като ѝ я бе подхвърлил небрежно, считайки, че няма какво да крие. А и защо ли му беше да крие? Тя бе изиграла майсторски ролята си при Вотапек и сега правеше същото и при него. И въпреки всичко нещата се получаваха прекалено лесно. А дали не виждаше най-сигурния признак на тяхната слабост — мъжкото его, пъчещо се и издуващо мускули, за да впечатли?

— Подробности не ме интересуват — отвърна тя със същия равен глас. — Аз говорех за общата теория.

Смехът на Седжуик бе преминал в развеселен поглед.

— Ама загадка сте, госпожице Трент. Не е чудно, че той ви е избрал.

— Вотапек?

Отново същия приглушен смях и отмятане на главата назад.

— Антон няма такава могъщо въображение. Не, човекът, който... — Той спря и я изгледа. — Вие го наричате Айзенрайх, нали? — Той изчака реакцията ѝ, но когато такава не дойде, той продължи: — Малко театрално, но затова пък разбираемо. Вашите думи, вярвам, са били от рода на: „Не ми плащат достатъчно, за да се излагам на такъв риск.“ Прав ли съм?

Сара му върна погледа, като съумя да изтръгне усмивка от себе си.

— Вие наистина го държите под око. Има ли някаква причина, която трябва да знам?

— Кой е той, госпожице Трент? — Очите му бяха изгубили всичкия смях. — Мъжът, който задаваше толкова много въпроси за вас на летището и въпреки всичко реши да не се навърта наоколо и да ви вземе? Кой е той? Не си падам много по загадките.

Сара направи пауза, преди да отговори.

— Той е маловажна фигура... източник на информация, връзка от предишната ми работа в правителството. — Тя се спря на това, оставяйки на Седжуик да си направи нужните умозаклучения.

— Предишната ви работа? — Това беше първото пропукване в маската му. — Не предполагам, че вече не работите за правителството.

— Не работя. Просто фокусът ми се промени и вярвам, че хората, за които работя, също не си дават сметка за тази промяна.

Човекът, от когото толкова много се интересувате, също работи за тях.

— А причината, поради която летяхте чак до тук?

— Събитията от последните дни.

— Като?

Този път само инстинктът ѝ подсказа как да продължи.

— Ню Йорк. Една малка уличка. Те все още се опитват да си съставят представа за картината.

— Това беше чиста проба недоразумение. — Седжуик не показва никакво колебание в отговора си, сякаш отново бе очаквал темата. — В онзи момент нямах представа коя сте. И разбира се, не трябва да забравяме Джаспърс. Вие разбирате.

— Нямах представа — поредното потвърждение, че дясната ръка на Айзенрайх не знае какво прави лявата. — Отначало не разбирах нищо. Можех да убия и двамата мъже. А това би усложнило нещата до неимоверност.

— Може би.

— А Флоренция?

Седжуик направи пауза; очите му се присвиха за миг, преди да вземе решение.

— Флоренция не беше моя грижа. — Отрицанието му направо крещеше и той го съзнаваше; той го правеше съзнателно така. Той искаше да ѝ покаже, че знае всичко за станалото във Флоренция, всяка подробност, че бе следил целия инцидент с Пескаторе — без съмнение от разстояние.

— Тайг — произнесе тя, като твърдение, а не въпрос.

— Той е много способен. И също като мен не дава пет пари за изненадите.

— Затова и ги създавате. — Той бе играл с открити карти; тя щеше да му върне жеста. — Зърненият пазар... какво беше това? Хитро замислен пореден ход за манипулация или демонстрация на сила?

— Част от процеса. Индикация, че контролираме ситуацията.

— *Вашият* контрол. А какво ще кажете за другите? Или да се подготвяме за солови изпълнение?

Седжуик не даде вид да е засегнат от язвителността в думите ѝ.

— Те си имат своите области, в които са експерти; аз си имам своя. До известна степен несигурността е необходима, госпожице

Трент, но тя може да се превърне в нещо доста досадно, освен ако човек не я контролира. Аз избрах да контролирам онези аспекти от нея, които са ми ясни, а те — онези аспекти, които на тях им са ясни.

Целеустремеността му, или по-скоро визията му, прогони и последните ѝ колебания. Едно нещо е пъченето, а доста по-различно да виждаш през него, а те и двамата се бяха доказали като майстори на всеки завой. Контролиране на несигурността. Хаос — до известна степен. Хаос — като оръжие. Вашингтон и Чикаго като работни чертежи. Това беше най-смелото заявление от програмата им, което беше чувала до този момент, а Седжуик се чувстваше напълно спокоен с истината си до такава степен, че беше способен да отхвърля нетактичностите със заучена усмивка.

— Мислех си, че контролът и несигурността се изключват един друг — каза тя.

— Тогава не сте чели достатъчно внимателно. — Седжуик погледна върху часовника си и свали крака си. — За нещастие, ще трябва да продължим въведенията си по-късно тази вечер.

— Въведения ли? — Думата сякаш не беше на мястото си.

— Вие дойдохте тук за *потвърждение*. — Той облиза устните си. — Двамата с Джонас искаме да ви бъдем полезни също като Вотапек. — Какво ще кажете след час, малко късна вечеря?

Очевидно тя не беше единствената грижа, която ангажираше съзнанието му. Тя започваше да пробива бронята на Айзенрайх, като караше хората му да се бранят. Поредният признак на слабост.

— Да. Това би било чудесно.

— Добре. Джонас има една чудесно обзаведена винарска изба, която ще компенсира всички преживени до този момент неприятни мигове. — Сара се изправи, Седжуик заобиколи дивана и тръгна към вратата. Тя го последва.

— О, между другото, щях да забравя — добави той, сочейки към мъжа в коридора. — Джордж ще ви вземе, за да няма повече недоразумения. — Нова усмивка. Телохранителят му вече се бе приближил плътно до шефа си по пътя към асансьорите. — До довечера.

Сара се върна в стаята и затвори вратата след себе си. Боб Стайн се появи от балкона.

— Господи, ама е хлъзгав. — Стайн отиде до дивана и седна, отпусвайки гръб върху меката облегалка. — Ония столове отвън изобщо не са удобни.

— Извинявам се, че не успях да ви осигуря по-меки.

— Разбирам. — Той хвърли папките върху масата. — Не предполагах, че толкова много бия на очи. Френетичен, се пак, малко надхвърля мярката. — Той се извърна към нея. — Какво беше всичко онова за зърнения пазар? Да не искате да ми кажете...

— Самолетът, Боб. И докладите с преценките. Това е всичко, за което трябва да се тревожиш.

Очите му останаха приковани върху нея.

— А вие ще се погрижите за *всичко* останало.

— Нещо такова.

Той бавно кимна.

— Надявам се само, че сте наясно какво вършите.

Двадесет минути по-късно Ксандър вече спеше, съгласно заповедта на Ферик. Бившият агент му обясни, че той е навикнал на подобни ситуации и ще се справи достатъчно добре дори и с ранената си ръка: „Повърхностна рана, не се тревожи. Отдъхни си, докато има възможност.“ Ксандър се зачуди до каква ли степен приятелят му се мъчеше да заблуди себе си и него, но умората и изтощените му нерви надвиха; клепачите му натежаха без никакви усилия от негова страна. В един момент, след серия тревожни сънища, той рязко се събуди на студената седалка с вече доста обездвижено рамо, сковано от леденото стъкло, на което се бе облягал през съня си. Ферик седеше неподвижно на отсрещната седалка, а два билета бяха пъхнати в процепа между седалката и стената. Двете късчета картон бяха единственият признак, че някъде през съня му някакъв кондуктор бе влизал в купето им. Влакът намали.

— Благодаря ти. Явно съм имал нужда от съня.

— Да. — Ферик не откъсваше погледа си от вратата на вагона; липсата на пътници не бе намалила концентрацията му. — Наближаваме следващата гара, петата след Залтцитер.

Ксандър се вгледа през прозореца, окото му се закачи в смътните очертания на града в далечината; последва отчетливото сияние на

редицата осветителни тела по приближаващия перон. Малката тухлена сграда изплува сред сиянието със скърцането на спирачките, които разтърсиха вагона. Ферик се приведе към стъклото, за да огледа по-добре гарата, и изведнъж рязко се дръпна назад. Миг по-късно Ксандър последва примера му. В двата края на гарата бяха застанали двама големи мъже, единият от които беше плешивият гигант, а другият — мъж, който се-извисяваше даже и над него.

— Залегни — прошепна Ферик.

Ксандър мигновено се подчини, а партньорът му вече се придвижваше бързо по пътеката, плъзгайки се в седалките без прозорци в дъното на вагона — ъгловата му конструкция позволяваше да се наблюдава незабелязано перона отпред — докато през това време влакът бавно се плъзна покрай първия мъж. Ксандър остана на пода, макар че всеки негов инстинкт го караше да погледне навън, но паниката го принуди да се притисне плътно в пода.

Ферик продължи да следи втория мъж, сега само на три вагона разстояние; главата на мъжа леко се изви, после се наклони с леко кимване. *Сигнал!* Ферик бе виждал тази тактика прекалено много пъти и знаеше, че кимването беше предназначено за мъжа в другия край на перона: ще се срещнем по средата и ще ги пипнем като в капан. Ферик изчака мъжа да се качи на влака, после се откъсна от седалката, забърза по пътеката и дръпна Ксандър след себе си.

— Трябва да тръгваме.

Ксандър притисна калъфа с компютъра към гърдите си и последва Ферик към дъното на вагона. Двамата мъже се люшкаха насам-натам с ускорението на влака. Ксандър вече беше наясно, че раната на Ферик е далеч по-сериозна, отколкото се бе мъчил да го убеди; ръката му се мяташе безводно като закачена на тел. Двамата напредваха през празните вагони, наясно, че челюстите на капана се свиват застрашително около тях. На петата открита платформа Ферик внезапно спря.

Вятърът пицеше пронизително и правеше разговора им невъзможен. Ферик направи знак на Ксандър да се облегне върху стената на вагона, после посочи към заварената желязна стълба, която извеждаше на покрива. Ксандър сграбчи защитния парапет и загледа как Ферик се изкачва нагоре с подмятаща се лява ръка. След минута стигна покрива, сгуши глава в раменете си, за да се предпази колкото

може от вятъра, който заплашваше всеки момент да го хвърли от стълбата, повдигна се с огромно усилие на волята и праметна крак върху покрива. Десет секунди по-късно отгоре се появи ръката му, която махна на Ксандър да го последва. Влакът започна да навлиза в някакъв остър завой. Тласъкът подхвърли Ксандър напред и той се вкопчи във веригата, която беше последната му преграда на платформата. Пое си дълбоко дъх, плъзна се покрай вратата и се закатери.

Вятърът се усилваше с всяко изкатерено стъпало. Ксандър имаше същия проблем като Ферик, защото другата му ръка беше заета с компютърния калъф. След минута той се добра до покрива; вятърът мигновено отметна главата му. Той се хвърли върху покрива, без да изпуска калъфа под мишницата си, а очите му бяха като заковани върху вратата под краката му, докато вятърът го шибаше от всички посоки. В продължение на почти три минути двамата лежаха неподвижно, затаили дъх в очакване да зърнат нечия фигура да пресича откритото пространство между двата вагона.

Внезапен порив на вятъра изригна отдолу; вратата се отвори и едра фигура пристъпи на платформата, притискайки здраво шапката на главата си, за да не отхвърчи. За момент той изгуби равновесие, но ръката му светкавично намери опора във вратата, стиснала здраво дръжката във великанските си пръсти. Той се приведе, плъзна се напред и изчезна зад другата врата.

Миг по-късно Ксандър запълзя към стълбата, само за да бъде дръпнат миг по-късно от здравата ръка на Ферик. Той го привлече към себе си и приближи устата си до ухото му. Думите бяха приглушени от бесния вятър, но разбираеми.

— Те ще... се търсят един друг... в центъра на влака... ще бъдат принудени... да се върнат обратно по стъпките си... така ще се изправим само срещу един от тях.

Ксандър кимна. Внезапен порив на вятъра повдигна дребничкия мъж над покрива на вагона; пръстите му се вкопчиха в тръбата, която обикаляше периферията на покрива. Ръководен от чист инстинкт, Ксандър притисна рамото си в гърба на Ферик, с което спря неминуемото плъзгане към края на вагона; движението разпали отново пожара на раната му, споменът от отхвърчалото и забило се в рамото му парче стъкло. Ферик погледна към Ксандър, кимна в знак на

благодарност, като едновременно с това го насърчи да се върне към стълбата. Три минути по-късно двамата стояха от двете страни на подалечната врата в очакване преследвачът им да се върне.

За Ксандър минутите се точеха като столетия. Той беше като смазан от мисълта, надвила и пулсиращото му рамо, измръзналите му и оглушали уши, измръзнало лице, че може и да не оцелее след поредния сблъсък. Никога до този момент не бе имал време да разсъждава над ходовете си, над действията си. Никога. А мисълта беше онова, което правеше ситуацията непоносима. *Само отвори вратата! Врълети върху мен, разпори ми гърлото, каквото искаш! Само го направи, не го отлагай!* Но вратата си оставаше затворена, равнодушна към паниката, сграбчила Ксандър.

Ферик го бе поставил от дясната страна, безмълвно споразумение да послужи като примамка, която да превърне преследвача им в дивеч. Ферик щеше да изчака и да го нападне отзад. И двамата бяха наясно, че при Състоянието, в което беше ръката му, той имаше нужда от начално предимство. Зората вече бе започнала да си пробива път към хоризонта; студеното сияние на оранжев ден си пробиваше път през гъстата мъгла, като осигуряваше на двамата поясно поглед върху платформата.

Вратата рязко издрънча и се удари в стената; едрата фигура внезапно изпълни празните ѝ очертания. Реакцията му при вида на Ксандър беше мигновена — ръцете моментално се протегнаха в бойна стойка; гърбът му остана незащитен и Ферик се хвърли върху него. Реакцията обаче на мъжа беше изненадващо светкавична; той мигновено ритна назад с единия крак и улучи дребния мъж в гърдите, като го запрати върху стоманената стена. Той удари с не по-малка сила Ксандър в челюстта, който рухна на колене, преди да събори окончателно Ферик с удар в ребрата. Ксандър с усилие се надигна на крака, като си даваше сметка, че мъжът нанасяше безжалостни удари в гърдите на Ферик. Влакът направи ляв завой, пращайки Ксандър върху гърба на мъжа.

Това се оказа достатъчно да изгуби равновесие и да се хване за тялото на Ферик, за да не падне, докато и тримата врълетяха върху вратата на купето. Внезапно кракът на мъжа се повдигна, стоварвайки се върху слабините на Ксандър; мигновената агония запрати учения на пода, а калъфът на компютъра шумно падна върху платформата.

Ксандър усети как съдържанието на стомаха му се надига в гърлото, докато събираше в себе си сила на волята, за да се добере до калъфа. Беше се доближил в опасна близост до ръба, с вкопчена в долното стъпало на стоманената стълба ръка. Над него се бе изправил мъжът с омекналото тяло на Ферик в ръцете си, чиято окървавена глава се люшкеше безпомощно насам-натам. С късо движение мъжът се изви и захвърли Ферик в празния мрак. Миг по-късно Ксандър усети как стоманата започва да се изплъзва от пръстите му.

Рейндж роувърът се бе оказал пълна изненада. Като се имаше предвид любовта на Седжуик към скъпи костюми, Сара бе очаквала лимузина или поне последен модел мерцедес пред хотела. Вместо това Джордж бе скочил от кабината на роувъра, за да ѝ помогне да се качи. Тя беше облякла тъмни панталони, семпло сако и памучна фланелка. След като трябваше да играе ролята на покорна пионка на Айзенрайх, от нея се очакваше и да се облича по съответния начин. Елегантно, но практично, достатъчно, за да направи необходимото впечатление, достатъчно, за да съответства на профила, който без съмнение бяха видели у нея.

Почти час след началото на пътуването Сара разбра защо бяха избрали роувър за транспортно средство. Пътят се провираше нагоре през възвишенията, а подобното на камионетка превозно средство вземаше острите завои и разбит път относително спокойно. Пет минути по-рано се бяха отклонили от главния път, ако този израз подходеше. Голямото ранчо на Тайг се появи върху немного отдалечен хребет, окъпано в светлини. С приближаването им къщата започна да наподобява някаква композиция от нахвърляни хаотично правоъгълници, всеки притискан от безкрайни стъклени, простиращи се до тавана, плоскости, прозорци, които придаваха на всеки ъгъл замайваща гледка на търкалящи се на всички страни хълмове. В северна и западна посока дърветата достигаха до покрития с чакъл път, а останалите се оттегляха до подножието на планината в нащърбена ивица от листа и клони. Тайг явно се наслаждаваше на уединеността си в планинското си убежище, почти недостъпно за неканени гости.

Роувърът пое по тясна алея, която граничеше с безукорна градина от подстригана трева, очевидна следа от ред сред иначе дивото

обкръжение. Дори и тук хората на Айзенрайх изпитваха необходимост да демонстрират контрола си.

Автомобилът спря на най-високата точка; входната врата беше само на няколко крачки от пътя. Джордж се плъзна от седалката, заобиколи автомобила и протегна ръка на Сара да слезе. Час и четвърт, доставка врата до врата. Изглеждаше дори още по-отдалечено. Той я остави в подножието на стъпалата и се върна на кормилото, за да вкара колата в някакъв невидим гараж. Останала сама, Сара се наслади на гледката за един кратък момент, преди да поеме по първото стъпало надолу. В това време вратата се отвори и на прага ѝ застана Седжуик.

— А, госпожице Трент — каза той, отваряйки широко вратата. — Наслаждавате се на планинския въздух. Често това е първото нещо, което правя и аз при завръщането си.

— Тук е красиво — отвърна тя, като мина през вратата и покрай него, озовавайки се в открито фоайе, хлътнала всекидневна точно зад него. Студеният нощен въздух беше заместен от мириса на горяща борина. В центъра на стаята се издигаше камина, наподобяваща преобърнатата фуния, чак до извисяващия се катедрален таван на шест метра над главите им. От дясната им страна, оброчен на изпъстрения със звезди прозорец, стоеше Антон Вотапек с вдигната към нея чаша.

— Добър вечер, госпожице Трент.

Преди да успее да отговори, втори мъж, доста по-едър, с широка гръд и дебели пръсти, се появи иззад голямото пиано от лявата ѝ страна.

— Страхувам се, че не сме представени. — Той пристъпи в центъра на стаята и се усмихна. — Казвам се Джонас Тайг и съм чувал доста неща за вас.

— Какви ми ги дрънкаш, *имбецил* такъв! — Гласът изпращя, но не смущенията по трансатлантическия кабел бяха причината за това. На другия край на връзката гневът заплашваше да изригне всеки момент. Плешивият великан побърза да отдръпне слушалката, преди да е експлодирала в ухото му. — *Какво* ти беше наредено, Паоло? *Да ги убиеш* и двамата? *Не!* Ти беше изрично предупреден да не го правиш.

— Ерик също загина. Сигурно не са му оставили никакъв шанс...

— Оставили шанс? Опитваш се да ме убедиш, че един сто и петдесет килограмов мъж е бил *принуден* да ги убие и двамата? Що за величайша глупост е това? — По линията се разнесе звук от задавена кашлица, преди тирадата да продължи: — А ръкописът, бележките?

— Ръкописът ли?

— *Книгите, книгите!* Ти изобщо в час ли си, Паоло?

— О, ръкописът, книгите, да. — Мъжът бързо заговори, опитвайки се да отбие атаката. — Трябва да са паднали от влака заедно с тях. Докато стигна до колата, нямаше и следа от тях.

— Докато стигнеш до... — Нов спазъм от кашлица се разнесе в слушалката. — Вие не сте били заедно?

— Аз... ние... не, срещнахме се в центъра...

— Достатъчно. — Умореният глас успя да се овладее. — Ти трябваше да пазиш Джаспърс, а сега... — В гласа на стареца се промъкна неподправена мъка. — Ти ме разочарова извънредно. — Линията замлъкна за няколко секунди, докато умореният старец събере сили да обмисли следващия ход. — Трябват ми тези бележки, Паоло. Трябва да знам до какво се е добрал. Сега ще трябва да... — Старецът рязко спря. — Слизай от влака и се връщай във Волфенбютел. Увери се, че там всичко е почистено както трябва.

— Ами Ерик? А другият мъж? Джаспърс?

— *Слизай от влака и прави каквото ти казвам!* — Отровата се завърна в гласа на стареца. — Ще изпратя някого да почисти кочината след теб.

И затвори телефона. Паоло Вестути рухна на седалката. Никога до този момент не беше чувал стареца да изпада в такъв гняв, нито да кашля толкова раздиращо. Но той щеше да изпълни онова, което му беше наредено. Както винаги го бе правил. Цяла седмица да го следи и накрая да го изтърве. Вестути затвори очи. Пред него отново изплува картината на двамата мъже, падащи от платформата: огромната фигура на Ерик разкъсва верижния парапет и Джаспърс, вкопчен в огромния му врат. Жестоката картина не искаше да напусне съзнанието му, нито спомена за безсилието му, докато отвори вратата, и после как напразно се визира надвесен в мрака, с бесния вятър, принуждаващ го да потърси безопасността на вагона.

Той щеше да бъде накаран да изкупи греха си. Беше сигурен в това.

Сара се втренчи в изненадания поглед на Вотапек; очите ѝ все пак останаха под контрол. Тя се обърна към най-малко познатия ѝ член на триото.

— Аз също съм чувала доста неща за вас, господин Тайг. — Седжуик протегна ръка към стъпалата. — Данаил в леговището на лъва ли? — попита тя.

— Данаил ли? — Седжуик се усмихна докато следваше Сара във всекидневната. — Едва ли, госпожице Трент. Не ми изглеждате от хората, които призовават Господ, за да ги спаси. А ние... — Той спря на бара, взе две чаши за шампанско, като ѝ подаде едната не сме животни.

— Не сме *Богове*, Лари — обади се Вотапек, — един Бог. С главно Б. За това е искал Данаил да умре, за неговия *единствен* Бог. Права ли съм, госпожице Трент?

Сара взе чашата и се усмихна на най-дребния от мъжете.

— Мисля, че е оцелял. Това беше според мен смисълът на притчата.

Прямотата ѝ имаше желания ефект. Вотапек и Седжуик се спогледаха и се разсмяха; Тайг, макар и доста по-вгълбен, също се присъедини с малко закъснение. Сара се премести до прозореца. Тя вече почти не се съмняваше, че мъжете на Айзенрайх вече я бяха приели като своя.

Игривият им тон, опитът им да предразположат новия сътрудник — всичките уловки, внушаващи самочувствие и самоотдаване. И въпреки всичко тя ясно усещаше някакво безпокойство. Това бяха мъжете, готови да хвърлят страната си в хаос, изгарящи от желание да отгледат нова порода хора — програмирана порода — от деца във вакуума, който щяха да създадат. Леката размяна на реплики и шампанското едва ли изглеждаха подходящи за тази цел.

Сара погледна през прозореца. Стаята под него стърчеше над стръмния склон на хълма. Склонът преливаше в гъст шубрак от дървета и растения, най-горните окъпани в сиянието, излъчвано от скрита колона от светлини.

Сара се зачуди дали това беше предназначено да осветява гледката, или да подпомага наблюдението на най-гъсто камуфлирания

достъп до къщата.

— Колко често провеждате тези свои срещи? — попита тя, докато се придвижваше до камината, за да си избере дебело кресло.

— Мисля, че тези въпроси могат да почакаат до вечерята — каза Седжуик, като допълни чашата на Вотапек и се обърна към Тайг: — Една ми е достатъчна. — Той се усмихна, а след това се обърна към Сара: — Айзенрайх винаги предпочита някоя добре приготвена риба и някакъв артишок. Предполагам, че първата е любимата ви риба, госпожице Трент.

Тайг се бе настанил на кожен диван в дъното на стаята, което представляваше повече прозорец, отколкото стена, с не по-малко зашеметяваща гледка към околните възвишения. Краката му бяха праметнати един върху друг, а ръцете му придържаха чашата върху коляното. Сара го изгледа: замислена фигура, далеч от мъжа, описван в досието, което беше прочела по-рано същата вечер.

— Антон много си пада да вади на показ дребните ми недостатъци. — Усмивката на Седжуик не предизвика никаква реакция. — Един Бог? На мен ми се струва, че гърците и римляните са били далеч по-разумни — те са имали стотици богове, които да им изпълняват командите.

— Да изпълняват командите им? — Вотапек се изсмя. — Не се ли предполага да бъде точно обратното? Ние да изпълняваме Божиите повели или нещо от този род?

— Лари наистина има подход, който прави обичайната интерпретация да изглежда донякъде наивна — вмъкна се Тайг, повече заради Сара, отколкото заради Вотапек.

Сара забеляза колко различен изглеждаше Тайг от телевизионния си имидж. Никакви нескопосни афоризми. Това беше мъж, който владееше до съвършенство речта си.

— Не наивен, Джонас. Рудиментарен може би, но не наивен. — Беше ред на Седжуик да коригира съмишленика си. — Монотеизмът е съумял да ни държи в желязната си хватка в продължение на последните две хиляди години. Това обаче, което все пропускаме да запомним, е, че религията е инструмент, средство за...

— Контрол. — Вмъкването на Сара причини моментно затишие; никой от мъжете не беше готов с отговор. Сара задържа погледа си

върху Тайг, последният от триумвирата, който донякъде беше по-неотразим от останалите.

— Точно — усмихна се Седжуик след няколко секунди.

Тайг изглеждаше не по-малко очарован от Сара и не отделяше погледа си от нея.

Една плъзгаща се врата внезапно се отвори, откривайки красиво подредена маса.

— Ще продължим темата след рибата.

Сара се изправи и ги поведе по стъпалата. В ъгъла Джордж стоеше търпеливо.

Пазачът махна на Стайн да влиза. Размяната беше обичайна за късния час, няколко усмивки, приятелска забележка за опасностите от работата до късно, преди Боб да тръгне по широкия коридор и после в асансьора. Той се заслуша за миг, докато излизаше на шестия етаж, за да се увери, че охраната е приключила с нощната си обиколка. После пристъпи наляво и мина тихо покрай кабинета на О'Конъл. Дебелите матови стъкла, които изпълваха рамката на вратата, отразяваха редицата халогенни лампи, намалени за този час на нощта. Светлината никога не се включваше на пълна мощност и придаваше на кремавите стени равномерно зловещо сияние.

Боб стигна до кабинета си, пъкна ключа в ключалката и отвори вратата към хаоса, който беше оставил преди по-малко от осемнадесет часа. Той подхвърли ключовете върху малка, обшита с кожа, масичка за краката, една от малкото области в кабинета му, незатрупана с книжа, и отиде до бюрото си. Включи халогенното си осветление, приклепна и започна да набира комбинацията върху циферблата на сейфа си, чиято повърхност осигуряваше допълнително пространство за стари книжа, чашки от кафе и полупразни торбички със сандвичи.

Прилежно подредените документи във вътрешността на сейфа бяха рязък контраст с хаоса в кабинета. Вътре търпеливо чакаха три кафяви папки. Боб започна да прелиства втората купчина, преди да измъкне едно дебело досие с надпис: „Само за упълномощен персонал“, напечатан с дебел шрифт през средата. Той се настани удобно на стола и запрелиства първите страници — скорошната история на Сара: непроницаем раздел за посттравматичен синдром,

който не даваше никакъв ключ към жената, с която току-що се бе разделил. Той направи само една кратка пауза, преди да се върне към раншните си години в Лангли.

Тъкмо прехвърляше една страница, когато усети, че нещо не беше наред. Вгледа се в страницата, като се опитваше да разбере какво точно става, когато проумя, че страниците просто лепнеха една към друга заради статично електричество, което затрудняваше прелистването им. *Ксерокс. Някой е копирал тези страници.* Той беше сигурен, че хартията бе запазила електрическите заряди, които генерира върху нея силен източник на светлина. Спря и огледа подредените документи в сейфа.

Някой по някакъв начин се бе добрал до досието; някой, по някакъв начин бе успял да се вмъкне в кабинета му, в сейфа му — чиято комбинация той променяше всяка седмица — и бе оставил всичко по местата му, като бе съхранил дори и разположението на втората купчина.

Всичките му мисли за собствената му уязвимост изхвърчаха в миг, когато си спомни за Сара и непосредствеността в гласа ѝ: „*В онези страници аз съм всичко, което те ненавиждат, и от което се боят. Аз съм гласът на разума.*“ Той погледна часовника си. Три без десет. Или дванайсет без десет в Сан Франсиско. Тя вече бе заминала. Тя беше с тях. И те имаха цялата информация, от която се нуждаеха.

Не му оставаше нищо друго, освен да седне. Гърдите го пронизваха от болка при всяко поемане и издишване на въздух, раменете му пламтяха от напрежението, но усещаше всичко: силния вятър, слънцето върху лицето си, свития си стомах, в който гладът започваше да измества страха. Лявата му ръка висеше, а дясната отново стискаше калъфа; чудото отпреди десетина минути все още изглеждаше като размазано в спомените му.

Ксандър се опита да навърже нещата подред. Спомни си как ръката му се бе изплъзнала от стъпалото, как нечия огромна ръка го бе сграбчила за китката и го бе издърпала назад, а другата му ръка бе намерила дебелия изпънат врат на едрият мъж и се бе вкопчила в него, само за да прехвърли теглото към него и през това време двете тела бяха излетели от платформата. Как веригата се бе озовала под дланта

му, той никога не разбра, но железните звена по някакво чудо бяха спрели ръката му и той се бе вкопчил в тях, докато през това време тялото му се бе изплъзнало от платформата, залепвайки в хоризонтално положение към долната част на вагона; мъжът бе профучал покрай него и бе изчезнал в мрака. Краката му бяха открили някаква опора и го поддържаха в хоризонтално положение, достатъчно, за да му придадат сила да се придърпа по веригата обратно към платформата.

И в този момент бе станало чудото. Ръцете му, вече неспособни да изпитват повече болка, бяха започнали да се плъзгат по веригата. Тялото му беше прекалено голямо съпротивление за вятъра. И тогава иззад ръба на платформата се бяха подали две ръце, които го придърпаха обратно към живота. Ксандър рухна върху желязната повърхност и вдигна поглед да види спасителя си. Чудотворецът беше лице с окървавена и разръфана плът, разпрана дясна буза, от която надзърташе оголена кост, тялото — купчина окървавени дрехи, а всяко вдишване оголваше открита рана със счупено ребро. Лишено и от последните жизнени сили, тялото бе рухнало назад с подгънати крака, а главата бе издрънчала върху стената като стомана.

Един агонизиращ Ферик с компютърния калъф до себе си.

Партньорът му седеше клюмнал в набъбваща локва от кръв и разкървавена уста, жадно поглъщаща въздуха, докато Ксандър пълзеше към него.

Ксандър пропълзя платформата и се пресегна за дръжката на вратата на вагона. Когато се изправи, подпря гръб върху дебелия стомана. Забравяйки болката, той посегна към Ферик и калъфа и ги довлече вътре; вратата хлопна след като положи главата на Ферик в скута си. Двамата седяха мълчаливи; минутите бавно връщаха съзнанието на Ферик, докато през това време Ксандър опипваше всеки крайник — боляха го адски, но нямаше нищо счупено. Ферик обаче оставаше неподвижен, а дишането му ставаше все по-хаотично; капчици кръв започнаха да обагрят дъха му.

Ксандър притисна към себе си дребната потрошена фигура на мъжа, който още веднъж бе спасил живота му. Този път щеше да е последен. Нямаше сълзи. Само гняв и самопрезрение, докато дишането на Ферик започна да се успокоява. Гъргорещ звук се надигна

от гърлото му. Думите започнаха да се изтръгват с хъркане от устата му.

— Добери се до Ню Йорк... Сара... номер за контакт... в раницата ми... — Той се разкашля, цялото му тяло се разтърси от шока, от устата му рукна вече гъста струя кръв. — Хвърли ме... от влака. — Гърбът му се изви на дъга; последните думи бяха произнесе с огромни усилия. — Те очакват... да открият тялото ми. — Той вдигна ръка към рамото на Ксандър и го стисна силно, а после пръстите му се отпуснаха. Миг по-късно главата му клюмна безжизнено.

Ксандър притискаше безжизненото тяло в прегръдките си. Върху платформата слънцето хвърляше отблясъци. Покрай влака прелитаха поля, а вятърът не спираше да го удря в лицето. Той пусна тялото с втренчени пред себе си очи; не искаше да гледа как Ферик се стоварва върху земята покрай релсите.

Намери Сара. Това беше единствената мисъл, която владееше съзнанието му.

ЧАСТ ТРЕТА

Останалите, следователно, трябва да се придържат към практиката.

„За върховенството“,
Глава VII

Ксандър се загледа в гъмжилото от хора зад прозореца. Перонът беше изпълнен с най-ранобудните пътници. Беше изгубил всякаква представа за времето, минутите след нападението бяха застинали в някакви дребни капсулирани късчета пространство, а всяко едно парченце — прекъсната нишка от енергия, фокусирана върху необходимостта. Вземи калъфа на компютъра; разгледай съдържанието на раницата на Ферик; запамети номерата за контакт. Едно след друго, малък списък със задачи, всяка изпълнявана с някаква странна амбивалентност.

И някъде в размазаното минало витаеше споменът за това, как се бе почистил в тясното пространство на тоалетната на влака — кутийка с тоалетна чиния и умивалник. В раницата на Ферик по някакво чудо се бе оказал Дебел пуловер, който бързо бе заменил разпраното яке. Преди това обаче се бе насиллил да изчисти кръвта в коридора — със салфетките бе избърсал малката локва кръв, останала от умиращия Ферик. С отмерени и равномерни движения той бе изтрил и последната капка кръв, преди да захвърли просмуканите с кръв салфетки в кошчето за отпадъци. Движенията бяха имали няколкоминутен успокояващ ефект върху психиката му, но те не бяха продължили дълго; отражението му в огледалото бързо му напомни за събитията през нощта; косата му беше безумно разрошена, бузите — изцапани с кръв, очите — замаяни и замъглени. Никога не се бе чувствал по-самотен както в онези няколко минути с образа на Ферик, запечатан в съзнанието му — крехък, потрошен, разкривеното му лице обронено върху кървавото му рамо, с мъртви ръце и крака. Безтегловен, безжизнен. И после изчезнал. *Какво да правя сега? Какво мога да направя?*

Беше го изпълнило странно чувство на изпразненост; паниката на самотата си пробиваше път в празния поглед, отразен в огледалото — очи, вече мрачни и студени, изпразнени и от страх, и от състрадание. Беше виждал подобни очи и преди. В един тунел. Във Флоренция. Нейните очи. На Сара. *Намери Сара.*

Думите отекваха в съзнанието му, докато седеше сам в купето на първа класа — беше се преместил преди час — вътрешен маяк, който не му позволяваше да губи вярната посока сред блъскащата и подмятаща го на всички страни сутрешна тълпа, атакуваща влака.

Вратата на купето се отвори и той рязко извъртя глава към звука, а ръката му инстинктивно сграбчи калъфа на компютъра. Висока жена промуши главата си в пролуката и плахо посочи с глава към празните седалки срещу него.

Седмица по-рано той би намерил реакцията си за странна. А сега концентрацията му по отношение на заобикалящата го среда вече му изглеждаше като втора природа. Той се учеше. *Следи погледа на очите, прихлупената прекалено ниско над очите шапка е сигурен знак.* Думите на Ферик.

— Sind diese frei, bitte^[1]? — Швейцарският акцент в думите ѝ не можеше да се сбърка с нищо друго.

Шокът му премина незабелязано, усмивката му — чист рефлекс, докато кимаше. Тя му отвърна с усмивката и побутна две момчета пред вратата, всяко облечено в сиво фланелено туристическо костюмче. Някъде на осем и десет съответно, момчетата имаха бузки, порозовели от сутрешния студ, косите им бяха гладко сресани, почти като близнаци. Държаха се безукорно, като заеха двете седалки срещу Ксандър, докато майка им се настани до него. Те извадиха две малки книжки от ранички близнаци и зачетоха с крака, люшкащи се над пода. Бяха организирано малко семейство, безшумно, ако не се броеше прошумоляването на хартията при прелистването на страниците. Ксандър се опита известно време да се потопи в техния свят — подреден, чист, прост, — но покоят му трая само няколко секунди, рязко нарушен от потеглянето на влака и съвпадналото с него минаване на кондуктора. Дори и той сякаш забеляза тихото спокойствие на купето, огледа момчетата с мека усмивка, продупчи билетите и им ги върна без никаква дума. Затвори вратата и се отдалечи в коридора. Купето отново потъна в тишина.

За пръв път от няколко дни Ксандър се почувства в безопасност. Той затвори безметежно очи и мислите му бавно се разтвориха в нежен мрак.

Десертът се оказа още по-изключителен и от пъстървата. Беше плодова торта плаваща в ягодов сок, чийто вкус накара и четиримата да замъркат от наслада. Нито веднъж по време на вечерята Сара не бе показала и най-малкото колебание да кръстосва шпаги с тримата мъже около масата, подтиквана от ролите, които всеки един от тях заемаше в отговор на нейната увереност в собствените си сили: Седжуик, интелектуалецът, откриваше в нея достоен съперник; Вотапек, близкият познат, разиграваше близост от първата им среща; а Тайг... Тайг си оставаше загадка. Сара трябваше да проучи ролята му, задача не от леките, като се имаше предвид дистанцията, която поддържаше с най-близките си съратници.

Седжуик беше първият, който възобнови разговора, пускайки лъжицата си в езерцето от червен сироп, и с бузи, зачервени от няколко чаши вино.

— Макар и да ми е неприятно да го призная, Маркс го е казал много правилно — напразна загуба на време е човек да се опитва и да дефинира ежедневни задачи от последния стадий на процеса. Просто задействайте всичко или поне оставете нещата да се движат сами в естествената им посока, така че бъдещето да се вижда. — Той почука по лъжичката. — Разбира се, аз не съм марксист, но не е трудно човек да потупа стария Карл по гърба, загдето е имал здравия смисъл да се въздържа от обрисуването на сцени от бъдещето. Създай работната площадка. Тава е всичко, което може да направи човек. — Той отпи от кафето си и се отпусна на стола.

— Мина доста време откакто съм разгръщала за последен път Маркс — отбеляза Сара, — но мисля, че той е имал *някаква* представа за това, към което се е стремил — държавна собственост, диктатура на пролетариата. Трудно ми е да повярвам, че само създаването на „работната площадка“ би било достатъчно.

— Всъщност е било — отвърна Вотапек, вече по средата на втората си порция десерт. — Маркс е смятал, че то ще се случи от само себе си — капитализмът да се срути сам. Точно там му е грешката. — Той лакомо налага голямо парче кейк. — Но вие по всяка вероятност сте права. Няма съмнение, че човек трябва да има представа кое е най-добро за хората, как да извлече най-доброто от тях и как да ги

стабилизира, *преди* да създаде работната площадка. Всеки с някаква представа за бъдещето трябва да знае, че човек не може да начертае... да ги наречем *работни чертежи*... докато не види пространството, върху което ще гради. Трябва да разчистите земята, преди да положите основите.

Да разчистите земята, помисли Сара. — *Най-безобидният начин да формулираш хаоса.*

— Един период на бездържавност — добави Седжуик, — който да ни увери, че основите са изградени правилно. Това за мен е централната максима на ръкописа.

— Не трябва да забравяте — напомни им Сара, — че моето познанство с тази книга е далеч по-ограничено от вашето. — Тя бе наблягала на това няколко пъти през изминалия час. — Моите въпроси...

— Са тези, които идват от бившия убиец от Йордания. — Очите на всички се заковаха върху Тайг, който в този момент си наливаше чаша чай. В продължение на няколко минути бе следил мълчаливо разговора. Думите му бяха дошли в точния момент да предизвикат най-ефектния въпрос. — Ние сме наясно по този въпрос, госпожице Трент. Ние сме също така наясно, че вие сте видели света от някаква друга, *различна* перспектива. — Той остави чашата си с чая и се вгледа в нея. — Основните теории, извлечени от един ръкопис от шестнадесети век, едва ли ще могат да ви разтърсят или впечатлят, не е ли така? Вие искате да знаете *как и кога*, а не *защо*. Или аз тълкувам неправилно вашето участие в делото ни?

Сара не бе очаквала нито въпроса, нито споменаването на миналото ѝ. Още по-тревожен беше начинът, по който я гледаше Тайг. Имаше нещо зад погледа му, което я безпокоеше.

— Не, мисля, че това е добра оценка.

— Добре. — Той върна чашата си върху чинийката. — Проблемът е там, че въпросите как и кога никога не са били толкова важни за нас. Не ме разбирайте погрешно. Практическата страна е онова, което ни движи. Мисля, че всички ще се съгласим с това. Но то не може да е нашият фокус. — Той погледна Седжуик, преди да продължи: — Аз наистина не проявявам интерес към онова, с което се занимава Лари в момента, нито пък той към моите дела. Аз вярвам, че когато стигнем една централна точка, той ще е осъществил всичко

онова, което е нужно, за да продължим всички напред. — Той изгледа Сара. — Освен това, животът на трима ни беше събран заедно от въпроса защо. Това, с някои дребни вариации, е едно и също и за трима ни.

Тайг бе изчакал за подходящия момент, за да *инструктира* Сара за изискванията на Айзенрайх. За разлика от колегите си, той не демонстрираше необходимост да я впечатлява с алюзии за грандиозни теории или свои собствени разработки. От тримата той беше единственият, който имаше най-голям поглед върху нещата. Нещо повече, той сякаш я изпитваше. Два пъти по време на вечерята той срязва Седжуик, за да я разпитва за подробности от връзката ѝ с Айзенрайх. И всеки път се бе спасявала с незначителни фрази, припомняйки му желанието си да остане в периферията, когато стане дума за подробности. Едва сега тя проумя колко мъдър е бил, като е синхронизирал прекъсванията на разговора така, че да се увери, че разговорът остава съсредоточен върху абстрактното. Очевидно не беше склонен да позволява споменаването на факти в дебата.

— Не съм сигурен дали съм внесъл въпроса защо в онези условия — добави Вотапек, — но съм съгласен, че именно търсенето на постоянство е онова, което ни свързва. — Явно не искаше да позволи на Тайг да говори от името на тримата. Сара знаеше, че ако ситуацията се обърне, по-известният член на триото щеше да остане седнал и мълчалив, с него, достатъчно сигурно да избягва подобни очевидни измътания. Фактът, че откриваше такава сила у ядрото на Айзенрайх, я разтревожи. — Редът — това е установяването на граници, които да окуражават хората — особено младите, — да предизвикват техния потенциал. Това, естествено, изисква структура, дисциплина, известно налагане на воля. *Не всеки* е способен на потенциала, който аз имам предвид. — Претенциозността на Седжуик бе отстъпила място на евгениката на Вотапек.

— Казано на прост език, ние трябва да се отървем от ограниченията — старите институции — и да хвърлим всичко в безредици. По този начин каймакът ще изплува на повърхността. Тълпата няма да има друг избор, освен да признае своите естествени водачи. — Вотапек вдигна чашата си и очите му за миг се приковаха в разлюляното кафе в нея. — Само най-добрите са способни да укротят хаоса — онези, които могат да обзедят мощта му и да поведат

непросветените към нови хоризонти. Останалите — той поклати глава — ги учи да следват. Дайте им играчки да се занимават — алчност, ненавист, дребнавост. После им създайте контролирани бойни полета за тях — тесногърдие, страх, неща от тоя сорт. Фокусирайте енергията им върху взаимната ненавист и в резултат ще получите задоволени, управляеми маси. Институциите са само излишни елементи. Неколцина невинни могат да пострадат при този процес, но това е цената, която трябва да се заплати. Това, плюс подходящия вид технология ще ви позволят да контролирате всички много лесно. Дръжте ги непрекъснато с ангажирано съзнание и ще позволите на една реална иновация да завоюва деня. — Той остави чашата си върху масата и се приведе към Сара: — Придържате ли се към старите институции, най-доброто, което можете да направите, е да издигнете паметници на собствените си ограничения, защото това са, което представляват институциите — нашият усет за работни граници. И тогава, когато истински забележителното се появи, ние ги смазваме, защото те подриват самите основи, които ние сме издигнали. Те ни предизвикват, а ние ги унищожаваме. — Той се отпусна на стола си. — Пространството по средата не струва и пукната пара, госпожице Трент. Съществува единствено само нашият единствен избор — стабилност чрез добродетел.

Вотапек изгледа поотделно всеки член на вечерята и самодоволна усмивка се появи върху устните му. В думите му обаче нямаше нищо смешно, нито някаква натруфена мисъл. Само окончателна присъда. И може би чувство на отговорност, усет, че тези тримата са мъжете, готови да дарят един извънредно ценен дар на този политащ в пропастта свят; свят, който отчаяно се нуждаеше от техните прозрения. Сякаш беше техен дълг да създадат мрака, само за да го прогонят после с по-съвършена и непрестанна светлина.

Опитите на Сара да формулира отговор бяха осуетени от Тайг, който без да иска разля и строши чашата си с вино. Джордж бързо му се притече на помощ с една салфетка. Без да каже нито дума, едрият мъж се дръпна от масата и излезе през една въртяща се врата, явно за да донесе нова чаша на мястото на счупената.

Тайг продължи да почиства разлятото вино, като събираше отломъците от стъклото.

— Това ще ме научи как да се отнасям към кристалните сервизи.

— Не се безпокой — изсмя се Седжуик. — Просто не трябва да ти позволяваме да прехвърляш мярката, това е всичко.

Вотапек и Седжуик се разсмяха бурно, докато през това време Тайг насочи вниманието си към Сара.

— Сега вече разбирате защо толкова наблягаме на въпроса *защо*, госпожице Трент. Въпросът *как*, поне за мен, е нещо далечно и абстрактно. — Последва нов смях, като този път Сара се присъедини; най-добрият начин да маскира удивлението си от лекотата, с която мъжете на Айзенрайх превключваха от приказките за завоевания и висши раси към дребна шега със счупена чаша за вино.

Тайг сгъна салфетката, положи я до чинията си и се отпусна на стола си.

— Както вече ви казах, сигурен съм, че въпросите *как* и *кога* са тези, които ви интересуват най-много. Онова, което сте изпратена да *потвърдите*. — Той погледна към Вотапек. — Тази беше думата, нали, Антон? — Той бе позволил и на двамата да имат своя момент. Сега беше дошъл и неговият.

— Мисля, че да — усмихна се Вотапек, явно замислил нова шега. — Мисля, че госпожица Трент беше изпратена да открие дали някой от нас не се опитва да играе соло. Нещо като самостоятелна акция.

— Да играе соло? — Тайг кръстоса крака и изгледа Сара. — Искате да кажете, че някой от нас *заблуждава* останалите? — В тона му имаше едва доловима промяна; думите му носеха следа от упрек, но дори и Вотапек и Седжуик показаха мигновена реакция. — Не е ли това ирония на съдбата, госпожице Трент? *Заблуда*. — Думата вече бе изречена с нова интонация, съдържаща недвусмислено обвинение. — За нас това е самият крайъгълен камък на въпроса *как* — добави той. — Не между нас, разбира се. Ние никога не се *заблуждаваме* съзнателно един друг, защото си имаме пълна вяра. Хората, които ние *възнамеряваме* да контролираме — които се *нуждаят* от контрол, — са онези, които ние ще... — Той прекъсна, с очи впити върху Сара. — *Заблуждавам* е такава грозна дума, не мислите ли, госпожице Трент? — Тя му отвърна погледа, без да се поддава на паниката, която вече чукаше в, черепа ѝ. — *Манипулираме*? — продължи да издевателства той. — Не, и това не е добър избор, нали? *Надзираваме*? — Сега той изчака, кимайки на себе си, погълнал вниманието на цялата стая, с

настроение, съвсем различно от онова допреди минута. — Да, *надзираване*. Мисля, че това формулира най-точно намеренията ни. — Погледът му не се откъсваше от нея. — С което се връщаме на темата за вашите намерения, госпожице Трент. Бях ли много далеч от случая преди малко, когато ви говорех за заблудата? — В стаята внезапно се възцари странно спокойствие; Вотапек и Седжуик не скриваха тревогата си от явната инсинуация на Тайг.

Сара изчака с отговора си.

— Тази вечеря и разговорът ни отговарят на всички онези предубеждения, които може да съм изпитвала към вашата отдаденост един на друг.

— На *нашата* отдаденост един на друг. — Той ѝ подхвърляше уловка.

— Да. — Просто. Точно в целта.

— Толкова лесна ли сте за убеждаване, госпожице Трент? — Тайг нямаше намерение да изтървава инициативата; тонът и стойката му бяха станали още по-агресивни. Той заклати енергично глава. — Не нашите заблуди един към друг са онова, което ме тревожи, госпожице Трент...

— Заблудите ни един към друг ли? — възкликна Седжуик.

— Спокойно, Лари. — Тайг не отделяше погледа си от Сара.

— Какво искаш да кажеш с това „спок...“

— *Казах*, спокойно. — Резкият му тон беше достатъчен, за да запуши устата на финансиста. Вотапек също замлъкна. — *Вие*, госпожице Трент — прошепна Тайг. — *Това е*, което е най-тревожното. *Вашата* измама. Далеч по-страшна от няколко заразени с вирус компютри или някое скрито подслушвателно устройство, няма ли да се съгласите с мен? — Той се извърна към другарите си, чиито изражения ясно говореха за пълното им недоразумение. Той ги запита с глас, сякаш си имаше работа с малки деца: — А вие какво си мислехте? — Той поклати глава в изумление. — Имате ли *някаква* представа коя е тя? — Сара гледеше двамата мъже, които само допреди минути бяха толкова доволни от себе си, как започват да се въртят неудобно на столовете си. — Вие просто сте позволили да ви хване на въдицата си. — Сара остана спокойна, докато през това време Вотапек и Седжуик избухнаха.

— Какви ги дрънкаш, Джонас? — възкликна Седжуик с негодуващ глас в напразен опит да се овладее. — Каква въдица?

Вотапек го последва не по-малко възмутен:

— *Невъзможно*. Казаха ми, че са направили цялостна проверка. *Всичко*, което тя ми разказа, беше проверено...

— Много е лесно — продължи Тайг, пропускайки въпросите им покрай ушите си и обръщайки се към Сара — човек да изгуби нишката към очевидното, когато някой иска да го впечатли, нали, госпожице Трент? Когато човек се чувства изправен пред предизвикателството? — Странна усмивка погали устните му. — А и вие ни изправихте пред доста силно предизвикателство, нали? Онзи запис, който Лари направи на разговора ви с Антон. Страшно впечатляващо. И много убедително. Много мъдро избрахте целта си.

— Това вече минава всички граници! — избухна Седжуик.

— *Не!* — Този път Тайг не спести нищо. — Това, което минава всички граници, е фактът, че вие двамата сте се оставили да бъдете заблудени до такава степен. Тя ви подхвърля няколко имена, избира някои парчета от доста шареното си минало и вие вече сте готови да ѝ целувате краката. — Гневът му го принуди да направи моментна пауза; линията на челюстта му се очерта ясно. — Ние сме на по-малко от *седмица* време от най-съдбоносния момент от приготвянето, продължило цял човешки живот, а вие допускате това да се случи. — Той се обърна към Сара: — О, не се тревожете, госпожице Трент. Нищо от стореното от вас *не може* да забави този момент. Нищо, което бихте могли да направите, би могло да ни попречи. Разбирате ли, хаосът е нещо, което настъпва с дребни стъпки. Една малка експлозия не означава нищо. Тяхната поредица вече една след друга, това е, което е нещо извънредно. Действителният ефект е непоследователен. Само онова, което се преследва. Кое не може да бъде спряно. Това кара хората да падат на колене, това ги сломява. — Той направи пауза, осъзнал се, че се е поувлякъл. — Какво възнамерявахте да направите, госпожице Трент, да ни насъскате един срещу друг? Да ни накарате да се съмняваме един в друг? — Челюстта му се стегна. — Ние се занимаваме с тия неща от доста години, нали, момчета? — Никой не му отговори; овладяно спокойствие зацарува върху лицето му. — „Ролята на Алисън“. — Той поклати глава и усмивката се върна. — Това беше наистина мъдро. Точно това е, което го плаши най-много. Не

е ли така, Антон? И всичко онова за стигането до ръба, вашата лудост — всичко в папките. Само че вие сте оставили някои много важни откъси от миналото си извън картината. Това ме изненада, госпожице Трент. Не мислите ли, че след като имаме достъп до една, ще имаме достъп и до *всичките* папки от досието ви? — На вратата се появи Джордж в съпровод на още трима мъже.

Счупената чаша! Сигналът! Твърде късно го бе прозряла.

— Нямам представа какво сте си наумили, госпожице Трент — продължи Тайг, — или защо си мислите, че можете да ни манипулирате. — Той погледна Вотапек и Седжуик, и двамата неспособни да понесат погледа му. — Нито пък нашият добър приятел, когото тя нарича Айзенрайх. — Той дълго не отдели погледа си от нея. — Всъщност вие никога не сте била в контакт с него, нали, госпожице Трент?

Сара остана странно спокойна.

— Не.

— Разбира се, че не. — Тайг се изправи. — Бих искал да ви благодаря, все пак, затова, че помогнахте да осветлим няколко неща. Ако не нещо друго, то поне ни дадохте да разберем — на някои от нас повече, отколкото на другите, — че не сме неуязвими. Какво обаче точно сте се надявали да постигнете... — той повдигна рамене — ... за нас си остава загадка. — Той кимна към Джордж. Съществуват, както ви е известно, определени... наркотици, които ни помагат да запълним празнините. — Джордж се придвижи зад стола ѝ. — Дръжте я долу, докато не свърша тук. — Той огледа последователно Вотапек и Седжуик и после премина във всекидневната. Двамата мъже се надигнаха бавно от местата си и го последваха, без да срещнат погледа на Сара.

Джордж чакаше търпеливо. Тя се изправи, положи салфетката върху масата и го съпроводи в тъмния коридор.

Хидра. Просмукана в кехлибарено небе. Суха топлина, лъхаща върху гърдите и бедрата. Водата гъделичка ямичката на кръста му, кожата е станала тъмнокафява от дните на брега. Ръката ѝ лежи нежно върху стомаха ѝ. Пръски вода ги заливат от преминаваща наблизо моторница. Вълните нежно започват да гаят телата им,

нейното се извива на дъга под студената му захапка, а той се обръща да види устните ѝ — тъмночервени, косата и, толкова свършена, е разпиляна върху белия пясък. Огнени ручеи от светлина, отразяващи се от хилядите точки на луничките, които тя нарича тен. Едно око се отваря, усмивка, главата се обръща и се надига. Устните ѝ се отварят под неговите, надига се по-близо, навлажнени от енергичния език, тялото му — подлудено от нейното, докосването на пръстите ѝ по гърдите му, устните — впити една в друга, и той отново диша, докато тя отново се смъква в спяща поза до него. Фиона.

Слънцето припича. Приглушен глас му шепне някъде отзад, главата му е прекалено натезжала, за да се обърне. Очите му са изпълнени с прекалено много петна от морето и слънцето, за да се открият. Гласът е все по-настойчив. Студената вода вече започва да му става неприятна, ръката ѝ е изчезнала нейде. Той се извъръща, очите му се борят да прогледне и той вижда устата, лицето, гласът, които го викат. Ферик. Денят внезапно се превръща в нощ, пясъкът става на сняг, леденият студ го пронизва, тялото му е останало без въздух, без дъх, изплъзва се от хватката на Ферик, пропада от влака, очите кървави и студени...

— *Mein Herr, wir sind am Flughafen angekommen*^[2].

Мустакатото лице на кондуктора се надвеси над Ксандър, а ръката му леко го разтърси за рамото, в опит да прогони съня от сгърчената му фигура. Главата на Ксандър се люшка върху раменете му, а цялото му тяло се е врязало в седалката, придърпал е и коленете си да се стопли. Болката, която изпитваше, беше далеч по-голяма от обичайното схващане след сън. Той с усилие се изпъна върху седалката и загледа кондуктора, който се върна до вратата, вече съсредоточен върху джобния си часовник.

— Влакът потегля след шест минути, господине — продължи той на немски. — Моля, проверете дали сте си взели всичкия багаж.

След тези думи кондукторът изчезна и Ксандър за пореден път остана сам в купето. Предишното семейство отдавна беше изчезнало, книгите и раничките им превърнати в отдавнашен спомен. Той бе спал в продължение на двајсетина минути, достатъчни да размътят мозъка му с онова неспокойно усещане за летене и с нос, настръхнал от

студения въздух, който нахлуваше през един отворен прозорец. Докато се изправяше, все така здраво стиснал калъфа под мишницата си и с раницата на гърба, той се опита да си припомни съня. *Нещо, свързано с пясък. И вода. Или пък беше сняг?* Той отърси глава от останките от съня и се надигна да става. Точно в този момент видя жената.

— Добре ли си поспяхте, доктор Джаспърс? — Тя държеше плътно долепен до бедрото си пистолет; не изглеждаше особено внушителен, но способен да пробие солидна дупка от такова късо разстояние. Тя затвори вратата и пусна ключалката, докато говореше; тънките ѝ пръсти се справиха ловко със старата ключалка. — Май слуховете за вашата смърт се оказаха доста преувеличени. — Акцентът беше американски, а туидовото ѝ сако и шлиферът — английски. Странно, но пистолетът изглеждаше някак елегантно в ръката ѝ.

Ксандър обходи с поглед първо пистолета, после собственичката му.

— От влака в Залтцигер бяха намерени само два трупа — обясни тя. — Нито едното тяло, нито другото, съответстваха на вашето описание.

Той отново не отговори.

— Не ми се правете на толкова изненадан. Знаехме, че ще се опитате да се доберете до летището. Всъщност, нямахме намерение да ви правим каквото и да било във влака. Просто искахме само да ви следим отблизо до Франкфурт. Голям срам за дребничкия ви приятел.

Тя зае седалката срещу него с оръжие, насочено срещу гърдите му.

По някаква причина Ксандър не намираше за особено обезпокоителна мисълта за смъртта.

— Влакът тръгва след шест минути. Предполагам, че няма да слизаме.

— Той тръгва, а ние слизаме — отвърна тя. — Но ще изчакаме да слязат и всички останали. По-малко хора, по-малко блъсканица. Така е далеч по-добре.

— И после?

— Да ви кажа, нямам никаква представа.

— Поредната издънка, за която да се погрижите?

Жената се усмихна.

— Можех да го свърша още в мига, в който влязох в купето. Не, заповедите ми са просто да ви сваля... — Тя спря и отново се усмихна. да ви сваля от този влак. Всеки от нас изпълнява ролята си, доктор Джаспърс, и през следващите няколко часа вашата ще бъде тази на послушен пленник. Не е толкова трудна, мога да ви уверя.

Ксандър се съсредоточи върху очите ѝ. Тъмнокафяви, почти черни, те излъчваха внушение за самоувереност, дори арогантност. *Такава увереност внушава искреност.* Сякаш Ферик бе оживял и му обясняваше, за да го предпази от погрешни стъпки. *Контролът не изисква маскиране, само простота.* Простота и истина — което означаваше, че наказанието му беше временно отменено. Тя не беше екзекутор, а само куриер, агент на Айзенрайх, изпратен да го достави на някакво неизвестно място, в неведение за богатствата, които криеше кальфът на компютъра му. В противен случай тя щеше да провери дали дискетите са все още у него. На това би наблегнал ръкописът: *На всяко ниво им давайте само информацията, от която се нуждаят, само ролята, която трябва да изиграят.* И тя го беше потвърдила с думите си.

Той се учеше бързо. А знанието даваше власт, властта на свой ред осигуряваше арогантност и роля, която да се играе. Не беше трудно да се разбере защо толкова много хора намираха утеха в теорията на Айзенрайх.

— На колко години сте? — попита я той. — Двайсет и четири? Двайсет и пет? — Жената не отговори. — А вие сте убили...

— Само след минута ние двамата с вас трябва да слезем от влака като щастлива двойка само с тая разлика, че пистолетът ми ще е долепен до ребрата ви. — Тя нямаше търпение да го подложи на унижение. — На платформата ще бъдем под ръка. Разбирате ли?

— Трима, четирима? — продължи Ксандър, пропускайки въпроса ѝ покрай ушите си. — Или повече? Чудя се как някой може да направи избор като този в такъв съдбоносен момент? Как...

— Поне един. — Тя се изправи. — Това е единственото, което има значение, нали?

— Нямам представа. — Отговорът му не съдържаше особена емоция. — Виждал съм хора да умират. Предполагам, че убиването не е особено трудно, нали?

— Станете, доктор Джаспърс.

— Sie sind keine Morderin... [3]

— *Станете*, доктор Джаспърс.

Думите не означаваха нищо за нея; очите ѝ бяха тези, които издаваха прекалено много при повторната команда. Ставаше ясно какво бе очаквала тя — какво ѝ е било *наредено* да очаква: лесен за сплашване учен, готов да изпадне всеки момент в паника. Това обаче, което беше открила, или което си мислеше той, че е открила, беше нещо доста по-различно. Той се учеше бързо. Беше я изнервил, особено със забележката си на немски.

Както беше споменала, платформата беше празна, нямаше никой, който да се изпречи на пътя им, преди ескалаторите да ги изведат на поднивата на летището и главния терминал. Хватката ѝ беше твърда, а походката — гъвкава. До този момент той не бе подозирал колко силна може да бъде тази жена; дясната му ръка беше буквално обездвижена в менгемето на пръстите ѝ. Може и да не беше убиец, но беше обучена много добре.

На горната площадка на ескалатора тя кимна към надземната железница, като го подбутна към коловоза за едно от безбройните предградия на Франкфурт. Тя го последва през бариерния автомат и се изравни с него, преди да поемат надолу по стъпалата. След минута бяха на противоположния край на платформата.

— Ще чакаме тук. — Ръката ѝ вече се превърна в стоманена преса. — Усмийте се.

Ксандър се подчини, все още под властта на спокойствието, обзело го още във влака. Половин минута по-късно далечната стена беше осветена от светлините на пристигащ влак. Тя заби още по-силно дулото на револвера в ребрата му, за да усилва вниманието му.

— Когато влакът спре, стойте спокоен, изчакайте пътниците да слязат и тогава се качете във влака. — Думите бяха прошепнати в ушите му, а дъхът ѝ беше горещ и влажен. — Ако само за миг усетя нещо нередно, мигновено ще ви изкълча лакътя. Ясно ли е, доктор Джаспърс?

Ксандър кимна. Болката вече пулсираше към рамото му, а разумът му трескаво търсеше изход. Следващата минута щеше да е последният му шанс. Стъпеше ли веднъж във влака, той щеше да е в капан и нямаше да има нужда от по-нататъшни заплахи, нито щеше да има втори шанс да се измъкне преди края на пътуването.

Влакът започна да забавя ход. Потта плъзна по врата и гърба му. И последният вагон се измъкна от тунела. За негово учудване по прозорците имаше много хора. Отнякъде долови гласа на Ферик, който му припомни, че тълпите са оръжие, което трябва да се използва. Вратите се отвориха, агентът на Айзенрайх се притисна още по-силно в него с рукването на човешкия поток от влака. Той зачака, примирен с убеждението, че долавя тимпаните, блъскащи в гърдите му.

— Само спокойствие — дойде гласът, неговият или нейният, не би могъл да каже.

И тогава той го видя.

С ъгълчето на окоето си Ксандър зърна един мъж да скача от седалката си, да си пробива път сред останалите пътници, с ясно изписана върху лицето му паника на човек, който е на косъм да изпусне спирката си. Ксандър бавно пристъпи във вагона, като синхронизира стъпките си с отчаяния щурм на пътника към вратата.

В последния миг Ксандър тласна жената до себе си върху забързания мъж.

— *Тя има пистолет!* — изкрещя той на немски и с вече по чудо освободен лакът успя да си пробие път към вратата. — *Пистолет!*

В целия вагон се разнесоха писъци и хората отчаяно се задърпаха назад, с което пистолетът в ръката на жената ясно се очерта. Вратите започнаха да се затварят. Ксандър скочи върху платформата, а тя се забави прекалено много — беше прекалено объркана, за да се промъкне през пощръклялата от паника тълпа във вагона. Вратите се затвориха с мек трясък и за момент очите им се срещнаха през стъклата; погледът ѝ беше самото възплъщение на изумлението. Прозрението за неуспеха ѝ бавно започна да си пробива път върху лицето ѝ, а очите ѝ излъчваха ужас, докато влакът бавно започна да набира скорост. Той проследи как тя се отдръпва в един далечен ъгъл, хората се притискаха в седалките си, а пистолетът ѝ все още беше в ръката ѝ.

Ксандър се обърна и тръгна с нехайна походка и леко приведена глава. Поредният епизод бе приключил. *Всички играем ролите си.* Той се бе научил да играе своята.

Ню Йорк, 5 март, 4,12 ч.

Джанет Грант се промъкна през затъмнената стая, осветявайки пътя си с миниатюрно фенерче-писалка. Инструкциите ѝ бяха кратки и без много подробности: *Бележки на италиански, малка книжка. Може би в плик от Европа*. Адресът на кафявата сграда на „Западна 107 улица“. Нищо повече.

До стената в дъното на стаята имаше дълъг зелен диван с две кресла от същия комплект срещу него, което образуваше малка всекидневна. Всяка от облегалките беше украсена с кукли. Всичко беше чисто и подредено. Един доста архаичен грамофон стърчеше върху един шкаф отляво с плочи — Брамс, Бетовен, и Бах, — прилежно наредени отстрани. Най-съвременната част от обзавеждането беше грубо бюро до прозореца с четири обикновени крака под все така обикновено писалище. Производство 1965 година най-късно. Това беше стая, която от тридесет години не познаваше промени.

Джанет се промъкна до бюрото, чиято повърхност беше пуста, ако не се брояха няколко стари рамки със снимки, които отразяваха и съответната епоха. Тя седна на стола и започна да отваря чекмеджетата едно подир друго. Най-долното се оказа заключено. Тя извади подобен на молив предмет от раницата си и го пъкна в прореза. Ключалката изщрака. Вътре имаше голям кафяв плик с адреса отгоре; марките бяха от Европа. Тя го измъкна от чекмеджето — пликът вече беше отварян — и извади съдържанието му.

Клара,

Погрижи се за тези документи. Прибери ги у вас. Който и да пита, не си получавала нищо по пощата. Ще ти обясня всичко, когато се върна.

А. Дж.

Под бележката откри страници с бележки. Всичките бяха на италиански. Тя ги напъкна в якето си, затвори чекмеджето и се изправи.

Миг по-късно се озова на колене.

Първият удар по главата ѝ беше колкото само да я зашемети, а вторият — да я накара да изгуби ориентация. Извърна се тъкмо в

момента, в който да парира третия и се хвърли върху фигурата над нея. Ръкавиците ѝ се впиха в плът, възрастна вече шия; хватката ѝ накара фигурата да падне на колене. Лицето вече се видя ясно в полумрака — лице на възрастна жена, с гарвановочерна коса и плътни бузи.

Клара Хубер никога повече нямаше да се бие.

Джанет се вгледа в очите на Хубер, несигурна какво да прави. Не беше получавала инструкции как да постъпи в такава ситуация. „Бележки на италиански, малка книжка.“ И нищо повече. В продължение на няколко кошмарни секунди тя задържа хватката си. Скоро из главата ѝ започнаха да бушуват други мисли. *Винаги трябва да има място за саможертва.* Думи, които ѝ вдъхнаха кураж.

Без да мисли повече, Джанет Грант притисна палец в гръкляна на Клара Хубер и го завъртя. Той изпраця и очите на възрастната жена мигом се замъглиха.

Джанет отново се вгледа в лицето на жената. Никакви въпроси, никакво разкаяние. Тя отпусна трупа върху пода и погледна часовника си. Осем минути.

Старецът щеше да бъде доволен.

Той се освободи от компютъра в една от стаите за отдых на терминала — поредният съвет от Ферик — и се бе възползвал от възможността да оформи брадата си, да си намокри косата и да я сплеска. Стоеше до гишето на американските авиолинии и наистина приличаше много на снимката от един от многото паспорти, който Ферик бе държал в раницата си. С няколко банкноти от пачката, която бе открил сред документите, той си купи билет за полета в дванайсет до Ню Йорк. Това означаваше да спре в Лондон с престой от около час и половина, но Ксандър беше наясно, че благоразумието изисква да прекара това време там, а не тук. Те без съмнение щяха да се върнат на летището, за да открият какво се е случило на сътрудничката им. Нямаше друг избор, освен да хване първия самолет.

За негово облекчение жената зад гишето не прояви изненада нито към плащането в брой, нито към липсата на багаж. Той се притесняваше повече дали ще има късмет да си намери билет. Жената го помоли да бъде пред вратите на изхода най-късно петнадесет минути преди излитането. Той се усмихна и кимна, докато през това

време се чувстваше все по-неудобно в лепнещите панталони и пуловер. Беше с тях по-малко от седем часа, но те вече бяха почнали да издават доста неприятна миризма, а той нямаше намерение да открива колко гнусливи можеха да бъдат съседите му по време на дългия полет. Още по-важно бе да промени външния си вид, преди да се качи в самолета. И да си обръсне брадата. Още едно подсказване от Ферик. С един час до излитането на самолета той имаше достатъчно време и средства, за да реши проблемите си.

Докато крачеше към ескалаторите и магазините на по-долния етаж, в паметта му внезапно изплува втората част на ръкописа, за щастие забравен през последните пет часа безумие. Не бе имало нито време, нито енергия да мисли за него. Само ден преди това едва ли би си го позволил. Сега обаче... Той принуди съзнанието си да се съсредоточи върху практическия момент, заръката на умиращия Ферик, изместила всички теоретични академични мечтания от ума му. *Сара. Върни се в Щатите и намери Сара.*

Споменът за очите ѝ от Флоренция внезапно се върна: объркване, чувство на загуба. Очи, които бе видял само преди минути, този път върху лицето на друга жена. И въпреки това съдържанието им бе същото: страдание, ужас. Той се зачуди колко ли пъти Сара е била принудена да убива? Колко ли пъти е дарявала живота на някоя от жертвите си? *Забрави го! Поредната вътрешна команда. Нямаш време за това!*

Номерата за контакт започнаха да препускат през съзнанието му. Той слезе едно ниво по-надолу и се запъти към редицата телефони. Възвърнал отново концентрацията си, той спокойно огледа обстановката и се запъти към най-крайната кабина вляво. Доволен от себе сипвали слушалката от вилката и набра първата поредица от Цифри. От време на време правеше паузи точно както го беше инструктирала, като изчакваше за сигналните кодове и изщракванията, преди да въведе новата поредица от цифри. След няколко минути звукът на трансатлантическото статично електричество зашумя в слушалката. След две прозвънявания от другата страна вдигнаха слушалката и се обади глас:

— Изглежда, някъде има вдигната слушалка. Ако се опитвате да...

Той въведе последните четири цифри и зачака. Петнадесет секунди по-късно се обади втори записан глас.

— Моника слуша. Вярвам, че всичко е наред. Ксандър въведе последните няколко цифри и зачака съобщението.

Знакът на вратата беше повече от ясен: ШАМΠΑНСКО; мъжделивата светлина в подземния коридор беше достатъчна, за да се различи всеки надпис: германски-бели вина, френски червени, приблизително десет помещения. От малкото, което бе успяла да зърне, в импровизираната ѝ килия имаше стол и седем или осем почти довършени рафтове за вино, подпрени върху отсрещната стена — все още незавършена работа. На първо време помещението служеше като временна килия за сам човек. В тавана беше вградено прозорче, прекалено тясно, за да се промъкне и дете през него, така че нямаше нужда от ключалка или катинар. Но дори и така покритата с чакъл алея над главата ѝ не беше съвсем подходяща за незабелязано бягство — беше прекалено добре осветена област между къщата и дърветата. Прозорецът отпаднаше като вариант.

Но това не я притесняваше особено. Седнала на столчето, Сара не си губеше времето в проучване на помещението около себе си. Вместо това, облегната на стената, втренчена върху някаква точка пред лицето си, тя непрекъснато възпроизвеждаше в паметта си разговора от вечерята. Беше минало повече от час след откровението на Тайг, но изражението ѝ бе останало непроменено, без следа от емоция, която да замъгли мислите ѝ. В главата ѝ се въртеше единствено само разговорът. Само думите на Тайг. А с всяко последващо повторение, напрежението в добре познатия глас беше нараствало все повече и повече, екове от минало, борещи се да се отскубнат от разкъсания чадър на една свръхпокровителствена психика. *Трябваше да видиш признаците — внезапната промяна в настроението, счупената разлята чаша вино.* Глас, който настояваше за контрол. *Седемте години извън занаята я бяха направили мудна, неспособна да чете незабележимите признаци. Думите бяха преки. Всичко се бе случило прекалено бързо за нея, предупреждението бе дошло прекалено късно.* Всичко беше неприемливо. И с всяко мъмрене гласът ставаше все по-

властен и изискваше пълно подчинение. Тримата от тях заедно — трябваше да се сети; беше прекалено лесно...

И въпреки това само Тайг бе знаел истината. Вотапек и Седжуик също като нея бяха стояли в неведение. Само той бе знаел. Един не така жесток глас се вмъкна в диалога им, глас, който бе държал демоните на разстояние толкова дълго време и сега отново я успокояваше. *Концентрирай се върху думите му, върху предупреждението му.* Сара се насили да се съсредоточи върху думите му. *„Ние сме на по-малко от седмица... Една малка експлозия не означава нищо. Една след друга... Това, което кара хората да коленичат.“* Те се бяха уверили в ефикасността на теорията във Вашингтон и Чикаго, готови да прострат визията си и върху други центрове. Това беше достатъчно да ангажира мислите ѝ, да я облекчи от самоанализа, който моментът на самота и неуспех толкова лесно провокираха. И въпреки това, докато седеше на столчето, други образи нахлуваха в зрителното ѝ поле — стая, не по-различна от тази в момента: пазач, легло, макар и без прозорец. Никакъв лъч от светлина от преди седем години, което да ѝ даде някакво указание поне за часа и мястото. Само мракът и сенките. И винаги въпросите.

— *Вие разбирате директивата.*

— Да.

— Вие разбирате, че работата може да стигне и отвъд Сафад, до останалите?

— Да... аз...

— Да, какво?

— Да, аз...

— Това е било непредвидено усложнение и ти си направила избор. Налага се да се правят някои жертви. Накрая ти си постъпила правилно. Но това е бил твоят избор, твоето решение. Налагало се е да ги убиеш, дори и това да е означавало нейната смърт.

— Не... да... аз...

— Имаше ли друга алтернатива?

— Имаше забавяне. Казаха ми да чакам. Можех да я спася, ако не се бях забавила.

— Ти си направила своя избор, приела си отговорността... накрая. Забавянето е било несъществуващо.

— Аз...

— *Забавянето беше несъществено.*

Тя се изправи при опита да прогони спомените от миналото. *Аз направих своя избор. Аз поех отговорността.* Внезапен прилив на гняв заклокочи под повърхността на привидното ѝ спокойствие. *Не мога да ти позволя да се върнеш!* Тя изпитваше необходимост да осъществи свой *собствен* контрол, своето *собствено* измъкване. Но образите от миналото доказваха прекалено много, като проникваха на повърхността с безмилостна упоритост. Неспособна да ги потисне, тя удари силно дланта си върху мазилката на стената; ожулената ѝ кожа ѝ помогна да се върне към действителността. Болката запулсира в ръката ѝ и запълзя нагоре към лакътя. За момент остана втрещена в разранената си длан, проследи някои от линиите ѝ до палеца, стисна юмрук, като този път вече болката я прониза остро и видя линията да изчезва сред гънките на кожата и пръстите ѝ. Едва тогава вътрешният глас започна да заглъхва.

С облекчението сенките се изнесоха от помещението, разумът ѝ се изостри, а пространството три на три метра изпълни съзнанието ѝ по странно ясен начин. Сара прогони всички мисли от съзнанието си освен тези за бягството си. Те скоро щяха се върнат за нея. Оперативният работник в нея пое контрол.

Тя огледа килията и погледът ѝ се спря върху вратата; ключалката беше заместена с циферблат с комбинация. Тайг бе хвърлил много труд по опазване на виното си, но сега трудът му се отплащаше. *Трябва с нещо да пробия пластмасата и да стигна до кабелите зад нея.* Очите ѝ светнаха при гледката на рафтовете върху стената в дъното; някоя летва със стърчащ гвоздей можеше да свърши работа. Тя се насочи към тях, мина под един вентилационен отвор на тавана и долови нечии приглушени гласове над главата си. Спря и се напрегна да разбере думите. Ясно различаващите се обвинителна и оправдаваща се интонация деляха мъжете на две групи, но това бе всичко, което успя да разбере. Поне бяха още на висок тон.

Разговорът внезапно прекъсна и миг по-късно водопад от светлини заля килията ѝ; малкото прозорче се обагри от въртящи се сини и червени отблясъци. Тя бързо се покатери на столчето и се опита да надзърне навън, само за да бъде заслепена от включените силни фарове от лявата и страна. Миг по-късно откъм коридора се разнесоха бързи стъпки, замрели за няколко секунди пред вратата на килията ѝ,

след което вратата рязко се отвори и един от придружителите на Джордж нахълта вътре с насочен пистолет.

— Тръгвате с мен. — Сара се вгледа в младото лице, преди да слезе бавно от стола. Младият мъж бързо ѝ подхвърли чифт обувки. — Обуйте ги.

Забавяне на наказанието. *Наркотиците* щяха да почакат. Много бавно тя седна и започна да се обува с нетърпеливо размахван пистолет над главата ѝ. В очите му имаше истинска тревога, а заглушителят на пистолета му беше още по-настойчив. Той я сграбчи за ръката над лакътя и я издърпа права. Като мълния пробяга мисълта дали да не го атакува, но инстинктът ѝ каза да изчака. *Изчакай и възможностите сами ще се появят.* Той я избута в коридора, където се изправи лице в лице с двете най-добри причини да си трае — там стояха още двама. мъже със солидна физика и с пистолети в ръцете, като по-дребният от двамата ѝ махна да продължава по коридора. Над главата ѝ звуците от забързани крака последваха четворката по пътя им; шумовете над главата ѝ бяха в рязък контраст с безмълвното им напредване сред подземие. Един пред нея, двама отзад. Отвеждаха я към дъното на къщата вместо към стълбището за кухнята. След минута тесният коридор изведе и четиримата пред голяма стоманена врата, но дори и дебелията стомана не можеше да заглуши издаваните от авторитетен глас команди от другата страна.

— Проверете отстрани и обградете целия район. Искам да се провери цялата околност.

Тримата мъже спряха. Ескортът ѝ я държеше здраво за ръката, докато през това време гледаше другите двама за инструкции. По-дребният мъж поклати глава, повдигна показалец пред устните си и повдигна пистолета си — не особено любезен намек към Сара да пази тишина. След около половин минута стъпките над главите им отшумяха в далечината, като този път се разнесе друг глас от радиото, закачено на колана на по-ниския мъж. „Чисто е.“ Мъжът отпусна пистолета си и се приближи до вратата. Той извади ключ от джоба си, отключи малка кутия на стената, набра комбинация от цифри и изчака резето да изщрака. Десет секунди по-късно бавно натискаше вратата, а спареният въздух от подземията бавно се разнасяше сред тихата нощ навън.

Дебели стени от двете страни закриваха първите десет фута на рампата в мрака, създавайки тунел, широк едва колкото да се разминат двама души странично. Останалите пет фута се издигаха в полумрака и излизаха точно от лявата страна на силните светлини, къпеци по-голямата част от затревената площ. Сара се размърда, но ръцете на мъжа я държаха като в клещи. Тя проследи как по-дребният мъж кимна на останалите да минат през вратата. Двамата мъже от двете ѝ страни пъгнаха пистолетите зад коланите си, преди да излязат на откритото пространство. В същия момент дребният мъж се шмугна покрай нея обратно към вратата и я дръпна след себе си, като я затвори. Резето бързо изтрака на мястото си.

Гласовете над главите им още веднъж ги накараха да замръзнат по местата си. В един почти съвършен синхрон всеки мъж сграбчи по едно от раменете ѝ и я притисна към стената, като едновременно с това се прилепиха плътно от двете ѝ страни. Мъжът от лявата ѝ страна извади нож и доближи острието му под брадичката ѝ. Триото мълчаливо се заслуша в приглушения разговор.

— Сигурен съм, че това е някаква грешка. — Беше Тайг, без дори и следа от напрежение в гласа си. — Както виждате, не се намирам в никаква опасност. Държа това осветление включено като предпазна мярка.

— Ние определяме дали областта е безопасна, сър. — Думите бяха авторитетно изречени и без съмнение принадлежаха на офицер от закона. — Цяла нощ ли оставяте осветлението включено?

— Да. Там отзад няма нищо...

— Нека *ние* да проверим това, сър. Както вече ви казах, обаждането дойде от Вашингтон, а хората от Бюрото едва ли ще си направят труда да ни изпратят известие за тоя що духа, ако нямат основателна причина.

— Оценявам вашата загриженост...

— Сигурен съм в това, сър. А *ние* бихме оценили и ако и оставите да си вършим работата. Другите хора вътре къщата...

— Както вече ви казах, приятели, които искат да останат, настрани от цялата тая неразбория.

— Не знам по какви причини, но Вашингтон мисли, че вие сте потенциалната мишена. Сред широкия свят има какви ли не откачалки, които считат шоуто ви...

— Телевизионното ми шоу? Да не се опитвате да ме убедите, че има някакви лунатици, които...

— Не се опитвам да ви убеждавам в каквото и да било, сър. Заповедите ми идват от...

— Вашингтон. Това вече го чух.

Агентът реши да смени подхода.

— Разбирам, че цялата работа ви изглежда като грешка, но мога да ви уверя, че ще спите далеч по-спокойно, ако ни позволите сами да се убедим в това заключение. Дори и да не открием нищо, бихме искали да оставим един или двама тук да ви пазят. Политика на Бюрото.

Тайг шумно издиша, преди да отговори.

— Много добре. Ще ви разведа из къщата, но съм сигурен, че ще се убедите...

Гласът му започна да заглъхва; двамата с агента се отдалечаваха. Сара беше все така притисната към стената. Отне ѝ не повече от секунда да проумее какво се бе случило.

Стайн. Гений. Нямаше кой друг да е освен Боб. Той бе разбрал по някакъв начин, че е влязла в капан. Какъв друг вариант в този случай освен да изпрати федерални агенти, които да предизвикат малък хаос в сценария? Хаос — винаги *най-добрият изход*. Това беше единственият ѝ шанс да се измъкне. *Тайг беше плътно ангажиран с шефа на групата агенти. Брилянтно.* Ето защо бяха прибрали пистолетите си. Затова я бяха притиснали до стената. Те бяха длъжни да създадат представата за празна от всякакви необичайни гости къща и което беше още по-важно, не можеха да направят каквото и да било, което да привлече вниманието на агентите. Докато мъжете от двете ѝ страни слушаха напрегнато разговора между двата отдалечаващи се гласове, Сара долови друг глас — вътрешен глас, който изобщо нямаше намерение да се съобразява с плановете на пазачите ѝ.

Тя заби лакътя си в гърлото на мъжа от дясната си страна, с което хватката му мигновено омекна до степен да измъкне ръката си от нея и да издере с ноктите си ръката на другия пазач. Тя заби нокти в китката му и изви острието на ножа настрани от шията си, като едновременно с това го изблъска в другата стена. В същото време ритна с камшичен удар назад, забивайки петата си в капачката на първия мъж, а токчето ѝ разби брадичката му при политането му напред. Тялото му рухна

безформено в основата на рампата. Вторият мъж, все още само зашеметен, сграбчи Сара за косите и я запрата върху стената, докато тя забиваше ноктите на двете си ръце в китката му. Използвайки момента на завъртането му, за да го придърпа след себе си, тя заби коляното си в гърдите му; тялото му се сгърчи на две. В този миг хватката му върху дръжката на ножа се разхлаби и тя мигновено го издърпа от пръстите му. С последен замах заби ножа в рамото му, избягвайки необяснимо лицето му; мъжът натеза в ръцете ѝ и се свлече в агония от прерязаните мускули и сухожилия. Не издаде никакъв звук, само устата му зяпна от учудване, когато тя пусна ножа и сдвоеният ѝ юмрук се стовари върху ключицата му, която изпраця силно, последвано от грохота на рухналото в основата на стълбището тяло.

Сара задъхано ловеше въздуха с широко отворена уста и с очи, примижали в усилието да надвие внезапното биене в главата си. *Ти искаше да го убиеш. Ти го искаше. И въпреки това не го направи. Защо?* Този път нямаше сълзи, нито съжаление — само облекчението от оцеляването.

Опряла гръб на стената, тя огледа ярко осветената площ между рампата и дърветата — единственият ѝ изход към свободата. Беше на не повече от десетина метра от нея и въпреки всичко все едно, че беше на десет хиляди километра. Районът около къщата гъмжеше от мъже, а други без съмнение бяха поставени по прозорците отгоре, за да предотвратят всякакъв подобен опит. Светлината трябваше да спре и то колкото може по-скоро. Тя се заоглежда над главата си и видя малка кутия с ключалка, циферблат и електронно устройство без съмнение. *Неправилен избор!* Гласът беше повече от настойчив. *Да даде накъсо кабелите? Мисли! Беше ли възможно Тайг да е толкова загрижен за виното си и в същото време да е толкова безгрижен към електрическата си инсталация?* Имаше само един логичен избор. Тя приклепна до тялото на мъжа, чийто гръден кош в момента наподобяваше хлътнал овал, и издърпа пистолета му, като обискира тялото — още един пълнител, портфейл, кредитни карти, дребни пари и шофьорска книжка. Тя ги напъха бързо по джобовете си и се промъкна до края на рампата, все още в сянката, като провери заглушителя и изстреля един след друг пет куршума в лампите върху високите стълбове на дванайсет метра над нея.

Реакцията беше незабавна. Морето от мрак отвъд платформата изригна във възбудени гласове и движение. Тя изскочи като пружина от укрытието си и се втурна през лъчите светлина, които все още струяха от прозорците на всекидневната, достатъчни, за да предизвикат ураган от пистолетни изстрели след нея от дясната ѝ страна, докато тя тичаше на зиг-заг към дърветата. Лъчи от фенерчета започнаха да прорязват мрака, като на няколко пъти ѝ помогнаха да види терена пред себе си. Точно преди да стигне спасителния край на залесената част, отзад я догони мощен сноп светлина, улавяйки я в хищното си сияние. Той успя да освети само главата и ръцете ѝ, миг преди тялото ѝ да рухне по спасителния наклон на някакъв кален склон.

Скоростта на спускането беше бясна. Гърбът и ръцете ѝ по някакъв начин налучкваха пътека сред хаотично щръкналите дървета и пънове; единственият ѝ ориентир беше естествената планинска гънка. Нямахме как да разбере броя на преследвачите си — ушите ѝ бяха отдавна заглъхнали от плющящите листа и клони, които я удряха немилостиво по главата. Бе протегнала ръце пред лицето си под формата на фуния, а кокалчета на пръстите ѝ вече бяха немилостиво раздрани и окървавени. С изравняването на наклона тя забави бяг, успокои краката си, а ръцете ѝ привично отмятаха невидимите клони пред нея. Отнякъде долиташе шум на вода, което я накара отново да ускори крачка. Отгоре отново започнаха да се стрелкат лъчи от фенерчета, гората сякаш бе оживяла и се мъчеше да я сграбчи с безбройните си клони и храсти; само все по-засилващият се шум от водата ѝ придаваше допълнителни сили.

Не можеше да каже колко минути бяха изминали, но коленете ѝ започваха да се подгъват. В един момент тя се подхлъзна и рухна в цял ръст върху пръстта. Само чудодейната поява на нов наклон спасиха главата ѝ от сигурен удар; този път дърветата вече почваха да се разреждат. Внезапно се появиха луната и звездите — признак за открито пространство. Дърветата продължаваха да оредяват, докато тя се промъкваше върху залитащите си крака, а очите ѝ се спряха върху онова, което така жадуваше да зърне — безкрайно и равно черно пространство на не повече от десетина метра от нея. Внезапно усети как почвата под краката ѝ изчезна, тялото ѝ падна напред и в следващия момент водата я обгърна отвред.

Всичко забави движението си, очите ѝ търсеха повърхността на водата, докато ръцете ѝ се бореха с течението. Мина почти минута, преди да стигне до повърхността. Пълната луна осветяваше района, тялото ѝ се въртеше във водата да изследва очертанията на двата бряга, които бяха на не повече от тридесетина метра един от друг, отдалечаващи я от осветения маяк на вилата на Тайг на около стотина метра. Нямаше и следа от преследвачите, която да наруши покоя на нощта; главата ѝ се подаваше над повърхността на водата, а очите ѝ гледаха към мястото под къщата, когато внезапно мракът беше пронизан от ярките лъчи на фенерчетата. Един или два лъча се плъзнаха по повърхността на водата. Сара бързо се гмурна и остана под водата колкото ѝ позволяваше поетия въздух. С потапянето светлините изчезнаха от взора ѝ, а и потокът вече правеше завой и течението я отнасяше. Краката ѝ, само допреди минута парещи от устремния ѝ бяг, сега започнаха да изтръпват под ледената прегръдка на водата. Тя огледа потока и успя да се приближи на четири-пет метра от далечния бряг, размахвайки ръце и крака, преди да изпълзи върху покрития с ръбести камъни скалист бряг. Отдъхна си малко и после се довлече до някакъв кален и тинест участък, рухна в него и жадно загълта въздуха. Водата се стичаше от дрехите и косите ѝ, а лекият нощен вятър охлаждаше тялото ѝ.

Три минути по-късно тя се добра до платото по-нагоре, където друга гора слагаше началото на нов склон. Започна да скубе листа от клоните и да ги трупва на купчина. Природна изолация. След като купчината израсна достатъчно голяма, тя смъкна ризата и панталоните си и започна да ги изцежда, сгусена сред листата. Две минути по-късно свали и бельото си, навлече изцедените дрехи и започна да пълни ризата и бельото си с листа. Примитивно, но резултатно.

Тя отново прекара през съзнанието си последните петнадесет минути, докато заравяше бельото си в купчината листа. По някакво чудо коланът, обувките и портфейлът бяха оцелели. Пистолетът обаче беше изчезнал, но поне беше привлякла вниманието на агентите, които скоро щяха да почнат да претърсват областта за... за какво? Мисълта я накара да спре за момент. *Мъж? Жена?* Въпросът изведнъж я осени. Колко ли бяха успели да видят? И до колко точни можеха да бъдат наблюденията им? Тя беше наясно, че подробностите щяха да зависят от Тайг и желанието му да защити Айзенрайх.

Което означаваше, че тя можеше да има шанс. Сграбчи куп листа в прегръдките си и ги отнесе до малка яма, сгушена сред туфа от гъста трева. Щеше да бъде в безопасност. Добро място за спане.

Гледката на Ню Йорк беше особено приятна, лъчи от светлина се пречупваха в ъгловатите сгради от стомана и стъкло, които се извисяваха сред ранния мартенски следобед. Ксандър се вгледа през илюминатора на самолета и видя града такъв, какъвто е — студен и далечен — не като убежище, а като отражение на самия него — мълчалив и нащрек, обзет от зловещо спокойствие, борещ се да маскира дисонансите под повърхността.

Но отсреща го гледаше нещо повече от част от него. Далеч повече. Това беше самият хаос, не като произволен сблъсък на време и обстоятелства, а като присъщо и в развитие напрежение, което поддържаше виталността на всяка сила, и което лежеше в сърцевината на реалната власт. *Хаосът като гориво на върховенството, върховенството като параметър на хаоса и двете безсмислени едно без друго.* В града, в неговата контролирана мания той виждаше взаимовръзката, която превръщаше едното в кръвоносна система на другото. В този момент, докато се взираше в сградите, Ксандър проумя една много основна истина, истина, която Айзенрайх така и не бе успял да улови. Властта жадува за хаоса като обект на собствения си контрол; хаосът търси властта като арбитър на собствените си ограничения. Едното не можеше да съществува без другото. Всяко оцеляваше чрез това напрежение. Всяко доминираше чрез това единение.

Ксандър продължи да се взира в далечината, все повече и повече осъзнаващ надигането на подобна сила у себе си, обособен самоконтрол, осъществим единствено чрез бушуващата в същността му буря. Мощ като отговор на това объркване. Вгълбен в тъмните очертания под самолета, той осъзна, че вече се бе приспособил към играта, а вътрешният му глас вече представляваше не толкова Ферик или Сара, а самия него. Бавно той започваше да култивира нужния инстинкт, да си създава реалност, която да проумее преживяното през последната седмица, вътрешна преграда, която едновременно го и плашеше, и даряваше с покой. Епизодът в метрото го бе убедил в това.

Той откриваше странна двойственост от потребности — една, която се стремеше да не дава излаз на бушуващите чувства, и друга, която искаше да пробуди вътрешната му енергия, за да може да отговори във всеки момент на всяко предизвикателство. Последните десет часа бяха като подарена глътка въздух от тази борба — дори и със смяната на самолетите и напрегнатите няколко часа, които бе прекарал на „Хийтроу“. Десет хиляди метра над хаоса той бе имал време да обмисли нещата, да прецени, но не по начините, на които се бе облягал в миналото. Теорията тук нямаше място. Айзенрайх му беше дал ясно да разбере това; последните два дни бяха променили напълно неговото възприятие.

И въпреки това тази друга реалност съществуваше, малките книжки в кожена подвързия, над които се бе насилнил да мисли по време на полета, насилен, защото се страхуваше да се върне в техния свят, да отвори защитните си стени, за да улови повторно тази простота. Още повече защото бе започнал да поставя под въпрос собствената си способност. Загледан в книгите, докато прелистваше страниците им, той вече не гледаше на тях като на реликви, на които да се възхищава и които да обсъжда. Всяка една от тях си имаше своето значение и предназначение извън теорията. Разбира се, той се опитваше да убеди себе си, че това му е известно, далеч преди да се озове в този водовъртеж на хаоса, че бе прекарвал в плен на въздействието, което можеха да оказват подобни книги, но оставаха реалните въпроси. Беше ли успял поне веднъж да надзърне *отвъд* теорията? Не. Той бе поел по лесния път, бе ги отхвърлил като абсурд, като лудост и по този начин бе игнорирал и посланията, които се съдържаха в тях. Дори и допреди няколко дни, докато бе прелиствал текстовете, не си бе позволил да повярва в реалното им приложение. *Това са книги! Те не предлагат нищо повече, освен тръпката на откривателството. Нищо повече!* По някакъв начин той допусна истината за *първия опит* на Айзенрайх да се изплъзне от ума му. Той си бе позволил да прочете теорията като нищо повече от гориво за академична препирня. И сега, докато гледаше в празното небе, вече бе поумнял. Беше се докоснал до тяхната власт от първа ръка.

И тази власт беше точно толкова ясна, колкото и описанието ѝ в предписанията във втория том. Ксандър разлисти още веднъж книжката, вече наясно с методите ѝ, с бруталността ѝ не върху

страниците пред очите му, а в един малък дом във Волфенбютел, в един влак от Залтцитер. *Как да се предизвика хаос, какво да се изгради от него, как да се култивира омраза* — трите централни глави, трите най-изобличаващи твърдения от визията на Айзенрайх. Сега, когато препрочиташе отново думите, Ксандър вече знаеше какво смятат да отприщят хората, отдадени на тази визия; Вашингтон, пазарът на зърно — те бяха само предвестници на онова, което предстоеше да изригне. Първоначално щяха да са малки пробиви — Дори и може би не толкова съществени заплахи, — но събития, достатъчно сериозни, за да повдигнат въпроси за сигурността в *простите умове на хората*. След това те щяха да култивират това съмнение в паника, да обрисуват дребните епизоди като симптоми на далеч по-огромен проблем, такъв, който да изисква прилагането на драстични мерки. Този проблем — същият, който Айзенрайх с такова спокойствие бе формулирал още преди няколко столетия — не беше нищо повече от *нравствено разложение*. Проста, но точна формулировка. Какъв по-добър начин за манипулиране на обществото от заиграването с неговото развихрено негодувание. Имаше ли по-добър начин да се разбунят хората от възбуждането на чувството им за собствена правота? А Ксандър беше наясно, че това щеше да е в изобилие. Групите по интереси, коалициите, мнозинствата — те всички само чакаха да лъсне истината за социалната, политическата и икономическата корупция. Тайг имаше грижата за това. Всяка нощ през последните две години. Десет милиона домакинства, които губеха все повече и повече спокойствие. Отговорът — разрушете всичко до основи и започнете отначало, но този път го направете *правилно*. Ето защо Айзенрайх бе описал хаоса като „*добре дошлото освобождаване от една генерална несправедливост*.“ Хаосът като спасение. Хаосът като морален пречиствател. А отгук оставаше само една къса стъпка до контрола за онези, които жадуваха за него. За да го поддържат, те просто трябваше да създадат един парий в рамките на държавата, да култивират фанатизъм, сляпа привързаност и по този начин да отвличат вниманието на тълпата. Това беше дарбата на Айзенрайх. Стар трик, помисли си Ксандър, но винаги върши работа. Сега щеше отново да я свърши.

Ксандър се отпусна на седалката и затвори очи, докато самолетът се отдалечаваше от острова, с образа на дребния монах, връзан в

съзнанието му. *Дали наистина Айзенрайх се бе стремил тъкмо към това? Дали това беше неговата истинска визия? Дали такава е била волята Божия?* Ксандър беше наясно, че тук имаше нещо далеч по-голямо от простата бруталност, която Тайг и кохортите му планираха да отприщят. Далеч повече от тиранията на алчността и властта, винаги алчни да отнемат на обществото най-основните му свободи и превръщането на поколение след поколение в бездушни автомати. Да, теорията изкушаваше с обещанието за невъобразима до този момент с мащабите си власт, но тя също така обещаваще и свят на порядък и контрол. И *това* я правеше толкова изкусителна. Не дарът ѝ, обещаващ надмошцие. Не обуздаването на хаоса. Именно мечтата за неизменност чрез добродетел я отделяше ярко от останалите подобни теории. Мечта, изпълнена с немислимо насилие извън хартията, върху която беше записана, и въпреки това изкусителна в своята реторика.

Резкият тласък от съприкосновението на колелата на самолета с бетона на летище „Кенеди“ бързо го върна към настоящето. Ксандър отвори очи. Вгледа се в ръкописа и после го пхна в куфарчето. Моментът на възхищението пред стройната мисловна конструкция бе отминал. Играта продължаваше.

Пет минути по-късно го обзе странно усещане с пристъпването му в прохода. Това можеше и да е същият терминал, през който бе минал при качването си на самолета преди шест дни, но онзи Джаспърс си бе отишъл завинаги. На негово място се бе появил съвсем различен Джаспърс. Той бе оставил част от стария Джаспърс зад себе си, за да разгадае реалността от лудостта на Айзенрайх. Ганц се бе оказал прав с прозрението си за нейната окончателност, но той бе видял само едната ѝ страна, само една част от това жертвоприношение. Ксандър, от друга страна, бе стигнал до прозрението за различен вид смърт, смърт, която идваше на етапи, която дереше душата дотогава, докато от нея останеше единствено черупката ѝ. Беше го виждал у Сара. Във Ферик. А сега и в себе си. Някъде на някакъв етап той се бе разделил с наивитета си, с елементарния ентузиазъм, който бе предопределял всеки негов избор, чувството му за предназначение, и винаги го бе пришпорвал напред, само за да му бъде отнеман безмилостно късче по късче — Флоренция, Лондон, Волфенбютел — опустошителна спирала от недоверие през паниката до ужаса. Смърт в собствените му ръце. Смъртта като неговата реалност. Всичко, което

оставаше, беше волята за оцеляване, воля, която той се бе научил да упражнява с относителна лекота в утробата на франкфуртското летище.

Това беше същата онази воля, същата онази интуиция, която го караше да се концентрира върху простата заповед, която Сара — толкова близо вече до него — му бе оставила: *Темпстън, Ню Йорк. Мотел „Спящата хралупа“*.

— Игра? И стопаджийството не нарушава правилата й? — Младежът, който караше пикапа, нямаше повече от двайсет и една или двайсет и две години. Мускулестият торс, зацапаните с машинно масло и грес ръце и мръсният комбинезон с името Джеф върху нагръдния джоб бяха в хармония с надписа, който Сара бе видяла върху вратата на пасажера: АВТОСЕРВИЗ НА МИК — РЕМОНТИРАМЕ И ЧУЖДЕСТРАННИ КОЛИ.

— Няма правила — отвърна тя. Това поне отговаряше на истината. *Придържай се максимално към нея.* — Работата е там, че който пръв се добере до Тихуана, той печели облога.

— Заложили сте и *пари*?

— Достатъчно, за да поддържа интереса висок.

— Това наистина е страхотно. Ама наистина страхотно. — Той поклати глава, докато се усмихваше. — И казвате, че са ви блъснали в Клагхорн Гордж снощи, само за да ви забавят? Невероятно! Направо са извадили късмет, че не сте се удавили или пострадали.

— Е, имаме си все пак едно правило — не правим нищо, което да застраши живота на друг участник. И без самолети. Изобщо няма да е интересно, ако човек вземе и се метне на първия самолет в южна посока. — Ако някой после го разпитваше, той нямаше да има какво толкова да му разкаже. — Бях със спасителна жилетка, когато ме бутнаха във водата. Те са предполагали, че аз ще се стресна и ще се откажа от по-нататъшно участие, щом глътна малко вода.

— Невероятно! Наистина ви казвам, невероятно! — Той удари волана с отворена длан. — По дяволите, какво не бих дал да ви откарам направо дотам, само за да зърна физиономиите на онези момчета! — Той отново заклати енергично глава. — Листа! Никога не

би ми хрумнало. Аз на ваше място сигурно щях вече да съм станал на шушулка от студа.

— Може би, а може би не. — Сара си спомни за часа сън, който бе успяла да открадне. — Това одеяло е истински рай.

— Да, на Мик е. Той понякога спи в камиона. — Джеф повдигна рамене. — Не ме питайте защо. Сигурно е заради бившата му съпруга. Или приятелката му. Той не обича много да говори за това, пък и... Но както и да е, снощи сте извадили голям късмет. По това време на годината температурата не се качва над петдесет и пет по Фаренхайт. Снощи трябва да е била около шестдесет. Може би шестдесет и два.

— Не ми беше толкова топло...

— Да, сигурно е така. — Той се изсмя. — Освен това имате късмет, че имах работа в Престертън, иначе щеше да ви се наложи да биете още поне един час път най-малко.

Младият механик излезе от кривия участък, забави ход и зави в една отсечка, в дъното на която се вееше емблемата на гаража, закачена за верига, опната между два ръждясали пръта. Няколко коли бяха паркирани върху тревистия участък, който отделяше гаража на Мик от главния път. Странното сбирище на скъпи вносни германски и японски коли сякаш не бяха на мястото си сред овехтелите сгради в дъното. Вътре в гаража повдигнато върху хидравличен крик порше си получаваше порцията от грижи от сръчните ръце на човек в не помалко омазан комбинезон.

— Това е Мик. Двамата с него вършим цялата работа. — Той спря камиона, скочи от кабината и извика на партньора си: — Хей, оказа се скъсан ремък на вентилатора. Работа за две секунди. Оня приятел дори и не знаеше какво е станало. Казах му следващия път да погледне сам под капака на двигателя, ако не иска пак да се бръкне дълбоко. — Мик кимна изпод колата и едва сега забеляза Сара, която слизаше от камиона. — Това момиче иска да знае дали може да наеме кола при нас. — И Джеф се насочи към малкия офис.

— Под наем ли? — Мик се измъкна от гаража, като изтриваше ръцете си в конци. — Не даваме под наем. Знаеш го.

— Да, знам, но виж какво ще ти кажа — извика Джеф през вратата, докато вкарваше сметката за ремонта на ремъка в касовия апарат. — Тя се хванала на някакъв бас кой ще стигне пръв до Мексико

и снощи се поокъпала в Клагхорн след помощта на двама от нейните хора от баса. Голям майтап, а, какво ще кажеш?

— Аха. — Майк прекоси покритата с чакъл алея; яката бе протъркала ивица по врата му. Не отделяше погледа си от Сара. — Мексико, значи. Какво толкова има в това Мексико?

— Тихуана — отвърна Сара.

— Да... е, аз не давам под наем и не продавам коли. Само ги ремонтирам. Но мога да накарам Джеф да ви хвърли до Глендън. Това е само на двайсет минути път оттук. Оттам вече можете да хванете автобус или влак до Сан Франсиско. Около час и половина, предполагам. Там вече е пълно с коли под наем.

— Благодаря — отвърна Сара.

Мик влезе в офиса. Момент по-късно тя долови приглушена размяна на възбудени реплики. След малко Мик излезе от офиса. Беше забил поглед в земята и пъхнал ръка дълбоко в задния си джоб. Сара очакваше Джеф да излезе след него, но офисът оставаше странно спокоен. Тя усети, че в походката на Мик имаше нещо странно — стойката му беше прекалено неестествена, прекалено нехайна. *Той не ме поглежда.* Нещо не беше наред, имаше нещо, което Мик се опитваше да скрие — причината, поради която избягваше погледа ѝ.

Всички инстинкти ѝ закрещяха да бяга. Тя пристъпи назад към камиона, отвори полека вратата и подхвърли одеялото вътре, като безшумно се плъзна зад волана. Посегна без излишно суетене към ключовете, които висяха от стартера, без да отделя поглед от дългунестия механик. Изчака го да влезе в гаража, запали двигателя и превключи на задна скорост.

Зад камиона внезапно изникна черен седан, който със скърцане закова спирачки. Блокира изхода ѝ и я накара да натисне спирачките. Цялото ѝ тяло излетя напред, а главата ѝ се заби в рамото от удара. Леко зашеметена, тя зачака; автомобилът зад нея работеше на празен ход, опушените му непроницаеми стъкла трепереха от вибрациите. Сара очакваше нападателите да изскочат с пистолети в ръце, но никой не се появи. Вратите оставаха странно неми и плътно затворени. Разнасяше се единствено звукът от двигателя. Измина почти минута, преди зад гърба ѝ да се чуе шум от стъпки. Бавни и преднамерени, те идваха от офиса. Тя полека се извърна.

— Здравей, Сара.

Гласът буквално я прониза като с кинжал през черепа.

[1] Свободни ли са тези места? — Б.ред. ↑

[2] Скъпи господине, пристигнахме на летището (нем.). — Б.ред

↑

[3] Ти не си убийца... (нем.). — Б.ред. ↑

Един мъж трябва да застане зад тримата, за да ги ръководи със деликатни предложения и мъдри съвети.

„За
Върховенството“, Глава VI

Очите ѝ останаха като приковани върху продълговатото ъгловато лице на не повече от три метра от нея, с гъсти сиви вежди, надвиснали над чифт хлътнали очи. Лицето беше безизразно, като се изключеше лекото присвиване около орбитите, от което бледозелените очи сякаш хлътваха още по-надълбоко. Бяха изминали седем години от последната им среща, седем години, откакто бе гледала тези студени очи.

— Ти направи своя избор, пое отговорността накрая. Забавянето беше несъществено.

— Аз...

— *Забавянето беше несъществено.*

Причард.

— Ще се поразходим ли? — попита той.

В първия момент тя остана безмълвна, сетне отвори вратата, движение, което предизвика мълниеносна реакция в автомобила зад камиона. Почти едновременно от него изскочиха трима мъже, всеки в тъмен костюм и тънка черна вратовръзка, за да бъдат спрени като заковани на място с небрежното поклащане на главата на Причард. Директорът на Комитета бе дал ясно да се разбере, че ще се справи сам. Но дори и така, долавяше колебанието върху лицето му, докато слизаше от камиона. Тя тръгна по посипаната с чакъл алея, без да го изчаква; след пет секунди Причард беше до нея. Само хрущенето на чакъла под подметките им нарушаваше тишината.

— Изглеждаш добре — каза тя. — Доста по-добре от последния път, когато те видях.

— Да.

— И отново всичко би могло да е далеч по-добро от това.

— Е, поне този път си се отървала без всякакви угризения на съвестта.

— Последния път нямаше такива. — Изражението на Причард остана непроменено.

— Новото при теб е ескортът ти. Не е присъщо на стила ти.

— Повече е досадно, отколкото полезно, но е най-добрият избор, като имаме предвид контакта.

— Контактът? Кой контакт?

— Ти. Казали са им, че аз съм посредник на Съвета за национална сигурност, който изнася информация от Никарагуа. А ти си обрисувана като неохотна връзка. Мислят, че си доста опасна. Дори може да си заплаха за собствената ми сигурност.

— Тази част от описанието ми поне отговоря на истината.

— Да, сигурен съм в това — отвърна той.

— И те няма да вдигнат шум?

— Не и ако и ти не вдигнеш. — Това беше по-скоро препоръка, отколкото отговор. Той пхна ръце в джобовете на палтото си. — Трябва да се прибереш.

— Мислех си, че вече сме приключили с тази тема.

— Нещата се променят. Трябва да дойдеш с мен.

Сара пропусна поканата му покрай ушите си.

— Чрез Стайн ли ме проследи?

— Той беше доста тромав. Онази игра при Тайг беше скалъпена в последната минута. Не че Боб имаше кой знае какъв избор, но той ни даде координатите на мястото. Ние просто трябваше да изчакаме да се появиш. Не беше съвсем като игла в купа сено.

— Скъсаният ремък в Престертън?

— Човек работи с онзи материал, който му е под ръка.

— Камион На автомонтър на самотен междуселски път — кимна тя на себе си.

— Достатъчно невинен външен вид, избор, не по-лош от който да било друг. И омазаната ви с грес маймуна... Е, той изигра блестящо ролята си. Ти трябваше да излезеш някъде по течението. Не бяхме наясно само докъде можеш да се добереш.

— Защо не дойде да ме прибереш?

Причард си позволи слаба усмивка.

— Едва ли щеше да скочиш с ентузиазъм в някоя правителствена кола и с мен на задната седалка. Трябваше да сведем до минимум възможностите ти за избор. Господин Мик се оказа най-добрият вариант.

— Това е малкото му име — поправи го Сара.

— Сигурен съм, че е така.

Алеята започна да завива към гърба на гаража. Внезапен силен повей на вятъра ги блъсна в гърдите. Причард придърпа палтото си поплътно около тялото си.

— Значи сега просто трябва да се кача в колата с теб и тримата ти приятели без борба, без каквито и да било въпроси?

— Предполагам, че да.

— Защото вариантите ми са *крайно* ограничени. Неколцина свидетели. Обичайната история, която обяснява всичко, което те трябва да знаят за мен.

— Нещо такова. Да.

— В цялата работа остава единственото слабо място — *ти*. Защо му е на Причард да излиза на светло? Защо просто не си изпрати момчетата? Резултатът ще си бъде все същият. Или има промени в политиката на Комитета, за които не съм в течение?

— Политиката — отвърна той, докато измъкваше кърпа от джоба си, за да издуха носа си — си е все същата, както си беше. Ако трябва да бъда груб, ще кажа, че някои от каналите просто не са толкова сигурни, както би ни се искало да бъдат.

— Което означава?

Причард не отговори; беше се загледал в далечината.

— Странно — каза Сара. — Стайн и той произнесе същите думи. Което никак, ама никак не ме кара да се доверя на когото и да било от вас.

Той отново се усмихна.

— Това не беше ли част от репертоара ти?

— Все още не си ми отговорил на въпроса. Защо ти?

— Защото трябваше да разбера какво знаеш.

— И ти не можа да го измъкнеш от Боб? — Те стигнаха до края на алеята. Пред тях се откри широко пространство. Сара спря. — Направо не мога да повярвам.

— За нещастие, нашият приятел Стайн изчезна. — Причард продължи да крачи напред, изоставяйки Сара зад себе си. — Никога не съм си и мислил, че той разполага с отговорите на интересуващите ме въпроси.

— И как така? По собствено желание?

Причард спря с очи, втренчени в малка птица, кацнала върху клонка, все така обърнал ѝ гръб.

— Не е изненадващо, че всички съществени папки са изчезнали с него.

— Съжалявам да го чуя.

— Да, така и предполагам, че ще съжаляваш. — Той отново извади кърпичката си, без да откъсва поглед от птичката. — А междувременно нещата около нашия доктор Джаспърс започват доста да загрубават.

— Наистина ли? — запита безучастно Сара.

— Има информация, че е замесен в смъртта на един търговец на книги в Германия.

— Това е пълен абсурд.

— Възможно е.

— И по какъв начин е замесен?

— Това е информация от статии във вестниците, полицейски доклади. От този сорт. — Той започна грижливо да сгъва кърпичката си и се обърна към нея. — Всичко това се е случило преди шестнадесет часа в едно градче на име Волфенбютел. — Той вдигна поглед към нея. — Предполагам, че едва ли имаш представа какво може да е търсил доктор Джаспърс там.

— Очевидно да убие търговеца...

— Да, сигурен съм в това. — Той внимателно пхна кърпичката в джоба си. — Може да ти е интересно да научиш, че Джаспърс не е работил сам, факт, който предизвиква няколко много интересни въпроса, които водят към теб.

— А, това е вече истинска изненада. — Сара се усмихна. — Но не искаше ли това през цялото време? Да ме изпратиш на задача, да отскубна няколко пера и после да видиш какво ще се получи? А ако в процеса се наложи да премахна няколко души, е тогава имаш на разположение съвършеното оръдие. Натискаш точните бутони, прегазваш няколко невинни човешки живота, а пък малката кукличка

ще поеме цялата отговорност. И веднага се връща, защото, виждаш ли, тя няма да може да живее в покой със себе си, ако допусне отново същите грешки.

— Един учен човек би видял в това последния й шанс да облекчи съвестта си.

— Ти, мръсно копеле.

— Възможно е и да съм, но всичко това е заради добрата кауза, Сара. Тоя занаят си е мръсен още от самото начало.

— Наистина ли? — Сара се овладя. — Проблемът е, че от моя гледна точка нещата съвсем не изглеждат така, сякаш е станало по начина, за който си се надявал да се получат. В противен случай едва ли бих имала удоволствието да се наслаждавам на компанията ти в такова чудесно утро.

— Трябва да разбере какво знаеш. Нещата могат да вземат много лош... *обрат*.

— За кого? За *мен* ли? — Сара напъха ръцете си дълбоко в джобовете. — Тъкмо този много лош обрат по твоите думи може да се окаже съществена стъпка напред. — Вятърът отново напомни за себе си, пронизвайки плещите й.

— Може да настинеш тежко след изминалата нощ — каза той. — Трябва да се връщаме. — И той се завъртя и тръгна към алеята.

— Грижата ти е страшно затрогваща — отвърна тя.

— Не, боя се, че не е.

Обратният път извървяха в мълчание, докато излязоха пред мъжете до служебната кола. Причард огледа и тримата и кимна веднъж — сигнал да запалят двигателя.

— Аз те изпратих на задача и тази задача беше изпълнена. Нямам намерение да позволявам фиаското след Аман да се повтори. Просто съм тук, за да съм сигурен, че проблемът е избегнат.

Сара понечи да отговори, но спря с очи, вперени в Причард.

— Пък аз си помислих, че си дошъл, защото някои канали са станали много несигурни?

— Пък аз си мислех, че ти ще бъдеш повече от щастлива да се отървеш от всичко това.

— От всичко *кое*, Артър?

— Нали затова си приказваме така сладко-сладко? — Причард й намигна и добави: — Ти направи всичко, което се очаква от теб. Време

е вече да се отдръпнеш.

— Толкова лесно? — Сара поклати глава. — Те знаят коя съм, откъде идвам и какво знам за тях. Едва ли е толкова лесно да ме оставят на мира.

— Може и да се изненадаш, но е така.

— И какво означава това?

Той отново направи пауза.

— Наистина ли искаш да ти отговоря на въпроса? — Думите сякаш се забиха като игли в съзнанието ѝ. — В момента не разполагаш с кой знае какъв избор. Най-добре е да проявиш разум.

— На Джаспърс са му устроили капан и това ти е добре известно.

— Да, предполагам, че си права. Но той в момента или е мъртъв, или го издирват за убийство. Това е част от жертвоприношенията, които се налага да правим.

Той се обърна и се насочи към колата, без да очаква отговор.

Сара го проследи с поглед. Доверието му към нея си беше чиста проба лъжа. Последва второ кимване с глава и двама от мъжете тръгнаха към нея. Тя имаше на разположение не повече от минута да обмисли ситуацията и да разшифрова колебанието, което бе прочела в очите му. *Най-добре е да проявиш разум.* Той не бе произнесъл почти нищо съществено, нищо повече от фрази уловки в играта на котка и мишка, но въпреки всичко бе успяла да го долови, да разкрие несъстоятелността на тезата му. *Наистина ли искаш да ти отговоря на този въпрос?* Това, към което се стремеше *той*, беше да елиминира, без значение как — дали чрез скалъпена конспирация в Комитета, или чрез страха от повторението от Аман. Колко ли други варианти бе отхвърлил, преди да вземе решението да се яви сам на срещата? Какво ли беше онова, което той мислеше, че ѝ беше известно? Несъстоятелност и колебание.

Рев на двигател проряза утринния въздух — увертюра към гледката, която изникна иззад гаража. Четири гуми с височина метър и петдесет запръскаха чакъл в почти всички посоки, с мост, задвижващи оси и ауспуси напълно открити под малката кабинка метър и двайсет на метър и двайсет. На вратите с големи букви беше изписано БЕЛЯ, стилизираното Б се надигаше като вълна в метално червено и синьо. От волана я гледаше захилената физиономия на Джеф, чиято уста

крещеше нечута покана сред бесния грохот на двигателя. Хората на Причард се затичаха, а ръцете им посягаха към вътрешните джобове. Водена от чист инстинкт, Сара се затича към страната на пасажера, дръпна вратата и скочи в тапицираната с червена изкуствена кожа седалка. Машината се разтърси, Джеф превключи на по-горна предавка и чакълът под гумите захвърча като ураган назад. Сара протегна ръка към вратата, за да я дръпне. Беше ѝ нужна цялата сила, за да притегли тежката стоманена врата. Миг по-късно, вече в безопасност в препускащата с бясна скорост машина, тя се вгледа в момчето, което я бе спасило.

— Видяхте ли им физиономиите? — Усмивката му се разтегли чак до ушите. — Искам да кажа, видяхте ли лицата им? Особено на оня старец. Страхотен майтап!

— Страхотен майтап — повтори тя, извърната назад. Мъжете скачаха в тъмния седан и затръшваха вратите му. Дребните очертания на колата им на стотина ярда отзад се смаляваха с всяка измината секунда. Каквото и да имаше под капака на двигателя, едва ли служебната кола можеше да му съперничи. Сара се обърна напред и се загледа в гигантските гуми, които буквално изяждаха чакъла, без да разлюляват кой знае колко машината при този толкова накъсан път.

— Ти си пълен с изненади — каза тя.

— Да, оня старец беше прекалено хитър, ама нали знаеш, хитрата сврака с двата крака. *Държавна работа*, дрън-дрън. Сякаш нямаше да разбере какво му е в ума. Той е един от ония, дето си се хванала на бас с тях, нали?

— Точно така... Той е един от онези — кимна Сара.

— Така си и знаех! — Той въодушевено тупна кормилото с двете си длани. — Мик пък се държа толкова официално с него. *Господи*, тоя старец направо се вмъкна под кожата му! Да беше видяла лицето на Мик — сериозно, та чак страшно, сякаш не мога да разбере какво става. Трябваше да го чуеш какво ми каза — да съм бил седнел в задната стая и да си кротувам, докато си отидат. Да, искаше да запази удоволствието само за себе си.

— Радвам се, че ти...

Внезапен десен завой секна думите ѝ. Ръката ѝ мигновено посегна към таблото, за да запази равновесие. Колата бе напуснала главния път и в момента се спускаше по нещо, което можеше да се

опише като пътека, бодливи храсти и разхвърляни навред пънове. Напредваха без особени проблеми, макар че друсането се бе увеличило значително. Джеф се обърна към Сара:

— Така ще съкратим около дванайсет мили. Оня малък седан няма да може да се промъкне оттук. Не могат по никакъв начин да ни настигнат. Съжалявам за друсането.

Сара нагласи обезопасителния колан на седалката и задържа ръката си върху таблото. Каквото и да бе вдъхновило младия ѝ приятел за този подвиг, тя нямаше намерение да охлажда ентусиазма му или да подлага на съмнение методите му.

— Не, не. Всичко е наред.

Четири минути по-късно излязоха на павиран път. Джеф пришпори двигателя до почти осемдесет мили в час.

— А сега накъде? — попита той. — Тихуана?

Сара се отпусна назад. *Какво ще кажеш за Ню Йорк? Някога ръкувал ли си се със сенатор?*

— Толкова е хубаво да се движим. Нека да видим, докъде ще стигнем.

Джеф се усмихна и вдигна скоростта до деветдесет мили в час.

Вотапек се дръпна от бара, сграбчил четвъртата чаша водка и тоник в ръка, а ефектът от алкохола вече бе избил като червени петна по бузите му. Свободната му ръка си играеше с меката част на ухото си, докато се връщаше на мястото си до пианото. Седжуик срещаше определена трудност с един пасаж от етюд на Шопен — бе зациклил в безкрайно повторение.

— „До“ се получава *естествено* само с лявата ръка избъбри Вотапек, докато пръстите му гневно се мъчеха да отскубнат няколко непослушни косъмчета, стърчащи от ухото му. — Естествено. Защо не искаш да го разбереш?

— Ти си имаш своето убежище, Антоне — отвърна му Седжуик, неспособен да се откъсне от пианото. — Аз си имам своите. Това трябва да ти е последното.

— Ще ти бъда благодарен, ако престанеш да ми *нареждаш* какво да правя. — Вотапек на един дъх изгълта съдържането на чашата и помести чашата върху страничната масичка от дясната си страна.

После се отпусна на стола, скръсти ръце и притвори очи. — Знаеш, че не е редно — произнесе той и се залюля на стола си. — Просто не мога да му позволя да го направи. Просто не мога.

— Тя ни компрометира — отвърна Седжуик, като най-накрая успя да премине към следващия пасаж. — А, ето. Ти се оказа прав, „до“ е естествено.

— Чу ли ме какво казах?

— Да. Не можеш да му позволиш да го направи. Не — мисля, че имаш голям избор. Тя е прекалено опасна в комбинация с онази жена Трент, която още не е заловена. Дори и на този етап. — Той засвири още по-настойчиво, обзет от силното желание да завърши партитурата. — Но още съм озадачен как ли е успяла да я открие...

— Как можа да го кажеш? Тя е дете. Все още не се е възстановила. Ти знаеш, че няма представа за действителността оттогава. Как би могла да се ориентира още повече сега? Всичко е заради онази Трент. Тя си има някакъв начин...

— И двамата знаем с какви начини разполага тя. — Седжуик пак бе изпаднал в предишното състояние, раздразнението го бе принудило да спре, но не откъсваше поглед от клавишите. — И двамата с теб излязохме големи глупаци. — Нищо от изпълнението, което изискваше голяма вещина, нямаше в думите му; той пусна капака на пианото и вдигна очи. — Не че това има някакво значение, Антоне. Боя се, че Алисън не знае в какво да вярва сега. На кого да вярва. Стабилна или не, тя има информация, която може да се окаже много опасна. Госпожица Трент я превърна в пречка.

— Разбирам — каза Вотапек. — Преди тридесет години съсипахме живота ѝ, а сега просто ще ѝ го отнемем. Просто хей така. — Думите бяха произнесени от сломен мъж. — За това ли жадувахме през всички тия години?

— Жадувахме само да построим нещо, което има реален смисъл, което...

— О, стига, Лари! — Вотапек се изправи. — Тя е *част* от нас, причината, поради която започнахме всичко това най-вече. А сега...

— Причината, поради която ти си започнал всичко това.

— Тайг се бе появил на площадката на стълбището, което водеше към всекидневната. — Тя загуби нашето доверие.

— Казвам ви, че тя не *знаеше*...

— Това е несъществуващо — продължи Тайг. — Този проблем трябваше да бъде разрешен много отдавна.

— Разрешен! — Вотапек диво заклати глава. — Така ли говорим за хората си, за децата, които жертват...

— „Сантименталността е проява на слабост“ — цитира Тайг. — Колко пъти съм те чувал да го казваш? Е, дошло е времето да разбереш реалността на думите си, Антоне, а не да ги имаш само като някаква абстрактна теория, която да обслужва нечий педагогически похват в класната стая.

— Чудесно — отвърна Вотапек. — Знам *също*, че никой няма да й повярва и на нито една дума.

— *Никой* няма да има тази възможност — отвърна Тайг. — Лари, опитай се да обясниш това на нашия разяждан от угризения на съвестта приятел.

Седжуик междувременно се бе придвижил до бара с чаша сода в ръка.

— Знаеш, че е прав, Антоне — изрече той с примирителен тон. — Докато демонстрираше отдаване на каузата ни, тя представляваше отговорност, с която можехме да живеем. Бихме могли да разберем чувствата ти...

— Благодаря ви! — излая Вотапек, рязко се изправи и отиде до прозореца. — Благодаря ви много и на двамата за вашето снизхождение!

— Антоне — продължи Седжуик, — тя знае, кой е бил там. Знае за Пемброук, знае за децата, които успяхме да спасим от Темпстън. Тя видя всичко това и може да им даде информация за много неща, за които те даже и хабер си нямат. Макар и да не знаеше как се развиват нещата на новия етап, тя ни напомня, че нещата могат да приемат съвсем погрешен обрат. А сега тя е объркана. И вече не е сама. Ако по някаква причина госпожица Трент реши да я убеди да сподели информацията си със съответните институции, прекалено много връзки ще излязат наяве, без значение на източника им. Искаш ли да я прекараш през всичкия този ужас? Не можем да си го позволим, Антоне, и ти го знаеш много добре. Трент, Алисън...

— И сега нашият приятел от Вашингтон. — Един уморен глас, мълчал до този момент, прекъсна Седжуик. Сгушеният в ъгъла старец се размърда в креслото си; напрежението от последната седмица бе

изписало дълбоки бръчки върху лицето му. Той поклати глава повече на себе си, отколкото на другите. — Страхувам се, че не можем да направим нищо друго. Той не ни оставя никакъв избор. — Старецът се изкашля. — Какво *его*. — Интонацията беше изпълнена единствено с разочарование. — Никога не е доволен да играе ролята си. *Винаги* иска повече, винаги е готов да преразглежда решенията. И сега тази глупост. Няма ли някога да разбере? — Старецът не очакваше отговор на въпроса си. — Нека бъде така. Намерих друг човек, с когото да го заменим. Трябва да действате бързо с него. Сега той може да бъде много опасен. Той ще е готов на всичко, само и само да запази живота си.

— Вземаме мерки по въпроса — отвърна Седжуик, който се обърна към Вотапек. — Знаете, че същото се отнася и за Алисън.

— Това е абсолютно невярно. *Той* знаеше какво прави — обади се Вотапек. — Той *отлично* знаеше какво прави.

— Да, но основната причина е същата. Разкриването и на най-малката връзка между нас ще съсипе целия ни план. — Седжуик направи пауза. — Не всички от нас имат търпението да изчакат още тридесет години до следващия ни шанс да опитаме отново.

— Предполагам, искаш да кажеш, че Темпстън бе изцяло *моя* грешка...

— Не искам да кажа нищо. Всичко, което искам да кажа, е, че този път не можем да поемаме никакви рискове. Оставим ли я там, като едното нищо бихме могли да пожертваме делото, от осъществяването на което ни дели само една крачка. Без значение дали съзнателно, или не, но Алисън би могла да си направи нужните умозаклучения. Би ли предпочел нея пред нашето бъдеще?

Вотапек остана до прозореца, без да се обърне към останалите мъже в стаята.

— А вие бихте ли ми позволили да направя своя избор?

Бяха се върнали назад поне двадесетина мили, като се промъкваха по пътища, за които Джеф твърдеше, че били прекалено потайни дори и за местната полиция. Сара му каза, че нейните „приятели“ без съмнение ще опитат същия номер, който бе пробвала в Глендън, и успя да го убеди да потеглят на север, далеч от града, така

че да избегне поредния сблъсък. Отначало автомонтърът не се съгласи и настояваше да я закара чак до Мексико. Сара внимателно му обясни, че „Белята“ — макар и изключителна машина — бие прекалено на очи, за да успеят да се проврат през полицейските проверки чак до южната граница. Няколко минути размишления бяха довели и Джеф до същото заключение. Той отби от главния път и предпочете един доста по-сценичен подход към градчето с име Паламето.

Сега, на около миля извън селището, все още в безопасност сред дърветата, закриващи черния път, Сара го помоли да спре. Тя отвори вратата и скочи от кабината.

— Имаш ли ум в главата? — възкликна изумен той, като разтърси собствената си глава, за да подсили думите си. — Та дотам има цяла *миля*. Да не са и две. Няма никаква причина да ходиш пеш дотам. Казах, че за мен не е проблем...

— Искам да вляза в градчето, без да бия на очи. Нали разбираш, колкото по-незабелязано, толкова по-добре. Тъкмо ще хвана и първия влак.

— *Господи*, вие направо сте откачили с тая игра. Ти знаеш, че той е на средата по пътя за Кармел и си готова да тръгнеш пеша?

— Имай ми доверие — отвърна Сара. — И преди съм играла с него. — *Такива са жертвите, които правим*. Дори и основната причина. Дори и начинът на действие на Причард. А сега той искаше да я елиминира от играта. Защо? Или и това беше част от стратегията? Поредния натиск, който да го увери, че тя е прозряла нещата докрай. За Темпстън и сенатора Скентън. Тя си спомни една фраза от съобщението на Ферик: „*отрежи главата и тялото само ще се разпадне*.“ Причард отново ѝ бе оставил съвсем малък избор. Да се скатае някъде и да подсигури жертвоприношението. Или да се превърне в убиец. Това беше единственият начин, който тя познаваше, за да спаси Ксандър.

— Хей, това си е твоя работа — отвърна Джеф. Тя виждаше, че интересът му спада, за разлика от отношението му към скоростта. Той натисна педала. — Просто си помислих, че мога да ти помогна.

— Ти ми помогна страшно много — кимна тя. Бръкна в джоба си и извади банкнота от сто долара, която беше взела от човека на Тайг. — Ето, вземи.

— Какво, по дяволите...

— Това е... твоят дял, ако спечеля — обясни тя. — Няма да ми е особено приятно да знам, че съм спечелила пет бона и ти си помогнал за това, а аз не съм ти се отплатила. — Очите на момчето реагираха миг по-късно, а бузите му поруменияха, докато протягаше срамежливо ръка.

— Пет бона? — Очите му се разшириха. — Добре... Предполагам, че всичко е наред тогава. Пък и нали накарахме оня дребосък да ни налага ауспуха.

— Направо го разкарахме — потвърди Сара. — О, ще те помоля още нещо: не се връщай веднага при Мик; изчакай до вечерта. Нали разбираш, в случай, че приятелите ми са още там и искат да разберат накъде съм поела.

Джеф се опитваше да натъпче в джоба банкнотата.

— Добре, добре — кимна той. — Искаш да имаш предимство. Разбирам. Ще отида при един приятел, ще погледаме малко видео. Мога да го уредя.

— И Мик няма да има нищо против?

— Ами, сега нямаме кой знае каква работа. Само два камиона до следващия петък. Нищо особено. Хей, това ще му е за урок другия път да не се отнася с мен като с идиот. — Той се усмихна и се пресегна да хлопне вратата. — Стотарка и един час педала до дупка. Аз трябва да съм ти благодарен, а не ти на мен... — Той спря и я погледна през прозореца. — Не ти знам дори и името.

— Сюзън — отвърна тя.

— Чудесно, Сюзън. Надявам се да спечелиш. — И той форсира двигателя. Машината потегли с рев по пътя, а ръката му не спря да маха през прозореца чак докато „Белята“ се скри зад завоя. Сара изчака минута и потегли към градчето.

Двайсет минути по-късно тя се намираше в дамската тоалетна на гарата в Паламето, малко помещение по средата на перона. Влакът беше единственият ѝ избор — нямаше по-бърз и безопасен начин да се добере до летището в Сакраменто. Ако всичко минеше добре, тя щеше да е на борда на първия самолет до някой източен пункт в рамките на следващия час, а после щеше да се прехвърли до Ню Йорк. И Скентън.

По някакъв начин предчувстваше, че Джаспърс ще е там. *Трябваше* да бъде. Тя имаше нужда от него там, изпитваше потребност да го види, за да се убеди, че е оцелял, повече заради себе си, отколкото заради него. Деликатният скромен мъж, който се бе опитал да се докосне до душата ѝ, който бе станал свидетел на сковалия я ужас в онези тунели под университета, и когото бе изпратила в целия този ужас. И само с една усмивка. *Не ме оставай, Ферик.*

Въпросът сега беше дали щяха да я познаят, веднъж след като пристигнеше. С къса кожена пола, копринена блуза и туидово сако тя нямаше почти нищо общо със синьора Фабрици от Фиоренца. Плътно прилепналият ѝ костюм беше от „Фашън Плейт“ — единственият магазин за дамски дрехи в Паламето, снабден с най-съвременните модерни дрехи или поне така твърдеше рекламата му. На чия представа за най-съвременна мода отговаряха артикулите в магазина, си оставаше пълна мистерия. Новите дрехи — включващи чифт тъмнозелени чорапи до коленете, доста смели дантелени бикини и комплект ботуши за катерене — бяха преобразили Сара в дете от плакат на модата в северна Калифорния.

Сега, застанала пред друго огледало, Сара извличаше максималното от няколкото артикула, които бе купила в местния фармацевтичен магазин, за да довърши дегазацията. С бавни, отмерени движения тя внимателно нанасяше по лицето и шията си крема, който ѝ придаваше супер тен. Намаза щедро ръцете, китките и бедрата си, като реши, че няма смисъл да се тревожи за последиците. Всичко, което имаше значение, беше, че бе успяла да заличи няколко бръчки около очите си и драскотините, получени при бягството от къщата на Тайг. Само след минута те бяха заличени, а заедно с тях и седем години от възрастта ѝ, което я правеше да изглежда някъде към средата на двайсетте. *Е, към края им. Дрехите щяха да свършат останалото.* После идваше ред на клипсите, след това — на косите ѝ, подрязани до брадичката и изправени максимално. Тя се надяваше, че шестте часа полет плюс няколко кутии боя за коса ще я направят свършената блондинка. Ако не нещо друго, то поне костюмът ѝ щеше да е достатъчен да я отведе до летището.

Огледа се за последен път в огледалото и откряна вратата, приветствана от два дискретни звука в далечината. Първият беше от свирката на влака, която известяваше на всички в околията Балард, че

влакът по разписание в 9,40 избързваше с две минути. Вторият беше от форсирания рев на двигател, прекалено добре познат от последния час. Тя мигновено отстъпи назад.

Бяха открили Джеф. *Дали Причард бе имал достатъчно ум да му закачи някакъв предавател?* Глупав въпрос. Сара познаваше тези хора, които не пропускаха никога такива подробности. И сега по тази причина „Белята“ беше някъде зад нея и кръстосваше улиците на Паламето.

Влакът спря с пронизително стържене на спирачките, е което я накара мигновено да насочи вниманието си към перона. Почти в унисон, автомобилът издаде един последен грохот. Тя застина в очакване да дочуе бързи крачки. Никой обаче не се затича. Настъпи тишина. Миг по-късно няколко листа се вдигнаха във въздуха с отварянето на вратите на влака. Тя рязко вдигна глава. Празното купе беше на не повече от три метра от нея. И пак тишина! *Мисли! Разгледай вариантите!* Тя изчаква в продължение на почти половин минута, в следващия миг се втурна през перона и скочи във вагона, точно преди вратите да хлопнат след нея. Секунда по-късно перонът започна да се плъзга покрай нея. Застана до прозореца в опит да зърне преследвачите си. Нямаше никой, перонът остана пуст. Тя се отдръпна назад. Влакът набираше скорост под тунел от надвиснали клони и дървета. Къде са те?

И изведнъж я осени. Те бяха във влака.

Боб Стайн прокара длан по рамката на леглото, а прахът от възглавницата изпълни въздуха. В другия край на стаята О'Конъл, който само преди минута бе станал от пожълтелите чаршафи на леглото, пяха последователно главата си ту под горещия, ту под студения кран — някакъв странен ритуал на следобедно разбуджане. Беше с риза с къси ръкави, разтворена отпред, която се нуждаеше от пране също като чаршафите. Колкото до панталоните му, те бяха прекалено къси и прекалено широки в глезена, и прекалено тесни в областта на стомаха. Стайн го бе виждал в този вид само веднъж досега. След Аман. Гледката беше достатъчна, за да отклони погледа му из стаята, да огледа порутеното пространство и нащърбената мазилка, пръсната навсякъде по пода. О'Конъл се дръпна, за да се

подсуши, и умивалникът се откри с голите си тръби, излизаци от стената, готов да продъни пода с цялата си желязна маса при най-малкия натиск. Така или иначе това беше запусната малка дупка, която съперничеше и на най-зловещите репортажи от Третия свят. Човек направо не можеше да повярва, че някой може да я наеме за цяла седмица, на разстояние по-малко от три квартала от Юниън Скуеър в Ню Йорк.

Не беше трудно да го проследи. В действителност О'Конъл беше оставил доста явна следа — факт, внесъл спокойствие в душата на Боб. Както при Сара, той сякаш искаше да бъде открит. Естествено, Боб бе откликнал на молбата му.

Дълбока кашлица привлече вниманието му отново към О'Конъл, който бе наметнал хавлия около врата си и се мъчеше да отвори капачката на бутилка.

— Много добра стока, е, Боби — каза той с глас, още дрезгав от съня. — За теб само най-доброто. — Ирландският му акцент сякаш бе станал още по-отчетлив.

— Аз съм пас — отвърна Стайн, — може би по-късно. — О'Конъл повдигна огромните си плещи и пое дълга глътка от кафявата течност. — Колко гълтока като тоя правиш на ден?

— На ден? — О'Конъл се изсмя и изригна поредната хрчка от дробовете си. Изплю се в неопределена посока и се настани на нисък метален стол до вратата. — На час, Боби. На час. Когато съм в добра форма, са две. Когато не съм... — Той намигна и се ухили. — Какво искаш? Както виждаш, много съм зает. Нямам време за такива като теб. Чака ме среща в „Рок центъра“ на чай и курабийки. — Той се изсмя и пое нова глътка.

— Оставил си следа. Аз само я последвах — отвърна Стайн. — Ти обикновено си по-бърз, Гал. Като че ли нещо губиш форма.

— Сигурен съм, че е така, господин Стайн. Сигурен съм. — Той се замисли дали да не пийне още една глътка, но спря с бутилка до устните си. — Но какво са няколко дни между приятели? — Усмивката изчезна. Бутилката продължи пътя си и течността заклоочи в гърлото му. — О'Конъл шумно избърса уста в рамото си. — Понякога на човек му се приисква да остане малко... сам. Малко, за да може да обърне повече внимание на големите си мисли. — Той отново надигна бутилката.

— Не знаех, че изобщо мислиш.

О'Конъл се изхили.

— Ти поне си честен.

Стайн продължи, без да отделя поглед от него.

— Никога не съм могъл да те разбера защо го правиш. Те ти плащат достатъчно...

— Струвам всяко пени, които ми плащат — вмъкна той, надигайки бутилката в присмехулен тост.

— Да, всяко пени — съгласи се Стайн, — но защо си избрал тъкмо тази дупка? Защо не Мериланд, фермата? Защо не отидеш да мислиш там? Виж, куче...

— Затваряй си плювалника, Боби. — Думите бяха изречени без всякаква злоба. — Ходя да мисля, където си поискам. — Той отпи поредната глътка и очите му замигаха с бавен, несвързан ритъм. — Кучето е мъртво. Не го ли знаеше? Да, някакво шибано хлапе. Да кара камион или нещо от този род. Казах им да я държат вътре през нощта — най-простата работа, — но не можеш да им имаш вяра и за пукната пара, тъпи копелета. Оставили шибаното куче да офейка през нощта. Така й се пада на дъртата кучка. — Той довърши бутилката и я запрати към отсрещната стена. Тя отказа да се строши и падна с трясък на дървения под.

— Не бях чул. — Стайн си пое дълбоко дъх и издърпа ; едно порно списание изпод възглавницата. Прелисти страниците му, преди да добави: — Пак ти повтарям, че тя нямаше да живее така или иначе кой знае колко повече.

Гал се усмихна, брадичката му се спусна върху гърдите, а юмруците му се подпряха на кръста за опора.

— Да ти го начукам, Боби. Тя не беше толкова дърта, колкото дебелия ти задник.

— Искам да изтрезнееш. — Стайн захвърли списанието към далечния край на леглото и се опря с две ръце върху мекия матрак. — Сара е в опасност и май ти си единственият, на когото се доверява.

— Това изненадва ли те?

— Може би да, а може би не.

В продължение на няколко секунди очите на О'Конъл сякаш се проясниха, преди да изпаднат в предишното пияно състояние. Той се огледа и ръката му залющи някакво щръкнало парче мазилка.

— Да, добре... Как е нашата малка госпожица Трент?

— Добрали са се до досиетата й — отвърна Стайн. — *Всичките.*

А Артър... го няма никакъв.

Споменаването на името на Причард накара лицето на О'Конъл внезапно да се вкамени, а очите му се присвиха срещу Стайн.

— Артър К. Причард с несекващата популярност.

— Никакво К — поправи го той. — Това е Кларк. Нашите имена нямат инициал за средно име.

— Да ти го начукам, Боби. — О'Конъл се изправи и се приближи към умивалника. Завъртя крана на чешмата и си напълни устата с вода. — Нямаш представа какво става, нали? — попита го той, докато я поглъщаше. Изсмя се на себе си. — Той ми обеща, ти знаеш. Тя излиза от играта. Тежката му дума. — Той изрева и заби юмрук в стената. — Да, да ти го начукам, Артър Причард! — Той се обърна към Стайн. — Каза, че била приключила. Готова. Само дете не му се налагаше да ходи да я прибира, нали? Не беше необходимо да маха онези проклети копелета от улицата, да я вижда застанала в онази хотелска стая, стиснала до побеляване пистолета, така чак да ти се... Не знам. — Той затвори очи и отпусна глава. — Тя беше добро дете, знаеш ли? — Гласът му се бе снишил до шепот. — И страхотен стрелец. Страхотен. Това беше тя. — Той отвори очи и се втренчи в Стайн. — Мислиш си, че е могла да се върне за момичето ли? Сякаш е имала избор. — Той отново се изсмя на себе си, после отново се доклатушка до стола си, като си пое дълбоко дъх, докато седнаше. — Тя обвиняваше себе си за всичко и той я върна. Защо го направи, Боб? Защо? — Той оброни още веднъж брадичката си върху гърдите. После отвори очи и се загледа в колегата си, без всякаква следа от топлота. — Трябваше да го проумеем още тогава. Не трябваше да я оставяме сама. Трябваше да се погрижим.

Стайн го изчака да потъне дълбоко в креслото.

— Нямам вина за това.

— Това е добре, Боби. Ти май наистина си вярваш. — Горчивината отново се бе върнала в гласа му. — Лепни си тенекийката на задника и го начукай на другия. Браво, Боби. *Браво.*

— Ти наистина ли мислиш, че съм го желал? — Отново направи пауза. — Тогава върви по дяволите. Не го правя заради Артър. Това е заради нея.

Бившият оперативен работник примигна няколко пъти. След около минута той се изправи, пое си още веднъж дълбоко въздух, после приглади с длани косите си и разтри лице. Протегна врат и се изкашля.

— Да, не съм толкова зле, колкото изглеждам. Не повече от половин бутилка на ден. Върхът.

— Ще повърнеш всичко само след четвърт час. Усмивката се върна, макар че този път беше малко по-различна от предишната.

— Не насилвай късмета си, господин Стайн.

— Тази вечер трябва да дойдеш с мен.

О'Конъл се опита да прогони алкохолната омая от главата си.

— И къде, ако не е тайна?

— Това зависи от теб.

Ирландецът вдигна глава.

— Къде е тя, Боби? И къде е, между другото, господин Причард? Или ти не си в течение?

— Има нещо, което трябва да знам? — Стайн погледна шефа си.

— Един мъничък проблем за това, на кого можеш да имаш вяра.

— О'Конъл се изправи и отново се приближи до умивалника, пусна крана с пълна сила и жадно загълта водата.

— Което означава какво?

Той напписка главата си, преди да отговори.

— Което означава, че те знаят коя е.

— Къде?

— В къщата на Тайг. Сан Франциско.

— Кога?

— Преди дванайсет часа.

О'Конъл затвори чешмата и вдигна поглед към Стайн, изтривайки лицето и врата си с хавлията.

— И тя е още там?

Стайн бавно поклати глава.

— Аз... не съм сигурен.

— Това е лошо, Боби. Това е страшно лошо.

Сара огледа пътеката пред себе си с петнадесет или повече купета, милостиво запълнени, с тук-там празни седалки, но с

достатъчно хора, за да ѝ осигурят някакво подобие на прикритие. Зад нея, все така плътно насядали, имаше хора, които се прибираха от работа, и отпускарни, някои потънали във вестници, други — в разговори, но повечето от тях бяха със сходни вратовръзки и шалове. При по-обстоен оглед тя откри, че панталоните и ризите им също много си приличаха — прилежно изгладени сиви фланелени тъкани, всички с мокасини или с лачени обувки. *Толкова за сливането с околната обстановка.* И въпреки това тя се отдръпна вляво, облягайки се на ръба на седалките, докато напредваше навътре във вагона. С всяко ново купе изскачаха все едни и същи вратовръзки и панталони, поли и блузи, които още повече засилваха мистерията. Пътеката обаче оставаше чиста от всякакви други хора без костюми. Ако хората на Причард бяха във влака, те все още не се бяха добрали до пълния с клоуни вагон.

Сара зърна едно празно място в последното купе, върху което си отдъхваха обувките на все още невидимия пътник. От лявата ѝ страна мъж към края на тридесетте, също в пълна униформа, се бе потопил в някаква кръстословица. *До прозореца, с гръб към стената.* Половин минута по-късно Сара учтиво мина покрай него, видя как обувките освободиха седалката и тя седна, притиснала чантата до себе си.

След около минута мъжът срещу нея се размърда.

— Доста впечатляваща гледка, нали? — кимна през рамо. Той също беше някъде към средата на тридесетте, с енергична усмивка. — Униформата, имам предвид. Изглеждат доста интересно.

— Да — отвърна разсеяно тя, със съсредоточено върху останалата част на вагона периферно зрение.

— Не е особено оригинално, но пък е внушително.

Сара отново се усмихна.

— Сигурно се чудите за какво е всичко това?

Този път тя вежливо повдигна вежди, преди да огледа пътеката, сякаш в очакване да се появи приятел.

— Ние сме „Савой Сингърс“ — продължи той, необезпокояван от почти явната липса на интерес. — Гилбърт и Съливан. Нали знаете, „Пиратите от Панзанс“, „Пинафор“. Изнасяме концерти, гостуваме на клубове, такива неща. Тази вечер ще имаме голям концерт.

— „Пинафор“. — Тя кимна в знак на учтивост, с мисли съвсем на друго място, макар и в паметта ѝ да изплува едно представление

преди година, едно твърдо сопрано, което бе Настоявало за няколко разходки до някой отворен бар. — Не ставаше ли дума за някакви братя и сестри? — добави тя разсеяно, само за да съжали миг след това за проявата на интерес.

Лицето на мъжа просветна.

— Сестри, братовчеди и лели — коригира я той и мигновено запя: — „А ние сме неговите сестри, братовчеди и лели“. — Другите двама незабавно поеха: — „сестрите му, и братовчедите му, които той сякаш имаше с дузини, и лелите му също.“ — Мъжът с кръстословицата мигновено захвърли вестника и скочи на крака. — „Защото той е англичанин!“ — изпя гръмогласно с баритона си той. Миг по-късно три-четвърти от вагона вече бяха скочили на крака, олюлявайки се от друсането на влака и запригласяха с пълно гърло: — „защото той самият го изрече (и това му прави вече чест) защото той е англичанин, защото той е ан-гли-чан-НИИИИИН!“

Запазила спокойствие, Сара изтръгна най-добрата усмивка от себе си, на която беше способна, като се чудеше дали бе избрала най-доброто място във вагона. След секунди вагонът се огласи от гръмогласни смехове и всички насядаха по местата си, като този път друг хор пое от мястото, където бяха прекъснали „Пинафор“, Сара си спомни, че в канона имаше десет или дванадесет оперети и разбра, че я очаква дълъг концерт.

В момента, когато се отпускате върху седалката си, зърна един от хората на Причард в дъното на вагона да оглежда пътниците сякаш си търсеше място за сядане. *Тъмен костюм, тънка черна вратовръзка.* Той също беше донейде объркан не толкова от пеенето, колкото от еднообразните дрехи, но интересът му бе насочен единствено към неколцината жени, които като Сара се бяха качили, без да знаят, в концертния вагон. Една от жените, на която явно вече не ѝ издържаха нервите, учтиво, но твърдо отказваше поканата на поредната четворка да попеят заедно и бързо се промуши с усмивка на облекчение покрай човека на Причард в дъното на вагона. За момент агентът се подвоуми дали да не я последва, но после размисли и бързо се върна на огледа си. Беше прекалено ниска, предположи Сара. *И все пак му беше нужно време, за да се увери. Той беше внимателен.* Разбира се, имаше вероятност да не я разпознае. Тя си го спомни като мъжа останал край колата — прекалено далеч, за да запомни точно лицето ѝ. А с новите ѝ

дрехи, прическа, коса и дори кожа вероятността да я забележи оставаше пренебрежимо малка. Но пък за сметка на това именно тези промени я правеха толкова открояваща се сред тази еднообразна среда. Той без съмнение щеше да съсредоточи вниманието си върху нея. Беше въпрос на минути. Което означаваше, че трябва да създаде някаква отвличаща вниманието му маневра.

Сара се извърна към баритона с тази мисъл и започна да припява с няколкото думи, които можеше да различи, но винаги изоставаше с няколко ноти, поклащайки главата си напред-назад. Той веднага кимна окуражаващо. Както и бе предположила, движението ѝ беше достатъчно, за да привлече вниманието на агента. *Добре, наслаждавай се на шоуто.* Тя усети погледа му върху лицето си, изчака го да се приближи и тогава много бавно започна да разтваря крака. Късата ѝ пола се надигна няколко сантиметра по бедрата ѝ. Скоро коленете ѝ се раздалечиха достатъчно, предлагайки щедра гледка на вътрешната част на бедрата ѝ и по-нагоре за всички заинтересувани страни. А. човекът на Причард определено беше заинтригуван. Тя го зърна с крайчеца на околото си да спира. Погледът му се плъзна по тялото ѝ, като спря върху коляното ѝ, откъдето започна огледа на вътрешността между бедрата ѝ, омагьосан от плътта и бикините в продължение на много секунди. Сара го изчака достатъчно време, за да задоволи апетита му.

И тогава рязко придърпа коленете си едно към друго, забивайки поглед в очите му с изражение на оскърбена жена. Реакцията му не беше трудна за отгатване. Той пламна и очите му се стрелнаха насам-натам, преди да се ухили овчедушно и да се обърне. Секунда по-късно вече се оттегляше неловко. Сара го проследи как се полюшква насам — натам, уверена, че в момента той се опитва да я прогони от съзнанието си. Какво друго можеше да направи? Той бе усетил само унижението, бе видял само обвинението в очите ѝ, а не жената зад тях. И по тази причина тя беше уверена, че той няма да се върне. Той нямаше да успее да убеди себе си, че тъкмо тази беше жената, която търси. Егото му нямаше да му позволи.

Преди обаче човекът на Причард да се скрие от погледа ѝ, вратата от лявата ѝ страна внезапно се отвори. Нахлулият метален грохот на колелата и воят на вятъра заглушиха за момент хора. Сара вдигна поглед и малко остана да изгуби самообладание. На не повече от метър от нея бе застанал ниският ѝ придружител от подземията на

Тайг, мъжът, който я бе извел до рампата само преди десетина часа. *Тайг?* Тя го загледа с неприкрит ужас, а моментният ѝ триумф над Причард изчезна в миг. Мъжът бе застанал неподвижен и гледаше напред, необезпокояван от развихрилия се хор. Сара се притисна на сантиметър към пеещия си съсед по седалка в опит да се скрие от евентуалния поглед на мъжа, ако се обърне към нея. Погледът му обаче беше насочен към нещо или някой в дъното на вагона. За разлика от предшественика си, той изобщо не се вглеждаше в насядалите пътници. Той търсеше плячката си някъде отвъд, извън зрителното ѝ поле.

Много бавно Сара се отпусна на мястото си, озадачена не толкова от външния му вид, колкото от съобщението, което излъчваше изражението му — той *не* търсеше нея. Това поне беше ясно. Всъщност изглеждаше така, сякаш той дори и не подозираше, че тя е във влака. *Тogaва какво правеше тук?* Една доста обезпокояваща мисъл се стрелна през съзнанието ѝ. *Човекът на Причард.* Но защо? Преди да започне да разсъждава на тази тема, човекът на Тайг вече бе по средата на вагона. Сара бавно се изправи. С нещо средно между кимване и довиждане към съседите си по място тя бавно тръгна подир човека на Тайг.

Следваше го на достатъчно разстояние през следващите три вагона, като на всяка следваща врата оставаше достатъчно назад, за да го вижда, когато спира и тръгва, без да се приближава прекалено много. Едва когато се осмели да скъси дистанцията между себе си и двамата мъже, разбра кого преследваше мъжът пред нея — *Настойчивият поглед.* Разбира се, човекът на Причард беше единственият логически избор, но въпросът оставаше: съгласно чия логика? Защо му беше да демонстрира дори и най-малък интерес към човека от Вашингтон? Защо му беше да се интересува толкова от него? Като се изключеха несигурните канали, целта нямаше никакъв смисъл. Тя знаеше, че те бяха длъжни да търсят нея.

Въпросите изчезнаха като издухани от съзнанието ѝ, когато странната игра на котка, мишка и котка отново започна да набира скорост, а следващите минути преобразуваха Сара от преследвана в преследвач. Докато се люшкаташе по пътеката между седалките, тя усещаше как сърцето ѝ ускорява пулс, а сетивата ѝ се изострят; всичко около нея сякаш изостри до неузнаваемост чертите си. И с това

усещане дойде и чувството на покой. За пръв път от седмици, може би години, тя осъзна, че се владее напълно, а онези гласове в душата ѝ бяха склучили временно примирие. Това беше Преследване — нещо толкова просто, толкова естествена част от нея. В продължение на три вагона бе държала мъжете пред себе си под око, докато преди четвъртия вагон ѝ се наложи да спре на малката платформа между вагоните. Човекът на Причард бе намерил двамата си колеги и тримата водеха приглушен разговор по средата на пътеката във вагона. Човекът на Тайг също бе принуден да спре, заемайки първото най-близо свободно място, и извади малко радио от джоба на сакото си, без да отделя погледа си от триото. През това време Сара пристъпи в сенките на отрития вестибюл, а отражението ѝ остана скрито от силния блясък на обляното от слънце стъкло.

Тримата от Вашингтон изненадващо не забелязваха, че са обект на наблюдение, явно неспособни да видят общата си цел. Както бе очаквала, воайорът ѝ не даваше никакви признаци да споделя злостастния си опит отпреди минути, като клатеше глава и повдигаше рамене в синхрон с другите двама, които бяха имали същия успех. Едва когато и тримата спряха едновременно, тя осъзна, че те не бяха споделили помежду си преживелиците си. Вместо това те се заслушаха напрегнато, съсредоточили поглед върху седалката от лявата им страна. И в този момент тя изумена зърна над облегалката да се надига сива глава и на пътеката да застава фигура с добре познатото ѝ палто. *Причард*. Той също беше не по-радостен от тях, а юмрукът му ядно се спускаше при всяко негово изречение. Едно нещо беше ясно. Той бе проявил интерес към нея — много личен интерес — и то такъв, че да го ангажира с действия в област, за която той имаше само абстрактна представа. *Но защо поемаше този риск?*

Причард се изправи, тирадата му приключи с израз на разочарование, дори с раздражение, но все така с познатата арогантност, без да изпитва липса на доводи. Той самият щеше да ги поведе на оглед във влака — поне това изразяваше цялата му стойка и изражение. Изведнъж обаче той спря. В някакъв миг на моментна паника на Сара ѝ се стори, че той бе успял да я зърне през стъклото, но очите му говореха точно обратното. Човекът на Тайг бе привлякъл вниманието му, а не тя. Двамата мъже се гледаха взаимно. Причард бе застинал с пепеляво лице. По лицето му са запромъква отчетлив страх.

Страх? Тя никога не бе виждала дори и следа от емоция върху лицето му. А сега тя видя ужас, вълна от истинска паника, която го сграбчи за гърлото. Втренчена в обветреното му лице, тя се опита да разбере, да си изясни собственото си объркване, но не успя. В продължение на няколко секунди остана като уловена в капан от застиналия в абсолютна неподвижност поглед през стъклото. Тя потри веждите си о стъклото; хладината му беше достатъчна, за да прогони вцепенението ѝ. И в този момент, в този миг на прояснение тя прозря истината. Той беше част от цялата история, част от тази лудост, Причард се бе отдал на хората на Айзенрайх. И по някакъв начин бе измамил доверието им.

Ето защо бяха тук хората на Тайг. Както Причард я бе проследил, така и те го бяха проследили. Тя се зачуди колко ли дълго го бяха търсили, без да си задава въпроса за късмета, помогнал ѝ да избегне капана.

Причард отстъпи назад, като блъсна неволно един от агентите си. Мъжът се дръпна неловко назад, несигурен от внезапната смяна на посоката. Но смяна нямаше да има. Джордж — бившият шофьор на Сара — се бе появил на вратата в дъното на вагона, за да отреже всякакви опити за бягство. Очевидно те знаеха и как да отрязват пътищата за отстъпление. Причард отново се обърна и в продължение на няколко секунди гледаше по протежение на пътеката. Бавно, сякаш притискан от невидима ръка, той потъна в най-близката седалка. Тримата му агенти оставаха, поне на първо време, в пълно неведение какво се случва около тях. Те учудено гледаха шефа си как клюмва на седалката и удивено се споглеждаха докато прояснението бавно навлизаше в съзнанието им. Но беше прекалено късно. Хората на Тайг вече се приближаваха с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете им, а първият отново говореше нещо по джобното си радио. Той рязко кимна. Едва тогава Сара проумя какво правеше той. Обаждаше се за подкрепление.

Тя се обърна мигновено назад, взря се през прозореца и видя как няколко едри мъже приближаваха енергично през вагона зад нея. Тя пристъпи от сянката и много спокойно отвори вратата. Влезе във вагона и се запъти срещу тях с високо вдигната глава. Никой от мъжете не даде признак да я е разпознал. Първият забави стъпка, а тя седна на едно свободно място, за да се разминат. Всички кимнаха с благодарност, а последният от четиримата дори предложи и усмивката

си, преди да мине покрай нея. Сара стана от седалката и продължи напред, отдалечавайки се от тях с небрежна походка, докато не чу вратата зад себе си да изтраква. Бяха минали на платформата. Тя се обърна. Сякаш забравила нещо, тя издаде неясно възклицание и тръгна подире им. Никой от пътниците не бе забелязал нещо. Половин минута по-късно Сара отново беше на стария си наблюдателен пост, но този път сцената, открила ѝ се пред очите, беше съвършено различна. Хората на Айзенрайх бяха обградили Причард и агентите му, но по начин, който само просветен човек можеше да схване като обграждане. Тези от външния кръг държаха ръцете си във вътрешните си джобове, докато мъжете от вътрешния кръг явно бяха получили заповед да държат ръцете си така, че да се виждат, якетата им бяха отворени, а погледите им — забити в пода. Сара видя, че един от мъжете от вътрешния кръг не се бе предал без борба. Той притискаше ръката към гърдите си, а счупената му китка ясно си личеше. Съобщението беше просто — никакви сигнали, никакви координирани атаки, никакви понататъшни опити да се разруши щастливото семейство. В центъра стоеше Причард със затворени очи, загубил битката.

— Олдъртън, две минути — изграчи глас от влаковата уредба. — Две минути до Олдъртън.

Влакът започна да забавя. Няколко пътника показаха признаци на живот, няколко други се надигнаха да си вземат багажа от багажниците над главите. През цялото време групата в центъра си оставаше незасегната от суетнята. След минута влакът навлезе в гарата и с протяжното стържене на спирачките оповести пристигането. Вратите се отвориха и групата мъже слезе на перона. Запътиха се като едно цяло към стълбите в далечния край на гарата. Сара отвори вратата и влезе във вагона, маневрирайки сред новите пътници, без да отделя и за миг очи от прозорците на влака и групата мъже на перона. Намести се на едно свободно място и се загледа през прозореца в хората на Айзенрайх, които отвеждаха пленниците си до няколко чакащи ги лимузини, като момчетата от Вашингтон бяха незабавно отделени от господаря си. Без съмнение тримата щяха да бъдат подложени на разпит, за да измъкнат от тях колкото е възможно повече информация, преди да ги сполети неизбежното: куршум в черепа или удушване с гарота. Но всичко това щеше да дойде после. Засега те бяха полезни.

Причард обаче явно бе изгубил всякаква стойност в очите им; при него нямаше да има забавяне с присъдата. Тя разбра, че той щеше да е мъртъв още преди влакът да потегли от гарата.

Ксандър включи фаровете и се опита да се съсредоточи върху централната линия на пътя, който ставаше все по-труден сред напредващия в горите здрач. Вече от два часа беше на път. Картата показваше, че се намира на седемдесет мили от Темпстън. Пет часа по-рано той бе взел автобус от летището, щастлив, че някой друг вместо него бе взел решението. Но сънят, за който бе жадувал, все не идваше. Нямаше какво да му пречи — нито момичета с револвери, нито непрочетен ръкопис. Беше сам с мислите си. Не особено приятно занимание. И въпреки това в продължение на няколко минути перспективата да се види със Сара бе отпуснала съзнанието му. Не беше се запитал защо.

Вместо това бе слязъл от автобуса в едно от малките градчета покрай Хъдсън и бе купил кола — един „Рабит“ на старо — с парите, които Ферик му бе оставил. Кормуването като маневра, отвличаща съзнанието от натрапчиви мисли. Търговецът му бе обяснил, че предавателният механизъм може да има нужда от ремонт, че водещите колела могат да занасят надясно, но Ксандър беше наясно, че едва ли щеше да я задържи толкова дълго, че да се занимава с тези проблеми. Единствената му цел беше да стигне до „Спящата хралупа“, без да привлича излишно внимание. Никакви коли под наем и никакви номера от други щати. Търговецът не бе проявил и най-малък признак на недоволството от заплащането в брой, дори напротив.

Ксандър се придържаше към селските пътища като предпазна мярка, макар че беше наясно, че на хората на Айзенрайх ще са им нужни няколко часа, докато проследят автобуса, сервиза, от който бе закупил колата, и всичко останало, което им трябваше, за да го открият. И сега, докато влизаше и излизаше от малките градчета, той установи, че през цялото време умът му не бе спирал да работи. Преди няколко мили околностите на пътя бяха почнали да му се струват познати. Едва когато прекосяваше малкото селце Ярдли, той разбра откъде. Някъде наблизко — може би на десет или дванайсет мили на запад, не можеше да си спомни точно — се намиреше мотелът на

госпожа Гриър, в който бе отседнал няколко седмици по време на зимните си лекции в Колумбия, когато бе размишлявал дали да не бие шута на всичко. Тогава писането не му вървеше, работата му беше почти пълен провал; дори бе имало приказка и за прекъсване на ангажимента му. И, разбира се, Фиона. Лундсдорф бе препоръчал триетажната къща, като бе казал, че тя възстановява ентузиазма за работа. И се бе оказал прав. Камината, причудливите компании, събиращи се за вечеря, Карло Пескаторе, едва ли по-причудлив и от другите, но определено най-забавният от всички. Едно мигновено приятелство. И стаята му на третия етаж, ниша с прозорци, която му бе помогнала да си спомни колко много държеше на работата си. Статии, книги и бележки бяха разхвърлени навсякъде и винаги щяха да бъдат.

А сега съдбата отново беше благосклонна към него. Тя му позволяваше да си спомни.

Други мисли започнаха да изплуват в съзнанието му със скриването на слънцето зад хоризонта, като най-малката от тях беше колко много се бе отдалечил от онова, което знаеше най-добре. От онова, което обичаше. По някакъв начин се бе научил да разрушава с ръцете си, да заблуждава с очите си, да не се поддава на собствените си страхове и гняв, но беше наясно, че такива оръжия имаха ограничена употреба. Тяхната цел беше да съхранят' живота му, нищо повече, а той вече се бе уморил само да оцелява. Прекалено разчитащ на Ксандър, той бе забравил себе си. Вярно, идеалистът беше изчезнал, но мислителят беше останал. А щом Айзенрайх можеше да манипулира с идеи, за да предизвика хаос, защо да не го прави и той? Защо да не създаде и той малко хаос собствено производство? Това беше идея, която бе започнала да набира скорост от момента на покупката на колата. Ръкописът, ролята на различните сфери, паралелите, родени в думите на Айртън и Розенберг — това бяха неговите ресурси, неговите оръдия да изкара на светло и победи хората на Айзенрайх. Осъзна, че е бил достатъчно глупав да търси някъде другаде отговори, сляп да не види как да ги използва.

Затова и търсеше място, където да спре. Беше уморен и гладен, но имаше и още нещо — изпитваше необходимост да изложи мислите си върху хартия. Необходимост да свърже заедно всичко, което бе видял, всичко, което е прочел, за да си създаде свое собствено оръжие. Не разполагаше с много факти, но имаше цялата теория и от тази

гледна точка знаеше, че това щеше да му е достатъчно. Подробностите щяха да дойдат по-нататък: проектът „Темпстън“, разписанието, скрепителният болт, и всичко останало, открито от Сара. Той трябваше да повярва, че тя ще разполага с доказателствата, необходими да придадат убедителност на меморандума. Засега той щеше да създаде само скелета; щеше да обясни със сух академичен език как един ръкопис от шестнадесети век може да се транслира в конспирация от двадесети век. И той щеше да го направи индиферентно, за да придаде достоверност на тезата му. Хипотеза, аргументи, заключение — серия от все по-разширяващи се твърдения, изградени върху доказателства, подкрепени с интерпретация, всичките създадени с цел да доведат до едно неопровержимо заключение. Експозе, което щеше да принуди Айзенрайх да падне на колене. Работата беше в това какво знае той и на какво ще повярват другите.

Зимен дъжд запръска по предното стъкло на колата на влизане в градчето с името Крейтън, с подредени в стройна редица светлини по главната улица. По средата на главната улица видя книжарница за канцеларски материали и малка закусвалня през три или четири врати. Отново имаше късмет. Петнадесет минути по-късно вече седеше в последното сепаре с кафе, супа и малък бележник отстрани на масата. По-късно щеше да отвори и книгите. Засега беше достатъчно само да пише.

Тя се приземи в седем без пет, а в седем и петнадесет вече прекосяваше посипаната с чакъл алея. Студеният дъжд приятно я освежаваше след шестте часа полет. Първите два или три часа бе спала, като междинното кацане в Чикаго ѝ бе позволило да си набави още кутии с боя за коса, заедно с второ огледало и сешоар за коса, за да оправи пропуските си от гарата в Паламето. Сара бе успяла да се справи с всичко това с няколко посещения на тоалетната в опашката на самолета и серия отпускащи дрямки помежду им, всяка изпълнена с прекалено много неспокойни спомени, които определено не помагаха на съня. Причард бе успял да се вмъкне в сънищата ѝ с изкривеното си в отчаяние лице, със стрелкащите се насам-натам обезумели очи, които я шпионираха през вратата и крещеше на хората на Тайг, че е тук, зад тях, сочейки я с пръст в отчаянието си да си спаси кожата.

Бе се пробудила под звука на писъците си в съня си, но след пробуждането си, разбра, че крясъците ѝ не бяха напускали съня ѝ. Само тишината съпровождаше странното усещане за съжаление, което бе изпитала към човек, не показал дори и най-малък признак на почтеност към нея.

Стигна до терминала. В рамките на десетина минути накупи три комплекта черни панталона, пуловери с високи яки, скиорски маски и ръкавици. Щяха да влязат в работа по-късно. След това нае кола от същия млад мъж, на когото бе клиентка само преди ден, но той не даде признак да е разпознал в русата загоряла жена червеночосата от вчерашния ден. Скоро след това пое по пътя за Темпстън. Магистралата ѝ предлагаше най-бързия път, а околните пътища — най-голяма безопасност. Тя избра второто и скоро след това загърби ярките светлини на летището.

Един час. Предният ден бе направила същото пътешествие, за да събере информация, да намери връзка към ужасите, превърнали децата в бомби със закъснител, невинни същества, превърнати в убийци. В онзи момент го бе мислила само за игра на разума. Сега обаче знаеше далеч повече. Вицепрезидентът Пемброук, сенаторът Скентън, Причард — други играчи, други роли. Тя знаеше за училищата, за децата, които биваха обучавани в изкуството на ненавистта, и за прототипите отпреди тридесет години, които бяха пораснали, превръщайки се в самоотвержени креатури, способни да отприщят нечуван по мащабите си до този момент хаос. Нещо повече, тя знаеше и стратегията — след по-малко от седмица, и сетне експлозия след експлозия. Вашингтон, Чикаго, Ню Орлианс в голям мащаб. Сама по себе си информацията беше безсмислена, серия от несвързани един с друг факти. Тя се нуждаеше от повече. Тя имаше нужда от връзките.

Имаше нужда от Джаспърс. Повече, отколкото искаше да признае пред себе си.

Беше писал повече от два часа. Половината страници от малкия бележник бяха запълнени с хаотичния му почерк, като първите няколко изречения винаги бяха по-четливи — безуспешен и краткотраен опит. Мислите му обаче препускаха стремглаво, за да може бавният молив да ги догони, а желанието му да нахвърли основните положения на теорията за държавата беше прекалено силно, за да му оставя време за

калиграфски изпълнения. Тези първи осем страници — пример за академична логика — бяха оформили скелета, серия от твърдения, изложени с най-недвусмислени термини, така че да не оставят никакво място за двусмислие. Всяка точка следваше предишната, желязната схема на обоснован спор. Това беше точно онова, което бе научен да прави, онова, което владееше най-добре: да синтезира неща, които останалите не можеха да видят.

С тази мисъл в ума той се обърна към самите текстове, за да придаде на теорията прагматична сила. Разпръснал книгите върху масата, той бе свързал с препратки съответните пасажки между тях, отхвърляйки несъответствията като неправилна интерпретация, и идентифицирайки тяхната обща цел: поемането на властта в ръцете на трима мъже, всеки контролиращ отделна сфера, всеки видим в очите на публиката и всеки ангажиран с координирана манипулация, за да се осигури крайната награда: стабилност в абстракцията, желязно доминиране в реалността. Цената беше индивидуалната свобода. Инструментите — хаосът и ненавистта. От Айзенрайх през Айртън до Розенберг — очевиден прогрес. И тогава, цитирайки малкото, което си спомняше от файловете, направи връзката с Вотапек, Седжуик, Тайг и надзирателя. Едва тогава абстрактното прие човешко лице. Внимаваше да поддържа академична обективност, въпреки кипящия в него гняв. Може би най-слаби в изчерпателно отношение, те бяха най-завладяващите твърдения в пределите на документа; самите те предопределяха пресечната точка на теорията и практиката. Като превръщаха предположението в реалност.

От половин час бе оставил молива, изгарящ от нетърпение да продължи пътя си. Беше направил копие на всичко, включително и на ръкописа, и ги бе изпратил на мисис Хубер за надеждно съхранение. Разбира се, дупките в доказателствата обезсилваха тезата му — теории без доказателства. Дали щяха да са достатъчни, това щеше да се разбере допълнително. Зависеше от Сара. Толкова много неща сега зависеха от Сара.

С навлизането му в „Спящата хралупа“ колата взе да придърпва — предавателният механизъм започна да демонстрира всичките си номера, обещани му от търговеца. Това беше класически мотел на един етаж, осем до десет стаи направо на алеята, всяка със свое пространство за паркиране. Той вкара колата в едно такова

пространство, сграбчи раницата и се насочи към малкия офис. Табелата „СВОБОДНИ МЕСТА“ беше донякъде излишна, след като колата му беше единствената в радиус от две мили. Звънчето на вратата издаде висок напевен звук.

— Само секунда. — Гласът се разнесе иззад закрития със завеса проход, а звуците от телевизора бързо бяха намалени. Показа се жена, която бършеше ръцете си в престилка.

— Добре, добре, ето ме.

— Искам стая — каза Ксандър.

— И аз така мисля — отвърна тя, посягайки към журнала. Плъзна го към него с въпроса: — Вие трябва да сте господин Терни, нали?

Ксандър понечи да поклати глава, но в миг се спря. *Терни. Тернистато. Желязната държава. Айзенрайх.* Ключът към бележките на Карло. Умно момиче! Той се усмихна.

— Значи ви се е обадила предварително. Толкова се радвам.

— Вчера направи резервацията. — Жената се протегна зад себе си за ключа. — Каза, че ще е или днес, или утре, така че предполагам конференцията ви е приключила скоро.

— Не съвсем скоро — отвърна той, подписвайки се в книгата. Пъхна ключа в джоба си и тръгна към вратата. — Благодаря ви.

— Платено е до понеделник. Петата стая поред е. Бяха му необходими няколко секунди, преди да успее да вкара ключа в бравата и да отвори вратата. Отвътре го лъхна невероятният аромат на бор. Пристъпи вътре и потърси ключа за лампата, като захвърли багажа си върху леглото, преди да долови някакъв шум в дъното на стаята. Ключът изщрака.

Млада жена седеше на пода, облежната на стената и с очи изпълнени с ужас.

— Моля ви, не ме наранявайте — изрече тя с пистолет в скута си.

Ксандър замря на място. Жената трепереше, ръцете ѝ бяха здраво стиснати под коленете, а погледът ѝ впит в ръба на леглото. Той успя да намери успокояващи думи въпреки смущението си.

— Няма да ви нараня.

Той затвори вратата, като внимаваше да сведе движенията си до минимум. Алисън Круг седеше вдървено, а дългата ѝ коса увиснала в скута, причудливо галеше дулото на пистолета.

— Тя ми каза да чакам тук — прошепна Алисън. — Каза ми, че тук ще съм в безопасност. Че няма да ме открият. — Тя изведнъж вдигна очи към него. — Няма да ме нараните, нали?

— Не, няма да ви нараня. — Той свали шапката си и я остави на пода, докато седеше с гръб към вратата. — *Сара* ли ви каза да стоите тук?

Тя кимна отсечено с глава.

Ксандър видя как очите ѝ набъбват със сълзи.

— Сара беше ли тук? — попита той. Тя поклати глава.

— Каза, че ще се върне. И че и вие ще дойдете. И още някой. Само това ми каза.

— Само аз съм.

— Да. — Тя го загледа, изтривайки сълзите си. — Ще чакаме Сара. — Тя положи ръка върху пистолета и кимна. — Ще угасим светлината и ще чакаме Сара. Това ще правим.

О'Конъл седеше на края на бара и си играеше с едно двойно уиски през последните десетина минути в очакване на проклетият телефон да позвъни. Това беше странно усещане, очакването на контакта, глас, който вече не беше безпльтен. И въпреки това усещането беше странно познато. Прекалено близко. Седемте изтекли години явно не бяха успели да притъпят сетивата му. Всичко пасваше напълно.

Освен чакането. Винаги носеше усещането за капан. Телефонът иззвъня.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш. — Стайн звучеше уморено.

— Подпалвам камината от доста време насам. Карам кръвта да се раздвижи. Ти не ми каза какъв студ е тук в тия пуцинаци.

— Не съм си и мислил, че ще ми се налага. Някаква следа от нея?

— Никаква. Нито от младия ѝ професор.

— Някаква необичайна активност в къщата? — Гласът на Стайн излъчваше увереност, която О'Конъл не бе долавял до този момент, демонстрация на власт, очевидно предназначена за полевите офицери. Приятна изненада.

— Не. Изглежда, сякаш сенаторът си взема почивка да се съвземе. „Болестта“ му е докарала още няколко стражи около оградата през нощта, но аз подозирам, че просто слабостта на стареца си казва думата. Няма нечакани гости, ако това имаш предвид.

— Ще има, повярвай ми.

— И откъде си толкова сигурен в това?

— Защото той е свързан с цялата история и Сара го знае. Скентън не е вземал отпуск по болест от близо тридесет години. Защо тъкмо сега?

— Инсценировка?

— Ето защо се налага да прекараш още няколко нощи на студа, Гал. Увери се, че не са чак толкова хитри.

— И после какво? Да я измъкна?

— Не знам. — Това беше честно признание. — Не знам какво й е известно. Не знам какво знае нито единият, нито другият, ако изобщо Джаспърс се е прибрал от Европа. Германците са го изпуснали. Те са убедени, че той не се е измъкнал или поне не е успял да се добере до Щатите. Нашият млад професор има дяволски инстинкт за самосъхранение.

— Това е в случай, ако все още не се е показал.

— Дръж се на разстояние. Почнем ли много да шаваме, можем неволно да ги издадем.

— Ако момчето не е живо, много ме съмнява дали ще оцелее.

— Не разчитай на това. Той явно разполага с нещо, което много им трябва.

— И колко време още да стоя на стража?

— Програмата се промени — каза Стайн. — Причард е мъртъв.

О'Конъл направи пауза, преди да отговори.

— Това не дава отговор на въпроса ми. Колко още?

— Само наблюдавай. Дебненето винаги е било една от силните ти страни.

Близко час по-късно фаровете на кола пробягаха по далечната стена. Жената остана неподвижна, без видима реакция, само ръката ѝ нежно галеше дулото на пистолета. Ксандър се заслуша в звука на двигателя; колата спря пред бунгалото. Миг по-късно фаровете угаснаха и двигателят замлъкна. Последваха стъпки и звук от пъхване на ключ в бравата. През цялото това време жената бе гледала право пред себе си. Той се изправи; тялото му не се виждаше в мрака. Тя вдигна поглед, стиснала здраво пистолета в ръката. Вратата се отвори.

Сара пристъпи в тъмната стая.

— Здравей, Алисън. — Гласът ѝ звучеше успокояващо. Можеш да оставиш пистолета.

Жената бавно положи оръжието на килима с непроменено изражение.

— Здравей, Сара, радвам се, че се върна.

Ксандър я проследи как затваря вратата, пристъпва към нощната масичка и щраква лампата. Едва тогава го зърна, погледът ѝ бе далечен в първия момент. Те се вгледаха един в друг — той примигаващ от светлината, двамата неспособни да произнесат нито дума.

— Изглеждаш ми уморен — каза тя, нарушавайки тишината. Ксандър кимна. Тя остана до леглото, захвърляйки торбите си върху одеялото. — Уморен... но добре.

Той отново кимна.

— Ти, също... Руса, с тен. Това се казва промяна. — Сара се усмихна и за момент му се стори, че долавя, или може би му се искаше да долови, нещо под самоконтрола ѝ. Нежност. Това го спря и го принуди да свали защитата си. — Толкова се радвам да те видя, Сара.

— Да. — Стаята отново замря, преди да проговори. — Виждам, че си се запознал с Алисън... Трябва да си дяволски уморен. — Жената не откъсваше очите си от Сара. — Съседната стая е свободна — обясни тя. — Искаш ли да спиш там?

Алисън кимна и сетне погледна към Ксандър.

— Благодаря ви, че чакахте заедно с мен.

Ксандър се усмихна и проследи как Сара я изведе под дъжда. Няколко минути след това се върна и захвърли две връзки ключове върху леглото. Затвори вратата и се облегна на нея.

— Ще дремне някой час. Казах ѝ, че всичко ще е наред.

— Обеща ли ѝ? — попита той. Сара се усмихна и кимна.

— Ще направя каквото мога. Ако се чудиш коя е тя, това е момичето, убило онези момчета преди тридесет години. Тук в Темпстън. Малкото момиченце, чието име никога не се е появило във вестниците.

Ксандър се опита да отговори, но само тръсна глава.

— Да — отвърна тя. — Вчера я открих. И я докарах тук. Те я бяха държали в града по някакви техни причини. Вероятно си мислят, че е безвредна. — Тя го изгледа. — Но не е. Може да ти звучи странно, но тя мисли, че Вотапек ѝ е баща.

— Господи.

— Не, това е което си мисли Тайг. — Тя се отблъсна от вратата и се запъти към банята. — Имаме да наваксваме толкова много неща. — Тя се спря, преди да изчезне в банята. — Къде е Ферик? — Въпросът ѝ свари Ксандър съвсем неподготвен. Той някак си го бе забравил. Загледа я, без да може да ѝ отговори.

— Кога? — попита тя.

Отне му няколко секунди, преди да проговори.

— До Франкфурт... Той спаси...

Тя кимна, поредният прилив на нежност в очите ѝ. Задържа погледа за момент и после излезе от стаята.

— Съжалявам. — Това беше всичко, което можеше да каже. — Без него нямаше да мога да намеря ръкописа. Той беше...

Тя се появи отново с хавлия в ръка.

— Да, той беше. — Двамата отново се вгледаха един в друг. След още няколко секунди Сара захвърли хавлията върху стола. — Успя ли да свържеш всичко?

— Свържеш ли... О, ръкописът. Да. Да, свързах. — Ксандър пристъпи към леглото и измъкна кафявия плик от раницата. — Мисля, че тъкмо това е, което търсиш — каза той и ѝ го подхвърли.

Разговаряха близо час. Първо той разказа всичко случило се от Флоренция натам — лудостта в Института, безумието в къщата на Ганц, влакът, смъртта на Ганц, всяка дребна подробност, за да може тя да добие максимална представа. През цялото това време Ксандър говореше със странна съсредоточеност, сякаш предаваше дълго забравена история, на която никога не е бил свидетел. Сара усети дистанцирането, долови отчуждеността в гласа му, но не каза нищо. Само веднъж видя болката зад очите му. Само веднъж той я допусна.

— Знаеш ли, беше толкова лек в ръцете ми... Не знам защо. Сигурно говоря глупости, но си спомням, че слънцето беше много горещо, направо изгаряше страните ми... Беше студено ранно утро. Слънцето едва се бе показало над дърветата и въпреки всичко усещах само парещия дъх на лъчите му и лекотата на Ферик в ръцете ми. — Той поклати глава. — Пуснах го, разбираш ли. Просто го... пуснах. Това ми каза да направя с него. Да го хвърля от влака. Странно, но след това без него не се чувствах кой знае колко по-различно. — Гласът му сякаш се проточи. — Не мисля, че веднага след това се прибрах във вагона. Мисля си, че просто стоях на платформата... през целия път до Франкфурт. — Той я погледна. — А може и само така да ми се струва. Може и да не си спомням.

Оттук нататък той вече заговори, без да влага чувства. Разказа останалата част от историята, съсредоточен върху часовете, прекарани с книгите. Късчетата мозайка, започнали да се подреждат в картина. Само когато спомена разписанието, тя сякаш се съвзе.

— И ти мислиш, че те имат разписание? — попита го тя.

— Това ще е напълно логично. Ако следват предписанията на ръкописа буква по буква, те ще са съставили нещо, което да изброява замисъла им — с дати, места и начини. Как възнамеряват да създадат хаос след първия си опит. Всичко, което трябва да направим, е да открием това разписание и да използваме информацията, за да им издърпаме чергата изпод краката.

— Имаш предвид да дадем гласност на връзката им с Розенберг и нацистите.

— Имай ми доверие, медиите са си медиите. Те ще си свършат работата.

— Ако имат време.

Ксандър я изгледа.

— Не те разбирам.

— Имаме по-малко от седмица — отвърна му тя.

— Какво?

— По-малко от седмица — повтори тя, — докато го осъществят. Това каза Тайг.

— Какво? — Очите му рязко се отвориха. — По-малко от седмица? Но това няма никаква логика. Ръкописът говори за месеци. Това означава...

— Да — добави тя, — че всичко и всеки е на мястото си. Те са готови да натиснат бутоните.

— Трябва да бъде месеци. Те биха... — Той спря и я погледна. — О, Господи. Как е възможно да съм толкова глупав? Днес за няколко дни правим неща, които по онова време биха отнели на Айзенрайх седмици и месеци... — Той взе плика от ръцете ѝ и извади страниците, които бе написал този ден следобед. — Щом работата е толкова бърза, изобщо не знам дали това ще е от полза.

— Това ли? — попита тя. — Искаш да кажеш, че това не е ръкописът?

— Това е нещо, което далеч го надхвърля.

Ксандър започна да обяснява, а тя прелистваше страниците заедно с него, докато той се опитваше да очертава областите, в които тя можеше да му даде нужните подробности, от които и *двата* се нуждаеха. Скоро тя беше човекът, който даваше инструкциите, припомняше документите, които бе измъкнала от Министерството на правосъдието, бурната история на Центъра за обучение с неговите уважавани дипломанти Пемброук, Грант и Егарт — последните двама, напомни му тя, заподозрени в последните убийства на холандските дипломати. Той я слушаше с широко отворени очи, изумен пред имената и събитията, които свързваше. Тя му разказа за първата си среща с Алисън — изплашената жена, оставаща единствената реална връзка с едно опустошително минало, но която вече не можеше да си спомни участието в смъртта на двете момчета, макар че това не ѝ носеше облекчение за вината, която бе потулила дълбоко в душата си. След това Сара му разказа за посещението си при Вотапек, първият признак, че хората на Айзенрайх са уязвими, за вечерята при Тайг, за дивите речи за завоевания, евгеника и власт. Разказа му за Причард и Комитета, намеквайки за собствената си намеса, за да подчертае пълната степен на хватката на Айзенрайх. И накрая му подаде Скентън.

— Затова и се върнах тук — каза тя. — Това е мястото, откъдето мога да направя всичко, което е по силите ми, за да приключим с това.

— Да приключим с това? Но как? — Тя не отговори. — Разбирам.

— Разбираш — повтори тя. — Наистина ли? — Изправи се и се отдалечи от него. — Какво искаш да кажа? Бях открила основното

свързващо звено. Нямахте нужда да откриваш връзката с Розенберг. Отрежи главата и унищожи звяра. — Той не каза нищо. Тя се обърна към него. — Изненадан ли си? Не губи ли това своята ерудирана страна никакви забележки под черта, никакви кръстосани препратки. Е, съжалявам, но сега вече знам защо са ме избрали. Защо толкова настойчиво искаха да ме пратят на акция. — Тя направи пауза. — Аз убивам — това е, което аз правя. А ти не си специалист в тази област.

— *Не за това* са те избрали. — Ксандър се изправи и я приближи. — Този Причард... той е искал нещо, ти го каза на себе си. Той не е мислил...

— *Причард* ли? Причард няма нищо общо...

— Разбира се, че има. Защо мислиш, че Тайг го искаше мъртъв?

— Причард не е от такава важност.

— Той е искал нещо от теб, нещо, което е криел от другите.

— Казах, че не е важно.

— Защо? Защо не признаеш, че има и нещо друго?

Тя се обърна и го изгледа.

— Защо настояваш толкова да знаеш?

— Има ли това нещо общо с онзи тунел — продължи той, пропускайки въпроса ѝ покрай ушите си — във Флоренция...

— Хайде да зарежем темата, какво ще кажеш?

— Не. — Той я улови за ръката, докато тя се опитваше да промуши покрай него. — Няма да стане. — Очите им се впиха едни в други. — Знаеш ли колко близо до ръба съм тук? Ти позволи ли си да го видиш? Говориш за убийства, а аз... изключвам, за да не изгубя и малкото разум, който ми е останал. Проблемът е там, че не става. Предполагам, че не съм достатъчно силен, за да нося този товар в себе си. Но не мисля, че съм сам. Може би ти си била обучена да правиш и още нещо, да действаш с абсолютен контрол, но не мисля, че това е нещо различно. Питам какво ти се е случило, защото имам нужда от помощ. Разбираш ли? Питам, защото в Германия всичко се превърна в истинска лудница, и освен теб не ми остана нищо друго. „*Намери Сара*.“ Това ми каза да направя той... Не, това е, което се нуждаех да направя. Нуждаех се от *теб*, а не от убиеца, за когото се мислиш. Защото ти не си убиец. Не можеш да бъдеш. Искам да си точно толкова изплашена и точно толкова близо до ръба, както и аз, за да бъдем още по-силни, още повече под контрол и... Не знам. — Той пусна ръката ѝ.

— Имам нужда да се нуждаеш от *мен*. — Отиде до леглото, легна и се загледа в тавана. — Съжалявам, Ферик. Сигурно не съм си научил много добре урока.

Сара остана права сама до прозореца. Внезапно я скова силен студ. Загледа се в дългата му фигура върху одеялото с притворени в разтърсваща болка очи. Бавно се приближи до леглото, бавно седна до него и нежно го погали по косата.

— Съжалявам — прошепна тя. — *Толкова* съжалявам. — След малко тя лежеше до него. Лицето му беше заровено в шията ѝ, телата им — плътно долепени, се люшкаха напред-назад, а тя се опитваше да го успокои през собствените си сълзи. — *Имам* нужда от теб. Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Защо? — прошепна той.

— Защото... — Тя го притисна още по-силно към себе си и сълзите ѝ потекоха по бузата му, а гласът ѝ бе крехък... — Веднъж оставих един човек да умре... Един като теб. И няма да мога да преживея този ужас още веднъж. Не мога...

Той я взе в прегръдките си и я залюля утешително. Двамата заспаха вкопчени в прегръдка.

Час по-късно се събудиха и двамата — тя първа, после той, но нито единият, нито другият изпитваше особена охота да се върне към заобикалящия ги враждебен свят. Двамата останаха заедно, в безопасност. Изминаха минути, преди Сара да събере сила да се подпре на лакът, докато другата ръка неохотно се отдели от гърдите му. Тя го погледна в очите и без да мисли, впи устни в неговите. Топла и мека, нежността на първата им целувка, кадифето на езика ѝ, ефирно галещ неговия. Тя спря и седна в леглото, протегна се и прогони съня от плещите си.

— Знам. И аз не го очаквах. — Тя се обърна и го погали по бузата.

— Сара, това не е било твоя вина. Аман... Нямах вина за случилото се там.

Тя се вгледа в очите му и пръстите ѝ отново пробягаха по бузата му. След още една целувка тя се изправи и тръгна към банята.

— Как мислиш, дали Скентън разполага с разписанието? — попита го тя, преди да се скрие зад вратата.

На Ксандър му бяха потребни няколко секунди, преди да успее да превключи на друга писта.

— Скентън? — повтори въпроса ѝ той и се изправи. — Да. Предполагам, че и надзирателят разполага с него. Най-вероятно той го е и съставил.

— Надзирателят ли? — Тя показа обилно насапунисаната си глава от вратата на банята.

— Така Айзенрайх нарича главатаря на групата, свързващото звено. — Тя кимна и се върна до умивалника. Ксандър пъкна ръце под бедрата си. — Ще го премахнеш ли?

Водата спря и след малко Сара се показа с хавлия в ръка.

— Защо питаш? — Ксандър не каза нищо. — Ако успеем да открием разписанието без него, няма да се наложи. Не е необходимо никой да умира. — Тя остави кърпата до прозореца. — Това ли искаше да чуеш от мен?

— Не знам. — Той вдигна ръце и посегна към плика. — Достатъчно хора загинаха до този момент. Още няколко едва ли ще променят много нещата. — Той пъкна страниците вътре и я погледна. — Не за това си била избрана. Не мога да го повярвам.

— Радвам се, че имаш такава вяра в мен.

— Трябва да имам. Ти не ми оставяш голям избор.

Тя си позволи усмивка и мина покрай него на път към леглото. Погали страните му с ръцете си и го привлече към себе си. Този Път обаче нямаше целувки. Тя се отдръпна.

— Тази вечер трябва да се доберем до дома му — каза тя, протягайки ръка към чантата си. — Само на двайсетина минути път отгук е. Последните две мили ще трябва да минем пеш:

— А момичето?

— Ще спи. Тук е в безопасност. — Тя му връчи чифт черни панталони и тъмен пуловер. — Вземи пистолета ѝ.

Ксандър пое пакета.

— Беше ли зареден?

— Не.

— Тогава ще ми трябват и патрони.

Лунната светлина се провираше сред оголените клони и хвърляше по земята причудливи сенки. Сара водеше, прикрита под тъмните контури на облеклото си. Ксандър я следваше с очи, впити във фигурата ѝ. Промъкваша се през редуващите се сенки и лунни лъчи внимателно, но бързо, без никакъв шум.

Преди около миля бяха напуснали шосето, след като бяха накършили клони, за да замаскират колата. Напредваша упорито. Нито веднъж тя не пророни дума, дори и когато той се бе заплел в клоните на някакъв особено бодлив храст; посланието ѝ до него беше повече от ясно: *Тук си заради разписанието, за да го идентифицираш. Ако то не е при него, ще го убия. Ако изостанеш назад, ще го убия.* Държеше пистолета си в ръката, докато се промъкваша през храстите, но когато луната на няколко пъти се отрази в огледалната му повърхност, тя побърза да го пъкне в един от джобовете на раницата си. Ксандър направи същото.

На следващия завой къщата се показа пред тях. От нея ги делеше телена ограда, а зад нея се виждаха очертанията на имението на Скентън. В цялата къща беше тъмно с изключение на самотна лампа на третия етаж. Старецът беше буден. Трябваше да бъдат много внимателни. Луната като по поръчка се сгуши зад един облак и мракът заля околността. Сара спря и Ксандър застана до нея. Залегнаха в ниските храсталаци. Тя гледаше към западния край на оградата, почуквайки с палец бедрото си, оглеждаше и преценяваше различни варианти. След около минута в мрака се появи фигура, която се насочваше към тях. Крачеше с отпусната и спокойна походка. Сара не откъсна очи от мъжа, докато той не се отдалечи съвсем. Изчака още една негова обиколка. След второто му отдалечаване тя се стрелна напред, без да каже дори и дума на Ксандър. Той я последва.

Миг по-късно тя се плъзгаше към оградата. Докато плъзгеше след нея, Ксандър изпита непривична болка в плещите си. Лактите му също го заболяха; гърдите му започнаха да стържат в земята. Той ухапа устни, придърпа се до мрежата и пое колкото можа повече въздух. Загледа я как изважда ножица за рязане на тел и започва на реже тела, точно колкото едно човешко тяло да се промуши през отвора. Минута по-късно вече бяха на три-четири метра от другата страна и се промъкваша към един от прозорците на първия етаж.

След половин минута и двамата се притискаха плътно към стената на къщата. Тя затършува около прозореца, докато откри мястото на жицата. Алармената система. Бързо преряза жиците, но закачи допълнителен контур към двете точки на срязване, така че да може да отвори прозореца, без да наруши веригата, и се промъкна вътре. Бравата предложи по-малко съпротива, незначително препятствие по пътя им към нещо, което изглеждаше като всекидневна — любимо място за сядане, лампи и столове, всичките обърнати към малка тухлена камина. Тя се обърна и затвори прозореца.

Едва ли щеше да е в тази стая; това беше ясно и на двамата. Трябваше да открият кабинета, мястото, където Скентън държеше ценните си неща. Сара се приближи до плъзгащите се врати, внимателно дръпна едното крило и прекрачи във фойето, чийто под от зелен мрамор фосфоресцираше призрачно дори и в мрака. Точно срещу тях беше разтворена друга двойка плъзгащи врати; един бърз поглед разкри трапезария. Другите врати бяха все така еднакво неприветливи, откриващи музикалната стая, всекидневната, но не и библиотеката. Ксандър посочи към стълбището и се запъти към него. Сара избърза пред него и го поведе към друго фойе, към друг коридор с четири врати, три от които се отвориха лесно; четвъртата обаче в дъното на коридора не искаше да се предаде толкова лесно. Сара се задържа малко около ключалката и след това двамата влязоха в кабинета. Това беше обикновена стая, която макар и в здрач, разкриваше индивидуалността на обитателя си. Столовете бяха отрупани с книги и вестници, а върху една от ъгловите масички се виждаше недопита чаша чай. Сара я докосна; беше студена. През това време Ксандър приближи якото дъбово бюро, върху което имаше някакъв ред. Тя извади от раницата си две малки фенерчета писалки и подаде едната на Ксандър. Диаметърът на лъча беше не повече от сантиметър и половина, достатъчен да освети предмети в радиус от три инча, но недостатъчен да хвърля отблясък. Беше й казал да търси дневник.

В продължение на десет минути двамата разровиха всичко, което можеше да съдържа разписанието. Този път обаче тук нямаше „Свети Августин“, който да го съхрани на скрито място, нито дребни, но хитри кодове, от които да тръгнат. Разполагаха единствено с инстинкта си, с усета, че документът се намира в тази стая, в очакване да го

открийт. След още две минути Сара се натъкна на сейф зад една от картините; гласово-задействащата се бравя обаче беше прекалено сложна за примитивните ѝ инструменти. Тя не бе очаквала такова авангардно оборудване от сенатора.

— Много добре, госпожице Трент. — Светлината ги обля отвсякъде. Скентън бе застанал на прага по халат и чехли. — Всъщност аз го държа ето тук. — Той вдигна ръка, в която държеше малка черна книга. — Тази вечер обаче беше на нощната ми масичка. Просто обичам да прехвърлям по някоя страница преди сън.

Веднъж след като лидерите прогонят изобретателността и дързостта от човешките сърца и души, хората ще престанат да представляват опасност за стабилността на режима.

„За върховенството“,
Глава XVIII

Сара мигновено измъкна пистолета си и го насочи срещу Скентън. Погледът му обаче се бе отклонил към Ксандър. — Изненадвате ме, доктор Джаспърс. Нямах представа, че сте толкова бърз с пистолета. Дори и по-бърз от младата ви приятелка.

Сара се извърна и видя Ксандър, насочил пистолета в гърдите на Скентън, стиснал здраво дръжката с двете си ръце. Сенаторът междуременно бе вдигнал присмехулно двете си ръце.

— Виждате, че съм сам. Нямам нищо у себе си, освен тази книжка, както и нямам интерес да ви принуждавам да натискате спусъка, така да се каже. — Той понечи да прекрачи прага, но спря. — Мога ли да вляза в библиотеката си?

Сара пропусна с жест Скентън до мястото му зад бюрото.

— Ако сте загрижен за охраната ми, успокойте се — каза Скентън, докато си наместваше възглавницата преди да седне. — Казах им, че слизам в библиотеката. Те не търсеха вас.

— А кой тогава? — попита Ксандър.

— Кой ли наистина? — повтори присмехулно той. — Отговорът може да ви изненада.

— Нищо, опитайте.

Скентън отново не избърза с отговора си.

— Ами какво ще кажете, ако се окаже, че търсят същите онези хора, които проявяват такъв голям интерес към вас?

— Едва ли ще ви повярвам — отвърна той.

— А вие, госпожице Трент? — попита Скентън, без да откъсва очи от Ксандър. — Не, не предполагам, че ще ми повярвате и вие. — Той се пресегна към бюрото, но Ксандър мигновено вдигна пистолета. Скентън спря на мига, посочи към една златна кутия и каза: — Това са цигари. Вие също можете да хвърлите едно око, ако искате.

Ксандър дръпна кутията към себе си и я отвори; вътре бяха надиплени прилежно няколко реда цигари „Ротманс“.

— Искате да ни накарате да ви повярваме, че се страхувате от собствените си хора? — попита Ксандър, докато плъзгаше обратно кутията по бюрото.

Скентън се изсмя, измъквайки запалка от джоба на халата си.

— Нещо такова. — Момент по-късно пушна дим от носа си и се отпусна на стола си. — Можете ли да видите надписа, докторе? Вътре, от вътрешната страна на капака... Не, моля ви, хвърлете един поглед. — Той изчака Ксандър да се запознае със ситния надпис. — Бихте ли го прочели и на госпожица Трент, за да се запознае с него? Сигурен съм, че френският ви език е достатъчно добър, за да се справите.

Ксандър огледа обруленото лице на мъжа.

— Не мисля, че...

— Моля ви, докторе — настоя Скентън. — Развеселете ме.

Ксандър погледна Сара, после дръпна кутията по-близо до себе си.

— „... с любов, която е само наша, аз съм завинаги с теб — Джийн.“ — Той остана няколко секунди загледан в надписа, преди да вдигне поглед към Скентън. — Прекрасно. Сигурен съм, че двамата със съпругата си сте били...

— Не е от жена ми — прекъсна го Скентън...

— Грешка — поправи се Ксандър. — Сигурен съм, че вие и любовницата ви...

— Пак грешка — прекъсна го сенаторът.

Ксандър хлопна капака.

— Вижте... която и да е тази жена...

— Трети опит и край — изрече Скентън, без да отделя погледа си от очите на Ксандър. — Това е *френски език*, докторе — каза той и изпусна дим от устата си. — А на френски Jean е *той*. Джийн е женско име, като Жана д'Арк. Повярвайте ми, моят Жан не е светец.

— Какво казахте?

Скентън се отпусна на стола и се усмихна.

— Толкова ли е трудно да повярвате? — Той извърна главата си към Сара. — Да не би да изгубихте нишката на разговора, госпожице Трент?

— Той е бил ваш любовник — изрече студено тя.

— Много добре. И?

Тя спусна завесата, гледайки към Ксандър.

— А сенаторите нямат право да имат кирливи ризи.

— Доста интересен подбор на думи, но смисълът е този. Да. — Той отново спря погледа си върху Ксандър. — Тя е много интуитивна, вие знаете. Далеч по-добра е от вас в тази област. — Той продължи да гледа над бюрото. — И, госпожице Трент?

— И — отговори вместо нея Ксандър, с не малко цинизъм в тона си — вие сте решили да си го върнете на един свят, който никога не ви е разбирал...

— Това би било нелепо — произнесе Скентън, без да сваля усмивката от лицето си. — Не сте ли съгласна, госпожице Трент?

— Вижте — продължи Ксандър, — вашият полов живот е особено впечатляващ, но не затова сме тук...

— Точно това е причината, поради която сте тук — прекъсна го ледено той. — Както посочи госпожица Трент, това е едно от онези неща, което може да ме постави в доста уязвима позиция. — Усмивката му бе изчезнала. — Какво мощно оръжие е информацията. Използвано правилно, то може да събори в праха дори и най-могъщите, да ги накара да изглеждат като нещо, което не са. — Той се отпусна на стола и изпусна гъста струя дим от носа си. — Сигурен съм, че започвате да схващате гледната ми точка.

Ксандър бавно се приведе напред.

— Да не искате да ми кажете, че...

— Мисля, че вие отлично знаете какво искам да ви кажа. — Той изплю едно залепнало за устната му късче тютюн. — Не би ли било чудесно, ако и всички останали имаха същия широк поглед върху нещата. В какъв прекрасен свят бихме живели тогава. Тъжното е само, че старите булдози нямат намерение да замазват разликата между порядъчността и покварата; нямаме право да повдигаме неприятни въпроси в съзнанието на нашите съвестни последователи. Само се усмихвайте и бранете представата за образ, който в най-лошия случай

кара хората да се възхищават от него, а в най-добрия — да се потърсват от погнуса. — Той отново дръпна дълбоко от цигарата. — Както знаете, онези, които се самоопределят като десни консерватори, не притежават някаква особена деликатност или проникателност, но какво можем да направим? Точно това е причината да ги разиграваме както си искаме като група безмозъчни идиоти. Те не блестят с особена мъдрост, но си имат своите ограничения. Раздели се с имиджа си и влиянието мигом изчезва. Така че както виждате, докторе, моята полова ориентация може да се използва по особено ефективен начин, особено в комбинация с някой печеливш чип.

— И Айзенрайх има този чип — прошепна той.

— Точно затова и седим тримата тук в този момент — отговори сенаторът.

— Това е невероятно.

— От колко време? — попита Сара, приближавайки се до бюрото.

— От около две и половина години — отвърна той. — Вие нямахте представа, нали?

— Защо?

— Защо ли? — Той изговори думите в присмехулно недоверие. — Защото те *можеха*. От каква друга причина биха се нуждаели? — Той поклати глава. — Пълна изненада за вас, нали? — Никой не отговори. — Изумен съм... Това и фактът, че аз не се интересувах от стоката, която предлагаша. — Той пое дълбоко от цигарата си. — Техният отговор беше... фотокопия на няколко писма... далеч по-подробни от посвещението, което току-що прочетохте, ми бяха изпратени в офиса преди няколко седмици.

— Как са се свързали с вас?... — обади се Сара.

— Има ли някакво значение? — Той изгаси цигарата си. — Няколко срещи. Нещо от този род.

— Имате ли записки от тези срещи? — попита Сара.

— Имах. Но по някакъв начин те успяха да... *изчезнат* по същото време, когато започнаха да пристигат фотокопията. — Той запали следващата цигара. — Забавно, нали?

— И вие нямате никаква представа кой ви е изпращал копията или кой е имал достъп до записките ви?

— Това е правителството на САЩ, госпожице Трент. Бюрокрацията не си прави особен труд да дава обяснения.

— Но защо? — попита Ксандър, все още неубеден. — Защо биха споделили каквото и да било с вас, ако вие не сте били заинтересуван?

— А, аз бях заинтересуван... известно време. Това се оказа много информативно. Те ми показваха отделни откъси от ръкописа, устройваха ми срещи с господата Вотапек, Тайг и Седжуик и повярвайте ми, в началото бях много ентузиазирани. Искрено вярвах, че са открили нещо — как да го кажа, което може да контролира електората, без да има ограничения върху правата. Да, мисля, че беше така. Нещо, което би ни осигурило пространство да създадем ефективна политика, без да ни се налага да се подмазваме на обществените сантименти. В края на краищата това е единственият начин да се свърши каквото и да било работа. — Той спря. — Мнението ми май ви тревожи, а, докторе? — Очите му се присвиха, докато захапваше нова цигара. — Не предлагам никакви извинения. Това, мой млади учени приятелю, е най-простото правило от политиката. Няма да го откриете в никой от учебниците си. — Той изпусна дим и положи цигарата в пепелника. — И така, когато дойдоха при мен с плановете си, аз не бях ужасен, не бях разтърсен от предателствата, които се канеха да извършат. Аз ги приветствах с цялата си душа. — Той се усмихна. — *Наистина* ли мислите, че ви казваме всичко онова, което правим във Вашингтон? *Наистина* ли мислите, че можете да разберете защо трябва да се правят определени компромиси? *Хората* — митът, който вие така отчаяно сте прегърнали — като цяло са индиферентни, неинформирани и тъпи. Тогава защо изобщо да се съобразяваме с тях? *Наистина* ли мислите, че това е било замислено като демокрация? Не ставайте смешни. Това трябваше да бъде република, система, в която най-способните да представляват желанията на останалите, — без значение дали тези останали проумяват кое добро и кое не е добро за тях. Без мъничко измама или заблуда вие сте обречени на посредственост...

— Очевидно вие двамата с Вотапек сте изкарали един същ задочен курс на обучение — вмъкна се Сара в тирадата му.

— Може и да не харесвате политиката ми, госпожице Трент, но знаете, че съм прав.

— Вашата политика се предполагаше да бъде такава, че да *отнема* излишъка от власт от голямото правителство и да я *връща* на обикновените хора или нещо бъркам? — вмъкна се Ксандър. — Изглежда вие, хората от Правото, сте единствените, които не искат да кажат на хората кое е добро за тях, дори и когато те самите не го проумяват.

— Чудесна тактика, нали? — Скентън кимна, докато посягаше за поредната цигара. — Но мислите ли, че ние се отказваме от властта, като правим това, което искате от нас? Ние просто оставяме държавата да се занимава с дребните си крамоли. „Прогони правителството от задния си двор.“ Хитър лозунг, нали? Дръж ги ангажирани само с дребните проблемчета. Всъщност, ние пренасочваме съзнанието им от федералното правителство, като им даваме по-дребните дела да се занимават с тях, така че да ни оставят на мира да се занимаваме с големите неща.

— Такива като?

— Оставете правителството да се занимава с онова, на което е най-способно — да извлеча максимална печалба, без му се налага да се тревожи за неколцината, които не могат да се оправят сами. Колкото повече съсредоточаваме интереса на хората върху щатското правителство, толкова по-малко те ще насочват погледа си върху федералното и толкова по-малко ще ни се пречкат из краката. Веднъж след като създадете изцяло разединен електорат — група от хора, загрижени единствено за собствените си задни дворове, — вече сте постигнали велико нещо.

— Но защо тогава не им повярвахте? — попита Ксандър. — Айзенрайх прави всичко това възможно.

— До известна степен. Разликата е там, че аз вярвам в републиката.

— Трудно ми е да повярвам в това.

— Защо? Може да съм елитарист, може дори да настоявам, че мъничко измама е от голяма полза, но аз все още вярвам в баланса на властта — *реалната* власт — сред малцината, които истински разбират тези неща. Естествено, това означава, че на хората не трябва да се позволява да си пъхат носовете за щяло и нещяло в работата ни. Но това също така означава, че малцината, които имат реалната власт да управляват, трябва да го правят с почтена цел в съзнанието си. Една

република трябва да бъде отговорна за стабилността, постоянството, прогреса, а не да се занимава с хленченията на неколцина невежи. Айзенрайх елиминира хората, но за нещастие, той също така елиминира и баланса. На негово място той предлага Стар Чеймбър^[1], скрит дълбоко под булото на републиканска добродетел. Измамата и заблудата е едно нещо, докторе, а тиранията чрез култивиран фанатизъм и тесногърдие е нещо съвсем различно. Предпочетох да не се обвързвам с това.

— Малко от Джон Стюарт Мил с подправка от Макиавели — кимна Ксандър. — Странно съжителство, меко казано, в ролята на крайъгълни камъни на модерното консервативно движение.

— Мислете си каквото си искате — отвърна той. — Това е най-доброто за тази страна.

— Значи те са ви шантажирали — каза Сара — Защо? Защо не ви убиха?

— Защото, скъпа моя госпожице Трент, на този етап аз не разполагах с нищо, което да ги заплашва. Никога не съм оставал насаме с ръкописа, никога не съм имал възможност да си направя собствено копие и никога не съм разполагал с каквото и да било доказателство, за да покажа връзката им с това. Нещо повече, те се нуждаеха от мен... или по-скоро откриха няколко наистина хитри начина как да се възползват от мен. Лятната ми къща в Монтана се превърна в чест терен за срещи, наред с другите неща.

— Други неща?

— Мисля, че точно тя беше мястото, където организират всичко това. Нещо като комплекс, поредното училище за онези, които вече са готови да превърнат визията си в реалност. Повече от година не ми позволяват да стъпя там. Както и да е, аз се превърнах в много удобно заблуждаващо прикритие, ако някой реши да прояви интерес към Тайг, Вотапек и Седжуик. Дори и местоположението на къщата ме прави основен кандидат за връзка с училището „Темпстън“. Често се чудя дали пък точно това не са имали предвид през цялото време. С което да заблуждават хора като вас и да ги пращат в погрешна посока. Но явно е било резултатно. — Той направи пауза. — На мен обаче ми се струва доста нечестно. — Той извади малка черна книга и я положи върху масата. — Така че с чиста съвест си взех нещо от тях.

— Разписанието — възкликна Ксандър. — Кога? Как?

— Много добре, докторе. — Скентън я плъзна по бюрото. — Успях да се докопам до нея преди около месец. Как... как точно, не е толкова важно, не мислите ли? — Загледа как Ксандър запрелиства страниците ѝ. — Съгласно датите, действителните фойерверки започват след по-малко от три дни. Сигурен съм, че имате Представа, че случилото се във Вашингтон и онова със зърнения пазар беше извършено, колкото само да се пробват водите. Ню Орлианс според мен беше грешка. Трябваше да се случи три дни по-късно; част от далеч по-мащабна операция.

— Защо не направихте нещо, за да ги спрете? — попита Сара. — Ако сте знаели, че ние сме наблизко, защо просто не се свързахте с нас? Три дни не са...

— Защото, госпожице Трент, моментът, в който щях да се опитам да го направя, моментът, в който покажех и най-малката нагласа за това, вече щях да съм мъртъв. Да се свържа с вас? Каква нелепа мисъл. И откъде според вас трябваше да започна търсенето ви? Знаех, че сте замесени. Освен това... не, това трябваше да бъде точно обратното. Както ще видите, всичко е прекалено мащабно, прекалено усложнено, за да се разруши, без да се удари в сърцевината. Никога нямаше да ме допуснат толкова близо. — Той намести възглавницата зад гърба си. — По някакъв начин обаче вие двамата сте успели да им се изплъзнете. Аз просто разчитам на факта, че вие ще продължавате да имате късмет. Влязохте много внимателно, никой не ви усети. По същия начин и ще напуснете. Следователно ви давам разписанието и ви желая да сте наистина бързи.

— Ядрото ли? — запита възбудено Ксандър. — Искате да кажете, че има и надзирател, така ли? Един човек зад всичко това?

— Разбира се — отвърна Скентън. — Това е и причината, поради която без съмнение бяхте избран, докторе. Защо вие...

Парчетата от прозореца се разхвърчаха във всички посоки, лампите се пръснаха с трясък под пороя куршуми. Ксандър се хвърли през бюрото към Скентън, само за да се намери сграбчен и захвърлен на пода между стената и бюрото. Сара коленичи до него, с пистолет почти допрян до лицето си и с книгата в другата ръка. Библиотеката замлъкна така внезапно, както беше изригнала. Секунди изтекоха, преди да го чуят. Отначало отдалечен, но с всеки миг все по-силен, грохотът на хеликоптер нахлу в стаята, а петното на прожектора

нахълта вибриращо в стаята през диво мятащите се завеси и се закова върху гърчещото се тяло на Скентън с мятаци се ръце, широко отворена уста и бликаща от гърдите му кръв. Миг по-късно снопът светлина от прожектора изчезна от стаята, роторите завиха още по-силно, сигнализирайки за кацане. Сара издърпа Ксандър от пода на крака и затича към вратата.

Нямаше време да мисли, нямаше време да разсъждава над думите на умирация мъж. *Поради което бяхте избран.* Имаше време само да следва Сара и резките смени на курса ѝ, първо, към стълбището, а после през всекидневната. Грохотът на автоматично оръжие разтърси простора, докато скачаха от прозореца върху тревата отпред. Пазачите на Скентън задържаха хората на Айзенрайх, като жертваха живота си за човек, когото броени минути го делеха от смъртта, давайки възможност на двама души да се спасят. Сара препускаше напред, а Ксандър подире ѝ. Гората се надигаше гостоприемно срещу тях. Едва когато я видя как се хвърля на земята, разбра, че са стигнали до оградата. Той се строполи върху гърба ѝ, като малко остана да забие и двамата в стърчащите метални шипове. Тя го изблъска настрана и свали скобите. Той извърна глава към къщата и погледна тъмната ѝ фасада, чийто спокоен интериор не даваше представа за насилието сред стените ѝ. *„Поради което бяхте избран.“* Думите кънтяха в съзнанието му.

В мига, в който Сара го сграбчи и повлече към оградата, бликна светлина от всеки прозорец на къщата.

Следващите няколко минути изминаха в тишина. Тилът на Сара му служеше като пътеводител сред дърветата, пътека, по която нямаше жива душа, посока, в която той бе изгубил всичките си сетива. Светът зад гърба му бе изчезнал, въпросите — избледнели в съзнанието му. Бе останал само мрак, докато в далечината пред тях не се открие шосето. Последен устрем до колата, клоните мигновено бяха разхвърляни и вратите затръшнати, преди ревът на двигателя да се вгризе в тишината.

— Карай.

Тревата премина в шосе и автомобилът се втурна в нощта.

О'Конъл скочи от импровизирания си стол с притиснат към гърдите си пистолет и се запровира сред клоните. За мъж с неговата

маса той се придвижваше забележително гъвкаво.

Беше станало изведнъж, както и бе предполагал, че ще се случи. Сара и Джаспърс се бяха приближили до оградата, без да усетят двамата мъже, които тичешком бяха изскочили зад къщата с готови за стрелба карабини. Само след пет секунди мъжете бяха забелязали целите си: на осмата всеки беше коленичил за по-голяма устойчивост и се прицелваше. О'Конъл обаче ги бе изпреварил; двата безшумни изстрела от пистолета му бяха елиминирали и двамата мъже за по-малко от три секунди. Телата им се строполиха едно до друго, образувайки странен триъгълник по средата на откритото пространство.

Той се затича. Беше наясно, че могат да се покажат и други; беше повече загрижен за двамата, които беше изпратен да защити. *Двамата*. Джаспърс бе успял да се измъкне. Той наистина притежаваше нужния инстинкт; Стайн се бе оказал прав.

В далечината пред него изрева дизелов двигател и той ускори бяг. Две минути по-късно излезе на пътя, стрелна се през пресования чакъл и измъкна малък мотоциклет от импровизираното скривалище сред боровете, което беше съоръжил преди пет часа. Чу ръмженето на двигателя от лявата си страна; 250-кубиковата му машина изрева в отговор само след петнадесет секунди. Пъхна пистолета във вътрешния джоб на якето си, яхна мотоциклета и освободи съединителя. Вятърът засвири в лицето му.

Сара се подаде от прозореца, ушите ѝ бяха напрегнати за всеки звук освен приглушеното кихане на форсирания двигател на колата им. В същото време оглеждаше небето с увереност, че хеликоптерът ще се появи, в очакване лъчът на прожектора му да се плъзне по върховете на дърветата, преди да се закове върху колата и пътниците ѝ. Но не се чуваше нищо — никакво боботене на ротори, чуваше се само вятърът, който свистеше покрай ушите ѝ. Тя продължаваше да се визира, несигурна какво може да означава тази тишина, докато изведнъж воят на далечна сирена върна вниманието ѝ обратно върху пътя. Тя се прибра в колата и погледна спидометъра. Стрелката се колебаеше около числото 80, а кокалчетата на Ксандър бяха побелели, впити във волана.

— Намали — изрева тя в ухото му — и се опитай да намериш някаква отбивка.

Ксандър направи както му каза и намали скоростта. Двамата трескаво заоглеждаха пътя от двете му страни.

Сирените растяха заплашително с всяка измината секунда, зад близкия хълм заблестяха фарове, но в този момент Сара посочи към една едва забележима просека сред дърветата от дясната им страна. Ксандър превключи на втора и колата се разтърси от внезапното падане на скоростта. Той рязко завъртя волана и се спусна по един полегат склон. След около тридесет ярда подскачания Ксандър изключи фаровете и угаси двигателя. Над тях воят на сирените продължи да нараства и пороят от червени и сини светлини прелетя по пътя, за да се изгуби след секунди. Ксандър посегна към ключовете на стартера, но Сара го улови за ръката. Разнесе се вой на нова сирена и след малко по пътя прелетя още една полицейска машина. Тя пусна ръката му, но продължи да се вслушва напрегнато. След малко кимна. Гумите застъргаха в калта, докато колата се връщаше на заден на пътя. След половин минута отново напредваха с осемдесет мили в час.

— Ще чакаш в колата, докато отида да я взема — каза Сара и отново огледа небето през предното стъкло. Ксандър взе на пълна скорост следващия завой с очи, впити в петното от дългите фарове. — Чу ли ме?

— Аз чакам, ти отиваш да я прибереш. — Думите бяха изговорени монотонно. — Да.

Следващата миля изминаха в тишина.

— Тя трябва да може да спи отзад — обясни Сара. — Не мисля, че ще ни създава някакви проблеми.

— Чудесно. — Отново мълчание.

Сара се извърна към него.

— Какво?

Той не отделяше поглед от пътя.

— Какво има? Какво те тревожи? Разписанието, Скентън, какво? — Тя се взря в лицето му и видя напрегнатата му челюст. — Това заради онова в мотела ли е?

— Не ти ли се струва странно, че съумях да оцелея при всички тия прекеждия? — запита той, очевидно глух към последните й въпроси.

Тя не му отговори веднага.

— Наистина не бях се замисляла над това. Предполагам, че просто трябва да съм благодарна.

Той я погледна, после се обърна и качи скоростта до деветдесет.

Измина минута, преди тя да проговори.

— Какво стана там?

— Стана? — изсмя се той саркастично. — Нищо особено. Убиха човек. Това стана. Човек като Карло, Емил или Ферик. Скентън беше поредният човек, който трябваше да бъде пожертван. — Едва сдържан гняв обагри думите му. — И въпреки това през цялото това време аз оставам здрав и читав. Не е ли малко странно това, а? Как си го обясняваш?

Тя се опита да го разбере.

— Какво точно ме питаш?

— Не питам *теб*... Просто си задавам въпроса. Вчера или само преди час щях да съм прекалено изплашен, прекалено облекчен да мисля за каквото и да било друго освен за собственото си оцеляване. — Тонът му стана съвсем самоироничен. — Нали аз написах онзи прилежен меморандум, който ми отсъжда такова важно място във всичко това? Много е ерудирано, нали? Проблемът обаче е там, че това всъщност няма никакво значение. Теорията няма да обясни защо съм успял да оцелея до този момент.

— За *какво* говориш?

— Ти искаш да повярваш, че си убиец — добре. Искаш да повярваш във всичко това, че това е твоето предназначение, *причината*, поради която си била *избрана*...

— Полека — вмъкна се тя, разтревожена от тона му.

— „*Затова и беше избран*“ — излая той. — Не чу ли Скентън, когато ми го каза? — Той я погледна. — Не можеш ли да вденеш? Ти не си единственият човек, който е бил избран да вземе участие в цялата тая гадост.

— Мислиш, че...

— Аз не *мисля* — прекъсна я той, без да отделя поглед от пътя. — Аз го чух, видях го в очите му. Дори и той беше изненадан, че аз си нямам и представа.

— Нямах представа за какво?

— Не знам. Как се връзвам в цялата тая работа, защо съм избран. *Моето* предназначение.

— Избран за какво? — попита тя. — От кого? — Тя понечи да посегне към него, после се спря и раменете ѝ се отдръпнаха. — Имаш предвид *мен*?

Той я стрелна през рамо.

— *Какво?*

— Ти каза „избран“. Аз бях тази, която влезе във връзка с теб. Това би изглеждало сякаш аз...

— Какво? — За момент гневът и объркването сякаш се стопиха в очите му. — Изобщо не е това. Ти си единствената причина, поради която все още се държа. Казах ти го вече.

— Тогава какво искаш да кажеш? — попита тя с отбранителен тон.

Той отново се върна към пътя.

— Не знам. — Знакът на мотела се появи от лявата им страна. Ксандър забави и зави в алеята към мотела. — Аз оставам. Ти отиваш. — Тонът му отново бе станал странно дистанциран. Тя го изгледа и отвори вратата.

О'Конъл изключи двигателя и се изкачи до върха на хълма, бутайки мотоциклета по банкета под макар и мижавото, но все пак прикритие на близките дървета. На стотина ярда по-долу колата на двамата работеше на празен ход в алеята на крайпътен мотел, с отворена врата на пасажера. Той внимателно се провираше, притиснат плътно към дърветата, спря и извади бинокъл, точно когато от дясната му страна започна да боботи хеликоптер. Не това обаче привлече вниманието му; Сара излезе от едно от бунгалата с още една фигура край нея, отрупана с одеяла и възглавници. Двете стигнаха до колата и влязоха. Сара затръшна вратата и в същия миг фолксвагенът набра скорост. Само секунди по-късно над дърветата се показаха гигантски витла. Хеликоптерът сви вдясно и се гмурна, улавяйки в лъчите на прожектора си ускоряващия автомобил, който препускаше на зиг-заг по платното. От хеликоптера откриха стрелба.

О'Конъл запали двигателя на мотоциклета и препусна към пътя. Издърпа с дясната си ръка пистолет от пазвата си, този път далеч по-

голям от предишния малокалибрен, с който елиминира двамата мъже на полето. Натисна газта и настигна хеликоптера, който вече бе навел нос към плячката си. Задните витла обаче стърчаха уязвими за някой с точен мерник. О'Конъл се прицели и стреля.

Откатът от изстрела люшна цялото му тяло, а лявата му ръка трепна и мотоциклетът заплашително наближи линията на банкета, зад която вече идваха дърветата. През това време хеликоптерът се издигна, след като куршумите му не бяха успели да поразят досегашната си цел; втори лъч бликна в търсене на неочаквания нападател отзад. Отгоре заваляха изстрели, които вдигаха миниатюрни фонтанчета по пътя, които го караха да лъкатуши, ангажирайки и двете му ръце. Той отново натисна максимално газта, мотоциклетът се стрелна и след секунди препускаше точно под корема на металната птица. Този път прицелът му беше безпогрешен. Пушек избликна от фюзелажа, задният мотор започна да киха и да се мята наляво-надясно. О'Конъл забави ход и даде още няколко изстрела. Сякаш уловен от внезапен ураганен порив на вятъра, хеликоптерът подскочи във въздуха и се разлюля, губейки равновесие. Хеликоптерът започна да снижава. Търсеше място за кацане.

О'Конъл включи на максимална скорост и мотоциклетът му сякаш се стрелна по пътя покрай умиращата птица. След като я подмина, той отново се вгледа в пътя пред него, но дори и така пак не можа да открие следа от двете червени точки, които бе преследвал през изминалия половин час. Изви глава, за да види резултатите от стрелбата си по хеликоптера: от машината бяха наскачали четири или пет фигури и пръскаха с пожарогасители корпуса, за да предотвратят експлозията. Нямаше обаче и следа от фолксвагена. В един миг обаче той зърна нещо от дясната си страна да се промъква през гората успоредно на пътя в същата посока. Беше му необходимо по-малко от секунда, за да проумее какво беше — габарити на кола. Там, навътре в гората водачът на колата бе открил някакъв горски път под прикритието на дърветата. *Страхотно!*

О'Конъл намали скоростта и остави колата да напредне по пътя си. В продължение на почти миля мотоциклетът и колата напредваха в тандем, докато в един момент шосето започна да се отдалечава от дърветата и габаритите на автомобила започнаха да се стопяват в мрака. О'Конъл насочи мотоциклета към банкета, навлизайки сред

дърветата и храстите. Няколко млади фиданки станаха жертва на гумите му. Ръцете и лицето му обаче пострадаха най-много от шибачите го клони. След като се добра до просеката, той изтри кръвта от лицето си и натисна газта по мекия черен път. Колата пред него почти се бе изгубила от погледа му.

— *Не знам.* — изрева Сара, — Не виждам нищо. Трябва да си го изгубил.

— Откъде се пръкна тоя, по дяволите? — Ксандър правеше всичко възможно, за да не изтърве бясно въртящото се кормило. — Всичко беше абсолютно чисто и изведнъж бам! Пристига хеликоптерът...

— Той явно се опитваше да ни помогне.

— Да ни помогне или да ни позволи да останем живи? — извика в отговор Ксандър.

— Каква е разликата?

— *Разликата* е в това, което каза Скентън. Не чу ли какво ти казах преди малко? Има някаква причина, поради която искат да ме запазят жив.

— Не съм убедена, че онези от хеликоптера мислеха по този начин — възрази тя. — *Те* стреляха по нас. Онова там не бяха предупредителни изстрели.

Ксандър видя пролука от лявата си страна и закова спирачките. Колата се разтърси и подхвърли и двамата от седалките на завоя.

— Права си. Те се опитваха да ни убият. Това обаче не означава, че господин Мотоциклетист задължително ни е приятел.

— О, не знам — отвърна тя остро. — Всеки, който попречи да ме застрелят, за мен е приятел.

Колата изскочи сред дърветата, гумите поднесоха по тревата, преди да открият равната повърхност на шосето. Ксандър изви волана надясно, превключи на трета и вдигна скоростта на шейсет мили. Колата буквално се отлепи от пътя при внезапното ускорение.

Сара не каза нищо; очите ѝ гледаха в очертанятия на пътя пред тях.

— Можем да стигнем чак до Монтана — добави той. Тя го изгледа, без да промени изражението си.

Зората ги свари със Сара на волана. Ксандър беше облегнат на страничния прозорец и обронена на гърдите си глава, леко разлюлявана от ритмичното дишане. Беше заспал малко преди час, предал се накрая на изтощението. Всъщност тя бе настояла. Това беше единствената им размяна на реплики след Темпстън, без повече размисли за Скентън или гадаения за тайнствения мотоциклетист.

Милите прелитаха в тишина, ако не се броеше секундното спиране на банкета точно преди границата на Пенсилвания, където се смениха на кормилото. Ксандър се бе оказал прав. Монтана оставаше единственият им шанс. Сенаторът бе потвърдил всичко, което й бе показал Стайн в папките на Комитета. Районът, където се обучаваха. Комплексът от постройки. Улф Поинт, Монтана.

Канадският маршрут щеше да е по-бърз, но и по-опасен. Гранични власти. Вместо това тя пое по Маршрутно шосе 90, вдигна скоростта до осемдесет мили и гледаше как изскачат и изчезват в сутрешния здрач Клийвланд, Лейкуд и куп други неизвестни градчета. Половин час след Индиана тя забеляза индикаторът на горивото да сочи около нулата. Това беше истинско облекчение. Така й се пиеше кафе. И може би малко дрямка. Сънят е жизненоважно оръжие. Без него всичко друго спира да функционира.

Знакът сочеше миля до следващия пункт за отдих. Тя натисна газта и вкара колата в дясната лента на платното. Погледна през рамо към Алисън: по спящото й лице се прокрадваше усмивка.

Боб Стайн седеше в пълен мрак с опряна върху каменната стена глава и с гръб, целият натърген, за да обръща внимание на такива дребни неудобства. Ръцете му бяха приковани към двата края на леглото, от колко часа или дни можеше само да предполага, с разум, все още замаян от наркотиците, чийто вторичен ефект се оказваше далеч по-лош от прекия. В онзи момент поне е бил в безсъзнание. Сега изпитваше и най-малкото неприятно усещане на пробуждането си.

За да надвие дискомфорта, бе започнал да сглобява отделните моменти, които го бяха довели до това състояние. Последният му ясен спомен беше кратка размяна на реплики в Департамента с дежурния. След това имаше спомен единствено за остро убождане във врата, последвано от ужилване в гърба, въртящи се светлини, сирена и после

мракът, в който се бе пробудил. Не беше трудно да запълни липсващите моменти. Дежурният бе алармирал на някого, после бе последвала инжекция, препускане по улиците с линейка-имитация и накрая това. Онова обаче, което го тревожеше, бяха по-сетнешните петна или по-точно казано едно голямо петно в паметта му. Колко им е казал? И още по-смайващо — защо все още беше жив?

Плъзгащата се врата внезапно се отвори и нахлуият поток от светлина го заслепи. Той бързо зарови глава в рамото си. Дочу някакви думи, преди да хлопне бравата, после вратата отново се отвори, този път изцяло и в стаята нахлу пулсиращ поток бяла светлина. Той примига в ръкава си и се опита да съсредоточи погледа си върху фигурата на вратата, но не успя. Опита се да проговори, но единственото, което успя да произнесе, беше неясно мучене; устните и езикът му все още бяха под властта на наркотика. И в този момент светлината отвън угасна по същия начин, по който се бе появила; очертаванията на стаята изпъкнаха отчетливо. Беше някъде десет на десет фута, доколкото можеше да прецени, напълно празна без всякакви прозорци. Нямахше как да разбере дали беше ден, или нощ.

— Извиняваме се за веригите — каза мъжът до вратата. Беше глас на старец, европейец. — Те са за ваша собствена безопасност. Казват ми, че наркотиците могат да доведат човек до буйство. Вярвам, че разбирате.

Стайн се опита да проговори, но от устата му отново се разнесе приглушено мучене.

— А, да. Още един вторичен ефект, за съжаление необходим. Още веднъж се извинявам. Гласът ви ще се възвърне след час. Засега всичко, което трябва да правите, е да слушате. — Зад възрастния мъж се показва жена, която помести стол в средата на стаята; парфюмът ѝ в миг изпълни пространството. Възрастният мъж седна. — Вие ни казахте много неща. Не съм особен привърженик на подобни методи, но лекарствата могат да бъдат доста полезни, а докато господин О'Конъл е на задачи... е, разбирате, че са необходими отговори на редица въпроси. — Той направи пауза. — За вас може би ще представлява интерес да научите, че възстановяването ви ще протече далеч по-лесно, отколкото при останалите случаи, тъй като не оказахте голяма съпротива. Надявам се, че тази мисъл ще ви вдъхне известно успокоение. — Мъжът прошепна нещо на жената. След секунда тя

излезе от стаята и остави Стайн сам с възрастния мъж в стаята. — Това обаче, което е най-интересно, е информацията, която предложихте, без да ви бъдат задавани въпроси. Не знаех, че наркотиците могат да въздействат по такъв начин, но както и да е, не съм специалист в тази област. Допълнителна награда — ето какво е това за всички нас. — Той се изкашля няколко пъти, преди да продължи: — Трябва да ви кажа, господин Стайн, че вие сте един много забележителен млад мъж. Нямах и представа за това дори. — Дишането му беше накъсано, а думите се подчертаваха от задуха. — Повярвайте ми, аз съм много добър съдник на човешките характери и, да кажем, на възможностите. Вие притежавате и двете в забележителен обем. Така или иначе, вие сте чудесна изненада. Много чудесна. — Старецът си прочисти гърлото. — За да бъда откровен с вас, ако вие не бяхте демонстрирали тези си качества, по всяка вероятност вече нямаше да сте жив. Но аз не обичам да се разпростирам върху такива неща. Тук съм, за да ви предложа един шанс.

Боб започна да вижда няколко кичура от косата върху главата на мъжа, макар че лицето му оставаше в сянка.

— Мисля, че от моя страна е честно да ви кажа, че вие си давате сметка за положението, в което се намирате, за това, което възнамеряваме да направим, или поне имате някакво рудиментарно разбиране за това, което ви предстои, ако наркотиците са си свършили работата както трябва. — Отново последва късо изкашляне, далеч поприглушено от първото. — Ще ви призная, че притежавате пъргав ум, усет за епичното, за голямата схема. За мен това е определящо. Заедно с това вие сте в положение — как да го дефинирам? — на значително сковаване. Ние разполагаме, както сам можете да предположите, с немалък брой наши хора в правителството. Малцина обаче от тях демонстрират вашите таланти. Мъж с вашата способност, с вашия достъп може да ни е от голяма полза. Ако обаче предпочетете да останете прикован към леглото, ползата от това ще отиде на бунището. Схващате ли мисълта ми?

Стайн кимна, колкото да удовлетвори мъжа.

— Добре, защото само след седмица този разговор няма да има смисъл. — Мъжът се размърда в стола си. Момент по-късно Стайн усети леденостудена ръка върху коляното си. — Казват, че времето не чака човека, мистър Стайн. Аз бих добавил, че хаосът е също така

безкомпромисен. Днес е денят, в който вие трябва да направите своя избор. Времето обаче тече много бързо. — Той отдръпна ръката си от коляното му при новия пристъп на кашлицата. — „Никога досега не се е заговорничело толкова много в толкова благоприятна обстановка и с такъв огромен стремеж към промяна във владението на властта.“ Никога. Забележителни думи, нали? Написани преди повече от четиристотин години от един не по-малко забележителен мъж. Не по-малко верни са и днес, както и тогава. — Тонът му видимо се поуспокои, без да губи от заостреността си. — За нещастие, нито един човек по онова време не е приел този мъж сериозно. Много жалко. След осем дни никой няма да има избор. — Той направи пауза. — Аз ви давам такъв шанс. Малцина са го имали. Вярвам, че вие няма да го проиграте безотговорно. — Старецът се надигна от стола. — Осем дни, господин Стайн. И след това... — Той поклати глава, обърна се и бавно излезе през вратата. Секунда след това стаята отново потъна в пълен мрак.

Джонас Тайг намали силата на светлината върху бюрото си и седна тихо. Звукът от стъпки по стъпалата го бе накарал да притисне слушалката към гърдите си. След няколко секунди главата на жена му надзърна през вратата, точно както бе очаквал. Очите ѝ бяха натежали от сън.

— Скъпи, трябва вече да си лягаш. Качвай се горе. Кое време е?

— По-късно, моя любов — отвърна той. — Ти отивай. Аз ще поостана още малко, няма да се забавя, обещавам ти. Имам още малко работа.

— О, Джонас — каза тя, поглеждайки часовника си, пет без петнайсет сутринта е. Това е абсурдно.

— Знам, скъпа. Абсурдно. Ти се качвай. Идвам след две минути. — Той ѝ прати въздушна целувка, усмихна се и кимна, докато тя се прозяваше през сънливите си въздушни целувки и затвори вратата. Той изчака да чуе добре познатия звук на проскърцването на третото стъпало и отново долепи слушалката до ухото си. — Ще трябва да го повториш... Не, пет пари не давам какво ти е било наредено след това. Аз ти казвам това сега. Нямахте никаква грешка. Трябваше да стреляте на месо... Да и двамата... включително и Джаспърс. Да не би нещо

линията да не е наред? Тогава пусни за търсене номера на колата... Защото само след час или два щатската полиция от Охайо до Калифорния ще ги търси навсякъде... Това не е твоя грижа... Какво?... Повредили хеликоптера? Как така... Как така нямаш представа кой може да е? Просто изчезнал... — Тайг заслуша напрегнато. — Разбирам. — Мълча няколко секунди, преди да проговори: — Ти трябва да елиминираш всичко, което ти се изпречи на пътя, ясно ли ти е това?... Добре... Да, сигурен съм, че случаят е точно такъв.

Той затвори телефона и угаси лампата. Остана седнал. Сковаността в плещите му беше повече от осезателна. Знаеше, че трябва да си вземе няколко дни почивка, както го бе правил винаги досега. И тя щеше да го приеме, да разтрие гърба му, щеше да масажира бедрата му със силните си и дебели ръце, докато го докара до оргазъм, и после щеше да го отнесе до неznайни страни в обятията му. От тридесетина години той не бе искал нищо друго, не бе намирал спасение при никоя друга жена. Тя винаги го бе разбирала. И този път щеше да го разбере.

Лорънс Седжуик седеше в лимузината с приковани върху екрана пред него очи. Концертът на Моцарт за хор изпълваше пространството, странно несъвместим с картините, които виждаше. Тела лежаха привързани към носилки, други още бяха проснати сред разкаляна пръст и трева с отворени очи, с мъртвешки застинали тела сред оживлението около къщата. Гъмжеше от полиция, която бе отцепила къщата от всички страни. Купчина от оръжия беше струпана между двете патрулни коли. Всичко това се снимаше от камери, а екипите от телевизионните мрежи бяха заети със задаването на въпроси, репортажите от ранните утринни часове се разпращаха до станциите из страната. Един оператор, който предаваше до частна кола, едва ли привличаше нечие внимание.

Сенатор Джордж Максвел Скентън беше мъртъв, застрелян във вилата си и признаците за продължителна битка бяха навред. Хората от новинарските екипи вече повдигаха въпроси за чуждестранен пръст във всичко това — дали случилото се не беше реакция срещу политиката на сенатора срещу обединена Европа? Някакъв екстремист, мотивиран от открития критицизъм на Скентън към ислямския фундаментализъм? Или беше свързан по някакъв начин със събитията,

случили се из страната? Полицията отказваше да прави всякакви догадки.

Телефонът иззвъня.

— Да. — Седжуик не отделяше поглед от екрана.

— Започнали са да сравняват отпечатъците от пръсти. Само след пет минути ще открият Джаспърс и Трент.

— А записките?

— Обновени са така, че да сочат връзката им с убийствата в Германия и Италия. Готови сме да пуснем и връзката за историята ѝ в Йордания.

— Добре. Надявам се, че няма да хвърлите всичко изведнъж.

— Източник, поискал да остане анонимен, откъси от конфиденциално досие. Става ли?

— Трудно е да се придобие такава информация.

— Но не е невъзможно. Препратката трябва да е достатъчна.

— Съгласен съм. Разбира се, ще оставиш момчетата от Вашингтон да сглобят парчетата сами. Не искаме в никакъв начин някой от тях да се досети, че ние сме им набутали заподозрените субекти в ръцете.

— Разбира се. Да продължаваме ли с преследването?

— Само ако бъде поискано — отвърна Седжуик. — Ще поддържаме връзка.

Антон Вотапек се запъти през поляната, върху която само няколко останали туфи от кафява трева подсказваха, че на времето това е било футболно игрище. Останалата част беше замръзнала кал, оформена от покритите с шипове подметки, втвърдена допълнително от пронизващите студове на монтанските ноци. Точно зад мястото на вратата се издигаше самотна сграда. Вотапек изкачи стъпалата и отвори вратата. Огънят в камината на отсрещната стена беше особено привлекателен също както и двете кожени кресла, разположени удобно до камината. Той седна и вдигна слушалката от малката странична масичка.

— Да.

— Антоне. — Гласът от другата страна беше уморен, но буден. Не беше на хората, които обичат да чакат. — Каза, че било спешно,

когато ми се обади.

— Да — отвърна Вотапек. — Надявах се да не ви събудя, но не мисля, че работата може да чака.

— Сигурен съм, че имаш право. Особено в светлината на последните събития.

Вотапек изчака, преди да заговори:

— Алисън е изчезнала. — Очите му останаха приковани върху пламъците.

— Разбирам.

— Не можем да кажем с точност кога. Някъде през последните два дни.

От другата страна настана пауза.

— Лорънс ли ти го каза?

— Да.

— И е загрижен?

— Да.

— Защо се допусна това да се случи?

— Можем само да предполагаме...

— Онази Трент — прекъсна го старецът с внезапно укрепнал глас.

— Да.

— Трудно ми е да разбера защо се оказва толкова трудна. Тя беше във влака с Причард — това ни го каза едно момче от Съвета за национална сигурност. И ти искаш да ме убедиш, че никой не е успял да я разпознае, че никой не е разбрал, че тя е единствената причина за присъствието на Артър в онзи влак?

— Това не беше в приоритетите им...

— „Приоритетите им“? Кое би могло да бъде по-наложително от една жена, решена с цената на живота си да подрони всичко, за което работим цял живот? Мисля, че го изясних съвсем точно. Самата тя не представлява опасност, но в комбинация с Алисън... Кой може да е сигурен, че няма да нададат ухо на приказките ѝ? Нямаме никакво място за подобни отвличания от работата.

— Съгласен съм. Алисън е от изключителна важност...

— Вече сме го обсъждали, Антоне. Личните сантименталности само пречат на делото. Чувствата ти към момичето колкото и силни да са...

— Тогава защо продължавате да пазите живота на Джаспърс? — В камината изпраця главня и наоколо се посипаха искри.

Старецът остана мълчалив известно време, преди да отговори.

— Това няма нищо общо със сантименталността — изрече той с прости и директни думи.

— Наистина ли го вярвате?

— Ти си мислиш, че разбираш, нали, Антоне? Но не си разбрал *нищо*. — Старецът нямаше търпение да се занимава със скимтенето на Вотапек. — Джаспърс бил ли е в къщата на Скентън?

— Да.

— И разговорът е записан?

— Да. Те са знаели за разписанието, преди Скентън да го направи на въпрос.

— И са имали силно желание да го намерят.

— Да. — Вотапек се заигра с един конец, който висеше от облегалката на креслото. — Скентън му е казал също, че той, Джаспърс, е бил... *избран*. Че надзирателят — предполагам, че е имал предвид вас — го е избрал. Не разбрахме какво означава това — добави Вотапек, опитвайки се да звучи безразлично.

— Сенаторът споменал ли му е името ми?

Вотапек направи пауза, преди да продължи:

— Нашите хора са пристигнали точно преди да каже каквото и да било повече. — Той пусна конца. — Обяснението му би било без...

— Без всякакви последици.

— Лорънс и Джонас не мислят така. — Какво означава това, Антоне?

— Това означава — отвърна той с леко разтреперан глас, — че те считат забележките на Скентън за малко озадачаващи. Всички бяхме останали с впечатлението, че Джаспърс случайно се е натъкнал на всичко това. Но ако случаят е точно противоположният...

— Да, Антоне? — Нетърпението се бе превърнало в раздражение. — Какво би означавало това? Какво биха казали по този повод Лорънс и Джонас?

— Аз... аз не знам.

— Разбира се, че не знаеш, защото говориш, без да мислиш... Джонас е най-лошият от трима ви с тая негова вяра, че е най-умният от другите. Може би това е защото беше ясно от толкова ранна възраст, че

мястото му е в политиката. Но ти, Антоне, ти беше доста по-умен от него. Винаги съм вярвал, че това ще премине, че вие двамата с Лорънс ще прогледнете какво се крие зад неговото бърборене.

— Той каза, че се налага да елиминираме проблема.

— Госпожица Трент е проблемът, Антоне.

Вотапек събра всичкия кураж, на който беше способен, преди да отговори:

— Не това каза Джонас.

Старецът също направи пауза, преди да коментира:

— Разбирам. И какво каза той?

Вотапек не отговори.

— Какво сте направили, Антоне? — Старецът сниши гласа си до шепот. — Господи, какво сте *направили* вие тримата?

Сара седеше срещу Ксандър. Втората ѝ чаша беше почти изпита, а сервитьорката — прекалено заета, за да забележи празната чаша. Вместо това тя бърбеше с един шофьор — младеж, чийто интерес очевидно не беше насочен само към кафето и поничките. Той бе смъкнал мрежестата бейзболна шапка от главата си и пригладдаше омазнената си руса коса в опит да оправи външния си вид. Явно имаше ефект, защото устните на младата жена постоянно стояха долепени плътно към венците в широка усмивка. Сара не можеше да откъсне поглед от едрите ѝ пожълтели зъби; умората я лишаваше от волята да извърне глава. Никакви мисли. Само усмивка, зъби, венци. Дори и Ксандър бе напуснал съзнанието ѝ, пълната му съсредоточеност в книгата оставаше незабелязана от нея. Той прелисти поредната страница. Този път движението му привлече погледа ѝ.

Тя го гледаше как се бе облегал здраво на лактите си върху масата, стиснал с дясната си ръка кичур коса, докато през това време очите му летяха по страниците на книгата. Дори и да беше уморен, той правеше всичко възможно, за да надвие умората си, а коляното му се люлееше със заплашителна нервност. Всички мисли за Скентън очевидно бяха забравени. За момент ученият у него се бе пробудил. Сара отпи от кафето си и продължи да го гледа. Беше толкова хубаво да го чувства близо до себе си.

— Те трябва да имат на разположение цяла армия, за да извършат всичко това — каза Ксандър, без да вдига глава от книгата. — Диверсии с автоматично оръжие, фази, провеждани от различни групи хора — един да поставя експлозивите, друг да ги позиционира, а други да ги задействат. Ако на Айзенрайх са му били нужни седмици, за да провокира хаоса си, на тях им стигат дни, дори и часове. Освен това те са задействали различни операции из цялата страна, синхронизирани с точност до минута.

— За какъв период точно става дума? — попита Сара. Осем дни. Осем дни, изпълнени с последователен терор. Иронията е там, че тук много малко неща могат да бъдат описани като катастрофични. Първата позиция в списъка — той прелисти бързо назад няколко страници — ще бъде завършена след два дни. — Ксандър вдигна глава. — Поне имаме малко време, преди да почнат с бомбардировките над Капитолия.

— И това не ти изглежда катастрофично?

— Символично, да, но като средство за социален катаклизъм — не. Виж какво стана в Оклахома преди три години. Това беше отвратително, трагично. — Как би могла да го опишеш другояче? И в продължение на две седмици всяка войска в страната имаше по десет минути на *Найтлайн*. Но така беше. Всички бяхме ужасени, разгневени, но бързо след това забравихме. Сама по себе си тази бомба не създаде онзи вид паника, която биха искали нашите приятели. — Той пак прелисти няколко страници напред.

— Което е?

— Представи си, че през онзи ден се бе случило още нещо — системна авария на компютърната мрежа на „Саутуестърн Бел“ или всеки тунел и мост, водещи към Манхатън, се окажат извън строя, всичко това за по-малко от пет часа? Тогава би било още по-страшно, още по-съкрушително.

— И това планират да направят?

— Смени Оклахома с Капитолия и ще имаш номер едно, осем и седемнадесет от списъка им. Първият повдига въпроса за националната сигурност, може би и за чуждестранна намеса; другите потвърждават тези страхове и увеличават паниката. Това е, което придаде мащабност на изявите им във Вашингтон и Чикаго. Съпостави всички тези дребни събития и ще се увериш, че синхронизацията им е

повече от прецизна. Може да се създаде такъв вид хаос, който кара големите събития да изглеждат дори още по-големи, отколкото са. Това е точно по ръкописа.

Едно след друго, едно след друго. Думите на Тайг.

— Колко са?

— Четиридесет и осем. Големият финал е убийството на президента.

Сара поклати глава.

— Колко оригинално.

— Не убийството е онова, което е важно за тях в този случай.

— Това звучи успокояващо.

— Цялата работа е там как ще го видят хората.

— Нещо не мога да схвана мисълта ти.

— Помисли си. Когато беше застрелян Дж. Ф. Кенеди, хората говореха за конспирация, но повечето от тях мислеха, че е акт на побъркан стрелец. Мъка, предателство, гняв — такива бяха преобладаващите коментари.

— А не масова истерия.

— Точно. Когато убият Уейнрайт, смъртта му няма да бъде изолиран инцидент, а окончателният акт на поредица от зашеметяващи удари срещу републиката, знак, че страната е отслабнала прекалено много или е прекалено корумпирана, за да поддържа реда. Дали някой ще види това като конспирация, няма да има значение. Всичко, което ще изпитват хората, ще бъде отчаяние, чувството, че всичко около тях се разпада.

— Въведи Пемброук — кимна Сара — и имаш антидот за хаоса.

— Както изглежда, те планират да предизвикат всеки голям страх, описан в книгата, по време на завоюването на властта — резки спадове на пазара, чуждестранен тероризъм, градска престъпност — нищо ново и нищо тревожно само по себе си, но всичко това ще се случи само след осем дни.

— Тайг ще има щастлив ден с медиите.

— Разбира се.

— За колко групи става въпрос? — попита тя, като дръпна книгата през масата и загледа диаграмата от вътрешната страна на корицата.

— Около тридесет. Всяка задача се разделя на четири отделни фази, една клетка или екип...

— На фаза — прекъсна го тя. Изговори повече думите на себе си с втрещени напрегнато в страниците очи.

— Точно така — съгласи се той, загрижен от внезапната промяна на изражението ѝ. — Какво има?

Тя продължи да чете, пропускайки въпроса му покрай ушите си.

— Точка на обръщане, дублиращи клетки... — кимна — ... и, разбира се, отделни етапи.

— Какво искаш да кажеш с това „разбира се“? За какво говориш?

Тя вдигна глава.

— Това е... Познавам тази схема. Това е...

— Матрицата на Причард — разнесе се глас зад нея, който смрази и двамата. — Броят на клетките, задачите, припокриването. Приключват с едната задача и чакате инструкциите за следващата. — Гласът замлъкна, преди да добави: — Но поэтапното изпълнение е онова, което го издава, нали така, Сара?

Ирландският акцент, изяжданите думи. Тя се обърна и погледна мъжа зад себе си. Той се бе плъзнал в ъгъла на сепарето си и гледаше в нея.

— *О'Конъл?*

— Гайлин Патрик на вашите услуги. — Той се усмихна и стрелна с поглед Джаспърс. — Предполагам, това е добрият доктор? — Ксандър успя само да кимне. — Преживяхте доста неприятни неща, но като ви гледам, още сте цял. Що се отнася до теб, изглеждаш зашеметяващо руса. Предпочитам тъмночервенокосия вариант, но пък и ти си наясно с вкусовете ми.

— Как успя...

— Дамата се кани да ме пита как успях да ви открия. — Той намигна на Ксандър. — А аз ще ѝ кажа, че още един наш общ приятел мисли, че е най-добре да ви държа и двамата под око. Един човек, който умира за сандвичи с кашкавал.

Силно ахване откъм бара на плота накара и тримата да се извърнат; една жена гледаше като омагьосана телевизора, закрепен върху далечната стена. На екрана се виждаше репортер на фона на пламъци.

— В едно повторно завръщане на лудостта от последната седмица, избухна бомба точно след шест часа сутринта, като срути западното крило на Капитолия. Вашингтон се събуди още веднъж зашеметен, когато пожарогасителите...

— Това не променя нищо — отвърна О'Конъл. Те бяха пред фолксвагена. Разположиха Алисън на седалката до шофьора. — Или са избързали с разписанието, или нещо се е провалило. Колко време остава до следващата им стъпка?

Ксандър огледа диаграмата.

— Има един прозорец от около четиринадесет часа между задачи едно и две от списъка. Втората е отвлечането и екзекуцията на английския посланик. Всъщност първите шест събития са разположени в диапазон от два дни и половина. След това се забързва значително с четири или пет часа интервали между отделните задачи.

— Това е Причард. — Той кимна. — Първите няколко събития дават възможност нещата да се извършат гладко. Макет в естествена величина. После следва стремително ускорение. Това ни дава време, не много наистина, но все пак известно време. Между другото — добави той — очаквах да видя двама души. Още не си ме представила на тази червенокоса хубавица.

Сара приклепна до Алисън и хвана ръката ѝ.

— Това е приятел, Алисън. Казва се Гал.

Появи се празно изражение, последвано от усмивка.

— Привет, Гал — каза тя. — Имаш хубаво име. Ирландецът беше изумен от коментара. Погледна първо Сара, после Алисън.

— Благодаря ви. Аз съм... доста доволен от себе си.

Сара му махна да седне до нея от другата страна на колата.

— Трябва да ми обясниш каква е цялата тази работа — произнесе той с приглушен глас.

Петнадесет минути по-късно О'Конъл седеше на ръба на предния капак с кръстосани върху гърдите си ръце. Беше чул достатъчно.

— Това е далеч повече от онова, което ми разказа Боб. Той дори и не подозираше за присъствието на червенокосата. — Ирландецът

погледна Алисън през стъклото. — Господи, не е чудно, че... — Той поклати глава.

— Това ще е бърз, малък по мащабите си удар — каза Сара. — Блокираме ги от центъра. Ако взривим мястото, моето предположение е, че те ще имат защита върху компютрите. При всеки опит за намеса сигналите за ускорената фаза ще се излъчат автоматично. Ще трябва да демонтираме системата отвътре.

— Съгласен съм — произнесе той. — Вероятно шест до осем човека трябва да влязат в комплекса.

— Ще ни трябва и документация за вътрешността на къщата — планове, снимки.

— Подробности не са проблем.

— Подробности? — прекъсна ги Джаспърс, възбуден от скоростната им размяна на реплики. — Какво разбирате под демонтаж на системата? Знаем какво целят те — всичко е в разписанието. Всичко, което трябва да направим, е да доставим тази информация, включително и Алисън, на някой, който може да ги спре. Да поставим хора в различните точки, където възнамеряват да нанесат удари...

— И да им позволим да се измъкнат? — Сара поклати глава. — Те чакат този момент вече тридесет години. Ако само зърнат и най-малкото подозрително нещо, веднага ще се оттеглят и ще съставят ново разписание. Не, трябва да тръгваме и то веднага. Не го ли направим, мога да ви уверя, че никой от нас, включително и Алисън, ще е наоколо, за да ги спре следващия път, когато направят опита си.

— Почакайте — изрече настойчиво Ксандър, — да не искате да ме убедите, че нито една от всемогъщите ви държавни организации не може да се намеси...

— И да създаде точно паниката, която се опитваме да избегнем? — Сара отново поклати глава. — Ти само ги извести и после гледай патрулите на Националната гвардия по кой знае колко места, и тогава хората вече наистина ще ги хване шубето. Забравихте ли Уейко? Те си създават мъченици, докато Тайг разпалва страстите. Злоупотребата с властта. Правителство, сковано от параноя. И след шест месеца те задействат...

— Друго разписание — прекъсна я ирландецът. — За нещастие, никой от вас няма избор.

— Какво означава това? — извърна се Ксандър към ирландеца.

— Там, в кръчмата онази новина беше първата за деня, която видяхте, нали? — И двамата кимнаха. — Така си и знаех. След около шест, те не говорят за нищо друго освен за убийството на Скентън. И двамата сте споменати като замесени в него. Какво!

— Сега вече е по-добре. — Той спря и събра ръце в скута си. — Изглежда, докторе, че вас ви търсят и във връзка със смъртта на човек в Италия, на друга — в Германия, и на една жена в Ню Йорк... някоя си госпожа Хубер...

— *О, Господи!*

— Намерили са я в офиса ви. Не била хубава картина — нито за вас, нито за нея. Побърканият учен и бившият убиец. — Той се загледа в Сара, колебаейки се как да продължи. — Изтекла е част от информацията за Аман. Казват, че си била... отговорна за смъртта на дъщерята на посланика. Не знам как са получили информацията, но така стоят нещата. — Той видя реакцията в очите на Сара. — Описанието на двама ви, колата — всичко е в полицейския бюлетин. Затова и трябваше да се свържа с вас.

Ксандър седна на капака на двигателя и отметна назад глава.

— Знаят ли как е умряла?

О'Конъл не отговори веднага.

— Вече няма смисъл да се тревожиш за това, синко.

— Изпратих ѝ бележките на Карло, всичко. Не мисля, че...

— Не би могъл да знаеш — намеси се Сара, прогонила за момент спомените за собственото си минало. — И Гал е прав. Не *можеш*, да мислиш за това. Трябва да мислиш за онези, които са я убили, които са толкова отчаяни, че искат да използват полицията, за да те спрат. — Тя пое ръцете му в своите. — И те наистина се опитват да те спрат, каквото и да казва Скентън.

Ксандър приведе глава напред и погледна Сара. Кимна леко.

Тя се обърна към О'Конъл.

— Това означава, че летищата вече са затворени за нас. Не можем да използваме и колата. Ще трябва да я откарам в гората и да я замаскирам.

— Аз съм една стъпка пред вас. Дайте ми час и половина. — Той се изхлузи от капака и положи ръка върху коляното на Ксандър. — Ти си в добри ръце, синко. Някой ден ще дойда да ми разкажеш как си се измъкнал от Германия.

— Един ден бих искал да ти разкажа — отвърна му ученият.

О'Конъл намигна и се запъти към мотоциклета си. Минута покъсно Ксандър и Сара вече бяха седнали във фолсвагена, а двигателят му ръмжеше с дизеловите си обертонове.

— Той е чудесен мъж — обади се Алисън, загледана в гърба на ирландеца през прозореца. — Един прекрасен мъж.

— Осъзнавате ли колко трудно ще поправим онова, което сте направили! — В три различни щата трима мъже примигнаха при гласа, който крещеше в слушалките им. Всеки един от тях си представяше стареца, докато в слушалките им кънтеше кашлицата му. Пристъпите му зачестяват, помисли си Тайг. Нямаше да трае дълго. И въпреки това да останеш жив толкова години! — Петдесет години, *петдесет години* човек си мисли, че знае какво да очаква; мисли си, че те ще поумнеят по някакъв начин и ще действат така, както е редно да го правят. И всеки път се убеждава каква грешка е допуснал, че те си остават деца, че не е направил най-точния си избор и че те не се различават много от онова, което са били, когато той ги е открил. — Той направи пауза, а дъхът му изпълни слушалките и на тримата. — „Неговото бреме ще е в това, да избере мъдро учениците си.“ Вероятно моето бреме се оказа прекалено голямо. — Свистящият му дъх отново запълни линията. — Може ли някой от вас да обясни защо превърнахте Джаспърс в парий, в престъпник... в луд?

Линията остана няма. Тайг беше първият, който проговори:

— Защото нямаше други алтернативи.

— Гласът на разума. — Старецът не направи никакво усилие да прикрие презрението в гласа си. — Вие всички действате съгласувано, нали?

— Ние всички го обсъдихме...

— Не питам теб, Джонас — срязва го старецът. — Питам Лорънс и Антон. Или те са ти делегирали пълномощия да говориш и от тяхно име?

Отново последва пауза. Този път проговори Седжуик.

— Записът от къщата на Скентън даде ясно да се разбере, че и Джаспърс, и Трент в момента притежават нещо, което се оказва документ с разрушителна сила.

— Значи за теб няма никаква разлика между този убиец и Джаспърс?

— На този етап — не. Може да не успеем да се доберем до тях, преди да предадат информацията, с която разполагат.

— Да не мислиш, че той ще хукне в полицията? Мислиш, че ще го вземат на сериозно ли? — Старецът зачака. — Съгласен ли си с това, Антоне?

— Аз... да. Той е... проблем. Трябва да бъде... разрешен.

— От теб няма да излезе никакъв актьор, Антоне. Следващия път Джонас трябва да се погрижи да си научиш хубаво репликите.

— Той е голям човек — отвърна Тайг — и може да взема самостоятелни решения. Ние всички вземаме сами решенията си.

— Аха, най-после си дойдохме на думата — изрече умореният глас. — Най-накрая виждаме защо цялата тая заговорническа дейност изведнъж става толкова важна. Това няма нищо общо с Джаспърс, нито с Алисън, нито дори и с госпожица Трент, нали, Джонас? А има общо с онзи, който взема *решенията*, който упражнява контрола. — Той изчака с надеждата някой да се обади. Никой не се обади. — Ти глупаво, глупаво човече! Ти отговаряш за решенията; ти знаеш как се отнасят едно към друго всичките неща. Ти не знаеш *нищо*! Мислиш ли, че не те разбирам, Джонас? Мислиш си, че съм толкова стар и изкуфял, за да не видя онова, към което се стремиш с цялото си същество? Това е хаосът, естествено. Това е онова, към което се стремим всички. Точно в този пункт обаче се разделяме. Прав ли съм? Хаосът е крайната ти цел. Порядъкът те отегчава, постоянството и стабилността за човек като теб са второстепенна грижа. Ти предпочиташ свободата, която носи хаосът, неограничените възможности. — Думите му бяха изпълнени с презрение. — Мислиш си, че не го знам, че това не се вижда отстрани ли? Това беше *очевидно* още от самото начало, причината, поради която те избрах — твоят егоизъм, толкова важен за делото. Защо мислиш, че държах нашияника толкова стегнат през всичките тези години? Може и да съм бил глупак да си мисля, че няма да провериш колко здрав може да се окаже той. Грешката беше моя. Повече няма да я повторя.

Тишината отново зацарува по линията. Накрал Тайг проговори с контролиран глас и точни думи, които трудно можеха да замаскират бушуващия под повърхността им гняв.

— Ти ли избра Джаспърс?

— Питаш ме за информация, която не е твоя работа.

— Аз съм си я направил моя тази работа, *старче!* Ти ли го избра?

— Не ми говори с такъв тон! Разбра ли? — Тишина. — Разбра ли това, Джонас?

Думите излъчваха огъня на отдавна забравен пламък, отрова, която сякаш върна и четиримата обратно в миналото в една колиба на италианския бряг; три момчета седят в ъгъла, ужасени, докато възрастният мъж излива гнева си върху най-големия си ученик.

— *Кажми ми, Джонас, защо се опита да ме заблудиш? Защо не ми кажеш, че ти си бутнал Антон във водата?* — Той плесва с размах лицето на момчето, а силата на удара му е достатъчна, за да го изпрати на пода. Джонас се изправя и сядна на стола, без сълзи, само главата му трепери леко. Мъжът отново го удря; момчето отново пада, този път кръв протича от разбитата му устна. — *Защо ме заблуждаваш?*

— *Не съм...*

— *Няма да ми говориш с такъв тон!* — *крещи мъжът и стоварва юмрука си върху веждата на момчето, чиято глава отхвърча назад и се стоварва върху дървената стена, а от очите му руква бурен поток сълзи.* — *Ти си нищожество! Нищожество! Но аз ще направя от вас велики завоеватели. Всички ще ви направя велики завоеватели! Разбирате ли ме?*

Момчето кимва с приведена глава и разтърсено тяло.

— *Да — изхърква той.* — *Аз ви заблудих.*

Мъжът протяга ръка и погалва косата на момчето.

— *Ти си добро момче, Джонас — казва той, като поглежда и другите двама.* — *А сега иди се измий.*

— Да — отговори Тайг с глас все още в миналото.

— Добре... Антоне, утре ще освободиш студентите за зимната им ваканция и после си вземи отпуск на острова. Провери дали хората са готови за пристигането ми. Ще летя преди обед. Лорънс, ти ще

останеш в Ню Орлиънс. А ти, Джонас... — той направи пауза, без да очаква отговор, — ... ти ще бъдеш в Сан Франциско. Всичко ясно ли е?

— Да — отговориха като един гласовете.

— Добре. Ще поправа грешката, която сте допуснали. Но не ме поставяйте отново в такова положение. Вече съм прекалено стар, за да почиствам след вас.

О'Конъл се измъкна от шофьорското място. Фургонът се различаваше доста от очакванията на Сара. С очевидно превъртян километраж, автомобилът представляваше дървена барака, боядисана с тъмнозелено. В задната част стъклото беше истинска менажерия от колежански и гимназиални стикери, бронята крещеше със странни предупреждения и още по-странни съобщения, като понякога двете се сливаха в гротескни съчетания: ВНИМАВАЙ, ГОСПОД — ТОЙ НЯМА НУЖДА ОТ МИГАЩИ СИГНАЛНИ СВЕТЛИНИ. Алисън остана погълната, докато четеше всяко едно от тях съсредоточено, сякаш бе съзряла далеч по-сериозно съдържание под повърхността. О'Конъл подхвърли ключовете на Ксандър и тръгна към нея.

Мотоциклетът е на около петнадесет минути път отук — каза той. — Ще трябва да ме хвърлите дотам. — Той се приближи до Алисън и се включи в разглеждането. — Това е доста странна смесица, не ще и дума. — Тя не откъсваше поглед от стикерите. — Какво ли не и всичко несвързано. Но въпреки това е доста любопитно за четене.

Тя се обърна към него и усмивка пробяга по устните ѝ. Той понечи да тръгне към отворената врата, но тя бързо го сграбчи за ръката — все така усмихната и с топлина в очите. За момент О'Конъл не беше сигурен как да постъпи. Много бавно положи ръка върху нейната.

— Защо не дойдеш с мен? Ще пътуваме заедно. Какво ще кажеш?

Усмивката разцъфна още по-силно по лицето ѝ, а очите ѝ пламнаха щастливо.

— Добре. — Той намигна и я поведе към вратата.

Дванадесет минути по-късно Ксандър започна да забавя покрай една изолирана пътна ивица, която водеше към градчето Брайън.

О'Конъл даваше инструкции от задната седалка. Мотоциклетът беше навътре в гората; той щеше да го докара сам.

— Използвай номера, който ти дадох, като точка за контакт — добави той. — Вероятно мога да събера хората за осемнадесет часа. Това е равнинна местност, така че намери място някъде в радиус от седемдесет и пет мили от...

— Знам процедурата — прекъсна го Сара. — Ще извадим истински късмет, ако успеем да стигнем дотам до утре сутринта. Ще трябва да внимаваме много, особено с Алисън...

Бих искала да отида с него — каза момичето със спокоен и ясен глас.

И тримата се обърнаха към нея. Сара проговори първа:

— Това може да се окаже малко трудно, Алисън. — Тя се опита да я разубеди. — Гал има само мотоциклет...

— Знам. — Гласът ѝ беше все така пряк. — Бих искала да отида с него.

Сара се загледа в бившия си колега. Изражението върху лицето му беше всичко друго, само не и това, което бе очаквала. Той беше захилен до уши.

— Може и да не се окаже чак толкова лоша идея — заяви ирландецът. — Имам предвид да я взема със себе си. — Идеята явно го завладяваше с всяка изминала секунда. — Всъщност това може да се окаже най-добрият начин да ги накараме да разделят силите си на две, за да... — Той погледна Сара. — И ти си имаш своя товар... Извинете ме, професоре.

— Няма нищо — отвърна Ксандър.

— ... и аз си имам своя. Така шансът да ги запазим е по-голям.

Сара обаче не беше убедена.

— До комплекса има приблизително петнадесет мили. Гал. Освен това ти ще...

— Може малко да духа — каза той, обръщайки се към Алисън с гръб към Сара. — И няма да можем и да мигнем дори. — Алисън не откъсваше погледа си от него. — Е... — кимна той на себе си, — това е. — Той отвори вратата и слезе от автомобила, протягайки ръка на Алисън, за да и помогне. Няколко секунди по-късно той пъкна глава обратно в автомобила, сграбчи тежкото палто на Алисън и каза: — Ще

се видим до Улф Поинт. Безопасно пътуване. — С тези думи той затръшна вратата и тръгна към гората.

Сара се обърна към Ксандър повече от учудена. Той се усмихваше.

— Какво има? — попита тя.

Той поклати глава.

— Какво?

— Тя ще е добре — отвърна той. — Вероятно й стори добрина.

— Не за нея се тревожа.

Двумоторният „Пакър“ се снижи спокойно над уединеното летище с включени мигащи бордови светлини. Тук-там бяха останали ивици сняг, а черната дълга ивица от катран ясно се открояваше сред бледото море от скала и земя. Седнал зад пилота в пилотската кабина, старецът стискаше здраво облегалката на креслото си; самолетът вече слизаше към пистата за кацане. С приближаването на земята мислите му отлетяха в друга посока.

Стайн, който в момента спеше удобно в задната част на самолета, не бе показал нищо, нищо, което да укаже, че офицерът от разузнаването бе стигнал до правилното решение, факт, тревожил стареца до момента, в който бе прозрял колко полезен би могъл да му бъде неговият „гостенин“, като се имаше предвид и ситуацията с Джаспърс. Няколко думи към точните хора и цялата каша в Европа щеше да бъде забравена. По този начин щеше да бъде забравена и връзката със Скентън. За нещастие, младежът се бе оказал далеч по-невъзторжен по отношение на проекта от неговия предшественик. *Неговият предшественик*. Причард. С какво желание само се бе включил в делото на Айзенрайх. С каква увереност, с каква всеотдайност. Стайн обаче изобщо не проявяваше никакъв ентузиазъм, ако това беше точната дума. Веригите явно не можеха да заместят примамливите съблазни. Но той беше будно момче. Той щеше да прогледне за неизбежността на делото. А и освен това бе показал неподправена тревога за младия професор, докато беше под въздействието на наркотика. Това поне вдъхваше кураж.

След двадесетина минути достигнаха разклона за комплекса — половин миля изяден от дупки чакълен път, който придаваше на

мястото малко селска атмосфера, а може би дори и малко на разруха, ако някой дръзнеше да броди отвъд знаците ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ, ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО, накачени по дърветата от двете страни. Една очевидно козметична врата се виждаше в края на вития път, която напомняше още веднъж, че комплексът от бунгала зад нея беше частна собственост. Старото убежище на Скентън. Колко много се е променило мястото само за няколко години, помисли си старецът.

Докато колата спираше пред вратата, една катеричка се втурна и пробяга през пътя, като за миг спря да подуши стълба. Това беше грешка. Дребното телце се разтърси от спазми, шокът продължи само секунди, време, достатъчно да покаже, че не всичко беше така, както изглеждаше на пръв поглед. Мъжете в колата видяха как животинчето тупна на земята, размахало хаотично лапички, докато в един момент се съвзе и бавно закуцука към гората. Системата беше проектирана така, че колкото по-голямо е животното, толкова по-голям да е шокът. След няколко секунди вратата се отвори и големият мерцедес навлезе в оградената площ, мина покрай група от бунгала и се насочи към една подобна на ранчо постройка, настрани от останалите. На вратата чакаше висок плешив мъж.

— Колко души сме, Паоло? — Старецът премести тялото си напред и излезе от колата, като само кимна в знак на благодарност към протегнатата ръка.

— Дванайсет. Без онези в къщата и лабораторията.

— Отлично. Аз ще дремна малко, после ще похапна, а след това искам да видя как върви всичко. Тогава ще дойдете с мен. — Мъжът кимна. — Мисля, че вече приключихме с Волфенбютел. — Той не изчака за отговор.

На горната площадка на стълбището ги чакаше привлекателна жена, облечена с пола до глезените и с бяла блуза. Тя му протегна ръка. Старецът мина покрай нея, без да се ръкува и влезе в къщата.

— Радваме се да ви видим отново, сър.

— Елате с мен в стаята ми, госпожице Палмерстън. Той вече бе отишъл до средата на коридора, когато жената се обърна да го последва.

Около 4,30 часа той беше готов да осъществи връзка със спътниците. Двама от специалистите по проследяването се бяха мярнали и двамата по време на храната, като всеки го беше уверил, че всичко е наред — кодовете, последователността от команди, — всичко, което изискваше наистина професионални познания в софтуера. Те се върнаха в лабораторията, докато през това време той бе позвънил на тримата си префекти с последни инструкции, след което се бе върнал в спалнята за поредната среща с госпожица Палмерстън. В моменти на върховно интелектуално натоварване винаги... имаше нужда от определено внимание. За мъж на неговата възраст той притежаваше забележителна енергия; за щастие и на двамата беше способен да я поддържа достатъчно дълго време.

Когато излизаше от стаята тя вече спеше, наметната небрежно само с чаршаф, под който се очертаваше съвършеното ѝ тяло. Той постоя малко на прага, после затвори вратата и тръгна по коридора към очакващия го асансьор.

Пътешествието под земята отне почти четири минути... бавно слизание на дълбочина от почти тридесет метра. Наблюдаван през цялото време от високочувствителни камери, асансьорът беше съоръжен с автоматично деактивиращо устройство в случай, че температурата се повиши над определено ниво без съответната предварителна авторизация. Бавната като на охлюв скорост беше просто допълнителна предпазна мярка, която да даде на хората долу необходимото време, за да заблудят системата. Вратите се отвориха и той прекрачи в обления от ярка светлина коридор, покрит с килим след последното му посещение. Паоло бе застанал точно срещу него е чаша вода в едната ръка и с няколко хапчета в другата. Старецът се усмихна и поклати глава.

— Ти си определен да ме поддържаш здрав каза той, глътна хапчетата и изпи чашата с рязко отмятане на главата си.

Върна чашата на мъжа и тръгна по коридора; температурата бе паднала с няколко градуса. Стигна до метална арка, чийто метален блясък се открояваше ярко сред безупречната белота на околните стени. Отвъд нея коридорът се превърна в балкон с дължина около пет метра, надвиснал над голямо открито пространство, изпълнено с компютърно оборудване. Нищо прекалено сложно — клавиатури, терминали, в дъното екран, вдигнат до самия таван — всичко беше

относително спокойно с изключение на мъркащите разнообрази пластмасови кутии, на които той се възхищаваше от разстояние. Тези неща бяха извън неговите знания, избор, който бе направил преди много време. Други ги разбираха и това беше достатъчно. Той бавно слезе по стъпалата до по-ниското ниво, където Паоло започна да му представя хората.

— Това е Анджела Дусиен — каза той. — Тя е...

— Страхотна хокеистка — прекъсна го старецът. — Да, разбира се. В училището в Калифорния. Май си спомням един мач, в който забихте, колко бяха, шест, седем гола? Страхотен мач.

Младата жена поруменя.

— Всъщност бяха осем.

— Но, разбира се. — Той се усмихна и вдигна ръце в знак на възторг. — Осем. Как съм могъл да забравя? Наистина бяха осем. И срещу една страхотна защита, ако не ми изневерява паметта. — Жената скромно кимна. — Да, трябваше да си спомня. Простете на един разсеян старец.

Всички представяния минаха по същия начин, облекчени от бележките, които Паоло му бе подготвил преди по-малко от час; тактиката даваше желаня ефект. Това му даваше и възможност да разгледа големия екран на далечната стена с карта на Съединените щати, изпъстрена с дребни сини точки. Последният етап.

Хаосът беше на една ръка разстояние.

Първоначално тя не беше склонна. Спирането щеше да означава опасност. Колкото по-бързо стигнеха до Монтана, толкова по-добре. Бяха пътували забележително добре — дванайсет часа максимална скорост, без да спират нито за миг, само с малко забавяне около Чикаго в пиковия час след работно време, и после свободен път в продължение на почти деветстотин мили. Но дори и тогава това се бе оказало временно разсейване. Може би Ксандър имаше право. Вероятно можеха да си позволят една почивка. *Сънят — жизненоважно оръжие.* Точно след последните туристически обозначения за Болд Хил Дам Сара отклони колата от маршрутно шосе 94. Ксандър каза, че до този момент богините на съдбата са били благосклонни към тях. Тя обаче си имаше едно наум.

Но на шест мили от магистралата настроението му се промени драстично; относителното му спокойствие по време на препускането беше почти забравено в момента, в който пристъпиха прага на стаята. Тя беше почти пълно копие на помещението в Темпстън: малък диван и легло, лампа с абажур, от който бе останало почти само името му. На Сара не ѝ беше трудно да отгатне причината за нервността му.

— Не, не, не — изрече бързо той, — ти първо ползвай банята. Ти кара колата. Така е справедливо.

Сара го погледна с присвити очи.

— Добре — отвърна тя с усмивка. — Щом така е по-честно.

Мина покрай него и влезе в банята. Половина минута по-късно излезе и го свари легнал на дивана с възглавница под главата, която бе взел от леглото, и с гръб към нея.

Не съдържа усмивката си при вида на дългото му тяло под одеялото. Тя спокойно смъкна джинсите си и остана по фланелка с къси ръкави. После угаси светлината и отиде до дивана. Без да каже и дума, тя се мушна при него.

Той почти подскочи, като се притисна с гръб към облегалката на дивана и повлече завивката със себе си.

— Какво правиш?

— Не е много уютно, но...

— Не, питам те какво правиш? — Той се опита да не гледа краката ѝ. — Та аз... аз ти оставих леглото. — Той хвърли одеялото отгоре ѝ. — Мислех си... Мислех си, че ще поискаш леглото.

— Да, предполагам, че на него все пак ще е по-удобно. — Лицата им бяха на по-малко от десетина сантиметра едно от друго. — Но след като ти избра дивана — продължи игриво тя, — значи ще спим тук.

Той се опита да стане, но съобрази, че това означаваше. Да се претърколи върху нея.

— Това... това просто няма да стане.

— Но нали ти го избра?

— Не. Недей... — Неловкостта му се бе превърнала в състояние, близко до паника. — Виж, не мисля, че това е...

— Е какво? — Сара да пръв път изпита неудобство.

— Е онова... което трябва да правим.

Тя го загледа за момент.

— Разбирам — изправи се бавно и седна на дивана е гръб към него. — А кое точно е онова, което трябва да правим? — Тя зачака. — Не те карам да спиш с мен, Ксандър, ако това е причината за тревогите ти.

— Не — изрече отбранително той. — Не това имах предвид. Просто... аз, не знам...

— Не знаеш какво?

Беше му необходимо малко време, за да отговори.

— Не знам... дали мога да го направя.

Тя го загледа.

— Да направиш кое? — Отново се извърна настрана. — Мислех си, че можем да бъдем заедно. Да се подържим взаимно в прегръдките си. Това е всичко. — В гласа ѝ се бе появила мекота. — Имах предвид онова, което ти казах вчера.

— Аз също.

— Тогава защо правиш така?

Няколко секунди и двамата мълчаха. Лицето му се заколеба на няколко сантиметра от шията ѝ, а гърдите му почти усещаха гладкия ѝ гръб.

— Аз... — Той се опита да намери точните думи. — Загубих жена си преди няколко години. Тя беше... Тя правеше всичко както трябва. А после вече я нямаше. — Сълзите го задавиха в гърлото. — А вчера, вчера те държах в прегръдките си. — Тя усещаше дъха му върху шията си. — Беше... толкова хубаво.

— На мен също — прошепна в отговор тя.

Двамата отново замълчаха.

— Сара, има много време, откакто аз... — Той спря.

Тя остана неподвижна.

— Разбирам те. Наистина. — Тя се надигна да стане.

— Не — изрече бързо той, като я улови за ръката и я придърпа обратно върху дивана. — Аз не искам да ти налагам да ме разбереш. Когато те държах в прегръдките си... Никога не съм мислил, че ще мога да го направя отново. Може би поради това, което става... Просто никога не съм се чувствал така.

Тя усети устните му близо до шията си; тялото ѝ сякаш внезапно се бе смалило и станало крехко и уязвимо. Тя усети как ръката му нежно плъзна по китката ѝ, като я придърпа към него и я притисна.

— Така ли? — прошепна тя.

Ръката му затрепери, устните му се плъзнаха по шията ѝ. Докосването сякаш секна дъха ѝ; дробовете ѝ сякаш в миг се изпразниха. Тя се извърна към него, внезапно изгубила сетивата си. Само очите им бяха впити едни в други. И той я повдигна като малко дете, положи я върху леглото с глава върху възглавницата, дъхът им се сля в един, а езикът му изпита сладкия вкус на люляк. Целунаха се. Отначало се изучаваха бавно и нежно, с невинно желание, примесено с наелектризиращото усещане от първото докосване. Скоро топлината на тялото ѝ сякаш го обгърна, ръцете му плъзнаха по гърба ѝ, устата му захапа шията ѝ отстрани, спусна се към гърдите ѝ, към желаната извивка на бедрото и всичко, напомнящо на завивка, беше изритано от леглото. Тя също се притисна в него, прокара пръсти през косата си и го принуди да се отпусне по гръб. Езикът ѝ затанцува върху гърдите му, а устните ѝ го къпеха в толкова отдавна чаканата нежност.

Тя го въведе в себе си, бедрата ѝ се впиха в хълбоците му, като при всеки тласък подскачаше нагоре. Той я сграбчи за гърба и притисна гърдите ѝ до своите, като през това време тласъците им не спираха. Не се чуваше нищо, освен задъханото им дишане. Изведнъж тя се озова по гръб, а той склучил ръцете си около нея с все по-нарастваща страст. Пръстите ѝ деряха гърба му, бедрата му и го поглъщаше все по-дълбоко в себе си, докато накрая ги връхлетя опустошителното облекчение. Останаха вкопчени един в друг и жадно гълтаха въздух като удавници.

Заспаха така, неспособни да се пуснат.

Първата експлозия ги разбуди посреднощ; втората я завари на ръба на леглото. Пламъците озаряваха стаята през тънките щори. Тя го погледна, но не можа да произнесе нищо. Той също не каза нищо. Убежището им се бе изпарило. Светът отвън сурово настояваше за присъствието им.

Сара се изправи и сграбчи дрехите си, докато той остана застинал с гръб, опрян на стената. Отвън дъждът биеше по стъклата и размазваше сиянието от експлозията. В най-далечната част на паркинга видя малък камион в пламъци. Значението беше ясно. Това беше покана. Покана до нея. Сара нахлузи ризата си и отново погледна

през прозореца. Ръката ѝ здраво стискаше пистолета. Погледна през рамо към Ксандър; той не откъсваше очи от нея. Тя бавно отвори вратата и пристъпи под барабанящия дъжд.

Дъждът беше студен, отначало разтърсващ, после успокояващ, разбуждащ сетивата ѝ. Много от гостите на мотела също се бяха стекли навън. Собственикът на камиона трудно можеше да бъде сбъркан с друг — обикаляше около камиона на безопасно разстояние с вдигнати към небето ръце и зяпнала уста. Няколко души полагаха усилия да овладеят пламъците с пожарогасители, но те бяха само отвличаща маневра, за да я измъкнат от стаята, съобрази внезапно тя. *Каква други причина би могло да има?* Някъде сред тези лица имаше едно, което не обръщаше никакво внимание на пожара и я чакаше само да се появи на открито. Тя просто усещаше физически погледа му върху себе си.

Този път хората на Айзенрайх наистина пипаха умно. Този път я бяха хванали натясно. Претърсването на стаите би оставило прекалено много шанс. Прекалено много възможности. Един погрешен избор и двамата щяха да се разкрият.

Тя го зърна сред гостите. Той дори и не правеше усилия да се слее или смеси с нарастващата тълпа. По-скоро съвсем явно се бе отделил вдясно и гледаше към нея с някаква вкопчена в него жена. Върху лицето на жената бе изписано ужас. Сара разбра. Той се канеше да убие някой. Кой щеше да е жертвата му, зависеше единствено от нея. Но така или иначе убийството нямаше да стане тук. Смъртта на открито щеше да остави прекалено много свидетели. Той играеше забележително добре.

Сигурен, че е бил видян, мъжът се отдалечи към дърветата от другата страна на мотела, обхванал здраво примамката с ръка. Сара ги проследи как изчезват между дърветата. После се обърна и прошепна на Ксандър през отворената врата:

— Облечи се, вземай пистолета и раницата и излизай отвън. Искам да се присъединиш към тълпата около пожара. — Той понечи да възрази. — Направи го! — Преди още той да успее да си отвори устата, тя изчезна.

Ксандър изрита одеялото от краката си и заопипва слепешком килима за панталоните и ризата си. Половин минута по-късно излезе от стаята. Дъждът биеше в лицето му, докато се мъчеше да я открие. В гласа ѝ имаше нещо, нещо, което до този момент не бе чувал. *Толкова бързо да се върне в предишното си състояние.* Прииска му се да я повика, да я притисне към себе си, но не беше нито мястото, нито времето за такива мисли. Бяха откраднали няколко часа. Нищо повече.

Той погледна наляво към огъня. Втрени се в дъжда; някаква фигура прекосяваше пътя. И в този момент дочу ; сирените. Полиция. Те щяха да задават въпроси. Той затръшна вратата и хукна към гората.

Сара се промъкваше сред дърветата, стиснала здраво пистолета. Дъждът бе започнал да се излива като водопад и се стичаше по лицето ѝ от всички страни, като я караше да държи другата си ръка над очите. Видимостта практически беше равна на нула, нямаше никакъв шанс да чуе придвижването им пред себе си сред гръмогласния порой. Но те бяха някъде там. Беше уверена в това. Той бе поставил капана и сега щеше да чака.

Сянка се плъзна покрай дърво на не повече от четири-пет метра от нея. Изведнъж отникъде изскочи пищяща жена, размахваща бясно ръце — безполезната вече примамка, захвърлена преди атаката. Сара се приготви за сблъсък с обезумялата от страх огромна жена, но нищо такова не се случи. Вместо това жената спря. За кратък момент двете се втрениха една в друга. И в този миг Сара разбра всичко. Тя го видя в изражението на жената, в ъгъла на наклона на главата ѝ. Никога не бе имало никаква примамка. Ужасът в очите ѝ просто ѝ се бе привидял. Но беше прекалено късно. Жената стовари ръка върху пистолета на Сара и едновременно с това заби крак в гърдите ѝ, събаряйки я върху стърчащите ѝ зад гърба клони. Сара се опита да възстанови равновесието си, но теренът беше прекалено хлъзгав. Само след миг жената я връхлетя. Близко стокилограмовото ѝ тяло я прикова към разкаляната земя, а масивните ѝ ръце и крака я стиснаха като в менгеме.

Сара първо чу изпращяването, после дойде болката, стрелнала се през гърдите ѝ. Нейните ребра. Колко от тях бяха счупени, можеше само да гадае. Дебелите пръсти се впиха в шията ѝ, кокалчетата се

забиха в гръкляна ѝ, а палците се врязаха дълбоко в меката плът под брадичката. Сара се закашля и усети как главата ѝ се замайва — сякаш се намираще в обятията на тежък, лепкав сън. Само пронизващата болка в гърдите я държеше в съзнание, което ѝ придаде сили да заби коляно в гърба на жената, но дебелия месен възседналото я чудовище смекчиха удара и тя заби още по-стръвни нокти в шията на Сара.

Жената обаче прекалено бързо раздвижи колена, за да намери поустойчиво положение, а това беше всичко, от което Сара се нуждаеше. Усещайки как за миг натискът върху китката ѝ отслабва, тя изтръгна ръката си от хватката и заби нокти в главата на мъчителката си. Отчаянието ѝ придаде животинска ярост и ноктите ѝ раздраха скалпа на жената. Нападателят ѝ рязко се дръпна назад и вдигна ръце от врата на Сара. Мракът пред погледа ѝ започна да се разсейва и въздухът отново изпълни дробовете ѝ. След по-малко от секунда чудовищната маса отново се стовари върху ѝ, но този път Сара я посрещна готова. Използва устрема на жената и заби и двете си колена в гърба ѝ, като по този начин използва инерцията на тялото ѝ, за да я преметне през себе си. С мигновено движение Сара я сграбчи за гениталиите и се изправи пред разкрячената си противничка. Жената изпищя, но Сара само заби още по-силно нокти в окосмената плът и застърга с всички сили меката тъкан под нея. Жената се обърна, за да се преобърне, но Сара я сграбчи за ръката и я усуква с всички сили, докато рамото ѝ изскочи от ставата. След това без колебание заби пръсти във врата на жената, повдигна торса ѝ на няколко сантиметра над земята и заби с всички сили дясното си коляно в основата на гърба ѝ. Гръбнакът ѝ изпраця с оглушителен трясък, който ѝ каза, че всичко е приключило.

Тялото под нея потръпна в последна конвулсия, докато се изправяше превита на две и скована от безмилостната болка в ребрата, която пулсираше през цялото ѝ тяло... Умът ѝ липсваше през цялото време на схватка-а, едва сега мислите започнаха да нахлуват в безпорядък в съзнанието ѝ: мъжът, пожарът... Ксандър! Тя се втурна напред, осъзнала внезапно какво точно се бе случило, причината, поради която я бяха примамили сред дърветата. *Как може да е толкова глупава!* Тя затича е тяло, изкривено на една страна, и с ръка, стегната толкова силно, че да заглуши малко болката. *Ксандър.* Всичко

се бе случило заради него, той е бил единствената им цел през цялото време. Образите от Аман се стрелнаха в главата ѝ. Беше готова да даде всичко само и само да е жив, да е в безопасност. *Не и отново! Моля те, бъди до пожара! Моля те! Сара!*

Приглушеният глас долетя някъде отпред.

Ксандър се промъкваше сред дърветата, стиснал здраво пистолета с двете си ръце. Беше доловил някакъв шум от лявата си страна, но плющенето на дъжда правеше невъзможно разпознаването. Той спря, зачака и после прошепна:

— Сара.

Зад него се разнесе нов звук и той се обърна с вдигнат пистолет.

Сара се притисна до едно дърво и успя да различи някаква фигура на не повече от пет-шест метра от себе си. Това беше несъмнено фигурата на Ксандър. Стоеше изправен с протегнат пистолет, без да усеща появата на мъжа зад гърба си.

— *Ксандър!* — изпищя тя.

Но беше прекалено късно. Мъжът стовари дръжката на пистолета във врата му, в следващия миг метна безволевото вече тяло върху рамото си и се запровира сред дърветата. Сара го последва, но с всяка стъпка мъжът потъваше все по-навътре в гората и в мрака. Не разполагаше е нищо, с което да го спре: нито пистолет, нито нож. Болката я пронизваше немилостиво.

Останала в сенките, тя се обърна наляво и улови фигурата на мъжа вече на тридесетина метра пред себе си със забележително бърз ход, като се имаше предвид теглото на Ксандър върху рамото му. Той също се придържаше към дърветата и не показваше никакви признаци на забавяне. Сара се опита да хукне, но счупените ѝ ребра не ѝ позволиха; не ѝ оставаше нищо друго освен да гледа безпомощно как мъжът потъва зад един завой на пътя. Няколко секунди по-късно светлините на автомобилни габарити изплуваха в мрака. Тя се втурна напред и залитна към завоя, само за да види как автомобилът се стрелва в мрака.

Остана така, загледана в мрака, а през това време дъждът продължаваше да се лее. Изминаха минути, преди да рухне в калта, обляна в сълзи.

Заради себе си ли, заради него ли — не знаеше.

[1] Star Chamber — кралски английски съд или трибунал, забранен през 1941 година, печално известен със своите тайни заседания без съдебен състав и с жестоките си и произволни присъди, свързани с изтезания за получаване на показания. — Б.пр. ↑

Малцина имат куража да... сграбчат момента и смелостта да променят самото име на върховенството.

„За върховенството“,
Посвещение

Сара бе карала цялата нощ пристегнала около ребрата си парче скъсан чаршаф да смекчи поне малко болките. Но дори и така, скованата ѝ гръд не ѝ позволяваше да диша. Знаеше, че нямаше смисъл да тръгва след тях. Завръщането в мотела ѝ беше отнело прекалено много време, преобличането, разпарянето на ризата с ножа, за да избегне следващата агония — също. Две, може би три ребра бяха счупени. Едно щеше да е напълно достатъчно. Тя бе захвърлила прогизналите от дъжда дрехи в средата на стаята и минута по-късно бе рухнала в спасителната топлина на пълната вана. Прекара през ума си всяко движение, всяко преживяно през последните минути движение, докато лежеше в мрака. *Стой до пожара! Ще дойда да те взема!* Всичко, което искаше, бе само да го защити, да му осигури безопасност. Шанс да го направи както трябва.

Но минутите тишина я принудиха да се изправи срещу една не по-малко жестока истина. Тя бе отнела живот. Преднамерено бе отнела живот. Този път нямаше отклоняването на ножа в последния миг, преди да го забие в плътта, нямаше избор да убие или не. Тя бе прекършила надве гръбнака на жената с ясното съзнание какво върши. Убиец. *„Не това е причината да те изберат“* — бе ѝ казал той. Колко малко бе разбрал Ксандър. И как на косъм беше да му повярва.

Тя бе позвънила на О'Конъл от другата страна на границата с Монтана.

— Чакаме да се обадиш. — Гласът му беше уморен.

— Ние?

— Просто се оказах по-бърз, отколкото очаквах. Повечето от момчетата вече са на място. Направихме лагер в...

— Загубих Джаспърс.

— Какво?

— Аз... позволих им да го отвлекат.

Беше чувал същия тон в гласа ѝ и по-рано. В Аман.

— Спокойно, Сара. Как стана? — Той зачака отговор. Когато тя не отговори, той колебливо продължи: — Той...

— Казах, загубих, а не убит. Поне не мисля, че е...

— Колко усложнява това нещата? — О'Конъл бързаше да я върне към реалността.

— Не знам.

Той отново зачака.

— Тогава какъв е проблемът?

Няколко секунди по линията цареше тишина.

— Защо *не го убиха*?

— Какво?

— Те го примамиха на открито и го приближиха достатъчно, за да го довършат с нож. Лесно, безшумно, безопасно. Защо го отвлякоха?

— Нещо не мога да включа.

— Той не става за разменна монета. Господи, те знаят, че ще го оставим да умре, ако това ни позволи да ги спрем. Защо го отвлякоха?

О'Конъл си пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Това не са въпроси, които налагат разглеждането им в този момент.

— Ксан... Джаспърс беше убеден, че е бил избран.

— Това вече трябва да ми го разясниш.

— Той си мислеше, че има причина, поради която е бил въвлечен в цялата тази история. Нещо, което му прошепнал Скентън, преди да умре. Това според теб има ли някаква логика?

— *Избран*? За какво?

— Не знам. Не знам. Но те нито за момент не се поколебаха да *ме убият*, тогава защо *не го убиха*? — Тя сякаш чуваше Ксандър да задава същия въпрос, виждаше го как удря по волана с двете си ръце докато препускаха по открития път с глас, изпълнен с гняв, несигурност. А тя беше обещала да го пази...

— И ти си съгласна с него? — Тонът на О'Конъл се бе променил.

— ... Не знам.

— Разбирам. — Той направи пауза. — Въпросът е дали би имало някаква разлика? Приемам, че разписанието си е отишло с добрия доктор. — Тишината от другата страна на линията беше достатъчен отговор. — Е, те го изпълняват. Английският посланик е по всички новини.

Този разговор бе приключил преди два часа. Точно преди зазоряване.

Подобни на бръснач кървавочервени ивици прорязваха утринното небе. Тя отби от пътя и спря. Един мотоциклет стърчеше търпеливо покрай малко бунгало, все още скрито от едно колебливо слънце. Сара загледа как светлината изпълзваше зад ръба на каньона, тя се втурна подобна на вълна и погълна приближаващия се О'Конъл.

Ксандър бавно отвори очи. Вратът му тъпо пулсираше, метален вкус бе изпълнил устата му, а мирисът бе достатъчен да предизвика гадене. Не че имаше някакъв спомен за самото действие. В действителност нямаше абсолютно *никакви* спомени. Нищо. Само сенки, образи, прелитащи покрай главата му като ивиците светлина, проблясващи нейде отвъд него. Той се опита да се върне назад, да си припомни мига преди внезапно настъпилия мрак, но виждаше само откъслечни части от последната седмица да се блъскат едно в друго в пълен хаос. Без никаква последователност, без каквато и да било закономерност. Искаше да се съсредоточи, да открие източника на светлина с надеждата, че това ще му помогне да подреди мислите си, но мътилката упорстваше и не искаше да си отива — насилието и ужасът, примесени с нежното докосване на женска ръка.

Той преглътна с усилие — нещо сякаш прогори гърлото му и примига няколко пъти. Болката бавно отваряше очите му за образите около него. Обонянието и осезанието му някак бяха странно изострени и му донесоха информация за заобикалящата го действителност: мирисът на свежо изпрано бельо, гладките, чак скърцащи от гладенето чаршафи, с които беше завит, всичко това му помагаше да излезе от ступора. Главата му обаче не искаше да помръдне. Усещаше я като завинтена към възглавницата, натежала толкова много, че му бяха необходими всичките сили, за да я размърда лекичко към светлината.

Пред погледа му започнаха да се оформят различни обекти — цветя покрай стената в дъното, а след малко и очертанятията на някакво бюро под тях с малък дървен стол отстрани. Той се насили да се съсредоточи върху обектите и да си представи желязната студенина на бронзовите ръкохватки в опит да дойде на себе си.

Източникът на светлината се оказа един прозорец, чиито завеси леко трептяха под лекия полъх на вятъра. Останалата част от стаята беше празна, ако се изключеше малкото овално килимче отстрани до леглото. Всичко беше спретнато и подредено.

Няколко минути остана неподвижен. Обзе го чувство на покой, в паметта му започна да се промъква ред, но скоро отново го връхлетяха далеч по-обезпокоителни образи, приглушена размяна на реплики започна да долита като през мъгла. Глас, *неговият* глас, но не съвсем негов, сякаш като в сън и едновременно с това реален. Фигури се изправяха над него, ослепителна светлина заливаше очите му, дебели пръсти опипваха лицето му, пробождаща болка препускаше през тялото му, а после отново идваха гаденето и мракът. Той се опитваше да се задържи, да поддържа контакт, но колкото повече се бореше, толкова повече изпадаше в мрака.

Ароматът на кафе за момент го разсея от мъчителните му размишления и първата му мисъл беше да седне в леглото. В същия миг обаче раздираща болка в рамото го накара да размисли и той рухна обратно в леглото. С огромно усилие провря ръка зад главата си и заопипва врата си. Отокът беше осезаем, а кожата — чувствителна при допир. По-тревожна обаче беше гледката на превързаната му ръка, на която с малка лепенка беше закрепена квадратна марля. Той пусна врата си и протегна ръка. Областта около превръзката беше ужасяващо безцветна, а ситна мрежа от венички прорязваше синьочерната плът. Той протегна другата ръка и внимателно погали края на раната. Кожата и тук беше особено чувствителна при допир.

Той рязко отлепи марлята и се загледа в малкия отвор на ръката си, в червената точка, където бе влизала иглата. *Иглата?* Този дребен детайл върна обратно изчезналите до преди минута спомени: стаята, леглото, гласът, *неговият* глас, но не неговият глас, и ослепителната светлина...

Те го бяха упоили. Те бяха бръкнали в мозъка му и му бяха отнели волята за съпротива.

Но защо? Какво щяха да спечелят с това? Той се мъчеше да открие отговора. Те имаха диска; имаха документа, който той бе съставил. И разписанието. Не можеше да има и съмнение, че го бяха намерили. *Това са търсили през цялото време.* Но какво друго още искаха?

Звукът от стъпки отвън прекъсна размишленията му. Ксандър пъкна ръце под одеялото и зачака. След няколко секунди вратата се откряна, кичур коса се промуши през отвора, а след това и две кафяви очи. След като се убедиха, че се е пробудил, вратата се затвори. Ксандър очакваше да чуе изщракването на ключ, спускането на резе, но нищо такова не последва; само заглъхващият шум от отдалечаващи се стъпки. Погледна към прозореца нямаше решетки, нито ключалка. За пръв път от идването си в съзнание видя дрехите си върху стола прилежно сгънати и обувките си подредени под бюрото. Всичко беше готово за обличане и обуване. Каквото и да им е казал, на тях им беше пределно ясно, че не е необходимо да го затварят.

Той се изправи на лакът, вече изгарящ от нетърпение, и спусна крака на дървения под. Рамото му вече не беше така обезсилено както преди малко. Коприненото долнище на пижамата се размяташе по краката му, докато се придвижваше към прозореца. Лекият полъх на вятъра разхлади приятно гърдите му. Светлината отвън го накара да засенчи с длан очи. Но дори и така, животворната слънчева топлина погали ласкаво тялото му. И почувства облекчение. Стоя изправен няколко минути, докато очите му привикнат със светлината. Кожата му бе настръхнала, но освежена от допира с прохладния въздух. Вратата се отвори и той се обърна.

На прага, в бежова плетена вълнена жилетка, с кадифени панталони, провиснали върху слабото му тяло, стоеше Херман Лундсдорф. В едната си ръка държеше ръкописа на Ксандър, а в другата — кана, от която се разнасяше мириса на кафе.

— О, небеса! — възкликна Лундсдорф, насочвайки се към Ксандър. — Да застанеш пред отворения прозорец и то без риза! Наистина! — Старецът протегна ръка покрай него и затвори плътно прозореца. — Да не си изгубил ума си? — Лундсдорф се обърна и погледна в очите на ученика си. — Преживях какво ли не, за да те запазя жив. Ако сега вземеш да пипнеш пневмония, наистина ще я втасаме. Ама наистина. — И той се усмихна.

Ксандър не бе чул нито дума.

— Той го пита за *какво*? — Тайг продължаваше да гледа към залива с плътно притисната към ухото си слушалка и поглед, зареян към хоризонта.

— Това бяха не толкова въпроси, колкото... подсказвания — отвърна италианецът. — Професорът изглеждаше много по-заинтересован да обяснява, отколкото да измъква информация от Джаспърс. А и под действието на наркотика отговорите бяха много объркани.

— Какво точно се опитваше да обясни? Трябват ми подробности, Паоло.

— *Нямаше* подробности. Беше повече като урок. Доктор Лундсдорф говореше с много абстрактни термини — „есенцията на властта, ролята на надзирателя“. Тия поне се казаха доста пъти.

— И?

— Джаспърс ту се съгласяваше, ту не. Обикновено отговорите му се редуваха. По едно време минаха на немски и повече нищо не разбрах.

— И той не му зададе никакъв въпрос за онази Трент, нищо за хората, с която тя е имала контакт?

— Ние мислим, че тя е мъртва.

— „Мислите“? Това е много успокоително. Значи според теб той го е натъпкал с какви ли не наркотици и не му е задал дори и един въпрос?

— Нищо, което да изглежда смислено. Както вече казах, на мен ми се струва, че той повече се мъчеше да го убеди в нещо. Не мога да го обясня по-добре.

— А той убеди ли се?

— Предполагам... Не мога да кажа. Опитах се да направя онова, което поискахте...

— И ти както обикновено си се справил страхотно — парира го Тайг. — Не в това е въпросът. Къде се намира сега той?

— Джаспърс ли? Спи. В една от стаите за гости.

— И ти нямаш никаква представа какво възнамерява да прави с него старецът, преди да предприеме следващата стъпка?

— Нищо не ми е казано.

— Разбира се. — Тайг проумя, че му е останала една-единствена възможност. — Качвам се на самолета и след два или три часа идвам.

— *Идвате?*... Аз си мислех...

— Ситуацията се промени. Среща на полосата на летището в два часа.

— Не разбирам. Дадоха ни изрични заповеди да не напускаме...

— Тогава го направи така, че никой да не те види. — Той направи пауза. — Ясен ли съм.

Отговорът беше мигновен.

— Напълно.

Двадесет минути по-късно Тайг вече седеше на задната седалка на лимузината си с телефон притиснат към ухото си.

— Ами ако не се върнеш? — Гласът от другата страна на линията беше на Ейми Чандлър. — Нещата са страшно напечени в момента, Джонас, за да си играеш на игрички с изчезвания. Едно повторение в такъв момент може сериозно да застраши прогреса ни.

— Казах ти вече, ще се върна. Ако не успея...

— Не, няма да има никакви „не“. Само снощи получихме над дванадесет хиляди факса и електронни съобщения, да не споменавам веб-сайта ни, направо ще се пръсне по шевовете. Джонас, на косъм сме да постигнем онова, към което толкова време се стремим.

— Давам си ясна сметка за това. На бюрото ми има видеокасета, събрал съм някои неща през изминалата седмица. Само аз и камерата. Някъде към четиридесет и пет...

— Какво? Събрал си нещичко, казваш? Хей, Джонас, помниш ли ме? Спомняш ли си Ейми, твоят продуцент?

— Ейми... скъпа... Тъкмо се канех да ти я пусна този следобед. Имах я предвид за следваща седмица, но май ще е по-подходяща за тази вечер. Или ще предпочетеш повторното излъчване?

Тя не отговори веднага.

— Какво има на касетата?

— Предлагам ти да й хвърлиш едно око.

Отново последва тишина.

— Знаеш, че не си падам по изпълнения от тоя род, Джонас.

— Казах, ще се върна.

— Значи нямам избор, така ли?

— Всъщност, не.

— Не мисля така. Предполагам, знаеш, че се носи слух, че мислиш да сменяш кораба, да се захващаш с политика. Каж ми, че не е вярно, Джонас. Каж ми, че не това ще видя на лентата довечера.

Този път той се забави с отговора си.

— О, хайде, Ейми, да не мислиш, че ще рискувам сигурна работа?

Той затвори телефона тъкмо преди колата да спре пред терминала.

— Чудесно свършена работа. Забележително, особено като се имат предвид обстоятелствата, при които си го писал. — Лундсдорф беше седнал върху леглото с документа до себе си. — Тук-там има празноти, но иначе теорията е солидна. — На вратата се почука. — Влезте.

На прага застана жена с чаша тъмнопурпурна течност в ръка. Тя я протегна към Ксандър.

— Изпий я — посъветва го Лундсдорф. — Това ще ти отпусне стомаха и ще сведе гаденето до минимум. Основно съдържа захарно цвекло, един или два моркова, няколко репи. Нищо тайнствено. — Ксандър пое чашата и отпи от течността. Докато изпразни чашата, жената вече беше излязла. — Снощи без съмнение... беше неприятно — продължи Лундсдорф. — Имаш моите извинения.

— Защо? — прошепна Ксандър.

— Трябваше да се уверим, че информацията...

— Не — прекъсна го ученикът му с очи, приковани върху стареца. — Защо ти?

Лундсдорф го огледа, преди да проговори.

— Защото знаех какво предлага ръкописът. Защото можах да го извикам за живот.

— Разбирам.

— Наистина ли? — Лундсдорф отново не заговори веднага. — Ти виждаш отговорността, бремето, което толкова откритие поставя върху плещите ти? Много отдавна аз прогледнах отвъд теорията, отвъд думите. Видях реалността на реда, на стабилността, края на посредствеността. При такива примери човек няма избор.

— Наистина. — Ксандър кимна повече на себе си, отколкото на стареца. — Колко смело от твоя страна. — Той сложи празната чаша върху бюрото. — Поне сега знам защо успях да остана жив.

— Просто лоша комуникация, нищо повече.

— Хората в Залтцитер, във влака? Те определено знаеха какво вършат.

— Както вече ти казах, лоша комуникация между отделните единици. За късмет остана здрав и читав.

Ксандър се загледа към прозореца.

— Това ли е всичко, което можеш да видиш?

Ксандър не беше уверен дали това са последствията от наркотика, или просто шокът от последните две минути, но внезапно му прилоша. Бутна дрехите на пода и седна.

— Винаги съм те считал за нормален човек.

— И сега го поставяш под съмнение? — Старецът постави каната върху страничната масичка и вдигна документите. — Ти си чел ръкописа.

— Разбира се.

— Трето копие — кимна Лундсдорф. — Това беше наистина изненада. Няма значение. Вярвам, че си го разбрал.

— Ако въпросът ти е дали съм проумял неговата налудничавост, да...

— Налудничавост? Какво знаеш ти за налудничавостта? — Лундсдорф размаха документите. — Това? — Той поклати глава. — Една седмица опити да се свърже в едно цяло онова, на което съм посветил повече от половината си живот, и ти ми казваш, че това е налудничавост? Това, млади колега, е или екстраординарна презумпция, или върховна глупост.

— Благодаря ти — отвърна Ксандър. — Радвам се да чуя, че имам толкова много възможности за избор.

— Това няма нищо общо с избора. — Лундсдорф спря. — През последната седмица ти беше поставен на върховно изпитание, опит, който обагри възприятията ти. — Той прелисти документа. — Но дори въпреки това виждам, че на някои страници ти си прогледнал и отвъд бруталността. — Лундсдорф изчака очите им да се срещнат. — Да има насилие, измама, може би дори отхвърляне на човешкото състрадание. Но ние и двамата знаем, че те са само странични продукти на нещо

далеч по-чисто, далеч по-възвишено. Нашият монах е бил далеч над тия неща. Методите му понякога са неетични, но в крайна сметка резултатът е онова, което е най-важното.

— Страничен продукт? — За пръв път от началото на разговора им гласът на Ксандър се оживи. — Как можеш да ме накараш да повярвам в това? И то именно ти?

— Защото това е вярно. И защото ти вярваш в него.

— Господи, и ти ми говориш за презумпция! Това ли е за теб книгата — оправдание за смъртта на Карло и Ганц, и кой знае още колко хора? Виждал ли си напоследък твоята свършена ученичка от Темпстън? Това ли имаш предвид, като ми говориш за „страничен продукт“?

— Случаят с двамата мъже беше нещастие, няма да споря с теб, момичето беше избрано неподходящо. Вината за това пак е у мен. Но аз ще я приема с готовност, стига това да означава, че можем да постигнем нещо повече, че можем да надмогнем себе си.

— И какво точно означава това? — Ксандър се изправи, подпирайки се на бюрото. — Ред, стабилност, нещо по-висше от самите нас. Как можеш да се слушаш самият ти, когато произнасяш такива неща? Знаеш не по-зле от мен, че тези термини са просто изпразнени, когато са без съдържание, и далеч по-опасни, веднъж изпълнени със съдържание. Кой, може ли да те попитам, ти даде право да решаваш кое е *добър ред*? Кой определя границите на разумната саможертва — и всичко това, без съмнение, в името на някаква идеална визия? Ти ли си това? Да не би да си открил някаква Истина, която останалите от нас са достатъчно глупави да не забележат? Не, това би предполагало прекомерно голямо его, нали така? Вместо това, ти даваш тази роля на нашия приятел Айзенрайх — прехвърляш отговорността на човек, който няма концепция за човешко достойнство или свобода, и който притежава не по-малко тревожното разбиране за *по-висше добро*, ако въобще такова нещо съществува в действителност.

— О, то съществува — увери го Лундсдорф. — В това няма съмнение. И ние двамата знаем, че Айзенрайх го е видял в най-чистата му форма. Не ми казвай, че според теб ние сме ограничени до свят на относителен избор, където никога няма да постигнем окончателната истина? Колко ли страшни ти изглеждат мъжете на визията?

— Мъжете на *визията*? — Ксандър заклати глава, безсилен да намери точните думи. — Като онези, от които си избягал през 1936 година ли?

— Моля те — отвърна Лундсдорф. — Нацистите са сравнение за деца. Говориш за власт и името Хитлер първо ти идва наум. Говориш за стабилност и думата фашизъм вече е готова. Колко елементарно, чак да му се повдигне на човек. Наистина, Ксандър, очаквах повече от теб. Трябва ли всяка наша голяма визия да бъде замърсявана от паметта за онези дванайсет години? Те бяха глупаци. Ако толкова искаш, мога да ги нарека зло. Онова, от което избягах, беше глупостта, нищо повече. Това, което търсех, бяха средствата да се освободим от тази посредственост.

— Разбирам. И тогава си избра Вотапек, Тайг и Седжуик. Всички до един гении.

Старецът огледа Ксандър за миг и после, без всякакъв преход, бурно се разсмя.

— Предавам се! Няма да се преструвам, че не им липсват доста неща. Но ние двамата сме наясно, че те не са глупави мъже, дори напротив. Те просто имат нужда от водач. Защото са от онези хора, които понякога заради листата не виждат гората.

— А ти, без съмнение, притежаваш *визията*, необходима да ги ръководи.

— Произнесе го с такъв цинизъм. — Лундсдорф спря и се загледа в някогашния си студент. — Колко различен си само от снощи.

— ... Снощи?

— Когато разговаряхме. — Тонът на Лундсдорф беше повече от сърдечен. — Снощи беше далеч по-интересен събеседник.

— Снощи аз бях упоен — отвърна му Ксандър.

— Точно така. Какъв по-добър момент за казване на истината?

— Истината ли? Истината за какво?

— За хаоса, властта, ролята на заблудата и измяната. Ти беше напълно искрен и подкрепящ.

Въздействието на думите му беше мигновено.

— Не ти вярвам.

— Не вярваш на какво? — запита небрежно Лундсдорф.

— Аз не съм ти казал още нищо. Просто си припомням онова, което каза снощи. Може би ти си човекът, който е наясно, че двамата с

теб не мислим чак толкова по различен начин?

Ксандър се обърна към прозореца.

— Ако искаш ми вярвай, ако искаш недей, но аз никога не бих могъл да мисля като теб.

— Така ли? — Лундсдорф пхна ръка в джоба на жилетката си, извади малък касетофон и го постави на масата. — Искаш ли да чуеш нещо от снощния ни разговор?

Без да чака отговора му, той натисна бутона и се отпусна назад. Миг по-късно Ксандър се заслуша в собствения си глас как изпълва стаята.

Думите бяха тежки, провлачени, но гласът без съмнение беше неговият. Втори глас започна да задава въпроси. Лундсдорф. Отначало дребни, несъществени. После разговорът превключи върху теорията. И с всеки нов въпрос Ксандър се чуваше, макар и неохотно в началото, да се съгласява с Лундсдорф, да възприема неговата идея за ред, авторитет, дори и саможертва.

Лундсдорф: Значи си съгласен, че има неколцина избраници, които притежават бдителността, интегритета, мъдростта да ръководят — значи те също така притежават и отговорността да го правят?

— Ако те...

— Да или не? Трябва ли да им прехвърлиш отговорността?

— Да, ако...

— Значи би било най-добре, ако им позволим да ръководят останалите, така че равновесието да се поддържа?

— Да, но ти приемаш...

— Само онова, което ти ми каза. Те притежават бдителност и интегритет, те подпомагат основните функции на държавата, те ще превърнат посредствените в нещо по-добро от това, което са.

— Да... но аз...

— И техните средства са оправдани от целта, която преследват — равновесието, стабилността и прогреса на

държавата и нейния народ.

— Да... но ти...

— Те притежават мъдростта, интегритета. Ти самият го каза. Значи те ще са наясно далеч по-добре от останалите?

— Да... но те...

— Значи те ще са наясно далеч по-добре от останалите.

— Да! Да! Да!

Ксандър остана изумен. Вярата му в себе си започваше да се разпада с всяка измината минута, с гласа на Лундсдорф, водещ разговора, със спомените за отминали отдавна дискусии, учителят и неговият ученик — като по-младият даваше всичко от себе си, за да угоди на по-възрастния. Скоро той започна да различава и ентузиазъм в собствения си глас.

— Спри го — изрече Ксандър.

— Почакай, още не сме стигнали до най-интересното — отвърна Лундсдорф. — Ти...

— Изключи го.

Старецът се усмихна, вдигна касетофончето и натисна бутона за изключване. Ксандър не се помръдна от прозореца.

— Изненадан ли си?

— Изненадан от какво?

— О, хайде, ти с такава готовност призна правото на хората, родени да водят, че те притежават визията...

— Това са твои думи, не мои.

— Семантика, нищо повече.

— Като имаме предвид онова състояние, в което съм бил — в което си ме поставил снощи ти, — аз съм говорил в чисто теоретичен аспект, а не в практически. Ти си слагал думите в устата ми. Нищо от това няма нищо общо с Айзенрайх.

— Всичко това има общо с Айзенрайх. — Лундсдорф направи пауза. — Ако всичко това е само теория, защо провокира у теб такава колебание в началото?

— Бях дезориентиран...

— Наистина ли? Добре, тогава защо отказваш толкова категорично да изслушаш думите си сега? Както самият ти казваш, това е било само академичен спор. Какво толкова страшно има тогава в него?

— Не ме интересува...

— Или да ти пусна откъс от нашата дискусия за надзирателя, където ти обясняваш фината връзка между знанието и заблуждаването? Или може би разговора, в който предлагаш решения за някои от най-тревожните дялове на ръкописа? Твоите забележки наистина са доста убедителни.

— Защо правиш всичко това? — попита Ксандър. Лундсдорф не каза нищо. — Угризения на съвестта? Това ли е имаш нужда да чуеш, че всичко, което си направил, е допустимо, почтено, че всички ние трябва да ти благодарим, загдето си поел отговорността? Съжалявам. Няма да получиш никакво потвърждение за кулата си от слонова кост...

— Не търся одобрението ти.

— Тогава защо?

Лундсдорф пъкна касетофона в джоба си.

— Както ти каза, хората могат да грешат.

— Това не е отговор.

— Аз също съм загрижен за тримата си „гении“. Те, разбира се, на един етап ще бъдат подменени. Може би по-скоро, отколкото по-късно. Трима други ще бъдат избрани, които да ги заместят.

— Сигурен съм, че вече си подбрал следващото малко: трио.

— Не — отвърна Лундсдорф с проникновен спомен в погледа. — Аз вече извървах пътя си. — Той се втренчи в Ксандър. — Някой друг трябва да поеме юздите. — Двамата мъже се гледаха един друг. — Как го казва Айзенрайх? Мъж с прозрението на Аврелий и със самовладеенето на Цинцинат. — Лундсдорф вдигна документите. Мъж с мъдрост и интегритет, необходими да държат визията жива. — Той отново вдигна поглед към Ксандър. — Аз познавам само един такъв.

Стаята остана тиха. Ксандър остана абсолютно неподвижен; внезапен студ го скова до мозъка на гръбнака.

Вотапек започна да се връща обратно по пътя си. Оставаше половин миля до разклона и още половин до портала. През цялото това време се бе придвижвал с изключително внимание. Фалшиво име върху билета за самолета, няколко прехвърляния по трасето, трима отделни шофьори за последните сто мили от пътя. Беше мислил дали да не се обади, за да обясни пристигането си, но знаеше, че старецът щеше да го убеди в противното. *Старецът*. Изглеждаше странно да мисли за него по този начин. Те всички вече бяха старци. Цял един човешки живот прекаран в преследване на... какво? В последно време ставаше все по-трудно да обясни на какво. Може би Джонас имаше право. Може би те тримата бяха прекарали достатъчно време под робство.

Бъдещето обаче не беше причината, поради която Вотапек бе предприел пътешествието. Той бе дошъл заради пея. Затова нямаше да има никакво обсъждане.

В 3, 11 пристигна и последният от групата им. Беше дребен мъж с фини черти и остра като бръснач брада. Изглеждаше на не повече от двадесет години, държеше ръцете си дълбоко в джобовете на палтото, което беше поне с два номера по-голямо от ръста му. Стана до вратата на бунгалото, докато О'Конъл се приближи да го поздрави. Представянията бяха сведени до минимум. Казваше се Тобаяс Пиърсън; неговата страст бяха компютрите. Съдейки по външния му вид, мястото му изобщо не беше сред шестимата мъже и двете жени, които му кимнаха в знак на добре дошъл.

— Това е специалният товар, който ще отнесем в комплекса — произнесе О'Конъл. — Ако там има клавиатура, Тоби ще си поиграе с нея. Той е виртуоз.

Пиърсън се разлюля напред-назад върху петите си, но не каза нищо. Другите се обърнаха към картите, като О'Конъл зае челното място на масата. Само Сара продължаваше да гледа този странно ненатрапващ се специалист, чието поведение беше пълна изненада. Студен до безразличие, той огледа стаята, без за прояви и най-малък интерес към групата в центъра. Гледката на хладилника обаче предизвика у него лека реакция и след секунди той беше до него и оглеждаше съдържанието му. По изражението на лицето му Сара

заклучи, че не беше доволен от гледката. След секунди колебание, той посегна и извади кутия.

— Само диетични продукти ли има тук? — попита той, като явно очакваше някой от хората около масата да му отговори. Никой обаче не се обърна към него и той повдигна рамене. Едва в този момент забеляза Сара. — Не обичам диетичните продукти — каза той. — Имат вкус на изтъркани черджета.

Сара го загледа за момент и кимна. Какво друго да направи? Явно техният компютърен експерт си живееше в свой собствен свят. По-добре да не го тревожи. В това отношение тя разбра колко добре се вписваше той сред останалите в стаята. Сара познаваше трима от шестимата мъже, които навремето бяха към оперативната група на Причард, и всеки един от тях бе изпаднал в немилост по неизвестни причини. Историите им бяха сходни. Зарязани и преследвани известно време от мъжете, които ги бяха обучавали, те бяха съумели да оцелеят, превръщайки се в мъже на свободна практика. Хора без задължения, хора, надраснали злобата. Сега всичко, което имаше значение, беше цената. Тя знаеше, че О'Конъл беше прав в избора си. Комитетът беше компрометиран. Можеше да има доверие само на хора, останали извън хватката му. Само на онези, останали по домовете си в техните малки светове. По някаква причина образът на Ксандър пробяга през съзнанието ѝ.

— Това са оригиналните планове на сградата — започна О'Конъл. — Разположението на терена, оградата — всичко това е отразено точно върху картите. Единствената разлика е, че са извършили някаква строителна дейност преди година и половина на мястото. Лошото е там, че не знаем какво включва. Много материал е използван, но няма никаква промяна на централната сграда; не са пристроявани нито допълнителни помещения, нито допълнителни етажи. Което означава едно-единствено нещо. Всички тези дребни промени са станали в дълбочина. И така, господа, влизането вътре е само половината работа. Ние трябва да направим така, че достъпът за долните етажи да остане открит. С други думи ще се налага да влизаме на пръсти. Добрата новина е, че няма и следа от кучета-пазачи; лошата... е, лошата я знаете. По целия път ще ни очакват алармени инсталации. Веднъж вече след като проникнем в сградата, всеки трябва да се справя сам с препятствията по пътя си. — Той направи

пауза и сетне кимна към Сара. — Нашата колежка тук ще се грижи за младия Тоби. Ще го държи заръката, така да се каже.

Пиърсън подаде глава зад вратата на хладилника.

— Само на излизане.

— Потегляме в седем — каза О'Конъл, върнал вниманието си отново върху хората около масата. — Всеки от вас има копия от плановете; това включва и теб — изрече през рамо той към Пиърсън. — Нека да кажем час. Запознайте се със специфичните подробности. — Групата се разпръсна и О'Конъл се насочи към вратата, кимвайки на Сара да го последва. След минута двамата бяха отвън.

— Как са ребрата ти? — попита той.

— Болят ме, но ще оцелея.

— Имала си и по-лоши дни. — Той седна на ръба на верандата. — Знаеш, че не е необходимо да го правиш. Можеш да следиш оттук. — Мълчанието ѝ послужи като съгласие. — Събрани са от кол и въже — продължи той, — но си струват парите. Ще ни вмъкнат вътре и после ще ни измъкнат.

— Стига само да успеем да намерим малко недietetична газирана вода — отвърна тя.

— А, да, имаш предвид Тоби. Запознах се с него в Бенгази. Добро момче. Не можех да проумея какво прави в град, където електричеството не стигаше да си свариш и чаша кафе. После обаче открих един човек, който се интересуваше от система за проследяване на „Мосад“. Един полковник. — О'Конъл присви очи в опит да си припомни. — Мисля, че той произведе Тоби лейтенант. Можеше и да го направи и майор. Тоби си пада много по фуражките.

Сара се засмя, после спря.

— Няма за какво да се тревожиш за него — добави ирландецът.

— Не е нашият компютърен гений човекът, за когото се тревожа — отвърна тя.

— Знам — отговори той. — Те можеха да го ликвидират, но не го направиха. — Сара не каза нищо. — Има вероятност Джаспърс да е още жив.

— Колко дълго още?

— Ето затова ще си вмъкваме на пръсти. — О'Конъл направи пауза. — Сега разбираш защо не ти казах всички тия неща вътре. Грижи се за Тоби, аз ще се погрижа за професора.

Сара се усмихна.

— Алисън беше права. Ти си чудесен мъж, Галин, един чудесен мъж.

Двамата учени едва бяха възобновили разговора си, когато на вратата се показа жена.

— Какво има? — изляя Лундсдорф, очевидно разгневен.

— Съжалявам, че трябва да ви обезпокоя...

— Да, да. Какво има?

— Току-що пристигна господин Тайг.

Ксандър долови мигновената изненада, проблеснала в очите на стареца, макар че Лундсдорф се овладя веднага.

— Благодаря ви, госпожице Палмърстън. Предайте му, че ще се видя с него. — Той се обърна към Ксандър и добави: — Нищо, за което да се тревожиш. Всъщност известно време, прекарано сам, може би ще ти помогне да разгледаш... положението си.

Това се бе случило преди два часа. Оттогава Ксандър се бе изкъпал, обръснал и облякъл, след което се бе поразходил из лабиринта от коридори в къщата. Неведнъж бе спирал в размисъл над думите на Лундсдорф, над чудовищността на техните последствия. *„Знаех го още от началото, от първите дни на дисертацията ти.“* Лундсдорф бе говорил с категорична увереност. *„Ето го разумът, който бях чакал толкова много години. Ето го духът, който да поддържа визията. Просто беше само въпрос на време да те запозная с нея.“* Ксандър бе изумен. *„Ти си единственият, който ще продължи делото ми. Ти си единственият, който ще поеме юздите от ръцете ми.“* Дори и сега, в този момент, след като бяха поканени в малка трапезария, където ги чакаше блюдо с печена камбала, Ксандър откри, че апетитът му не иска да дойде, въпреки глождещия го стомах.

Точно в този момент Лундсдорф влезе в трапезарията. Втори мъж застана зад него на вратата.

— Виждам, че са ти намерили нещо за хапване. Чудесно. Яде ти се, нали?

— Нямам апетит.

— Това е разбираемо. — Лундсдорф седна срещу Ксандър. — Все пак няма да ти се отрази зле да сложиш няколко залъка в устата.

Ще си възвърнеш малко силите. — Вторият мъж остана до вратата.

— Чух за пристигането на Вотапек — каза Ксандър. — Поредният неочакван гост?

Лундсдорф се усмихна.

— Опитай майонезата. Наистина е чудесна.

— Каза ли им? — запита го Ксандър, втренчен в очите му.

— Да им кажа... Аха, ти имаш предвид нашия разговор ли?

— Ще ти спестя приказките и усилията. Разгледах „положението“ си. Няма да приема.

За момент Лундсдорф остана безмълвен; после с най-успокояващия си глас заговори:

— Какво напрежение трябва да е оказала върху теб изминалата седмица. Първоначално аз също се колебаех. Но както вече ти казах, при тези неща няма избор. Тези неща изискват от нас повече, отколкото може би можем да видим. При по-спокойно състояние ще погледнеш на всичко това по съвсем различен начин.

— Разбирам. Прочитам ръкописа и ставам последовател на Айзенрайх. — Ксандър отмести блюдото към средата на масата. — Ти изглежда забравяш. Аз го прочетох и не станах последовател на Айзенрайх. Сигурен съм обаче, че можеш да си намериш някой с не по-малък дух от твоя. Иначе за какво са ти всички тия училища наоколо?

— Това, което ти си видял, е късче от теория, писана преди повече от четиристотин години. А и двамата знаем, че в момента разумът и сърцето ти не са в най-подходящото състояние, за да го схванат. Ти си го чел от позицията на несигурността, със страх. Да кажем в не най-доброто положение, в което човек може да вземе решение.

— Моето решение...

— Колкото до избора ми от училищата, никога не съм имал такава възможност — продължи Лундсдорф. — След Темпстън бяхме принудени да ревизираме учебната програма, да се съсредоточим върху по-близките цели. Създадохме училища, които да произвеждат войници, индивиди, способни да изпълняват поставените им задачи.

— Безмозъчни автомати.

— Не, нова не е честно. Всеки от тях вижда крайната, голямата цел, макар и на някакво донякъде рудиментарно ниво. Ще измине още

едно поколение, преди да почнем да произвеждаме типовете лидери, от които да си избираме надзирател. Дори и на този етап учебната програма показва забележителни резултати. Изтеклите последни осемнадесет часа са доказателство за това.

— Много успокояващо.

В гласа на стареца се появи бащинска нотка.

— Ксандър, ти имаш страшно много да предложиш. Не само разум, но и състрадание, способността си да правиш хората по-добри, да ги мотивираш да се самоусъвършенстват; виждал съм го при твоите студенти. Това е нещо забележително. Именно тази си дарба ти ще дадеш на теорията, това качество ще ти позволи да опитомиш бруталната страна на Айзенрайх. Възможността да вземеш онова, което лежи пред нас и да го направиш още по-добро. — Лундсдорф направи пауза. — Давам ти възможност да подобриш онова, което аз съм създал.

Ксандър не му отговори веднага.

— И ти очакваш от мен да ти благодаря.

— Да водиш напред през най-съдбоносния период на целия процес. Да.

— Разбирам. — Ксандър кимна. — Толкова съдбоносен, че ти дори не счете за необходимо да ми го обясниш предварително? От какво се боеше — че ще намеря осъществяването на теорията ти за лунатично, дори и да не съм сблъскал сам с нея? Или отново става дума за избор?

— Не се боях от нищо. Ако имаше малко по-ясна мисъл в момента, щеше да го видиш сам.

— И кога точно се канеше да ме запознаеш с ръкописа? Ти откри извънредните ми способности преди петнадесет години. Защо ти беше необходимо толкова много време?

— Всъщност това трябваше да стане преди четири години. — Лундсдорф се пресегна към аспарагуса. — Когато за пръв път прояви интерес. Онази статия, която написа за мита за Айзенрайх, беше доста находчива, особено като се имат предвид ограничените ти източници. Но точно тогава Фиона се разболя. Не беше моментът за това. Разбира се, ти щеше да асоциираш всичко, свързано с Айзенрайх, с нея. Беше ми много трудно, мога да те уверя.

Ксандър не проговори веднага.

— Съжалявам, че Фиона се е оказала такава пречка в плановете ти.

Лундсдорф остана мълчалив известно време.

— Разбирам те...

— Не, ти не ме разбираш. — В гласа му нямаше и следа от чувство. — Моля те, повече не споменавай името ѝ.

Никой не пророни дума. След малко Ксандър пръв наруши тишината.

И кога възнамеряваше да ме въведеш в делото си?

— Голяма ирония, няма що. — Лундсдорф потопи пръст в майонезата и намаза кренвирша си. — Без съмнение, госпожица Трент ти е казала за Артър Причард.

— Да.

— За нещастие, аз не прецених правилно любопитството му или по-точно казано амбициите му. Той не беше доволен от ролята, която му бях отредил. Ето къде влезе в действие госпожица Трент. Той си мислеше, че тя може да му достави ръкописа, да му обясни неговата бъдеща позиция. Когато обаче тя не го направи, той ни я издаде, като без съмнение си мислеше — имайки предвид миналото, ѝ — че тя ще се опита да ме елиминира и по този начин да го направи надзирател. Ако тя не беше дошла при теб, двамата нямаше да седнете над ръкописа на връщане от Милано. Фортуната обаче си има други планове. В това отношение синьор Макиавели може да се окаже прав.

— Седмица по-рано? Значи тогава си се канил да ми кажеш, така ли?

— О, можеше и изобщо да не ти казвам... Но точно тогава Пескаторе започна да публикува статиите си и се наложи двамата с теб да разговаряме. Знаех, че ще разговаряш с него във Флоренция. Той самият ми го каза. Изглеждаше подходящият момент. — Лундсдорф си взе поредното парче риба. — Щеше да има време.

— Защо уби Карло?

— Пак тоя Пескаторе. — Лундсдорф изглеждаше искрено изненадан от забележката. — Толкова голям приятел ли ти беше, че пак започваш тази тема?

— Просто си отнел живота на още един човек, това е всичко — отговори Ксандър.

— О, разбирам — кимна Лундсдорф. — А животът, който ти отне, беше ли оправдан? Мъжът във влака от Франкфурт?

— Щом не виждаш разликата... Аз защитавах себе си.

— А аз защитавах нещо по-голямо от живота си. Колко лесно се вживя в ролята си на моралист. Не мисля, че ти подхожда.

— Може би защото не съвпада с обичайната ти компания.

Усмивката изчезна. Лундсдорф се върна на аспарагуса.

— Същото се отнася и за Ганц и Клара, така ли?

— В онзи момент това беше просто предпазна мярка, но да. Трябваше да разбере какво си узнал. Госпожа Хубер беше... най-очевидният избор. Знаех, че ще го изпратиш на нея. Смъртта ѝ обаче се оказа... грешка. Можеш да намериш някакво утешение във факта, че жената, отговорна за деянието, вече не е способна на такива неща.

— Не мога.

— Жалко.

Ксандър отново направи пауза, преди да проговори.

— Значи да повторим още веднъж, всичко трябваше да се подреди така, че аз да *оценя* ръкописа. Толкова за моя гений, щом като си считал, че трябва да ме държиш за ръката, докато го чета.

— Ни най-малко. Познавам те от петнадесет години, Ксандър. Виждах как се развива ума ти, помагах ти да го насочваш в нужната посока. Можеш да бъдеш сигурен, че знам точно какво те тласка напред.

— *Винаги* си мислил, че знаеш какво искам аз. *Това* е бил проблемът.

Лундсдорф извади превързаното с лента томче на Макиавели от джоба си и го постави върху масата.

— Винаги съм се възхищавал от нашия италиански приятел. Записаните ни разговори от предишната нощ само потвърждават онова, което съм го знаел още от самото начало. Дори и сега ти все повече и повече се заинтригуваш...

— Аз съм си оформил вече мнението за „визията“ ти, каквото и да си мислиш, че са ти дали записите от предишната нощ, и никакви интелектуални изкушения няма да ме принудят да го променя.

— Ксандър... — Гласът на Лундсдорф отново бе станал мек. — Когато хаосът поеме своя ход, ти ще разбереш защо ръкописът е

единствената ни надежда за бъдещето. Ти ще прегърнеш обещанието му за стабилност.

— Заедно с обещанието му за манипулации, бруталност и омраза?

— Опитоми теорията, Ксандър. Успокой я. Само ти можеш да го направиш. Ние двамата знаем, че хората никога няма да изоставят агресията си, нито склонността си към ненавист. Ако, от една страна, можем да намерим начин да канализираме тези апетити към една позитивна посока, тогава трябва да приемем и отговорността за това. Ти говореше за избор, съгласен съм с теб. Аз ти заявявам, че хаосът е неизбежен. Появява се обаче въпросът: ако ние не го направим, тогава кой? Военните? Това е най-вероятният отговор, както сам можеш да се досетиш. Предизвикай хаос в света и не след дълго хората ще се затичат към генералите си за защита. Ти ще имаш тази власт, Ксандър, ти самият да даваш посока на процеса, докато успеем да укротим най-лошото у себе си. Разбира се, аз съм уверен, че ти си способен да видиш доблестното тук.

— По същия начин както и Вотапек, Седжуик и Тайг? — Ксандър виждаше как топлината започва да изчезва от погледа на Лундсдорф. — Колко глупаво от моя страна да си мисля, че обещанието за власт ги е привлякло, а не тяхната „доблест“. — Нещо внезапно прекоси ума му. — Значи затова са тук, нали? Затова са и изненадващите им посещения. Време е да се види кой ще поеме контрола.

— Казах ти, че това не бива да те тревожи.

— И те ли са толкова решени като теб да ми окажат доверие с вземането на юздите в ръцете си?

— Това няма никаква връзка.

Ксандър се усмихна. Усмихна се за първи път от дни насам.

— Ти наистина си мислиш, че можеш да контролираш всичко това, нали? Мен, Вотапек, Тайг — след като ръкописът казва, че трябва да бъде така, следователно според теб ще бъде така. Един добродетелен човек, който да изправи света от недъзите му. Един мъж, който да превърне бруталността и измамата в добродетел.

— Не мислиш ясно.

— Нещата никога не са били ясни. — Ксандър направи пауза. — Теорията, ето кое е всичко. — Той вдигна томчето на Макиавели. —

Това е всичко. Всичко, което някога може да бъде.

— Не, Ксандър, ти не знаеш...

— Това, което знам това, на което ти си ме научил, е, че всеки друг път е лудост. Без значение колко е привлекателен. И аз няма да имам нищо общо с него.

— Ти ще...

— Ще ти се наложи да ме убиеш, знаеш го, нали? — Лундсдорф не отговори. — Тайг? Вотапек? И те ли те разочароваха? О, но в такъв случай кой ще ни изведе от хаоса? Това вече е практическа дилема.

— Имаш нужда от време...

— Няма никакво време. Ти си се погрижил за това през последните осемнадесет часа.

— Не! — изкрещя Лундсдорф, за пръв път загубил контрол над себе си. — Не. Не това ще се случи. Няма да ти позволя да го направиш. Когато му дойде часът, ти ще приемеш ролята си. Трябва да използваш времето, за да разгледаш по-внимателно нещата.

Ксандър спокойно бутна стола си назад и се изправи.

— Не, това няма да се случи. — Той захвърли тома на Макиавели върху масата и тръгна към вратата.

— Ти ще размислиш — отвърна Лундсдорф, възстановявайки самообладанието си. — О, да, тъкмо се канех да ти го кажа — добави той. — Няма да има опити за намеса в последната минута. Госпожица Трент е мъртва.

Ксандър спря за момент с гръб към Лундсдорф. Ако не нещо друго, поне не искаше да му доставя удоволствие с реакцията си. Той бавно мина покрай пазача, само за да забележи втория пазач в сенките, слаб до границата на мършавостта и с напрегнати очи, избягващи контакта. Ксандър мигновено го позна. Антон Вотапек. И разбра, че той бе чул всяка дума от разговора им. Ксандър продължи по коридора, без да даде знак, че го е познал.

Първата кола потегли 7,07, втората — осем минути по-късно. В бунгалото остана единствено Алисън. О'Конъл бе споменал някаква друга жена, която щяла да пристигне да се погрижи за нея. Той не обясни нищо повече, а и Сара не го беше разпитвала.

Всеки от групата беше с пуловер с висока яка и черна вълнена шапка, а дрехите максимално прикриваха оголените части от телата. Всеки носеше кобур с пистолет със заглушител, прикрепен към колана на пояса. От другата страна на колана висяха ножове, макари с тел се люшкаха безобидно, окачени на гайките на колана; обичайното оръжие при такива експедиции, носено обикновено от мъжете, обучени на проникване във вражеска територия. Сара се чувстваше по много странен начин особено удобно в тази екипировка, макар че състоянието на ребрата ѝ да не ѝ позволяваше да носи нищо на раменете си; дори и малката раница беше голям проблем. Тоби бе приел да носи багажа ѝ без много шум.

В 7,57 първата кола спря покрай пътя на половин миля от комплекса. Тримата мъже и Сара излязоха и зачакаха, докато О'Конъл подкара колата към една долчинка между пътя и гората. Пет минути по-късно автомобилът вече беше замаскиран под клони и листа, а пластмасовите отражатели от броните бяха захвърлени в гората. Групата закрачи в колона един след друг.

Джонас Тайг влезе в кабинета с добре познатото усещане за свития си на топка стомах. Бе привикнал към болката с годините, но тя си бе останала задължителна част от ритуала, връзка с миналото, отвъд която той никога не успя да прекрачи. Волю-неволю Тайг отново се бе превърнал в онова изплашено до смърт дванайсетгодишно момче, а старецът зад бюрото беше неговият всевиждащ учител, който никога не му бе оказал така жадуваното признание. Тази вечер обаче нещата щяха да се променят.

Лундсдорф заговори, без да става зад бюрото си:

— Мислех, че си тръгваш, Джонас. Следващите няколко дни трябваше да си в Калифорния. Или телевизионното ти шоу вече няма нужда от теб?

— Мога да си тръгна и сутринта — отвърна Тайг и седна на стола срещу бюрото.

— Предпочитам да си тръгнеш още тази нощ. — Старецът вдигна поглед едва в този момент. — След час нещо затварям достъпа до лабораторията. Най-добре ще е да те няма тук, когато това се случи.

— Аз се надявах да...

— Слушал съм вече тревогите ти и вярвам, че си разбрал отговора ми. Ясен ли съм или не?

— Абсолютно — отвърна Тайг. — Само дето забрави да ми кажеш колко важен ще е Джаспърс за нашето бъдеще. — Гласът му продължаваше да звучи равно. — Очевидно моята несигурност не е била толкова безпочвена, колкото ти се мъчеше да ме убедиш.

Лундсдорф положи книгата върху бюрото и се отпусна назад на стола си със сплетени в скута си ръце.

— Ти си слушал неща, които не са били твоя грижа. Омръзна ми да се отнасяш с мен като с дете.

— И на мен ми омръзна да се отнасям към теб по този начин, но ти много рядко си ми оставял друг избор. Тази работа с Джаспърс...

— Не се приема — прекъсна го Тайг. — Той трябва да се елиминира.

— Наистина ли? За да остане егото ти доволно и спокойно?

— За да се уверя, че въображението на един старец няма да попречи на едно дело, градено половин век.

— Въображение? — Лундсдорф се усмихна. — Кажи ми, Джонас, когато си отида, ще имаш ли представа как да координираш трите сфери...

Сега беше ред на Тайг да се разсмее. Реакцията му наистина беше неочаквана за Лундсдорф, който замълча.

— Трите сфери ли? — продължи Тайг без дори и следа от хумор в гласа си. По някаква причина възелът, на който бе свит стомахът му, се бе разплел. — Аз вече координирам и трима ни или ти още не си даваш сметка за това? Лари не може и стъпка да направи без мен, а Антон е... Антон, както знаеш, прави каквото му кажа. така че тук изобщо няма място за професор Джаспърс, нали? Както го разбирам, даже и самият той е наясно с това, каквито и да са му мотивите, с които отхвърля щедрото ти предложение. За нещастие, ти вече не си човекът, способен да предлага каквото и да било.

— Разбирам — отвърна той. — А ти си планирал всичко това от доста време, така ли?

— Всъщност, не. За разлика от теб, аз признавам известна неопределеност когато стане дума за съдбата. Има неща, които може да контролираме, както и такива, които са извън нашия контрол. Тези, които не можем да контролираме — като доктор Джаспърс, — са

онези, спрямо които трябва да реагираме. Точно това правя и в момента.

— А ако Джаспърс не се бе появил?

— Кой знае? Аз можеше никога — как го казваше винаги? — да не поставя под въпрос ролята си. Странно как стремежът ти да контролираш всичко — дори и след като си мъртъв — е тъкмо онова нещо, което ти пречи да доведеш до край цялата работа.

— Твоята роля не е променена.

— О, тъкмо напротив, мисля, че е променена. — Тайг извади от джоба си револвер и го насочи срещу Лундсдорф. — Ти имаш кодовете за задействане на последния стадий. Дай ми ги.

— И ти си мислиш, че ще ти ги дам, за да ме убиеш?

— Мисля си, че егото ти не може да понесе мисълта да бъдеш толкова близо и никога да нямаш възможността да натиснеш бутона, без значение какво ще последва.

— Защо не ме изчакаш да въведа кодовете и тогава да ме убиеш? Така няма ли да бъде по-лесно?

— И двамата знаем много добре, че ти няма да ме пуснеш в лабораторията. И на двама ни е ясно, че при моите чувства към Джаспърс вероятността да остана жив през следващите осем дни е нищожна. Ти ще си повече от щастлив с Пембрук като твой политически префект. И така, аз умирам и ставам мъченик — поредната трагедия сред целия хаос, факт, който прави армията ми от последователи още по-привързана към теб. Не. Искам кодовете сега. И ти ще ми ги дадеш.

Приглушен изстрел се разнесе изпод бюрото. Тайг залитна назад, за момент несигурен какво се е случило.

После погледна стомаха си и разрастващото се върху ризата червено петно. Последва втори изстрел, който го отхвърли назад и пистолетът се изплъзна от безволевите му пръсти. Той се закашля с кръв, инстинктът му казваше да се задържи прав, но краката му вече не го държаха. Паоло пристъпи на светло зад гърба му.

— Надявах се, че няма да стигнем дотук, Джонас — каза Лундсдорф, вдигна полека ръката си от скута и положи пистолета върху бюрото. — Надявах се да превъзмогнеш себе си в името на делото ни. Жалко, че това не стана. — Тайг продължи да бълва кръв. — Между другото, ти си напълно прав. Вицепрезидентът — или може

би трябва да кажа президентът — ще стане съвършен префект и ние ще имаме грижата смъртта ти да предизвика необходимата реакция у всичките ти последователи. Колкото до Антон, ти отново се оказа най-проницателен. Той прави онова, което му кажат, особено, когато му обещаят, че Алисън ще остане невредима. Това не е вярно, разбира се, но той по свой си начин става много доверчив, когато стане дума за тази млада жена. Както и да е, той беше повече от охотен да сподели с нас намеренията ти. — Тайг се опита да протегне ръка към бюрото, само за да усети стоманената хватка на Паоло, която го притисна обратно в креслото му. — И, разбира се, Паоло. — Лундсдорф кимна. — Неговото покаяние за Волфенбютел се оказа от голяма помощ. — Лундсдорф отблъсна стола си назад и се изправи. — Знаеш ли, не го очаквах. Така че, както виждаш, аз също знам кога е необходимо човек да... реагира. — Той заобиколи бюрото и с някакъв странен жест на състрадание погали бузата на Тайг. — Ти изигра ролята си по най-добрия възможен начин, Тайг. Нека това бъде утехата ти.

Минута по-късно главата на Тайг клюмна настрана и очите му застинаха.

През по-голямата част от пътя между дърветата водеше О'Конъл, следван от двама мъже зад гърба си, а зад тях Тоби и Сара. На двайсетина метра от вратата той вдигна ръка и приклепна. Другите направиха същото, с изключение на по-високия от двамата мъже, който продължи напред, плътно прилепен до земята, плъзгайки се безшумно по тревата.

Той се настани някъде по средата между дървения пиластър на портала и първия стълб от оградата на около два метра и половина. Между двете колони бяха заковани хоризонтално само две дъски, предназначени да спират едрите животни от околността. За сгушената обаче между дърветата група това беше всичко друго, само не и просто. Мъжът извади малка кутийка от раницата си и я помести върху двуфутов триножник на около осемнадесет инча от долната летва. После се появи още една кутийка, после трета, като всяка една от тях беше поставена между двата стълба в триъгълник. След това мъжът седна в триъгълника и измъкна още едно устройство, не по-голямо от дланта му, и го насочи към първата от трите кутии. Миг след това

тънък като игла лъч светлина се стрелна от вратата към първата кутийка, после към втората, третата и накрая към далечния стълб. След това пъхна устройството под шапката си и се провря между двете дъски. Беше вътре. Нямаше сирени, нито искри от високо напрежение. Дръпна устройството под шапката, изключи лъча и махна на О'Конъл да заеме позицията. Групата проникна един по един от другата страна на оградата. Макар и считано за по-високотехнологично, това не беше нищо повече от затворен контур, много подобен на онзи, който Сара бе използвала, за да се вмъкне в къщата на Скентън. След три минути всички вече лежах плътно притиснати към земята на територията на комплекса.

Точно пред тях тревата се надигаше в склон, отвъд който се спускаше към равно, открито пространство; пет бунгала се проектираха по странен начин върху далечния тъмен хоризонт. Главното здание стоеше малко настрана, отляво върху друга издигнат терен, по-близо до тях от кабините. От прозорците струеше светлина, която заливаше околното затревено пространство, като създаваше мека аура около сградата. Точно върху този хълм очакваха да открият сигналните инсталации.

О'Конъл погледна часовника си. Кимна към втория мъж, който веднага скочи към най-високата част. Свит на две, той извади комплект инфрачервени лещи от раницата си и започна да оглежда терена. На по-малко от средата от разстоянието до къщата той внезапно спря почесването, свали очилата от очите си и посегна към кобура си. По този начин сигнализира на групата си да се притиснат още по-плътно към земята. Притисната към студената земя, Сара долови ясният звук от изщракване. Миг по-късно вдигна глава. Мъжът се бе отдалечил напред. О'Конъл кимна на останалите да го последват. Сара завършваше колоната след Тоби.

С изпълзяването по склона на хълма тя усети първото напрежение в ребрата си. До този момент бе успявала да прогони болката от мислите си; сега обаче тя постоянно ѝ напомняше за себе си. След като се добра до върха на хълма, отдели малко време да намести превръзката, която О'Конъл ѝ бе направил плътно около торса ѝ. Докато я пристягаше, погледът ѝ попадна върху самотната фигура на пазач с карабина в ръка, който се бе захлупил по лице на не повече от шест метра от нея. От врата му се процеждаше кръв; свидетелство за

точния изстрел, донесъл безшумната смърт. Само след секунда се раздадоха още три приглушени звука като от тапи от шампанско някъде от лявата ѝ страна. Сара запълзя след останалите вече с пистолет в ръката, моментално забравила стържещата болка в ребрата. Докато пълзеше подир Тоби, тя видя втората и третата жертва на водещия мъж. Лежаха на около шестдесетина метра един от друг, в двата края на подстъпите към хълма, които водеха към къщата. Просто не са имали късмет с появяването си в този момент. Жертвата от третия изстрел обаче не се виждаше никъде.

— Разпръснете се — разнесе се приглушеният шепот на О'Конъл, сигнал, че пространството пред тях е чисто. О'Конъл и двамата мъже преодоляха около половината склон, където бяха посрещнати от другото трио — мъжете от първата кола, които бяха подсигурили подхода откъм гърба на къщата. Шестимата се разпръснаха около къщата, всеки поставил инфрачервени очила. По даден сигнал шестимата запълзяха едновременно към сградата. Сара забеляза електронния магьосник от оградата да оставя малки черни кутийки по пътя си. Напредването беше изключително мудро и по едно време Тоби взе да пухти от досада покрай нея. „Търпение“, прошепна му тя колкото на себе си, толкова и на него. След минута и половина секстетът се добра на около десетина метра от къщата, като се държеше настрани от квадратите светлина, излъчвани от прозорците. Мъжът от оградата измъкна повторно устройството от шапката си и го насочи; този път се появиха два тънки лъча светлина, които образуваха тънка пътека по склона на хълма, достатъчно широка за сам човек. Бяха го разисквали предварително. Нито Тоби, нито Сара със счупените си ребра щяха да се пъхат под алармените инсталации. Рисковете бяха прекалено големи. Вместо това щяха да чакат електронната пътека, докато останалите се разделят на групички по двама, като всяка групичка имаше за цел по един прозорец от едната стена на къщата. Докато Сара и Тоби допълзят до върха на хълма, мъжете бяха изчезнали. Тя вдигна устройството, деактивира пътеката и залегна в тревата.

— Свали катинара, Паоло.

Италианецът изпълни заповедта и отвори вратата пред Лундсдорф. Вътре Ксандър лежеше върху едно легло, захлупил очите си с ръка в съня. Паоло зачака до вратата.

— Надявам се, че си отдъхнал малко — каза Лундсдорф. — Имаш нужда от почивка. Обуй се и ела с мен.

След минута и тримата бяха в коридора, Лундсдорф отпред, следван от Ксандър, и Паоло отзад. Ксандър погледна през рамото си към едрия италианец; веднага бе познал човека с голия череп.

— Как ви се понрави Германия? Или Лондон ви хареса повече? — попита той.

Нямаше почти никаква реакция, освен рязкото движение на пистолета в ръката му. Посланието беше ясно. Колкото и да му се искаше на Лундсдорф да се довери на бившото си протеже, Паоло със сигурност нямаше такива илюзии. При най-малкия признак на неподчинение, той щеше да стреля, може би не за да го убие, но най-малкото за да го обезвреди. Ксандър беше наясно, че това щеше да бъде само увертюра. Старецът скоро щеше да разбере истината. По някакъв странен начин заплахата от смъртта имаше успокояващ ефект върху него. Ксандър бе изпаднал в състояние на покой също както с жената във Франкфурт. Беше наясно, че така щеше да превърне неминуемото насилие в нещо не толкова ужасяващо.

Стигнаха до асансьора и зачакаха вратата да се отвори. Лундсдорф махна на Ксандър да го последва, после Паоло. Пристъпи вътре и натисна бутона; малката камера плавно потегли надолу, понасяйки тримата в дълбините. Паоло пхна много нежно ръката си под мишницата на Ксандър, Лундсдорф не го забеляза. Двамата млади мъже си размениха погледи. Още едно няма напомняне.

— Всички стадии сме ги управлявали отдолу — започна Лундсдорф. — Първият опит във Вашингтон и Чикаго... после... как нарече Артър онази работа с Капитолия, посланика и така нататък, а, Паоло?

— Модел в естествена големина — отвърна италианецът.

— Много точно. Модел в естествена големина. А сега идва ред на третия стадий — ускорението. Както при всички велики неща, всичко е по тройки. Какъв срам, че няма да може да види най-хубавата част. — Той се обърна към Ксандър. — Но ти ще я видиш. Ти ще

видиш как трябва да бъдат нещата, как трябва да заемеш поста си, как съдбата трябва да изиграе ролята си.

Съдбата. Докато бе лежал буден, Ксандър не успя да отрече с пълна увереност силата на логиката на документа. Може би дори и практическото му приложение — реда, социалното съвършенство, стабилността. Записите на думите му от предната нощ съвсем бяха изяснили нещата. Оставаше само въпросът: ако хаосът трябваше да настъпи, щеше ли да е възможно да намери силата, волята, за да отхвърли теорията? Щеше ли да бъде заслепен от нея също като Лундсдорф?

Ксандър се загледа в дребния мъж пред себе си. И в същия миг разбра. Разбра, че един от двамата им трябва да умре, за да предотврати настъпването на хаоса. Само преди час той бе оправдал решението си като отговор за смъртта на Сара. Тогава сила му бе придала сляпата ярост, сега решението се вземаше от студения разсъдък. По някакъв начин двете бяха слели. Може би Лундсдорф беше прав, като го отхвърляше като морална слабост. „*Аз убивам, това права.*“ Думите ѝ отново изплуваха. Това просто щеше да бъде въпрос на начин.

Вратите се отвориха и старецът прекрачи напред, без да пророни дума. Паоло кимна на Ксандър да го последва. В този момент флуоресцентните осветителни тела над главите им потъмняха, заменени от мъжделивата светлина на сини крушки. Из коридорите се разнесе резкият вой на алармените инсталации. Лундсдорф мигновено спря и се обърна към Паоло. Преди Ксандър да успее да се възползва от момента, той отново усети менгемето на дебелиите пръсти върху лакътя си. Лундсдорф отново като че ли не видя случилото се. Зад Паоло се появи жена.

— Блокирайте асансьора! — изрева Лундсдорф. Паоло се обърна към жената и ѝ заговори, без да отпуска и за миг хватката си върху ръката на Ксандър.

— Блокирайте къщата и се уверете, че сте отворили резервната вентилация на лабораторията.

Ксандър мълчеше. През това време в коридора се появиха още няколко души. Паоло гръмко крещеше заповеди. През това време Лундсдорф се бе придвижил до лабораторията, необезпокояван от събитията; с изключването на алармената система осветлението се върна към нормалното.

Лундсдорф разговаряше с един техник, когато Паоло се появи на балкона, без да изпуска Ксандър.

— Къде искате да го заведе?

— Зависи от това дали има намерение да се държи прилично — отвърна Лундсдорф, все още зает с техника. После вдигна глава със странна усмивка върху лицето си. — Тук е много възбуждащо, не намираш ли? Всичко е въпрос на минути. Не мога да си представя, че ще искаш да се лишиш от тази гледка, но това си е, разбира се, твоя работа. Засега.

Ксандър не каза нищо.

— Мога да го сложа при другия — предложи Паоло. — Тъкмо да си помисли.

Лундсдорф бавно кимна.

— Да. Отлично. — Той понечи да се обърне, но внезапно спря. — Използвай рационално времето си.

След няколко подобни на лабиринт коридори Ксандър се озова в затъмнена стая, осветена дотолкова, доколкото да различи една фигура в далечния ъгъл.

Тишина. След малко се разнесе глас.

— Ти трябва да си Джаспърс.

— Да — отвърна той, изчаквайки очите си да привикнат с мрака. — А кой сте...

— Стайн. Боб Стайн. Днес явно къщата има гости. Очертанията на легло в ъгъла започнаха да изпъкват в мрака.

— Не разбирам — каза Ксандър.

Стайн се дръпна от стената към леглото. Секунда по-късно отметна завивката.

— Този го докараха само преди половин час. Ксандър пристъпи бавно до леглото и се взря в лицето.

От леглото го гледаше мъртвият Джонас. Тайг.

Цялата къща изведнъж потъна в мрак. Тоби се обърна към Сара, но тя вече се промъкваше към близката стена, като му махаше да остане на място. И двамата знаеха, че това го нямаше в плановете. Облегнала гръб на стената, тя напредваше сантиметър по сантиметър

към прозореца, после бавно повдигна глава над ръба на перваза и се втренчи в мрака. Нищо. Тоби изведнъж се изправи до нея.

— Какво става, по дяволите? — прошепна той.

— *Тихо!* — сряза го.

Мъгла започна да покрива вътрешната страна на стъклото, хиляди сивкави точки започнаха да образуват кристалчета върху него. Беше й необходимо по-малко от секунда, за да осъзнае какво става. *Газ.* Сара посегна към пистолета си, за да строши стъклото, но се отказа, когато звук от електродвигател се разнесе в мрака. Преди да успее да реагира, стоманена врата на височината на прозореца започна да се плъзга по перваза. Едва в този момент забеляза тесния плъзгач, по който се плъзгаше вратата към другата стена. Тя се обърна към Тоби и дръпна от него раницата си, като трескаво затършува за цилиндрите с течен сълзотворен газ, които бе подготвила само преди два часа. Цилиндрите бяха с размер на бирена кутия, със сгъстен газ и направени от усилена стомана, достатъчно здрава, за да не позволи на плъзгалата се врата да затвори изцяло прозореца. Тя издърпа една от кутиите и я положи надлъжно върху перваза. После измъкна два противогаза от раницата.

— Слагай го! — изкомандва тя.

Нейният вече беше върху лицето й, когато плъзгащата се врата срещна цилиндъра. Електромоторът ядно заръмжа, миг по-късно пистолетът й разби стъклото и навън се понесе вълна от сив пушек. Секунда по-късно тя се набра на перваза и си пробиха път сред парчетата стъкло. После се извърна и протегна ръка, издърпвайки Тоби на перваза точно в момента, преди първият цилиндър да почне ядовитото да съска, предвестник на близката експлозия. Без подсказване Тоби захвърли раницата си вътре в стаята и се хвърли след нея, разпаряйки панталоните си на стърчащите останки от стъкла. Сара го дръпна за ръката миг преди писъкът на цилиндъра да достигне връхната си точка. Двамата се хвърлиха на пода точно, преди цилиндърът да избухне. Миг по-късно другите два цилиндъра паднаха невредими от мястото си, докато стоманената врата се затвори.

Във въздуха се понесоха гъсти валма газ, който заципа незащитената им кожа и двамата бързо вдигнаха яките на пуловерите си догоре. Сара намери фенерче в раницата си, включи го и проследи пътя на лъча сред прашния въздух. Стаята затанцува пред очите им. Тя

връчи раницата си на Тоби и издърпа пистолета от кобура си. Отвори безшумно вратата и се втренчи в мрака отвъд. Коридорът беше тъмен и пуст, по пода му се стелеше тъмен дим. Сара се стрелна напред и се спря на пет-шест метра по-надолу пред една врата. Махна на Тоби да чака отзад и посегна към дръжката.

Изведнъж от мрака се протегна ръка и сграбчи пистолета ѝ със сила, достатъчна да я придърпа в стаята. Лъчът на фенерчето ѝ се разигра по далечната стена. По някакъв начин Сара успя да задържи пистолета си и изстреля два патрона по посока на нападателя. Изстрелите отекнаха гръмогласно в затвореното помещение, а от мрака изникна масивна фигура, обляна в странно сияние.

— *Не стреляй, Тоби!* — отекна в маската ѝ.

Беше О'Конъл. Сара се огледа около ирландеца и видя Тоби клекнал на прага на вратата с вдигнат и насочен пистолет. Двама други мъже от екипа се появиха, единият бързо сграбчи пистолета на Тоби и му го прибра обратно в кобура. Другият даде сигнал, че всичко е чисто. След минута и петимата напредваха по коридора. Водещият вдигна ръка, когато се приближиха до един арковиден вход, зад който се намираше всекидневна. Вътре чакаха трима други мъже. Сара осъзна, че газът всъщност се бе оказал маскирана благословия. Той бе принудил Айзенрайх да подири убежище под земята.

— Проверете коридорите за достъп до подземията. И бързо, момчета. — О'Конъл се обърна към Сара и Тоби. — Вие двамата оставате тук.

Сара проследи как петимата мъже се пръскат към различните врати. Три минути по-късно един глас наруши тишината.

— В северния коридор има асансьор. Стоманена врата, блокирана. Открихме и шест или седем човека, които не са успели да се измъкнат, преди да нахлуе газът.

— Преместете ги, но не пипайте асансьора — заповяда О'Конъл. — Веднага идваме.

Лундсдорф седеше зад бюро върху леко издигнат участък от пода под балкона, защитен зад дебели стени от бронирано стъкло, с притворени очни с ръце, скръстени в скута му. По големия екран пред него пробяга съобщение. Оставаха пет минути до инициализацията на

кода. Вотапек зае едно по-малко бюро от лявата страна на Лундсдорф, далеч по-неспокоен сред приготовленията.

— Ами ако успеят да се промъкнат?

— Няма да успеят — отвърна Лундсдорф. — Други пътища надолу няма, освен асансьора, а той е изключен от мрежата и е блокиран.

— Да, но...

— Дори и да дойдат, Антоне, ще са безнадеждно закъснели. — Странна усмивка плъзна по устните му, а очите му се разшириха. — Твърде е възможно двамата с теб да ни убият. О, да. Често реакцията на губещите е да затръшнат максимално силно вратата, когато са принудени да признаят поражението си. — Той се обърна към Вотапек. — И въпреки това те няма и с пръст да докоснат Ксандър. Те ще го спасят... — усмивката му стана още по-широка и по този начин той ще стане свидетел на неизбежния хаос. Едва тогава ще се изправи пред избора, който той така цени: да проследи как светът се самоунищожава или да използва структурата, която съм задействал. Иронично, нали? Спасявайки го, те ще са хората, които ще направят избора вместо него. И накрая той няма да може да отрече силата на ръкописа. В това съм сигурен, Антоне. И заради това ще умра с радост. — Вотапек само кимаше подир думите му, неспособен да намери отговор. Лундсдорф погледна към часовника върху стената. — Четири минути преди финалните кодове. — Погледна отново към Вотапек. — Запомни ми думите. Ксандър ще ми благодари. Един ден той ще ми благодари.

Най-дребният от петимата мъже клекна до асансьора, притискайки палци в дебелия глиноподобна субстанция, с която обграждаше целия десен долен ъгъл на вратата. Сетне измъкна тънка метална пластинка от джоба си, не по-голяма от дъвка, оформи малка ямичка в тесто-подобната маса и заби металната пластинка в нея.

— Отдръпнете се — нареди той.

Сара видя как металът започна да се нагрява, след това да набъбва в червена маса, език на пламък в центъра. С внезапен блясък пламна искра и плъзна по очертанията на асансьора — фитил в търсене на експлозивни. По средата на пътя си до тавана искрата се

стрелна вдясно, за миг изчезна, после отново се появи като пулсираща точка, бягаща зад мазилката на стената.

— Локализира източника на енергия — обясни О'Конъл. — Всичко е още в експериментален стадий.

На около три фута от вратата точката блесна ярко и след това изчезна. Мъжът вече бе готов да се втурне през неизбежния отвор на стената, но звукът на метал в метал го накара да спре. Той започна да лепи нов слой тестоподобната субстанция към участъка на вратата; този път обаче слоят беше много по-дебел. Мъжът работеше изключително внимателно, като гледаше да остави свободна тънка ивица от стоманата. После измъкна няколко тънки като хартия ленти от някакъв материал, напомнящ изсушена кал, и ги налепи в нишата под формата на малък правоъгълник. Отново извади метална пластина, прикрепил я към гъстата маса и се отдръпна назад. Този път нямаше искра, само силна топлина. Появи се син пламък, който буквално изгриза стоманата. След секунди в стоманената плоча се образува отвор. Почти в същия миг пламъкът угасна, по някаква причина незаинтересован от кабелите, които току-що се бяха открили в отвора.

— Това прояжда само метали — обясни той, изстъргвайки остатъците от глинестоподобната субстанция с ножа си.

Електронният гений пристъпи вътре и свали капака от кабелите. Извади нещо, което наподобяваше волтметър от раницата си, и тества всеки кабел. После извади друга кутия, защитил я към две от оголените жици и щракна някакъв ключ върху кутията; секунда по-късно вратата на асансьора се отвори и се отдели на около два инча от стената.

— Пренамагнитване — каза той.

Мъжът с пластичната субстанция веднага пхна два цилиндъра в открития отвор, като ги намести на около четири инча от тавана и вратата. Много бавно металните предмети започнаха да се разширяват, избутвайки все повече повече вратата. Откри се пространство, достатъчно да се промъкне през него човек. О'Конъл надзърна в шахтата.

— Около тридесет метра — каза той, осветявайки шахтата с фенерчето си. — Лошата новина е, че кабелите са били прерязани.

Той се дръпна встрани; двама от хората му бързо извадиха ролки с найлонови въжета от раниците си, закачиха ги за горния цилиндър и ги развиха в шахтата. Мъжете започнаха да се спускат един по един в

шахтата. Останалите шестима гледаха обтегнатите въжета как се люшкат на равномерни интервали. След половин минута отдолу се разнесе глас.

— Долу всичко е плътна стомана, момчета. Никакъв шанс да влезем оттук. Трябва да търсим проходи на друго място.

Сара се обърна към О'Конъл за обяснение.

— Зад шахтата има вентилационни проходи — отвърна той. — Това е друга играчка, която използваме тия дни. Малко устройство, което изпраща тон с висока честота, после проверява резонанса. Определя място и размер. Ще видим дали ще имаме късмет.

Две минути след това той вече имаше отговор.

— Открихме един на около шест метра от основата — долетя глас отдолу. — Съдейки по звука, може да е достатъчен дори и за теб, О'Конъл.

Гласът отдолу още не беше заглъхнал, когато мъжът с пластичната субстанция сграбчи въжето и изчезна в шахтата. След минута шахтата се озари от синкаво сияние.

Не след дълго южняшкият глас отдолу отново наруши тишината.

— Имаме вече проход, момчета. Време е за края на разходката ни.

— Обърни последните две в поредицата и после въведи отново — каза Лундсдорф, без да отделя очи от трите терминала пред себе си. Той дръпна пръста си от интеркома и се отпусна на стола си. — Виждаш колко е просто, Антоне. Колко проста работа е да се смени самото име на върховенството.

— Да, аз... виждам — отвърна Вотапек. През последните четири минути неспокойствието му се бе засилило още повече. — Мислех си, че ще дойдат и Джонас, и Алисън. Че всичко е... уредено.

— Мислиш ли, че трябва да извикаме Джаспърс, когато нещата тръгнат? — Вотапек не отговори. — Знаеш ли, Антоне, изведнъж ми хрумна, че Ксандър никога не е виждал трите ръкописа заедно. — Лундсдорф погали старите томове върху бюрото пред себе си. — Какво угощение само ще бъде това. — Той натисна бутона на интеркома. — Паоло, би ли бил добър да ни доведеш доктор Джаспърс?

Италианецът не отговори веднага.

— Мислите ли, че ще бъде... разумно, докато...

— Ти какво, изпитваш ли ме, Паоло? — Лундсдорф зачака. — Добре. Тогава го доведи. — Той се обърна обратно към Вотапек с присмехулна усмивка. — Изглеждаш ми разтревожен, Антоне. Да не би да греша с извода си, че предпочиташ да не си тук? Дали пък перспективата за смъртта не ти причинява безпокойство? — Вотапек остана мълчалив. — Може би си прав. — Лундсдорф се пресегна под бюрото. Вотапек не успя да реагира, когато зад стареца в стената се появи отвор, от който лъхна леден въздух. — Ето, виждаш ли, още един изход. Това беше идея на Паоло. Никога не го възприех като нещо нормално, но, разбира се, сега е видно, че върши работа. Тунел. В дъното му те чака кола. — Вотапек се поколеба, после се изправи. — И да не избягаш много надалеч, Антоне. Ще ми трябваш много през близките седмици. — Вотапек пристъпи към входа на тунела. — И все пак, какъв позор. Да извървиш целия този път и да изпуснеш най-върховния момент.

Сара влезе последна във вентилационната шахта. Алуминиевата тръба ѝ оставяше около четири инча за маневри около тялото ѝ. За да улесни нещата, водачът — бе намазал със смазка прохода при минаването си; но дори и така тя усещаше всеки метален шев на тръбата, докато се промъкваше — ребрата ѝ пулсираха болезнено. Смазката обаче се бе оказала в повече за О'Конъл, защото ирландецът бе направил няколко опита, преди накрая да се вмъкне. Развеселен от гледката, Тоби бе избрал момента да опише отвращението си към тесните пространства, като накара О'Конъл да спомене нещо за някои други тесни пространства. Тоби бързо бе влязъл в тон и бързо се бе спуснал в тръбата.

На около девет метра навътре малкият конвой спря.

— Тук се разклонява — каза водачът. — Има поне шест разклонения.

— Изрежи прозорче — заповяда О'Конъл, който вече се бе запъхтял от усилията. Сара опипа металната стена както лежеше по корем и разбра какво имаше предвид ирландецът. С остър нож би

могло да се прореже отвор в тънката стена и по този начин да се осигури наблюдение на пространството отдолу.

— Изолационно покритие и много кабели — дойде след малко отговорът. — Повечето вървят по едно от левите разклонения, обратно на маршрута, който следваме.

— Има ли кабел със зелена изолация? — обади се Тоби с тон, далеч по-сериозен, отколкото бе очаквала Сара. — Нещо, което да изглежда като... като дебел Слинки?

Последва мълчание.

— Да. Обвито е в нещо като кожух. Върви отделно, но в същата посока както повечето кабели.

— Точно това е — отговори Тоби. — Точно това използват за връзка със сателитите. Накъдето и да води, в единия му край ще открием оперативния център.

— Тогава тръгваме в другата посока — вмъкна се О'Конъл. — В някое тихо и спокойно местенце, и във всеки случай по-широко от тая тръбичка. Избирай си един тунел и да тръгваме.

Паоло стискаше Ксандър за лакътя, докато го водеше по коридора. Никой не пророни дума; никакво обяснение за Стайн или Тайг. Разпореждането беше кратко, пистолетът ненужно усилваше ефекта. С приближаването им към асансьора обаче италианецът изведнъж спря.

Хватката му върху лакътя на Ксандър рязко се усили без всякакво предупреждение. За момент Паоло се втренчи напред, после изви глава наляво. Гледаше напрегнато и с присвити очи. Извъртя се надясно с далеч по-оживено лице и започна да души въздуха. Миг по-късно радиото вече беше пред устните му. Не откъсваше поглед от пленника си, докато говореше.

— Професоре... Да, с мен е... Не, но следи от газа идват през вентилационните тръби... Точно. Предполагам... Да, разбира се. — Паоло натисна един страничен бутон върху радиото и отново заговори: — Блокирайте вентилационните проходи... Чудесно, тогава отворете резервните. Ще имам нужда от хора... Не, те може да са навсякъде... Започнете от периферията към центъра... И заключете долу лабораторията. Аз ще бъда с професора. — Паоло закачи обратно

радиото върху колана си и дръпна Ксандър надолу по коридора. Миг по-късно флуоресцентното осветление угасна и мъртвешките сини лампи го заместиха. Хватката на Паоло върху лакътя на Ксандър отново се усили. — Вашите приятели правят работата ни още по-забавна, отколкото предполагам. Не се тревожете. Забавлението вече приближава края си.

Сара скочи последна от тръбата върху циментовия под. Бяха се озовали в складово помещение със сандъци и кашони.

— Свалете маските — изкомандва О'Конъл, докато коленичеше до вратата с вече изваден пистолет. Той изпробва дръжката — беше заключено. Дръпна се настрана, като махна на мъжа с пластичната субстанция да се заеме с бравата. Минута по-късно О'Конъл отвори вратата и бавно подаде глава в синята светлина. В същия миг подаде пистолета си и стреля.

Водачът бързо се стрелна в коридора и след миг се върна с мъртва жена в ръцете си. Той я положи върху един от сандъците, извади пистолета си и кимна другите да го последват. Пет секунди по-късно О'Конъл и електронният магьосник се измъкнаха, последвани от другите трима, и накрая от Тоби и Сара.

Озова се на някакво открито пространство с размери приблизително два-сет и пет фута на тридесет, с по шест номерирани врати на всяка стена. Единственият изход се намираше по средата на стената в дъното. Водещият мъж поведе групата към него, където, съгласно теорията на Тоби за кабела със зелената изолация, се намираше оперативният център. Докато се промъкваше сред маси и столове, Сара забеляза туристическа масичка и телевизор в двата противоположни края в една походна кухня — всички онези принадлежности на обитатели, решени да прекарат по-продължителен период под земята. *Бункер. Колко подходящо.* На излизане долови някакво изтракване. Всички замряха на място. Водачът на групата внимателно се придвижваше покрай един далечен ъгъл; второ изтракване след малко доложи, че всичко е чисто. Групата отново се раздели по двойки. Сара следваше плътно Тоби, докато се разнесе поредното изтракване; ново кръстовище на коридори. Тя видя как водачът и О'Конъл размениха реплики, след което и двамата кимнаха,

преди О'Конъл да се извърне към групата и да постави втори комплект очила, които всички носеха със себе си. Останалите последваха примера му. Сара се зачуди какво ли го е накарало да даде това разпореждане. О'Конъл изчезна зад ъгъла. След малко Сара навлезе в него.

Мигновено разбра, че бяха допуснали грешка. Коридорът беше прекалено дълъг, прекалено тесен и без никакво място за прикритие. Инстинктът у нея закрещя да дръпне Тоби назад, но преди да успее да се извърне, и в двата края на коридора изскочиха мъже с насочени пистолети. Следващите няколко секунди бяха най-дългите в живота и. Зачака куршумите да пронизат тялото ѝ, но вместо това ослепителен блясък раздра пространството около нея, последван след миг от оглушителния грохот на стрелба. Сара не можеше да си обясни защо беше още жива. Задраска отчаяно по пода наляво и започна да стреля безразборно назад. Зрението ѝ бавно се връщаше, а с него и гледката на бягащите назад мъже на Айзенрайх. Гледаше ги как се мятаха насам-натам и търсеха да докоснат стените, за да се измъкнат от мрака. Тогава разбра какво се бе случило.

Блясъкът ги бе заслепил.

О'Конъл се бе подготвил. Той ги бе примамил на открито и те се бяха хванали. След петнадесет секунди коридорът отново потъна в тишина.

Седем мъже лежах мъртви и един ранен. Но никой от групата ѝ дори не беше ранен. Всички смъкнаха очилата си. О'Конъл се придвижи до ранения мъж, издърпа го за крака и притисна пръсти в адамовата му ябълка.

— Ти извади голям късмет, нали разбираш? — прошепна той. — Така че аз ще те питам само веднъж и няма да повтарям. Можеш да избереш да отговориш или да умреш. — Пръстите на О'Конъл се забиха още по-надълбоко. — Къде са компютрите и колко още охрана има?

Мъжът само поклати глава.

О'Конъл без колебание насочи заглушителя на пистолета към коляното на мъжа и стреля в капачката му, като през това време го стискаше здраво за гърлото, за да не му даде възможност да извика. От устата на мъжа закапа слюнка, а тялото му се разтрепери.

— Не ти казах как ще те убия, но това си е мой избор, нали? —
добави ирландецът.

— Третият коридор... наляво... — изхърка мъжът, —
бронираната врата... десетина техници... невъоръжени.

О'Конъл стовари пистолета си върху брадичката на мъжа и
остави тялото му да рухне върху пода. Две минути по-късно екипът
подмина асансьора и спря на три метра от бронираната врата, която
спираше достъпа до лабораторията.

— Хич нямам вяра на нашия приятел там — заяви О'Конъл.
Специалистът по експлозивите вече чакаше до вратата. — Едва ли ще
са невъоръжени. Дръжте Тоби назад. И си сложете очилата. — Той се
обърна към компютърния спец: — Не искаме да те загубим точно
преди края на играта, нали, Тоби?

Половин минута по-късно пневматичната брава на вратата се
отвори, като откри пространство достатъчно за пъхването на още два
от малките цилиндри, но тази двойка бяха далеч по-мощни и от
предишните. Откъм лабораторията се чува възбудени гласове и шум от
бягащи хора. Хаосът отвъд странно контрастираше на небрежната поза
на мъжа до вратата, който спокойно издърпа двата цилиндъра, разви
капачките им и ги захвърли вътре през все по-разширяващата се
пролука. После се отдръпна встрани, миг преди серия ослепителни
блясъци да избухне зад вратата. След това мигновено приклепна и се
хвърли в лабораторията, последван от четиримата мъже от екипа му.
О'Конъл ги последва. Сара изчака, докато старият ѝ приятел се провере
през отвора и се плъзна след него, последвана от Тоби.

Сцената под балкона беше нереална: мъже и жени се блъскаха
хаотично и в паника пред вратата, други се удряха в стените,
разперили ръце като слепци. Но имаше и такива, които се взираха с
незрящи очи в екраните на терминалите пред себе си, без да виждат
нищо. По пода се търкаляха пистолети, изтървани или изгубени в мига
на ослепителната експлозия, без да са вече заплаха за мъжете, които
предпазливо слизаха по стъпалата. Сара огледа хората за Ксандър.
Екипът вече връзваше пленниците си, а О'Конъл изваждаше
експлозивите от раницата си. Докато стъпваше на последното стъпало,
стомахът ѝ силно се сви на топка — прекалено лесно проникнаха в
центъра. И нямаше никаква следа от Ксандър.

— Добре дошли — изгърмя нечий глас от невидим говорител. Почти едновременно с това цяла серия от стоманени плочи се изместиха от местата си под балкона, разкривайки стъклена кабина. Вътре в нея беше Ксандър, хванат за ръката от друг мъж. От лявата им страна зад едно бюро седеше възрастен мъж. Бяха й необходими няколко секунди, преди да разпознае лицето. — А, госпожице Трент — продължи Лундсдорф, — вие сте жива. Колко интересно. Един от мъжете покрай вас, без съмнение, е нашият мистериозен мотоциклетист... може би едрият момък с експлозивите? — Сара не отделяше погледа си от тримата мъже зад стъклената стена. — Няма значение — добави той. — Както виждате, доктор Джаспърс е тук с мен. Двата с него току-що станахме свидетели на един изключителен момент. Можете ли да предположите за какво точно става дума, госпожице Трент? — Той направи пауза. — Точно така. Кодовете — всички бяха излъчени. Вие и вашите приятели сте свободни да обезвредите целия ми състав, но изглежда малко позакъсняхте. Финалният етап не може да бъде върнат назад.

Сара погледна Ксандър. Лицето му не изразяваше никакви емоции, нямаше и следа от реакция след думите на Лундсдорф; погледът му беше абсолютно празен. В продължение на няколко секунди сякаш цялото движение наоколо спря; Ксандър бавно се извърна към стъклото. Погледът му се закова върху нея, без да променя изражението си.

— Взривете стъклената стена — изрече той с безизразен глас. — Аз така и така съм мъртъв. Просто...

— Това няма да промени с нищо нещата — прекъсна го Лундсдорф. — Това, което доктор Джаспърс не може да проумее, е, че всеки опит да се направи това, само ще задейства един... *автоматичен пилот*... Мисля, че така му казваше Артър. Нещо, което е свързано със спътниците и съхраняваната на тях информация, нещо такова. Вие, разбира се, можете да направите каквото искате с вашите машинарии, но трябва да знаете, че дори и да взривите лабораторията тук, това би имало твърде малко последствия. Вярно, възможностите ни да наблюдаваме екипите си през следващите няколко дни ще бъдат силно ограничени, но от това крайните резултати няма да бъдат повлияни. Просто контролът ми няма да е пълен, но човек се учи да се

адаптира с годините. — Той отново се усмихна и погледна Джаспърс. — Изненадва ли те това, Ксандър?

Джаспърс не отговори. О'Конъл се обърна към компютърния специалист:

— Вярно ли е това, което казва?

— Аз... не знам — отвърна Тоби. — Бих искал да... — той спря и погледна стъклената кабина.

— Давайте, млади човече — насърчи го Лундсдорф. — Уверете се сам.

Тоби се обърна към най-близкия терминал и набра няколко думи.

— Не знам. Тук има подстанции, вторични терминали. — Те обработват информацията само когато са свързани към главния компютър. Иначе остават в спящо състояние. Точно сега в момента са изключени. Докато не открия главния компютър, не мога да съм сигурен.

— О, можеш да си сигурен, млади приятелю — увери го Лундсдорф.

Сара не отдели погледа си от Ксандър през цялото време, докато траеше разговорът, привлечена от странния унес в очите му, поглед, който бе виждала само веднъж до този момент — когато в мотела ѝ бе разказвал за смъртта на Ферик. Сега обаче тя усещаше присъствието и на нещо друго зад погледа му — усещането за сила. Тя сякаш нарастваше, съсредоточаваше мислите му, докато в един момент той се хвърли през бюрото върху Лундсдорф.

В същия миг Паоло го последва с пистолет, притиснат във врата му. Италианецът го издърпа от стареца и заби дулото в ребрата му.

Изненадата в очите на Лундсдорф беше повече от очевидна. Изражението на Ксандър обаче остана непроменено.

— Махни това нещо, Паоло — заповяда Лундсдорф, докато се наместваше на стола си.

— Защо? — запита Ксандър със спокоен глас. — Защо чакаш? Ти уби Тайг, сега ще убиеш и мен. Защо не приключим?

— *Казах*, махни го.

— Та ти дори имаш и публика — продължи той. — Това не те ли възбужда...

— Достатъчно — изрече Лундсдорф с вече клокочещ гняв в гласа си.

— Паоло е наясно, че съм прав, нали, Паоло?

Италианецът погледна Лундсдорф. Старият мъж повтори думите си:

— Махни пистолета.

Паоло се поколеба.

— Той никога няма да направи онова, което искате от него.

— Махни го, Паоло! Ти не разбираш. Няма да допусна втори Волфенбютел. — Лундсдорф погледна Ксандър. — Веднага престани с това глупаво държане!

— Как мислиш, Паоло? — продължи да го бодне Ксандър. — Ти разбираш ли?

— Нека да довърша мисълта си — настоя италианецът. — Той не си струва...

— Никой ли не ме чува! — изрева Лундсдорф. — Да не си мислиш, че не знам какво правя, доктор Джаспърс? Мислиш си, че не виждам какво целиш с дребните си игрички ли? Предприемаш крайно рискован ход.

Ксандър се втрени в очите на италианеца.

— Направи го, Паоло. Спести ни всичките главоболия. Натисни спусъка.

Италианецът първо погледна Лундсдорф, после Ксандър. Челюстта му се напрегна. Миг по-късно звукът на единичен изстрел прокърна в затворената кабина. В продължение на няколко секунди нищо не се случи. После, много бавно, Паоло рухна на колене, отвори широко в изумление очи. Той се просна на пода; главата му прокърна върху пода.

— Той щеше да направи онова, което ти искаше от него — изрече Лундсдорф, овладял гласа си. В ръката си стискаше малък пистолет. — Не можеш да го допусна.

Сара и останалите наблюдаваха безпомощно развитието на зловещата сцена. Ксандър се приближи до бюрото и дръпна револвера от ръката на стареца.

— Но ти го знаеше — изрече Лундсдорф с почти детинска усмивка. — А сега ти ще ме убиеш. Колко добре владееш ситуацията.

Ксандър остана странно спокоен с насочен срещу Лундсдорф пистолет.

— Не — отвърна той, — ти ще ми кажеш как да спрем всичко това. Някак си не мога да повярвам, че процесът е необратим, както се мъчиш да ме увериш.

— Повярвай ми, нищо не можеш да направиш — изрече Лундсдорф.

— Наистина ли? — Ксандър насочи револвера към гърдите си. — А какво ще стане, ако го използвам върху себе си? — Той направи пауза. — Къде би ни отвело това с твоето *предначертание*?

Усмивката на стареца бавно изчезна от лицето му.

— Няма да го направиш.

Ксандър се втренчи отблизо в очите на стареца.

— Наистина ли го вярваш?

В продължение на половин минута никой не се помръдна. Тогава, много бавно, Лундсдорф се наклони към него, сякаш да му каже нещо. Ксандър за миг се отпусна. Старецът грабна пистолета от ръката му, обърна го към гърдите си и натисна спусъка. Тялото му се разтърси и той рухна в креслото си. Лундсдорф загледа Ксандър с лека усмивка.

— Въпросът сега е — прошепна той, — какво ще направиш *ти*? — Той се закашля. — Генералите или ръкописа? Насилието или редът? Хаосът или стабилността? — Устните му се покриха с кръв. — Бухалът на Минерва разпери крила. И сега вече нямаш никакъв избор. И никога не е *малко* такъв. — Главата на Лундсдорф клюмна, усмивката остана като отпечатана върху лицето му.

Ксандър загледа безпомощно безжизненото вече тяло; пистолетът все още беше в собствените му ръце. Той скочи към стъклото, запокити пистолета в ъгъла на кабината и се втренчи в Сара.

— *Искам избор!* Вкарай вътре дяволския си компютърен специалист и ми *намерете избор!* — Той натисна един бутон върху бюрото и под стълбите се отвори врата.

Тоби се вмъкна първи и веднага зае място пред една от клавиатурите; след секунди звукът на тракащите клавиши изпълни пространството на кабината. О'Конъл също влезе. Ксандър се бе придвижил до стъклената стена, забил поглед в пода и със скръстени ръце. Не можеше да направи нищо повече. Тракането на клавишите спря. Той вдигна поглед. О'Конъл се бе придвижил до Тоби и двамата трескаво оглеждаха екраните за някакъв знак как да спрат програмата.

В този момент Ксандър видя Сара на вратата. Очите им се срещнаха, никой не пророни дума. Тракането на клавишите се възобнови и тя се придвижи към него.

— Казаха ми, че си била мъртва — изрече той с притиснати към гърдите си ръце. — Аз...

— Няколко счупени ребра. Ще оздравея.

Той кимна тъкмо в мига, когато Тоби нададе вик на безсилие:

— *Господи*, какво по дяволите, имат тук? — и продължи да се взира в екраните. Ксандър и Сара се втренчиха и двамата в него. — Старецът не лъжеше. Няма никакъв начин да се прекрати хода на изпълнението на програмата, която са задействали. Опитам ли се само да отменя който и да е от тези командни кодове и системата ще ме изхвърли. Всичко ще се блокира и компютрите ще поемат проследяването на програмата в свои ръце. Не мога дори да се вмъкна в компютъра, за да се опитам да променя маршрута му с бинарен код.

— Значи нищо не може да се направи, така ли? — попита Сара, застанала до бюрото.

— Не. — Той загриза ноктите си. — Просто ще се окаже, че сме закъснели.

— А какво ще кажеш за имена? — попита О'Конъл. — Трябва да има някакъв списък на хората, които са отвън. Доберем ли се до тях, можем да ги спрем, преди да дадат командите на хората си.

— И това пробвах — отвърна Тоби. — Малко остана да ме изритат от терминала. Тия момчета не се шегуват. Знаят точно какво правят.

В кабината изведнъж настъпи тишина.

— А какво ще кажете за Причард? — Тримата на бюрото вдигнаха глави. Ксандър ги загледа.

— Не ви разбрах? — запита учтиво Тоби, като се мъчеше да скрие раздражението си.

— Не казахте ли, че това напомня на... матрица на Причард? — продължи Ксандър, пропускайки репликата на компютърния експерт покрай ушите си. — Това не би ли ви дало някаква идея...

— Причард. — О'Конъл кимна. — Браво, професоре. Той непременно ще е пъхнал нещо вътре, нали така?

— Хей, за какво става дума? — оживи се изведнъж Тоби. О'Конъл го игнорира и се обърна към Сара:

— Е?

— Не знам. — Очите ѝ се присвиха. — Би могло да бъде всяко число...

— Дали Стайн няма да е в течение? Тримата отново се обърнаха към Джаспърс.

— Боб Стайн ли? — запита О'Конъл.

— Той е тук. Може ли да помогне?

О'Конъл дълго не отдели погледа си от Джаспърс. Ирландецът бавно кимна.

— Ако компютрите и Артър...

Две минути по-късно леко загубилият ориентация Стайн седеше на стол до Тоби, Сара и О'Конъл, който му говореше бързо и отсечено:

— Блокиращи релета — изрече тихо Стайн. Двамата спряха и го загледаха. Никой не каза нищо. — Спомняш ли си? — Сара поклати глава. — Забавянето на командите в Аман? — Той направа пауза. — Артър си имаше номер за блокиращите релета.

Очите на Сара бавно се разшириха.

— Забавянията са идвали от Причард?

— Да — кимна Стайн.

Потвърждението само усили объркването ѝ.

— Почакай малко. Тогава това би означавало...

— Да — отвърна той. — Затова и не би могла да я спасиш. — Стайн гледеше Сара. — Аз се върнах и проверих. Причард е създал забавянето, защото е имал нужда от момичето като примамка. Колкото по-дълго я е задържал като мишена, толкова по-лесно би било за теб да се добереш до Сафад. Ти никога не си имала шанс да я спасиш. Той никога не ти го е дал. — Боб остави думите да попият в съзнанието ѝ и се извърна към О'Конъл. — Артър си го биваше особено по съгласуването. Той трябваше да има пълен контрол върху всяка фаза на дадена операция. Точно това и би поставил той в тази система — единственото нещо, способно да заобиколи блокиранията.

— Някой ще благоволи ли да ми обясни какво става тук? — намеси се Тоби. — Или компютърджията няма право да е в течение на разговора ви?

— Команда за забавяне — отговори Стайн. — Това няма да ти позволи да установиш нови директиви, но ще ти позволи да забавяш онези, които са били излъчени, неопределено.

— Команда за забавяне? — повтори Тоби. — Искаш да кажеш...

— Артър много обичаше съгласуването да е перфектно — отговори той. — Ако нещо не беше наред, той изпращаше команда за забавяне, докато въведе всичко отново в ред. Няма начин да не е заровил някъде из програмата команда за забавяне.

— Значи ти просто ще си седиш тук и ще чакаш следващите серии команди след забавянето? — запита Тоби, обръщайки се към Сара, — Ами ако нищо не стане?

— Тогава нищо няма да стане — отвърна тя повече на себе си с унесени все още очи и проясняваща се памет.

— Ще изчакаш за контакт — добави Стайн — и когато, и ако дойде, той винаги беше задействан от различна комбинация от кодове.

— Значи става дума за забавяща схема с променящо се редуване. — Тоби вече беше доволен, че е успял да дефинира проблема.

Той отново затрака по клавишите в ритъм, достатъчен да счупи някой непривикнал врат, а през това време върху мониторите се изписваха хиляди екрани, изпълнени със странни символи.

За първи път от няколко минути Сара вдигна глава. Погледна Ксандър. Никой от двамата не пророни дума.

След безкрайни три минути Тоби спря и се отпусна на стола си.

— Добре. — Той кимна към екрана. — В момента виждате скритата картинка. Просто прекъсвач със закъснение. Има два проблема, обаче. На този етап не съм сигурен, че командата за забавяне ще достигне всеки екип.

— Което означава? — проговори О'Конъл.

— Което означава, че вие може да не сте в състояние да спрете първите няколко прекъсвача.

— Колко на брой? — попита Сара, вече концентрирана.

— Не знам.

— Опитай се да *предположиш* — боцна го О'Конъл.

— Всичко, което би могло да се случи през следващите шест часа, да речем.

— В най-добрия случай това са още три събития — каза той. — Мога да го преживея. А вторият проблем?

— Съгласно това, аз изпращам командата за забавяне и всичко се изтрива.

— Правилно — съгласи се Стайн. — Затова и кодовете в Аман се различаваха един от друг.

— Където е бил принуден да преинициализира системата, за да изпрати новите команди, — Тоби се усмихна, обзет от вдъхновението си. — Един оперативен реинтерфейс: нови команди, нови кодове.

— Като оставим настрани уроците по програмиране, какъв смисъл влагаш в думата „изтрит“? — намеси се О’Конъл.

— Влагам следния смисъл: *всеки* байт информация бива изтрит нацяло. Точка.

— Нищо не можеш да направиш — кимна Стайн.

— Това означава — добави Тоби, — че който и да е пуснал този механизъм, не е искал никой да разполага с възможността да изпраща командата за забавяне, без да има наистина основателна причина да го прави. Това също така означава, че е било конструирано така, че ако някой открие вратата за задния двор — като нас например, — да не могат повече да се бъркат в процедурите, след като вече са проникнали вътре.

— Значи губим цялата информация? — попита Сара.

— Толкова ли не мога да се изразявам ясно? — отвърна Тоби. — Нищо. Нула. Няма дори и курсор. Няма да имате нужда от никакви експлозиви, защото няма да има нищо, което да си струва взривяването. — Никой не проговори. — Е, казвайте какво да правим, момчета? Забавяме или не?

Известно време никой не пророни дума.

— Навред ще има много хора, очакващи да получат заповеди от Айзенрайх — каза Сара, — и ние няма да знаем кои са те. — Тя погледна към О’Конъл. — Няма да узнаем и колко училища има, в които се обучават нови поколения последователи на Айзенрайх.

— А *другите* алтернативи? — вмъкна се Ксандър. — Ако не изпратим командата за забавянето, ще разберем точно кои са те — те ще бъдат онези, които ще обърнат тази страна с главата надолу през следващите осем дни.

— Значи да ги оставим да потънат в джунглата, така ли? — попита О’Конъл.

— Те са вече там — обясни Ксандър. — В очакване. А ние само ще им кажем да изчакат още малко. Нека не забравяме как е изградил цялата схема Айзенрайх, онова, което предписва ръкописът: игра на

роля. С Лундсдорф мъртъв, къде е източникът? Кой ще изпрати новите кодове? Вотапек? Седжуик? Сигурен съм, че това са точно от онези пропуски в системата, с които нашите агенции за национална сигурност могат да се справят. — Ксандър погледна О'Конъл, после Сара. — Най-доброто, което можем да направим, е да оставим момчетата и момичетата на Айзенрайх да чакат командата, която никога няма да получат.

— А когато израснат? — попита тя.

— Без ръкописа, без някой, който да им го налива с лъжичка в главите „съгласно Айзенрайх“, те няма да направят нищо. На тях трябва да им се казва какво да правят, а наоколо няма да има такъв човек.

О'Конъл си пое дълбоко дъх.

— Вие разчитате много на един ръкопис с четиристотингодишна давност, професоре.

— Не. Аз разчитам на мъжете, които следват буквата на теорията. Те искаха да изградят последователи, а не водачи. Остава ни само да се надяваме, че са успели. — Той се обърна към Тоби. — Изпрати забавянето. Кажете им... да запазят търпение.

Тоби погледна О'Конъл, който на свой ред погледна Сара. Тя кимна. Момент по-късно всички екрани потъмняха.

Тоби се бе оказал прав с точност до минутата. В продължение на шест часа страната беше на косъм от серия от трагедии. Първо, опитът за покушение върху Ланг Дзе Лао, старши член на китайската търговска делегация. За щастие стрелците бяха открити само минути преди уговорената ѝ реч пред телевизията. И двамата бяха застреляни, без да се споменават каквито и да било имена. Въпросите обаче си оставаха. Къде е била охраната през това време? Беше ли това по някакъв начин свързано с поредицата инциденти във Вашингтон? Ню Орлианс? Посланика? Два часа по-късно проблеми в компютърните функции на лосанджелеското летище само подхраниха спекулациите. Там също, след проявен в последните минути героизъм, бе предотвратена огромна катастрофа; но дори и в този случай чувство на недоверие, а може би и признаци на паника, започнаха да наводняват радио — и телевизионните новинарски програми. Бяха ли безсилни

полицията и останалите агенции? Бяха ли паднали най-сетне САЩ в ръцете на международния тероризъм? Не по-малко ужасяващи истории продължаваха да се промъкват в медиите най-лошата от които бе предотвратено буквално в последната секунда наводнение в югозападен Бел. Всяко бедствие се откриваше в последния момент и по този начин само се наливаше още масло в огъня. Толкова много заплахи бяха отправени за толкова кратко време. Да не би нещата да се изплъзваха от контрол?

Новините за истинските трагедии обаче започнаха да излизат с излъчването на вечерните новинарски програми. Тялото на вицепрезидента Пембрук беше открито в офиса му. Официалната причина за смъртта му беше сърдечна недостатъчност. В обръщение към народа президентът Уейнрайт сподели голямата си мъка от внезапната смърт на приятеля си. Човек в цветущо здраве само допреди няколко месеца, четиридесет и петгодишният Пембрук се бил заразил с неизвестен вирус, очевидно прихванат при последното му посещение в Малайзия. Лекарите от центъра за вирусни заболявания към болницата „Джон Хопкинс“ не добавиха почти нищо към думите на президента.

След това президентът се обърна към по-тревожните събития от деня. Той говореше с онази фамилиарност, която преди време бе привлякла избирателите към личността му.

— През последната седмица станахме свидетели на безпрецедентна серия нападения, всяко от които имаше за цел да разтърси нашия дух. И въпреки това ние тържествувахме. При всяко ново бедствие ние осуетявахме опитите на онези, решени да разрушат духовния ни мир, да съсият начина ни на живот, който високо ценим. Но въпреки това — аз не се съмнявам — имаше и моменти на страх, може би и на паника, но нито веднъж не се поддадохме на тези заплахи. Не. Ние ги видяхме какво представляват — знаме, чрез което показаха на целия свят силата и куража на доблестния американски народ. Тези нападения бяха безумни и странни, но ние трябва да им придадем не повече от това значение, което заслужават. На техния фон с още по-голяма сила изпъкват истинската загуба в този ден — смъртта на Уолтър Пемброук. Ние скърбим за тази трагедия, ние не искаме да се примирим с нея, но въпреки това, ние също така се учим от нея. Смъртта на вицепрезидента трябва да ни помогне да погледнем в

перспектива събитията от последната седмица. *Те не успяха да съкрушат духа ни. Те не успяха да подронят вярата ни.* Страната ни е силна и здрава, макар и скърбяща над единствената *реална* трагедия на деня. Сега трябва да се вгледаме в себе си и да сложим край на страховете си. Това би желал сега Уолтър Пембрук, ако беше жив.

Към края на седмицата малцина поставяха под въпрос мъдрия съвет на президента.

Трагедията се повтори след два дни, когато „Тайг Телеком“ обяви смъртта на техния вдъхновител, тяхната сияйна светлина, Джонас Тайг. Той също бе паднал жертва на сърдечната недостатъчност и макар обожаваната го публика да скърбеше силно за загубата — а Ейми Чандлър да скърбеше и за рейтингите му — те всички бяха прекалено увлечени от настъпилите драматични събития, за да скърбят дълго. Имаше въпроси за странните му пророчески видения в програмата, излъчена вечерта преди смъртта му, в която Тайг сякаш бе успял да предскаже някои от несъстоялите се на следващия ден трагедии. Сред цялата тази конфузия обаче дискусиата за шоуто бързо секна. Бяха написани статии за живота му и бе излъчено ретроспективно биографично предаване, но след няколко седмици нова звезда заблещука на небосвода — още по-провокативна, с още по-здрава хватка. И феноменът Тайг бавно потъна в миналото на забравата.

Същата седмица новината за мистериозното изчезване на Лорънс Седжуик запълни последните страници на няколко национални вестника. С недокоснатите си банкови сметки и папки в офисите му в Ню Орлианс, нещата изглеждаха така, сякаш още веднъж го бяха спипали с ръка в чекмеджето с парите.

Смъртта обаче на един доста авторитетен, макар и малко неизвестен теоретик на политическите науки, не получи толкова голямо внимание в пресата, с изключение на няколко реда в „Ню Йорк Таймс“. Херман Лундсдорф бе починал в съня си, според доклада, на

осемдесет и шест годишна възраст. Самотен човек, чиито книги остават единственото свидетелство за живота му.

Не бяха много статиите, които предизвикаха нещо повече от моментен интерес у жителите в една малка ферма в Мариланд. Те бяха прекалено заети с други неща. Собственикът, един ирландец, прочут сред местните жители със своята уединеност, бе започнал да проявява истински признаци на живот — бе започнал да заговаря клиентите на градския пазар и дори бе поканил един или двама на гости. Повечето хора приписваха внезапната промяна у О'Конъл на младата жена, която сякаш не се отделяше от него и за минута. Тя също цъфтеше все повече и по-спокойна с всяка измината седмица. Хейдън Далглиш, главният управител на фермата, дори се бе хванал на бас — за колко време ирландецът ще направи съпруга от младата Алисън. Галин, който много не си падаше по басовете, този път прие облога и заложи петачка, че това ще стане до края на септември.

ЕПИЛОГ

По широката поляна от подстригана трева тук там се виждаше сняг. Птицегадателите предсказваха, че ще е последният за сезона. Ясното небе даваше признаци, че ще потвърди прогнозите им.

Ксандър и Сара седяха на една пейка, доста отдалечени от гроба, но нито единият, нито другият бе заинтересуван от надписа върху плочата, нито пък уверени в причината, подтикнала ги да предприемат това пътуване. Ксандър ѝ бе телефонира и я бе помолил да го придружи; това беше първият път, когато двамата бяха разговаряли от няколко седмици. Времето, през което бяха разделени, бе оставило особено силен отпечатък върху него след странната раздяла и внезапната безцелност, но той знаеше, че това беше за добро. Сара му бе казала, че ѝ е необходимо да прекара сама известно време, да започне отново, да намери пътя обратно към себе си. Той също трябваше да се опита да направи същото. Седмицата в Хидра обаче не му помогна особено — бе изпълнена със спомени за Фиона. И все пак това беше време, прекарано далеч от нея.

Сега, докато седяха един до друг, те се взираха в името Лундсдорф. Може би имаха нужда да го видят за себе си. Заедно, за последен път.

И двамата бяха пропуснали погребението или по-скоро бяха *възпрепятствани* този ден, изолирани в една малка къща някъде из Вирджиния. Разпитващите ги специалисти с голямо неудоволствие бяха разбрали, че имена или папки, които да им помогнат в разплитането на провалените опити за терор, нямаше. Ръкописите и документите очевидно не им бяха по вкуса. Ксандър ги умоляваше да унищожат цялата документация. Те на свой ред го бяха уверили, че ще „боравят с материала по възможно най-внимателен начин“. Това не е достатъчно, се бе опитал да им обясни той. Това не било негова грижа, му бяха отговорили те. Едва когато лично президентът се бе обадил, за да предложи личната си гаранция, че всичко ще бъде под пълна секретност, Ксандър отстъпи. Какво друго можеше да направи?

Оставаха някои дребни следи, които свързваха двамата с убийството на Скентън, смъртта на Хубер и каквото още бе станало явно в процеса на разследване. „Оставете ни да се погрижим за всичко, докторе, и ние ще забравим за всичко това — му беше казал президентът. — Разбира се, ако има още нещо...“

Боб Стайн се бе оказал повече от услужлив, но дори и той бе признал, че момчетата от Лангли не обичат да споделят наученото с други, дори и с хората, които бяха започнали да разплитат цялата история. Ролята на Причард бе поставила Комитета в доста деликатна позиция; щеше да им е необходимо доста време, преди да успеят да привлекат скептиците на своя страна. Дотогава, всеки щеше да се надява, че ръкописът е попаднал в надеждни ръце или че поне е заключен в някакъв сейф. На първо време Стайн щеше да е зает с почистването на къщата си. Това щеше да стане, разбира се, след една заслужена отпуска. Двата дни, прекарани прикован към леглото, бяха оставили някои белези в психиката му. Бахамските острови, както бе чул Стайн, били особено привлекателни по това време на годината. Щеше да поддържа контакт с тях.

Това бе станало преди две седмици.

— За какво си мислиш? — попита Сара, извивайки гръб, за да облекчи болката в ребрата си.

— Не знам. Вотапек, Седжуик. Бих искал да знам как са боравили с тях „с най-голямо внимание“. — Той продължи да гледа към стърчащите надгробни камъни. — Ферик... — Той я погледна. — Както и да е. Ребрата ти сега по-добре ли са?

— Ще се оправят. — Тя се усмихна. — Докато ги държа далеч от вентилационни шахти и компютъризирани лаборатории. Ще се оправят. Като всичко останало. — Тя се обърна към него и пое ръката му. — Ксандър, дойдох тук, защото исках да ти го кажа. Нещата започват да придобиват смисъл. Те винаги придобиват. Той кимна.

— Значи още веднъж не ми оставяш никакъв избор, освен да ти повярвам, така ли?

— Трябва да го забравиш, защото то никога няма да си отиде само, така че ти трябва да го забравиш.

— И да направя какво? Академията не е най-привлекателното място на земята точно в този момент. Да не говорим, че едва ли ще ме

вземат обратно под крилото си. Дори и оправданите, но набедени за убийци преподаватели не се вписват в схемата.

— Тогава се заеми с онова, което познаваш. Той направи пауза, преди да продължи:

— Точно сега, Сара, това си ти. Тя стисна нежно ръката му.

— Искане ми се нещата да бяха толкова прости.

— Аз също — отвърна той, — на мен също ми се иска. След малко тя извади един плик от чантата си и го остави в скута му.

— Какво е това?

— Бележки. Един ръкопис. — Тя го погледна. — Взех го от бюрото на Лундсдорф и го скрих, преди да дойдат да ни вземат. Може би ще започнеш оттам. Мисля, че трябва да е човек, който го разбира.

Ксандър бавно отвори плика и се загледа в страниците. Италианската версия. Той вдигна очи към нея.

— Трябваше да го изгориш.

Тя поклати глава и се усмихна.

— Това ще решиш ти. — Тя въздъхна дълбоко и се изправи. — Видяхме ли вече онова, заради което дойдохме?

— Предполагам. — Той затвори плика. — Все още не съм сигурен какво точно беше.

— Едно начало. — Тя се загледа отвъд просторното затревено пространство и после се обърна към него... — В осем имам самолет от „Кенеди“. Искане ми се да опитам да го хвана.

Той вдига очи към нея и кимна.

— Разбирам. Ще те закарам.

Той се изправи и двамата закрачиха. Много нежно тя пхна ръката си в неговата.

— Бил ли си някога във Флоренция през ранната пролет, професоре? Чувам, че било нещо изключително.

Ксандър спря. Той се обърна към нея и се загледа в очите ѝ.

— Каните ли ме, госпожице Трент? Тя се усмихна.

— Така изглежда, нали?

— Това по препоръка на лекарите ли е?

— По интуиция. — Тя го хвана за ръката. — Нека да го наречем начало. Точно сега мисля, че е най-доброто за нас.

Лек дъжд бе започнал да роси. Тя го придърпа към себе си и двамата тръгнаха.

**ЗА ВЪРХОВЕНСТВОТО
(С ПИСМО ДО НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО
ПАПА КЛИМЕНТ VII)
ЕУЗЕБИУС АЙЗЕНРАЙХ
ОРДЕНЪТ НА СВ. БЕНЕДИКТ, СВ. ГАЛ 1531
ГОДИНА**

Превод Александър Джаспърс

Институт за културни изследвания
Колумбийски университет

От Еузебиус Якобус Айзенрайх
до Негово Светейшество, Светия Отец, Папа
Климент VII

Мъжете, които тия дни дирят покровителство, предпочитат да дават някакъв подарък от изключителна ценност на онези с голямо влияние, знак, който изразява едновременно подчинение и амбиция. Мъже даряват земи, скъпоценни камъни, дори и дъщери с надеждата да извоюват благоволение от висшите инстанции. Но тези неща имат преходна стойност и много често служат само за утоляване на преходни страсти. Истинският дар трябва да издържи изпитанието на времето.

Тъжно е, че земите се рушат, скъпоценните камъни губят своя блясък, а младите момичета растат и се омъжват. Но проникателното управление, същинското управление на суверенитета никога не напуска ума ни. И затова най-доблестният дар трябва да има-за своя основна грижа

стабилността и продължителния живот на държавите; и като прави това, той трябва да предписва най-ефикасните методи за поддържането и подобряването на суверенната власт.

Няма да хабя думи за превъзнасяне на добродетелите на малката книжка, която изпращам на Ваше Светейшество, нито пък ще се поддам на изкушението на съвременния навик да сервилнича, на който свитите мъже се поддават, когато се обръщат към мъже от вашата възвишена инстанция. Аз предлагам само опита си на практик и на човек, който схваща политиката, моето разбиране за изтънченото общуване и моите проникновения за природата на хората и тяхното разположение в една федерация като доказателство за моето основание.

Книгата не съдържа възвишени идеали или натруфени излишества. Тя е един прост и искрен трактат от вида, който само един друг мъж се е осмелил да напише. Ограниченията на труда на месер Николо сега ни се откриват така, че истинската природа на властта и нейните възможности да бъдат разкрити пред вас. Във вашата мъдрост, Светейшество, не се стъписвайте пред бруталните истини, които лежат върху страниците пред вас. Не бъдете като обитателите на пещерите при Платон, които, боейки се от светлината, идеща отвън, се връщат в мрака във вътрешността, щастливи да се скрият от властта, която не разбират.

Открийте сред тези страници инструментите, чрез които можете да постигнете величието, което предопределението и вашият гений могат да постигнат. Малцина са тези, които притежават възможността да променят хода на историята. Точно пред такъв момент понастоящем сме изправени. Моето най-голямо желание е вие, най-доблестният слуга на Бог и човека, да сграбчите този момент и да се осмелите да промените самото име на върховенството.

СЪДЪРЖАНИЕ

- I. Че суверенитетът е многоглаво създание
- II. Че истинската природа на суверенитета остава непозната
- III. Как да постигнем стабилност
- IV. Третият път към стабилно управление
- V. Защо природата на човека и природата на властта си подхождат толкова добре
- VI. Онези компоненти, които съставляват държавата
- VII. Защо е жизненоважно да се поддържа на външен вид разделението между трите сфери
- VIII. Как една държава може да бъде подготвена за истинското върховенство
- IX. Пътищата към хаоса
- X. Пътят към политическия хаос
- XI. Пътят към икономическия хаос
- XII. Пътят към социалния хаос
- XIII. Как трите сфери заедно създават хаоса
- XIV. Как да градим върху хаоса
- XV. Защо е важно да се култивира омраза
- XVI. Защо държавата трябва да бъде единственият конкурент
- XVII. Военните
- XVIII. Законът
- XIX. Идеалната форма на управление
- XX. Призив към действие

I. ЧЕ СУВЕРЕНИТЕТЪТ Е МНОГОГЛАВО ЧУДОВИЩЕ

За повечето наблюдатели на държавите съществуват само два избора при суверенитета. Или един човек трябва да управлява сам, или трябва да има разделение на властта между мнозина. В първия случай правото по рождение, победата или узурпацията узаконяват неговата власт; във втория, законодателството институира едно суверенно тяло да действа като колектив. Римската империя при властта на императорите и Републиката илюстрират добре различията между двете форми.

Но хората са глупаци, които правят избора си само между предложените им възможности. В действителност суверенитетът не е

нищо повече от думата, използвана от един царедворец за „власт“, и не е особено мъдро наистина за онези, които упражняват такава власт, да претендират, че знаят как да я ограничават. Суверенитетът не е нито прислужницата на добродетелния или лукавия принц, нито пълномощията на едно законно сформирано тяло от законодатели. Това е награда, която трябва да се извоюва и следи; следена от онези, които могат в един момент да упражнят кралска автономия, а в следващия — да се появят като модели за републиканска добродетел. Изборът за управление чрез една форма на суверенитет означава да се изгуби наблюдението върху капризите на суверенитета, неговите прищевки. Властта търси не онези, които се опитват да я опитомят. Властта търси онези, които признават раздора ѝ, и които могат да превърнат този раздор в контрол.

II. ЧЕ ИСТИНСКАТА ПРИРОДА НА СУВЕРЕНИТЕТА ОСТАВА НЕПОЗНАТА

Ако природата на суверенитета е такава, каквато я описвам, задачата ми да давам примери не ще бъде от лесните. Защото аз бих претендирал, че никой до този момент в дългата история на човешките взаимоотношения не се е осмелил да признае истинската природа на такава власт. И по този начин никой не я е приложил на практика. Аз не мога да предложа никакви завладяващи истории за измяна и лукавство, никакви морални поуки на състрадание, които да илюстрират напълно тази неосвободена и променлива власт. В това отношение книгата „Принцът“ на месер Николо показва един по-голям реверанс към миналото, отколкото моите няколко страници.

И въпреки това историята не представлява особена загриженост за хората с визия. Фактът, че държавите се издигат и рухват, че са пораждали велики водачи и злокобни тирани, по никакъв начин не дарява това минало с мъдрост днешните политици в работата им. Без съмнение някои учени мъже ще кажат, че аз съм глупак; че онези, които не успяват да видят в историята собственото си бъдеще, могат да обвиняват единствено себе си за нечуваните нещастия. Може би. Но аз бих отговорил, че тези така наречени „учени“ не правят почти нищо, за да открият утеха в която и да е остаряла стратегема, които обещават ред в цикличния процес на политическия живот. Полибий е може би този, който най-често ни идва наум: че от кралското управление идва аристокрацията, от аристокрацията произхожда олигархията, от

олигархията произлиза демокрацията, от демокрацията произхожда тиранията, а от тиранията отново произлиза кралското управление.

Само ако пътищата на политиката бяха толкова елементарни, толкова добре дефинирани, толкова лесно подредими, както тези велики мъже се мъчат да ни убедят. Тогава, по всяка вероятност, миналото би трябвало наистина да застане като прозорлив водач при всички възможни случаи на управлението на хората и държавите. Случаят обаче не е такъв, нито има вероятност да бъде. Властта е като неуморно дете, което не носи лесно дрехите на демократа или олигарха. Те го стягат по ръкавите, разпарят се при китките, а то се мъчи да направи така, че дрехите да паснат на мерките му. Нито пък е вероятно детето да се придържа към ограниченията на един праволинеен курс. По-скоро то избира програмата на демократа сутринта, тази на олигарха — следобед, и на тиранина — вечерта. Последователността не е приятел на властта (макар и да съществува необходимостта от подобна видимост). Властта трябва да си задава свой собствен курс и да носи различните костюми според модата.

От това следва, че властта не може да задава своята цел върху простото завоюване на един град, на една земя, на една страна. Историята е състрадателна приказка за провинциалния възглед на хората за собствените им способности. Прекалено много принцове, тирани и дори религиозни Отци са утолявали жаждата си с вода от едно малко езеро, когато в същото време съществуват океани. Сигурността — безопасността на малките късове територии, битките на даден император, на една Флоренция, или дори на един папа — е дребна грижа в сравнение с по-голямата цел на това зле облечено дете с лош нрав. То счита всички градове, всички земи, всички страни като свое владение, като свое право по рождение. И мъжете, които го следват с обожание и смелост, разбират, че неговият път е единственият, който води до истинска стабилност.

Пиша това не за онези, които искат да останат в плена на фалшивата мечта за един класически идеал, и които са доволни да се въртят в кръг, отколкото да се отправят към планинския връх. Един съвет за такива като тях: откажете се още докато сте на тази страница и не си губете повече времето с тази книга. И без това има достатъчно малки езерца; можете да черпите вода от тях с фалшивото усещане за сигурност, докато вълната, възникнала от дълбочината, не ви помете.

Съветите, които са дадени тук, само ще ви разгневят и възбудят, защото те ще се противопоставят на вашето самодоволство. Затова оставете книгата, преди да е натежала прекалено в ръцете ви.

За онези, осмелили се да продължат по-нататък, аз ще започна да им разкривам дълбоките загадки на нашата тема. Внимавайте. Веднъж вече поели по този път, няма връщане назад.

III. КАК ДА ПОСТИГНЕМ СТАБИЛНОСТ

Стабилността на държавата, а също и дългият ѝ живот е целта на всеки лидер, с изключение на неспособните. Има три начина, по които може да бъде постигната тази дълготрайна стабилност: първо, чрез безкомпромисна изолация; след това, чрез акумулирането на алианси и приятелства; и трето, чрез продължителна експанзия чрез изкуствата на агресията и измамата.

Първият от трите може да се окаже полезен при осигуряването на стабилност за ограничен период от време, но той не може да осигури стабилното съществуване на държавата за по-продължително време. Това е вярно по три причини. Първо, държавите, които практикуват изолация, са построени върху страх — страх от външна сила и намеса във вътрешните работи. Няма правителство, което да се задържи достатъчно дълго време върху страха като свой бастион. Второ, земите и ресурсите са ограничени в пределите само на една държава. Без търговия никоя държава не може да оцелее, а търговията е анатема за онези, избрали пътя на изолацията. Трето, само една западна държава, която се разлага от собствената си корупция, избягва агресията на другите държави. Проспериращата държава, дори и изградена в изолация, става лесна плячка за онези, които са алчни да я притежават. Тогава държавата трябва или да се покори на завоевателя си, или да влезе в битка. Тъй като повечето хора се стремят към война, тогава не съществува голяма надежда, че те ще останат изолирани продължително време.

Мелос е отличен пример за държава, прекалено силно желаеща да поддържа изолацията си, и поради това си късогледство, пада като лесна плячка под набезите на един атински левиатан. Остров, важен едновременно и за Спарта, и за Атина, Мелос се задоволява със спазването на неутралитет по време на първите петнадесет години на Пелопонеските войни. И по този начин процъфтява. Но никоя награда

не остава дълго време незабелязана. (Ако малкият остров бе успял да култивира своята западна-лост, тогава може би той щеше да избегне бдителното око на алчния атинянин! Но не този е пътят в държавническото изкуство.) Атина предявява претенции за почит, жителите на Мелос търсят мирно решение и не след дълго гордият остров бива разрушен, поданиците му убити или отведени в робство. Никоя държава не е остров, без значение дали е обградена с вода, или не. И никой народ не може да разчита единствено само на сладките думи на политиците си мъже, за да го спасят. Накратко, изолацията е само покана за робство.

Вторият път към постигането на стабилност разчита на добрите намерения на всички държави; че всяка една от тях държи на думата си и спазва договореностите, записани върху няколко парчета хартия. Защо казвам аз, че всички трябва да бъдат добродетелни? Защото дори ако само една държава реши да играе безчестно, тогава всички останали държави вече са изложени на опасност. И тъй като е много трудно, да не кажа невъзможно, да се определи бъдещата политика на всяка държава, също така е невъзможно да се простре доверието върху всяка такава държава за продължителен период от време.

Все пак може да се окаже вярно, че група държави могат да сключат пакт, за да се бранят съвместно срещу единствения злодей, застрашаващ общия мир. Най-могъщият пример от близкото минало е съюзът, сключен между петте големи градове-държави на Италия. За известен период от време всяка една от тях е загърбвала дребните си разногласия и е отправяла поглед към изгодите, които техният Договор от Лоди би им донесъл. Скоро след това обаче Лодовико Сфорца видял ползата, която може да бъде извоювана за собственото си Милано, като покани Шарл от Франция в Италия. И така завършили временните приятелства, доказвайки, че такива алианси не подпомагат особено каузата за дълготрайната стабилност. Временният успех на договора се е дължал повече на временното стечение на общи интереси, отколкото на самата природа на съюза. Частните интереси неизменно разрушават такива съюзи. По този начин се убеждаваме, че докато приятелствата и алиансите са приятни неща, те не отразяват по-дълбоката същност на човешката душа.

IV. ТРЕТИЯТ ПЪТ КЪМ СТАБИЛНО УПРАВЛЕНИЕ

Така, както разбрахме до този момент, нито страхът, нито приятелството могат да доведат до дълготрайна стабилност. Хората са неспокойни животни, които жадуват за промяна и предизвикателства по същия начин, по който жадуват за хляб. Те не са доволни да работят, така че нещата да си остават такива, каквито са. Изоляцията и съюзите разчитат на подобна смиреност. Единствената алтернатива е да се подхранва човешкото желание за движение напред, нуждата да се налага една воля над друга. Продължителният живот на всяка държава по този начин почива върху способността ѝ да подхранва агресивните възжелания у собствения си народ. Стабилността не е другар на спокойствието.

Всеки, който изучава човешката природа, ще съзре в по-горните редове предписание за самодоволство, което до някаква степен може да доведе до щастие. Един по-проницателен наблюдател обаче ще зададе въпроса как такава практика може да вдъхва надежди за постигането на стабилност без държава. Там, където на тълпата е позволено да въздейства с капризите си върху политиката, анархията със сигурност ще се появи по най-бързия начин. Принудени сме да признаем, че макар и агресията да е жизненоважна за дълготрайността, огромното мнозинство от хората са неспособни да видят начините, по които да се впрегне тази енергия за полезна работа. Хората не са особено мъдри създания, лесно поддаващи се на манипулация, с еднаква склонност да следват както светец, така и някоя змия. Те могат да бъдат галени и ласкани, преследвани и пребивани и известно време ще вървят в посоката, която им е посочена.

Но само известно време. Защото не след дълго те ще усетят примамливостта на промяната, нуждата да извадят на показ собствените си волеизявления. Така че те ще унищожат всичко, което е било построено за тях от учените мъже, за да дадат израз на собствената си агресия. Такова е нещастieto на историята. Такава е работата на мъжете в политиката.

Това е и централният урок, който прекалено много мъже в политиката не успяват да схванат. Не е достатъчно само да се отстрани опасността и да се постави на нейно място правителство от един човек или повече. Месер Николо отново иска да ни убеди, че неговият Принц ще изгради един силен авторитет от хаоса, и че този смел водач след

това ще предаде властта на някое републиканско тяло, което да просъществува през вековете.^[1]

Разбира се, в началото хората ще живеят в страх от един толкова могъщ воин, който възбужда у тях гордост, добродетел и прочие. И те ще го следват дотогава, докато той демонстрира властта си. И наистина, Принца е човек, с когото трябва да се съобразяват. Способността му да предугажда собственото си бъдеще, силата и смелостта му да превъзмогва прищевките на съдбата (тази най-всемогъща богиня), желанието му да разиграва едновременно ролите на демон и ангел в политиката, всичко това са характерни черти, които трябва да се уважават и поощряват. Но по-голямата част от хората не притежават такива качества и са неспособни да ги развият. И въпреки това, веднъж след като това квази-божество изпълни предназначението си и създаде здрав фундамент за политическата власт, той вече става ненужен (дори може би опасен) и именно в този момент, както ни казват, хората поемат юздите от него с мъдрост и разбиране за държавническо изкуство, което ще осигури дълготрайно стабилно властване.

Променят ли се обаче хорските сърца? Изпаряват ли се възделенията им само поради факта, че са живели под крилото на такъв внушаващ страхопочитание принц? И което е най-важно, престават ли да търсят промяната и развлечението? Определено не. Подобно на децата, те се нуждаят от постоянно отвлечане на вниманието, от постоянно забавление. Те се отегчават и стават неспокойни при прекалено дълго продължилата единствена форма на управление. Точно това е и причината да не страдат за принцове (дори и за онези с неоспорими качества) за какъвто и продължителен период от време. Без значение колко силна е била първоначалната власт, без значение колко здраво е изградил принцът своя фундамент, те не могат да са препятствие за агресивните таланти на хората.

Освен ако, разбира се, хората не бъдат приучавани по друг начин, тоест, освен ако техните водачи не направят обучението жизненоважна част от управлението, като по този начин човешките души постоянно да се преоформят и адаптират, за да отговарят на политическата и комерсиална изгода. За лидерите не е достатъчно да упражняват политическа власт. Нито е достатъчно да се господарства в условията на търговия и общуване. Дори и заедно, тези две здрави опори не са

достатъчни. Те трябва да бъдат подсилени от една трета, не по-малко жизненоважна: хората трябва да следват водачите си по най-трудния път, който превръща агресията в сърцевина на стабилността. И хората трябва да следват не само с желание, но и с ентузиазъм. По този начин хората трябва да бъдат водени, но те не трябва да съзнават, че камшикът ги гони напред. Образованието постига и двете цели и в същото време захранва с ентузиазъм хората по предназначения курс. То може да превърне агресията в плам, упорството — в посвещаване на делото, и непостоянството — в страст. Едно добре конструирано обучение едновременно учи хората да имат свободен избор и в същото време ги убеждава, че те са направили свободно своя избор. Последното, разбира се, никога не трябва да става на въпрос.

Платон добре е разбрал това толкова важно качество на образованието и така е изградил модела си за република на основата на засиленото обучение. Ако той бе проумял, че уроците се менят, че начините на мислене отразяват обстоятелствата, тогава може би той щеше да ни даде образци, валидни за вечността. Платон обаче е съумял да измисли само една-единствена Истина, под която той задава границите на цялото образование. Справедливост. Сладка дума, но има и още нещо. И превръщайки Правосъдието в свой стандарт, Платон превръща една практическа идея в идеал. Проницателният изследовател на човешката природа разбира, че никаква такава Истина, никакво възвишено Добро не ръководи хората в действията им или в тяхното разбиране на собствената им същност. Или дори и да ги ръководи, хората не са достатъчно склонни да следват диктата му. По този начин такива Добро и Истина не могат да влияят върху политическата и комерсиалните материи.

Това не означава, че лидерите може да не насочват дадено поколение чрез обучение с ясно поставена цел. Но те могат да го правят само докато тази цел подобрява общата стабилност. Когато образованието започне да създава индивидуалности, които виждат отвъд рамките на политическия и комерсиалния живот, институцията се превръща в отживелица. Даден подход може да се прилага със столетия, както е било при древна Спарта, но това има толкова общо с бруталността, колкото и с целесъобразността. Достатъчно е да кажем, че онези, които се надяват да поддържат властта, трябва да държат образованието под бдително око, така че уроците му винаги да

отговарят на политическите и комерсиалните нужди на деня. Да образоваш означава да планираш чрез заблуда. Това трябва да е главната максима на лидерството.

Освен това, агресивното желание, което притежават хората за промяна, ще се държи под наблюдение чрез образованието, ускорявано през даден период, държано под контрол при друг. И това желание винаги трябва да има простор да се разгърне. Това е една непоклатима истина, защото ако хората някога усетят, че тяхната агресия има рамки, те ще впият нокти в самата сърцевина на управлението по същия начин, както правят уловените в клетка диви животни. На хората трябва да им бъде позволено да дават воля на желанията си, на прищевките си, на хаотичните си стремежи в пределите на социалната стабилност. Но те в никакъв случай не трябва да усещат стените около себе си. Именно в това се състои задачата на правителството и образованието да поддържат това деликатно равновесие.

И въпреки това можем да попитаме: не е ли агресията самото семе на катаклизма? Как контролът върху учениците ще помогне да се предотврати бунтарството от страна на бащите им? За онези, които разбират какво представлява бунтът, този въпрос лесно се отхвърля с няколко довода. Първо, катаклизъмът се кове с поколения; обучавай детето добре и лоялността не оставя никакво място за съмнение. След това, катаклизъмът е продукт на скрито възмущение, което се надига, за да разруши мира; позволете на тази враждебност да има добре премерен изказ и тя престава да бъде заплаха. И трето, викът на недоволството е насочен срещу изключването, срещу несправедливото отношение или погазването на правосъдието; необходими са години, за да се развият такива груби изрази на недоволство, и това може да бъде насадено сред младежта дълго преди такива брожения да се разраснат до опасни пропорции. И това е всичко, което казвам върху предполагаемите опасности от бунт.

V. ЗАЩО ПРИРОДАТА НА ЧОВЕКА И ПРИРОДАТА НА ВЛАСТТА СИ ПОДХОЖДАТ ТОЛКОВА ДОБРЕ

По подобен начин лидерите трябва да обръщат особено внимание върху най-слабите промени в отношението, които загатват за недоволство. Именно по тази причина правителствата трябва да имат желание да играят различни роли според диктатите на времето. Започне ли веднъж безпокойството на хората да си пробива път, тогава

правителството трябва да притежава умението — да променя самото си лице, за да може едновременно и да успокоява, и да отклонява ненадеждната тълпа. Промяната може да бъде само повърхностна (като повечето пъти постига целите си чрез измама), но нейният ефект ще е само моментен. Би могло да се дадат примери от миналото, които да илюстрират тази политика. Но никой до този момент не се е осмелил да го направи.

Една причина, поради която правителствата проявяват нежелание или неспособност да овладеят тази методика, е защото те се заблуждават, че по всяко време всички народи се стремят към свобода, и че тълпата е най-доволна да живее или в република, или в демокрация. Но защо хората избират да живеят под една постоянна форма на суверенност, когато самите те не демонстрират такава вътрешна убеденост? Ако всички хора бяха надъхани с републикански дух през всички епохи, тогава в действителност републиката би била формата на изборът на управлението. Но хората не са такива създания. Нито трябва да се стремят да бъдат. Не е тайна, че има моменти, когато хората прегръщат дори и тиранията, без значение дали го правят открито, или не. Този, който претендира, че това не е така, е или лъжец, или глупак. Защо светът познава толкова много тирани, ако не поради простата причина, че всеки човек се вижда на неговото място? Тоест да притежава пълен контрол, да налага волята си върху всички останали. И точно както хората търсят подобна власт за себе си, така и я ценят у другите. Да живееш под една изграждаща империя тирания, да усещаш властта й върху собствения си гръб и гърба на останалите, това може да пробуди у всеки човек жаждата за тиранстване.

Както вече казах, хората са деца. Не е необичайно за децата да търсят строгата ръка на авторитета от един властващ баща. Но както на детето му омръзват всички нови играчки, така и тази след време му омръзва. Когато обаче родителят е мъдър, подобно на мъдро правителство, той знае кога да разиграва ролята на груб и деспотичен баща и кога на мекушав. Властта отразява в себе си желанията на хората; и хората са най-доволни, когато подхранват капризите на властта. Тиранията, която често не се различава особено от недолюбваната монархия, понякога задоволява човешките страсти.

Именно това е мястото, където природата на човека и природата на властта си подават ръка. Властта не понася добре оковите на покоя;

ните пък хората. Властта следва прищевките си; същото правят и хората. Властта задоволява жаждата си чрез прицелено в бъдещето, ако не и във вечността завоевание; хората също търсят разсейване и забава в политическата експанзия. По този начин пътищата на властта и потребностите на хората си подхождат една на друга до съвършенство.

VI. ОНЕЗИ КОМПОНЕНТИ, КОИТО СЪСТАВЛЯВАТ ДЪРЖАВАТА

До този момент говорих с общи термини. Обясних, че хората трябва да бъдат оставени свободни, за да действат съгласно агресивните си желания (в определени рамки, за които те не трябва да се досещат); че властта е движеща, капризна сила, която се простира далеч отвъд рамките, налагани от демокрациите, олигархиите и всичко останало: и че където става въпрос за упражняване на власт, хората и властите се стремят към едно и също нещо. Остава ни само да зададем централния въпрос: Как се постига тази цел?

Ще огранича наблюденията си до онези, които упражняват властта. Говорих достатъчно за хората. Те остават грижа, но само дотогава, докато следват малцината водещи. За да разберем агресивните желания на главната тълпа, е необходима стъпка във водачеството. Да се планира чрез измама промяна в желанията им, така че държавата да може да процъфтява, е по-трудната задача.

Успехът в това начинание изисква ясно разбиране на природата на държавата. Вече не е особено умно да се описва държавата като единична сфера, като едно неразделимо цяло. Не възнамерявам да наблягам върху очевидното, че суверенността е разделима. Римската република със Сената, консулите и трибуните си е достатъчно доказателство, че такова разделение е не само възможно, но може би дори допринасящо за стабилността. Не. Аз искам да наложя твърдението, че държавите се състоят от три отделни сфери, всяка от които играе особена роля във взаимоотношенията между лидерите и народа. Тези сфери са политическата, икономическата и социалната.^[2]

Първата се дефинира най-лесно. Тя е най-осезаемата от трите, защото за изследванията ѝ са излети океани от мастило. Втората е, ако позволява скромността, мое собствено обозначение на дефиницията на онези дейности в търговията и отношенията в рамките на държавата и без нейно участие. В продължение на столетия терминът е обозначавал поддръжката на домакинствата. Такива са и многобройните

позовавания на Аристотел на „оekoнoмията“ в неговите „Политика“ и „Нихoмахеанска етика“. Но не е ли държавата в широкия смисъл на думата едно домакинство? Следователно съвсем логично е да се отнасяме към поддръжката на държавата по същия начин, както се отнасяме към поддръжката на домакинствата и по този начин да разработим по-обширна представа за икономиката. Колкото до третата, тя е най-абстрактната от трите. Засега само ще напомня на читателя, че образованието заема централното място в социалната сфера и аз ще оставя по-подробната дискусия за по-нататък.

До този момент авторите на теории, и практични, и непрактични, са събирали трите сфери в една кошница, като по-често са считали политическата сфера като централната сила на управлението. Икономиката и обществото са им изглеждали само малко повече от отражения на политическата власт. Този подход, макар и често използван, не успява да разкрие действителната сложна структура на държавата. Онези, които поемат по този път, са като онзи, който след като опитал задушното, отбелязал, че говеждото е с добро качество, и следователно, цялото ястие е със задоволително качество. Епикуреецът обаче е този, който отбелязва, че нежният аромат на картофите, празлукът, морковите и бульонът правят всъщност ястието и който знае как да поддържа деликатния им баланс. Ако задушното не се хареса следващия път на първия човек, той ще търси причината за това единствено само в говеждото като причина за неговото недоволство. Епикуреецът има по-фин вкус, по-дискретно чувство за съставките и той знае какво да провери, когато задушното не го задоволява. Същото е и при държавите — лидерите трябва да разпознават различните съставки на политиката, икономиката и социалната сфера и да ги балансират добре, за да постигат стабилност.

И както за различните ястия има различни готвачи, също така трябва да има отделни Префекти за различните сфери в рамките на държавата: един човек, който да разбира политическите взаимоотношения, друг, който да управлява икономическата сфера, и трети, който да решава социалната политика. И тъй като всеки трябва да се придържа към рамките на собствената си сфера, той не трябва да се вира отблизо в конструкциите, зададени от другите с неговия ранг в другите сфери. Изискванията при всяка сфера са толкова строги, че

за водачите на сферите просто не остава време да се занимават с каквото и да било друго, освен със собствените си задачи.

Как тогава те ще действат в хармония? Тоест как, ако всеки се грижи само за собствената си сфера, констукциите във всяка една сфера ще обслужват по най-добър начин интересите на държавата като цяло? Разбира се, без някаква основна фигура, която да надзирава всички действия в рамките на всяка сфера, ще се получи анархия. Следователно зад тримата мъже трябва да застане един мъж, който да ги ръководи с внимателни подсказвания и мъдри съвети. Не е необходимо той да бъде много опитен в делата, които се разгръщат във всяка отделна сфера. По-скоро той трябва да има общ поглед от високо — с проникновението на Аврелий, с волята на Цинцинат — способност, която позволява на съперничествата между отделните сфери да усилват връзките помежду им. Той не е принц, не е суверенен монарх, чиято еднолична власт диктува пътя на държавата. Само в определени моменти той налага такава власт. При всички останали моменти той просто седи и наблюдава, щастлив извън кипящия казан. Той не е жаден за власт и въпреки това може да я обуздава, когато обстоятелствата го призоват. За него надмощието е всичко друго само не и отражение на стабилността и той знае, че такава стабилност се основава върху манипулациите на сферите, които той надзирава.

Необходимо е едно кратко отклонение, за да разгледаме характера на този човек, когото аз оттук насетне ще наричам Надзирателя. Само един човек от миналото е показал правилното разположение на Надзирателя. Цинцинат, призован по време на оранта от Минусианското консулство да отблъсне еквите, приема поста диктатор на Рим с единствената цел да възстанови реда в Империята; и след като го постига, той се връща към ралото си след шест месеца. Неговата амбиция е била единствено да върне стабилността на Империята, а не в осигуряването на собствената си власт. Нашият Надзирател не е орач, нито може когато и да било да напусне коридорите на властта, но негово използване на властта трябва да демонстрира пълното отсъствие на егоизма и тясната цел, която си е поставял Цинцинат.

Взаимоотношенията между тримата Префекти и Надзирателя ще определят благоденствието на държавата и, което е не по-малко важно, контрола над хората. Всяка сфера трябва да поддържа автономност. Или най-малкото подобна отделеност трябва да изглежда реална на народа. Тоест хората рядко ще имат нужда да научават за Надзирателя, който държи трите сфери в хармония. За простата тълпа, политиката, икономиката и социалната сфера се ръководят от различни хора, като всеки от тях е по някакъв начин проверка на амбициите на другите двама. По този начин републиканската добродетел ще засенчва управлението, защото властта ще изглежда разделена между мнозина. Добрият външен вид на рамките и балансите (да заемем отново от Полибий) ще задоволят капризите на хората.

Те също така ще бъдат убеждавани по всяко време, че формата на държавата отговаря на тяхното желание. Когато, например, тълпата зареве за аристокрацията, ще доминира социалната сфера. Когато същите тези гласове започнат да плачат за олигархия, ще доминира икономическата сфера. А когато вече преситени, се разплачат за принц, ще се появи и политическият лидер. По този начин фасадата на управлението ще се мени с ветровете на обществения интерес и ентузиазъм, за да поддържа народа заблуден и доволен. И поради това агресивното желание у хората никога няма да стане причина за разкъсване на тъканта на една държава, която съпровожда жаждата им за промяна.

Тези промени, това ще стане очевидно, са изградени повече върху измамата, отколкото върху реалността. Защото ако на една държава, ако трябва да говорим истината, един ден ѝ се наложи да приеме капаните на демокрацията, а на следващия ден капаните на тиранията, от нея повече държава не става. Последователността трябва да бъде сигналната дума за лидерите ѝ. Както много автори са забелязвали, държавата много напомня на кораб. Метафората обаче няма почти нищо общо с ролята на капитана или моряците и дори още по-малко с трудния въпрос кой стои на кърмата. Тук сходството по-скоро лежи в конструкцията като цяло. За да се държи корабът над водата, за да се справя с всякакво вълнение, за да остава стабилен по време на вълненията, на битка или метеж всеки кораб разчита на едноединствено устройство, скрито от всички очи. Килът. Килът остава постоянен във всички моменти — корабът може да приема нови

моряци, може да смени мачтата с по-висока, може да предприема нови плавания, но тези промени касаят единствено формата му, а основата си остава една и съща. Това, което поддържа кораба стабилен, никога не се променя. Така е и в рамките на държавата.

VII. ЗАЩО Е ЖИЗНЕНОВАЖНО ДА СЕ ПОДДЪРЖА НА ВЪНШЕН ВИД РАЗДЕЛЕНИЕТО МЕЖДУ ТРИТЕ СФЕРИ

Оттук следва, че непоклатимата конструкция на Надзирателя и Префектите трябва да остава винаги в сърцевината на управлението. Техните роли никога не се променят по отношение един на друг, а само по отношение на народите и другите страни. Тоест очевидното надмощие на една сфера над някоя друга в даден момент зависи от обстоятелството дали държавата трябва да изглежда по-политически доминираща, икономически по-мощна и така нататък. Тук невидимият елемент — Надзирателя, е този, който прави възможни всички тези трансформации, през които преминава една държава. Именно неговите скрити взаимоотношения с Префектите в рамките на всяка една сфера са онова, което придава на държавата нейната толкова високо ценена стабилност.

Това не означава, че четиримата играят в съюз един с друг, като всеки е наясно с подробните действия, нужни за успеха в рамките на отделните сфери. Не. Усилията им се обединяват само в определени моменти. Реалната власт на Префектите лежи в тяхното безпогрешно посвещаване на техните си сфери, заедно със знанието им за единството, което трябва да съблюдават под Надзирателя, но единство, невидимо за всички останали. Втората максима на лидерството: за да управляват ефективно, хората трябва да се занимават със собствените си задачи, на външен поглед отделно един от друг, но със скритото разбиране за общото сдружаване. По този начин пълната степен на тяхната власт остава маскирана чрез привидната им индиферентност един към друг. По този начин действителното надмощие ще се проявява чрез скритата им връзка.

До този момент, ако това беше книга, посветена единствено само на идеите, аз бих бил доволен да обясня есенцията на върховенството и природата на стабилността. Но каква куха победа би било, ако пропусна да предложа дори една-единствена дума за средствата, чрез които лукавите лидери са способни да постигнат тази цел. Сега остава

да се види как една държава (както аз съм я описал) може да възникне и как може да процъфтява. Много хора преди мен са писали на тази тема, но повечето са го правили с непоследователно намерение — описват държавите такива, каквито трябва да бъдат, а не каквото представляват. И по този начин те са разчитали на едни еднакво фантазьорски представи за добродетел, сила, кураж и всичко подобно, за да осигуряват стабилност в пределите на тези въображаеми сфери. Дори месер Николо с неговото желание да представлява реалността, ни е дарил с един принц, който сякаш се появява от мъглите на Провидението, със смелост и хитрост непокътнати дълго преди да се запознаем с него. По подобен начин този принц притежава съкровище, на което трябва да благодари за предизвикването на хаос в пределите на държавата, така че той да може да изяви своята добродетел. Както признава месер Николо, неговите герои от миналото и настоящето се изплъзват прекалено бързо — дори и онези, уважавани като Чезаре Борджия, — неспособни да поддържат арогантността си, твърдостта си и прозрението си за който и да е продължителен период от време. Питам аз тогава, този принц по-практичен ли е спрямо практиционера на държавническото изкуство от краля-философ на Платон или от добродетелните принцове, които откриваме в писанията на Салутати, Гуарино или Поджо? Не. Те са само чиста фантазия. Накратко, книжката ми не би представлявала по-полезна от техните, ако бях решил да спра дотук. Следователно останалото трябва да обърне внимание на практическата част. По тази причина отново трябва да започнем на чисто, за да определим как можем да изградим държава, способна да устои на времето.

VIII. КАК ЕДНА ДЪРЖАВА МОЖЕ ДА БЪДЕ ПОДГОТВЕНА ЗА ИСТИНСКОТО ВЪРХОВЕНСТВО

Хората се ръководят от собствените си желания и от прищявката на съдбата и именно тази битка между двете страни решава благосъстоянието на държавите. Степента, до която една от тези страни може да доминира, е от главна важност за нас. Месер Николо би ни накарал да повярваме, че двете страни воюват в равностойна битка. Ако бъдем честни, той е първият, дал на хората честен шанс в борбата, дори и ако чрез собствените си примери да доказва прекалено добре, че съдбата в крайна сметка е победителят в историята. Но дори и той трябва да признае, че хората не могат да спечелят, защото не

могат да се адаптират с достатъчна скорост към изискванията на времето. Дълготрайната стабилност (сърцевината на истинското върховенство) си остава недостижима мечта.

Определени хора обаче са далеч по-способни, отколкото можем да си представим, дори още по-способни и от принца на месер Николо. Техните способности лежат не в техните добродетели или в хитрината на Тезей. За разлика от принца на месер Николо тези хора не е задължително да притежават свръхчовешки качества. Нито воюват със съдбата като тяхна единствена Немезида. Тяхната сила по-скоро лежи в тяхната вяра в самата държава, в способността на държавата да постига постоянство в лицето на прищевките на съдбата. Под повърхността на нейните толкова много промени, държавата съхранява едно непрестанно качество — безсмъртност. И въпреки това голямата част от хората не са наясно с тази дълговечност. По тази причина те с голяма неохота се разравят в сбърканите структури, върху които държавата почива, от страх накрая да не останат само с анархията. Толкова е голям страхът им, че те предпочитат да кърпят неизправната структура и да възпроизвеждат до безкрай едни и същи грешки, отколкото да направят опит да изградят нещо наистина стойностно. Това обаче, което те не успяват да схванат, е че само в хаоса на разрухата може да бъде изграден силен фундамент. И само онези, които поместват доверието си в тази способност на държавите (а не в хората), разбират как може да се постигне стабилност.

От което следва, че лидерите, които искат да изградят стабилна и дълговечна държава, трябва първо да имат желанието да хвърлят настоящата държава в хаос. Накратко, винаги трябва да има място за саможертва. Моята цел тук е не да драматизирам, а да разкривам болезнени истини. Месер Николо определено разбира този пункт, макар и не така цялостно. Неговият принц достига висините на властта, защото той знае как да се възползва от ситуация, породена от хаоса. Тази задача е оставена на каприза на съдбата. По този начин месер Николо дава повече власт на съдбата, отколкото на хората. Но онези, които искат да предприемат тази смела крачка и да захвърлят държавата в пропастта изтръгват такава власт от ръцете на капризната богиня и по този начин оформят собствените си съдбини.

Изборът не е толкова драстичен, както би могъл да изглежда на пръв поглед. Да вземем, например, един математик, който се мъчи да

изгради неопровержимо доказателство. Той разхвърля по плочата теорема подир теорема, аксиома подир аксиома, но напразно. Неговите пресмятания не довеждат до сигурност. И тогава той изтрива плочата, като съхранява само едно или две твърдения, които смята за абсолютно необходими за окончателното доказателство. И въпреки това той отново достига до несигурно положение. Какво може да направи той? Неговите учени колеги мислят, че няколкото твърдения, които той е съхранил, са необходими за решението на задачата. Те твърдят, че без тези основни доказателства той не би знаел откъде да започне. Но той е по-мъдър от тях и има истинска визия. И така той изтрива плочата напълно и започва неповлиян от тяхната остаряла мъдрост. Той вярва на науката, а не на хората, като по този начин показва куража си да нагази в дълбини, за които останалите не смеят дори и да си помислят.

Същото е и с държавите. За да осъществят истинска промяна, лидерите трябва да имат желанието да разкъсат всяка структура, изградена върху фалшив фундамент. В продължение на две хиляди години хората са градили и разрушавали градове, държави, дори и цивилизации с надеждата да съградят една свършена държава. Но техните усилия са били напразни по простата причина, че те никога не са имали куража, нито прозрението да започнат от нищото. Държавата трябва да е чиста, ако искаме новата държава да остане незасегната от язвите и болестите на предишния режим. Не е достатъчно да заместиш един тиранин със законодателство, а тълпата с крал. Фасадата може да бъде различна, но сърцевината остава същата. Една плавна трансформация от една форма на държавно управление към друга само разкрива прогнилия фундамент. Ако го изразим с малко по-различни думи, това е всичко друго, само не и отлагане на екзекуцията. Онова, което подронва първия режим, не иска да си ходи и продължава да подронва следващия, и така нататък.

Проблемът тук се корени в липсата на въображение. Те не могат да видят отвъд стените на миналото и по този начин намират сигурност само в онова, което е дошло преди тях. Но въпреки това истинският кураж се налага сам, когато се изправи пред възможния неуспех. Неизвестното предлага тъкмо такова изпитание. Връщането към прогнила, но все пак добре изпитана структура, разкрива единствено слаба воля и безкрайно примирение с посредствеността.

Не може да има лесен път към изграждането на държавата, която аз описах. Защото аз искам лидерите да виждат не само самите себе си, но и държавата, която се надяват да управляват, в една съвършено нова светлина. В историята няма нищо такова, на което биха могли да се облегнат, за да направят промяната по-мека. Нито пък могат да открият в миналото нещо, което да може да обясни как да установят сферите и Надзирателя. Също както с всички новости, нападението е най-добрият начин. От това следва, че онези, които се надяват да управляват, трябва да се стремят към тотално унищожение на съществуващия режим.

Но само в определен момент. Би било глупаво да се предизвиква хаос, ако тези лидери не са готови да изградят нови структури, с които да заменят старите, да запълнят междината, създадена от разрухата, предизвикана от самите тях. Ще направя само кратко отклонение, за да разясня изкуството на една такава тактика. Трудно е, ако не и невъзможно, да се провокира помитаща промяна в една държава, в която има дори и мъничко останало спокойствие и близки отношения, тоест, в такава държава, която вони на същата посредственост в продължение на десетилетия. Елиминирайте спокойствието и самодоволството и спектрите на несигурността и безредието ще хвърлят без особен труд хората в ръцете на нови водачи. По този начин смелите ще предизвикат вакуум, който могат да запълнят със собствената си марка върховенство, така че да заменят победения режим.

Задачата не е Херкулесова, както би могло да изглежда на пръв поглед, защото по-голямата част от подготовката ще зависи само от четирима души; един над всички, притежаващ мъдростта да поучава и да подбере тримата последователи, така че да имат достъп до трите сфери. Няма да отричам, че това е най-продължителната и най-трудна част от процеса: тримата мъже трябва да бъдат подбрани още от най-ранна възраст, когато умът им е отворен към всичко ново и авангардно, и когато не се боят от онова, което изглежда невъзможно. Обучението, което провежда Аристотел на младия Александър, потвърждава, че ако е дадена насока от най-ранна възраст, и ако бъде вдъхновяван със страстта към новото, младите мъже израстват като велики покорители. Светът не е виждал други мъже като Александър досега, нито пък е имало такива учители като Аристотел, които да зададат курса на такава

изумително въображение. Но ако човек подбере неколцина деца, на които бъде дадена възможността да надзърнат във възможното бъдеще, да добият представа за безграничната власт, която може да бъде придобита чрез стриктното разделение на сферите, за Надзирателя не би било трудно да завоюва тяхната безгранична преданост. Неговото бреме ще се състои в това, да си подбере мъдро учениците.

Освен това Надзирателя не бива да се тревожи, че всяко едно от тези момчета няма да издържи на товара на тази огромна задача, защото всеки един ще се ограничи само с тази област, тази сфера, която ще бъде негово владение, когато се роди новата държава. В същото време обаче всеки ще бъде наясно с по-голямата цел, уверен, че двамата му колеги са ангажирани с делото си по същия всеотдаен начин, както и самият той. По-фините детайли от този първоначален етап ще бъдат определени по начина, по който Надзирателя интерпретира шепата думи, които аз привеждам тук. Поради това не ще правя опит да описвам курса на това обучение. Аз не съм в състояние да предсказвам обстоятелства, нито пък мога да определя изискванията на бъдещето за всяка сфера. Достатъчно е да кажа, че всеки мъж трябва да стане експерт в дадената му сфера до такава степен, че да се намира в положение на значително влияние, когато удари часът за провокирането на хаоса. Следователно наблюдателят трябва да избира от хората, които притежават способностите да се добират до такива позиции; това е повече от очевидно. И въпреки това определени аспекти от наставленията ще стават по-ясни с описанието ми на по-късните етапи на това начинание.

IX. ПЪТИЩАТА КЪМ ХАОСА

Всяка една от сферите е в състояние сама да хвърли държавата в хаос. Политически катаклизъм поради въстание или политическо убийство, икономическа разруха, причинена от неуспяли предприятия или изчерпване на стоки, или социален безпорядък, предизвикан от чума, глад или други бедствия, може да причини временен хаос. Събитията в Англия през изминалите осемдесет години са добра илюстрация за това как политическата интрига може да разтърси самите основи на държавата. Убийствата и заговорите преди пристигането на Хенри Тюдор хвърля в хаос Англия при повече от един случай, като най-лошият се случва след възкачването на Ричард

Плантадженет върху трона. Страната е във война със себе си и накрая намира спасение в един принц-завоевател. Но извличат ли англичаните максимума от този хаос? Търсят ли да извлекат от държавата онези характерни черти, направили възможно цялото това опустошение? По всяка вероятност не. Тюдорите са възстановили мира, но на човек само му остава да се чуди колко дълго ще трае тази сигурност, след като сегашният Хенри няма мъжки наследник. Ще бъдат ли принудени тези разбити англичани да водят още веднъж същата битка?

Що се отнася до икономическата разруха, вие си спомняте, че след войната си с нюмантините Римската република изпитва големи трудности, причинени от хилядите селяни, неспособни да намерят земя за посев. Храната започва да изчезва, като само внесеното зърно предотвратява въстанията. Икономическото напрежение е толкова голямо, че трибуните водят популярна агитация срещу Сената и консулите. Опасността започва да се разпространява и сред армията, и в цялата държава, която вече се смъква към хаоса и изглежда на ръба на пълен колапс. Ако не са били Тиберий и Гай Грак — мъже, надарени изключително от съдбата, — чиито реформи възстановяват порядъка в търговията и селското стопанство, Рим можеше отдавна е станал на прах преди още първият му диктатор да го постави на колене.

За социалните безредици само ще напомня за чумата в Атина като свидетелство за опустошенията, които причиняват тези бедствия.

При всеки един от тези хаоси настъпването на хаоса не е достатъчно да разубеждава хората от въздигане на същите институции, на които държавата на първо място дължи отслабеното си състояние. По този начин, за да може хаосът да си свърши както трябва работата, и трите сфери трябва да изригнат заедно. Възниква естественият въпрос: как? В примерите, които цитирам, катастрофите не са били желани, нито са били продукт на съзнателна човешка дейност. Може би Ричард Плантадженет признава ползата от хаоса, до който довеждат действията му, но би било глупаво да приписвам човешка причина на икономическата разруха в Рим и богохулство да правим това в случая с чумата. И въпреки това, за да възникне стабилна държава, няколко човека трябва да поемат върху себе си задължението да предизвикат хаос; те трябва да унищожат цялата власт, за да създадат новата власт.

Х. ПЪТЯТ КЪМ ПОЛИТИЧЕСКИЯ ХАОС

Ролята на всяка една сфера е различна и всяка една от тях би могла да поведе към хаоса. Но би било разумно да обясним какви трудности е най-вероятно да възникнат във всяка сфера, преди да разгледаме техните обединени усилия. При политическата сфера имаме три пътя към хаоса: първо, чрез убийства; второ, чрез военна или чуждестранна заплаха; и трето, чрез популярна демагогия.

Историята е прекалено изпълнена с примери за първата, които гарантират продължителна дискусия, но малцина се открояват сред множеството. Най-очевидният е Цезар, чиято смърт в ръцете на двадесет и двамата оставя Рим сред една кървава гражданска война, завършила със загубата на Републиката и издигането на имперското управление. Няколкото години на объркване и несигурност, през които Брут и Октавиан воюват за надмощие, са били незабавните последици от убийството. Един не толкова ефикасен пример, но такъв, случил се по времето на нашите бащи, е частично успелият опит за убийство на Джулиано и Лоренцо де Медичи. Паци заговорничат да отърват града от двамата му изтъкнати граждани и по време на свещената меса на Великден връхлитат върху двамата братя, като убиват първия, но позволяват на втория да спаси с бягство живота си. Докато стане известно бягството на Лоренцо, градът е обзет от паника и ако не са били няколкото успокоителни думи на младия Лоренцо, произнесени от стъпалата на катедралата, е оставало съвсем малко Медичите да станат свидетели на пълния безпорядък във Флоренция. Лоренцо е бил толкова лукав член на това любопитно семейство, че той обръща неуспелия опит за убийство в свое предимство, като прави промени, които усилват контрола му върху правителството. В действителност такъв изход е много необичаен и е по-скоро резултат на личните качества на Лоренцо, отколкото на обстоятелствата след опита за покушение.

Но дори и когато са успешни, убийствата хвърлят страните само временно в хаос, от който се заражда една променена, макар и пак толкова слаба, суверенност. За онези, които завоюват даден суверенитет чрез заговори и убийства, не остава много надежда да премахнат страха, завистта и ужасяващата възможност за реванш. Принцовете, издигнали се на власт благодарение на убийства, вдъхновяват останалите да се добират до властта по същия начин, като по този начин скоро стават плячка на самите средства, изтикали ги

отпред. За да се изгради правителство върху подобни основи, означава да се осъди държавата да плаща ретрибуция. Макар че такива събития хвърлят градовете държави в постоянно състояние на хаос, това не е онзи хаос, от който може да се роди истинското върховенство.

Вторият път може да доведе до по-стабилно лидерство от първия, но той е все така подозрителен и далеч по-труден за следване. Защото военните мъже (които ще опиша с големи подробности) не са лесни за контролиране, нито пък има вероятност за контролиране на управлението на някой лидер, веднъж след като вече е вкусил сладките блага на властта. Твърде много е било правено за лоялността на такива армии по отношение на техните генерали и по отношение на лидерите, които ръководят тези генерали. По време на истински героизъм може би такава висша оценка господства. Но ние живеем в епохата на наемни войски, които се бият за дневната си надница, без значение кой развързва кесиите със заплатите им. Войниците могат да сменят господаря си и по време на най-разгорещената битка, стига само да ги възнаградят достатъчно добре. Да се довери човек на военните — дори и на тели от собствената милиция на града (месер Николо отново демонстрира неподозирана наивност) — това е все едно човек да позволи на безредната тълпа да определя хода на събитията. Лоялността не може да съперничи на рафинираните примамки на властта. По този начин, за да се създаде политически хаос чрез военна сила, е все едно да се осъди държавата на военни закони (без значение по какъв сладък начин ще бъде наложен този военен закон). Не може да се отрече, че военното управление предлага известна стабилност, но само за известно време. Амбицията е основният стимул на всички войници и прекалено много от тях разполагат със средствата (един полк тук, друг гарнизон там) да заграбят властта. Никоя държава не може да оцелее дълго, щом ѝ се налага да понася непрекъснатите боричкания между отделните военни клики.

Чуждестранната заплаха е още по-трудна за предсказване и почти невъзможна за контрол. Освен това само мъжете в историята, които са се добирали до властта чрез завоевания на други, са били шпиони и предатели. Това са най-лошият вид хора и заслужават най-суровите наказания, които могат да се стоварят върху тях. Няма какво

повече да се каже за възможностите, създавани чрез чуждестранни заплахи.

Първите два пътя към политически катаклизъм си поделят един основен недостатък: нито единият, нито другият се ангажират сериозно с необходимостта да се планират чрез измама мненията на хората. Самото убийство е дело на неколцина или на отделен лунатик. Военният катаклизъм засяга малка част от държавата. Онези, които последват който и да е от двата пътя, не успяват да разпознаят, че въпреки че са неспособни да управляват сами, хората са най-могъщата сила в една държава и по този начин всяка промяна във властта трябва да отговаря на вълната на техните пристрастия. Хората не биха довели по желание държавата в състояние на хаос, но те могат да бъдат подведени да го направят. Има само един начин за постигането на тази цел: трябва да се появи един демагог, който да завземе тяхната преданост, и който разпознава нуждата за катапултиране на държавата в руини, така че той и останалите да могат да създадат стабилност от отломъците.

Флоренция още веднъж ни дава подходящ пример в лицето на Савонарола, който се превръща във водещия гражданин на града по време на последните дни на първата република. Едва миналата година синьор Микеланджело Буонароти ми каза, че и до ден днешен не може да забрави гласа на Савонарола, когато проповядвал. Движен от желанието си за шеметна промяна и в църквата, и в обществото на приятелите си съграждани, Савонарола изпълнил проповедите си с предсказания за очистителния гняв, който щял всеки момент да се стовари върху Италия. Когато пророчеството му се сбъднало с нашествието на французите през годината на нашия Бог 1494, той взел управлението на града в свои ръце и възможността да изгради святата си сфера върху катаклизма. Но той бил мъж с тясно скроена визия и не желал нищо повече от една заздравена република, ръководен от мотото „Христос-Крал във Флоренция“. Тялото му скоро пламнало върху клада на Пиаца делла Синьория — свидетелство колкото за влиянието му, толкова и за тесните му рамки.

Сред множеството демагози през столетията малцина (ако изобщо има такива) са поели тази роля с онзи вид прозорливост, необходима за подготовката на държавата, която аз си представям. Нашият демагог трябва да е мъж, готов да поеме юздите в

политическата сфера веднага след като хаосът избухне. Следователно той трябва да има добра представа за останалите сфери и да вижда ролята си като такава с ограничена важност. От изключително значение е той да разиграва ролята на демагога, отколкото да бъде действително такъв. Защото ако на него му се наложи да възприеме всичките атрибути на такъв водач, той никога не би бил способен да утоли собствената си жажда, веднъж след като бъдат положени новите фундаменти на държавата. По този начин той не трябва да се появява на политическата сцена просто чрез случайност, тоест, чрез благоволната съдба на няколко гръмки проповеди. Не. Той трябва да изучава темперамента на хората, да разбира за какво жадуват те или да се изказва пренебрежително за настоящата държава и след това да използва тези знания, за да подхранва техните желания. Той трябва да говори така, сякаш говори на всички тях. Той трябва да бъде изкусен наблюдател на хората и трябва да знае кога да влезе в битка. Не е необходимо да нанася смели удари; по-скоро той трябва да изгражда смело от първоначалните малки успехи. Нека думата за делата му и неговите мнения повишават популярността му. Нека хората да го призовават, а не той тях. И тогава, в точния момент, когато Надзирателя е събрал значително движение от всички сфери, нека да поведе хората към хаоса. Те няма да се огънат. Те ще са му отдали своето доверие и пълното си посвещение. Завоюването на такава лоялност изисква време и именно обстоятелствата ще решат напредъка на делото му. Всичко обаче, което се изисква и от демагога (политическия Префект) и от Надзирателя, е това да са способни да четат в душите на хората, умение, придобивано след години изучаване.

XI. ПЪТЯТ КЪМ ИКОНОМИЧЕСКИЯ ХАОС

Такива са пътищата към катаклизма в политическата сфера. В рамките на икономическата сфера също има три пътя: първият, чрез естествено изтощаване; следващият, чрез чуждестранна блокада; и третият, чрез съзнателна злоупотреба. Първият е най-вероятно да причини бедствия сред различни групи в пределите на държавата, тоест, като насъскват богатите земевладелци срещу занаятчиите и търговците, и срещу селяните и бедните. Когато продуктите са недостатъчни, за да може всяка група да посрещне нуждите си, тези, които са лишени от тях, ще намерят кауза да вдигнат бунт и да съсипят

държавата. Често вината е у селячеството, защото то е неспособно да разпознае възходите и спадовете на икономическата и търговията. Когато храната или други основни стоки не достигат, те обвиняват оземлените, които всъщност заслужават да бъдат обвинявани не повече от самите селяни, защото именно природата е, а не алчността, която предизвиква поскъпването на зърното, дървесината, металите и всичко останало.

Никъде този фарс не е така всеобщ както в германските държавици през последните сто години. Хората от гилдиите воюват срещу търговците, селяните — срещу земевладелците, тъкачите и миньорите — срещу търговците, докато с една внезапна експлозия не избухват Селските войни, които оставят след себе си управлението на диктаторите по цяла Германия. Хаосът, предизвикан от икономическото недоволство, не прави нищо друго, освен да върне старите управници на власт с още по-голям контрол отпреди. Злоупотребено е с естественото изтощаване на ресурсите, за да се насочи държавата в нов коловоз.

Тъй като чуждестранната военна заплаха е трудна за контролиране и не е по-лесна за предизвикване, същото се отнася и до чуждестранната блокада. Ако някой е бил достатъчно глупав да окуражава заплаха отвън, така че да пожъне плодовете от възникналия хаос, тези хора със сигурност са най-лошият вид глупаци, защото тук има съвсем малко пространство за шеметна промяна веднъж след като блокадата свърши работата, заради която е била предизвикана. Твърде често обсадените се обръщат с хлътнали бузи към завоевателите си, щастливи да приемат всякакво управление, стига само да им донесе хляб. Малцината, повели изгладнялата тълпа, могат да настояват, че всички ще предпочетат смъртта пред покорството. Но хората слушат повече стомасите си, а не честта или лоялността. Единствената промяна, която носи такава промяна, е управлението на завоевателите. А за онези, които се съюзяват с новите управници, трябва само да погледнат историята, за да видят съдбата на такива предатели.

Остава ни последният избор — съзнателната злоупотреба. Лидерите не могат да изчакват някакво естествено влошаване в търговията и отношенията, за да причинят паника, нито трябва да поверяват съдбата си в ръцете на чужденец или враг. Вместо това, те трябва да изберат една област в света на покупките и продажбите,

която да е уязвима към силни безредици. Не се заблуждавайте, че това действие трябва е някакъв особено драстичен акт. Онези, които искат да причинят хаос, не им се налага да изгорят всичкото зърно, нито да опустошават цялата земя. Всичко, от което имат нужда, е да провокират едно събитие, което да разтърси доверието на хората; една област, където внезапната промяна ще накара тълпата да се усъмни в сигурността на всичко. Това се е случвало повече чрез грешки, отколкото целенасочено през цялата история на човечеството, но урокът е един и същ.

За пример можем да вземем Милано. Когато дукът на този прекрасен град, посветен на Гуелфите (ще спестя на паметта му недостойното му име), тайно заповядва да потопят един от корабите му от страх, че и приятели, и врагове ще открият любовницата му — жена от рода на Гибелините — на борда му, той по погрешка изпраща на дъното и голямо количество вълна и коприна заедно с нея. Действията на дука може да са предотвратили страшен диспут между двете враждуващи фракции, но той е предизвикал далеч по-големи вълнения чрез възбуждането на гнева на търговците и тъкачите, отколкото ако е бил позволил на кораба да пристигне в пристанището. Производителите на коприна и дрехи се боели, че загубите им от потъналата пратка ще съсипят цялата им търговия. Без стоки или заплащане, разсъждавали те, как е възможно да се надяват да продължават? За да ограничат загубите си, те намерили мъдро решение: затворили почти половината магазини в града. Хората, които се плашели лесно, веднага заключили, че кризата ще плъзне и във всички останали области на търговията. Нарастващата паника принудила дука да предложи големи привилегии на членовете на всяка гилдия, като изпразнил кесииите си и отслабил позициите си с Гибелините. И всичко това само заради един малък кораб и няколко бали коприна и вълна!

Дукът нямал намерение да предизвиква такава тревога, но урокът бил ясен: онези, които съзнателно предизвикват подобен хаос, могат да пожънат най-големите придобивки, защото те контролират кога и как да се развихрят безредиците и са способни да предугаждат реакцията на хората. Надзирателя, заедно с Префекта на икономическата сфера, следователно трябва да определя една област от търговията и отношенията, която да е способна да предизвиква

същата реакция като при онази с вълната и коприната в Милано. Така както демагогът трябва да чете в душите на хората, така и този Префект трябва да разбира естествените превратности на икономиката, като използва това знание, за да управлява малка област от търговията. И подобно на демагога, този Префект ще има нужда от години опит и обучение, за да вземе това решение. По този начин, докато демагогът събира свои последователи, така и икономистът (отново дума, която аз си измислих) се установява сред най-мощните кръгове. Когато нужният момент се яви, тоест, когато моментът отговори на нуждите на другите сфери, няма да е трудно държавата да бъде хвърлена в икономически хаос.

ХІІ. ПЪТЯТ КЪМ СОЦИАЛНИЯ ХАОС

Какво представлява социалната сфера? Как би могъл един Префект да създаде хаос сред нея? Няколкото примера, които успях да събера от историята, лежат изцяло на страната на съдбата (или волята Божия) и нямат нищо общо с плановете на хората. Определено никой, освен Всемогъщият, не може да насочва епидемии и чума срещу хората и без значение колко мъдри стават хората по време на болести и смърт, няма никаква вероятност, че някога ще успеят да предизвикат такива бедствия. И въпреки това съществува по-фин начин за подготовка на социалната база към едно ново състояние, начин, който изисква драстична промяна, и по този начин лесно може да бъде приет за вид хаос.

Обясних, че тази сфера намира своята основа в образованието: да се контролира образованието, означава даден човек да държи социалната сфера в ръцете си. По този начин промяната трябва да се случи в пределите на учебните зали. От това следва, че за да може тази промяна да има някакво влияние върху населението, образователната институция, която споделя съобщението си, трябва да бъде широко разпространена. За нещастие, трябва да признаем, че в този момент не съществува такава институция.

Освен ако не вземем Светата католическа църква като маяк на учението. Сред нейните свещени стени могат да се обръщат душите на хората, да се насочват и окуражават да променят света. Ако не беше могъщата институция, която води началото си от Рим, щяха да са нужни десетилетия, ако не и столетия, да се задействат средства, които

да променят толкова много човешки сърца и души. И сред тези зали трябва да се състои подобен катаклизъм. Църквата трябва да разшири визията си, така че да може да води хората не само към вечното спасение, но и към една дълговечна държава тук, на земята. Аз не бих бил толкова прям, нито пък бих рискувал крехката нишка на пиетета, ако нямаше друга институция, толкова подходяща за нуждите на дълговечността и стабилността. Може би през идните дни някоя подобна образователна институция може да възникне, за да освободи Църквата от това тежко бреме. Докато дойде този ден обаче, Рим трябва да поеме юздите и да поведе с железен юмрук. Да накаже еретиците и да подкрепи силата на праведните си чедра. За да го направи, тя трябва да съживи средствата си, с които ръководи хората, и да развие нов начин на обучение, който да вдъхновява стремежа и посвещаването в добре диктувана стабилност.

Аз не говоря просто ей така, да се намирам на приказка. Трябва само да погледнем която и да е от германските държавици, за да разберем надвисващата неизбежна опасност. Такава голяма опасност вече се е появила в лицето на един свещеник-бунтар, мъж, който се стреми да измести авторитета от полагащото му се място. Ако сам човек може да промени волята на толкова много към ерес, представете си силата на истинската Църква, която определя действията на хората.

Добре се разбира, че пътищата към Рая и пътищата към стабилна държава изискват различни инструкции. И въпреки всичко Рим трябва да признае, че тази инструкция може да дойде от един и същи източник. Би било богохулство да претендираме, че Църквата е имала за свое предназначение да се занимава с делата на този свят. Но аз не отправям такава претенция. По-скоро вярвам, че една стабилна държава по никакъв начин не се противопоставя на висшата цел на вечното спасение, и че Църквата може да съветва и двете, без да влиза в противоречие. Вижте думите на Тома Аквински, Уилям Окхам, Дънс Скотъс, Питър Ломбард — тези учени са дали форма на тази мисия още преди столетия. За тях разумът и вярата водят вечна битка. Следователно университетите, катедралните училища и манастирите са се посветили на въпросите, съпровождащи тази борба, борба, която продължава и днес, и която остава изпитанието на просвещението на хората на Светия Дух.

Сега обаче една нова тема лежи върху масата и настоява за същото внимание — властта, чиито собствени битки подлагат на изпитание решимостта на човека в политическата и икономическата сфери. Следователно един учител трябва да развива тази нова област на преподаване и да промени определени институции в рамките на самата Църква. Вниманието на Духа трябва да остава в ръцете на по-голямата Църква. Но реверансът към политически и икономически опортюнизъм трябва да стане доменът на тази нова област. Не би трябвало да е трудно да се види как учителят може да служи на Църквата като цяло без заплаха. И наистина, когато хората живеят сигурно в един стабилен и дълготраен мир на земята, те трябва с още по-голяма страст да посвещават себе си на постигането на вечно щастие.

Тогава това призив за хаос ли е в социалната сфера? Ще дойде ли момент, когато Надзирателя ще препоръча внезапно движение, светкавично действие, за да се разклати съществуващата сфера? Не. Би било трудно да се оприличи промяната в рамките на социалната сфера с онези, нужни в пределите на политическата и икономическата сфери. Моментът на катаклизма тук идва по-рано, в самия момент, когато един човек реши да поеме контрол върху образоването в името на върховенството. В началото тази нова авантюра ще изглежда отклонение от правия път за онези, които го забележат. И въпреки това те ще го отхвърлят, няма да видят в него нищо, което да причини тревога, защото на пръв поглед тя ще има ограничено влияние. Подобно на еретическите секти, които възникват от време на време, новите школи първоначално няма да изглеждат като заплаха. Представете си обаче изненадата на хората, когато въввлечени в хаоса от политическата и икономическата сфери, видят малка армия от млади хора, напълно обучени да поведат държавата в съвсем друга посока. Тогава непросветените няма да имат никакъв избор освен да прегърнат новия път по начина, наподобяващ удавника, който протяга ръка към късчето дърво, за да се спаси от смъртта.

ХІІІ. КАК ТРИТЕ СФЕРИ ЗАЕДНО СЪЗДАВАТ ХАОСА

Преди да опиша как трите сфери могат да работят съвместно, за да създадат хаос, трябва да подчертая, че е възможно да не възникне необходимост от комбиниране на такива катаклизми. Отбелязал съм,

че паниката в една сфера не е вероятно да доведе до подходящите условия, от които да се изгради стабилната държава. Ще съществуват обаче онези редки случаи, онези единични събития, които поставят лидерите в позицията на необикновена възможност. Подобно на принца на месер Николо, тези лидери ще имат щастието да благодарят за техните обстоятелства. За онези, които се ползват с благоволенieto на съдбата (и които са се подготвили в пределите на трите сфери), не е необходимо да четат подробно следващите страници, защото те са готови да изграждат.

За другите, с по-малко късмет, трябва да припомним, че една или две от сферите могат да поемат водачеството при предизвикването на хаоса. Социалната сфера обикновено действа като стабилизатор, отколкото като причинител на хаоса. И въпреки всичко трите трябва да координират усилията си; в противен случай единичният акт в една сфера може да се окаже безплоден спрямо благосъстоянието на държавата като цяло. Преди да бъде предприето каквото и да било действие, следователно, и тримата Префекти трябва да са в състояние да управляват хода на събитията в пределите на техните сфери. Голяма част от подготовката на тези мъже ще стане индивидуално през продължителен период на обучение, но колкото повече се приближаваме към момента на експлозията, толкова повече те трябва да действат съвместно.

В този момент е най-добре да се започне с икономически катаклизъм, защото хората са най-вече загрижени за собствените си джобове и често губят разума си, когато е заплашено богатството им. Да повтора: не е необходимо катаклизъмът да бъде в големи мащаби, но да е достатъчен, за да повдигне въпроси в простите умове на хората. Веднъж появило се съмнението, за демагога не ще бъде трудно да засили несигурността сред последователите си, които ще породят паника от негодувание сред цялото общество. Защо от негодувание? Защото демагогът ще е научил учениците си да мислят лошо за текущия режим дори и по време на относително спокойствие: неуспехите да се успокоят фракциите в рамките на държавата, неуспехите да се установи печеливша търговия с чужди страни, неуспехите да се изследват възможностите за експанзия, неуспехите да се осигури икономически просперитет — това са едни от немалкото недостатъци, които демагогът ще привлече към вниманието на хората,

и това ще обслужва раздвижването на прищевките. Веднъж след като станат свидетели на икономическия катаклизъм, те ще убедят себе си и другите, че разполагат тъкмо с каузата да съборят режима.

Тези неуспехи все пак няма да им бъдат достатъчни, за да причинят тотално изоставяне на преобладаващата политика. Трябва да има и едно основополагащо бедствие, за което такива неуспехи да са просто видимите знаци. И всичко това ще се върти около тази язва, така че демагогът да свиква своите войски. Най-сигурният избор е моралното разложение. Нищо не пасва така добре на човешките инстинкти както чувството на религиозно негодувание. Нека демагогът обagri всички болести на обществото като отражения на лошото морално ръководство на режима, неспособно да насочи хората по правилния курс. По този начин икономическият катаклизъм ще изглежда като окончателното злодеяние на държавата, 'затънала в неморални дела. Как по-добре да се убеди една ръмжаща тълпа, че държавата трябва да се прочисти изцяло, ако не чрез призоваване към нейната увереност в собствената ѝ правота? Хората много бързо превъзнасят собствената си святост. Нека да повярват, че най-добре е да се прочисти както държавата, така и да се прочистят и самите те. Хаосът ще се превърне в желания избавител от една основна крещяща несправедливост.

XIV. КАК ДА ГРАДИМ ВЪРХУ ХАОСА

И къде е най-добре да потърсим спасение, ако не в сферата на образованието, което разпознава стойността на стабилността? Къде е по-добре да се отбие разложението, ако не в едно училище, обгърнато в обятията на Църквата? Хората, ако бъдат добре наставлявани, с готовност ще зарежат всичко онова, което им напомня за тяхното нещастие, всичко онова, което почива върху фалшив фундамент, и ще се втурнат да поверяват колективната си съдба в ръцете на Префектите. По този начин те с желание ще се хвърлят в неизвестното, но неизвестно, което изглежда твърдо вкоренено в едно обричане на добродетелно и дълготрайно управление. Следователно жизненоважно е институциите на образованието да бъдат на място; или ако не са изцяло на място, тогава поне до степен, която ще разбуни и усмири раздражената тълпа. Защото на хората ще им е необходимо безопасно

убежище, в което да се укрият, докато наблюдават как техните шампиони рушат старите институции.

След като образователната сфера бъде радикално променена, първата задача на новата държава трябва да се състои в освобождаването ѝ от най-упоритите елементи от предишния режим. Това, което имам предвид тук, са хората. Преживели хаоса, тези врагове на държавата ще се намират в несигурни позиции, но работа на новите лидери ще бъде да превърнат тези елементи от старото в примери. Покажете ги пред хората като автори на корупцията и разложението и ги оставете подобно на козлите на отпущението да понесат всички грехове на миналото в гробовете си. Трябва да се приложат много усилия за това пречистване, за да могат всички хора да почувстват, че са взели участие във възкресяването на държавата. Освен това такива действия ще окуражат въздържането сред хората като цяло.

Със сигурност може да се заяви, че целта да се всява страх в сърцата на хората си струва. Все пак бъдете предпазливи. Прекалената демонстрация на бруталност може да увеличи страха до опасни размери. Страхът може да бъде еликсир, който, приет в правилна доза, може да разбуди ентузиазъм: Но ако бъде даван в прекалено големи количества, се превръща в ужас, ужасът се превръща в гняв, а гневът — в ненавист и омраза. И както дава мъдър съвет месер Николо, този сорт ненавист е като звяр без господар. Властта е в много несигурно положение, когато ненавистта вилнее по улиците. Следователно Префектите трябва да са сигурни, че процесът на пречистване съответства на текущите обстоятелства и подхранва само частично порочния глад на тълпата. Агресивните им страсти винаги ще крещат за повече кръв. Но внимавайте. Не засищайте изцяло това желание. Дръжте хората гладни. Това е начинът да превърнете страха във възбуда и агресията — в плам.

Историята на Рафаел Ормети ни дава добър пример за това. Фридрих фон Кеслау, човек с изключителни дарования в областта на изграждането на нови държави, завоювал контрола върху Хамбург за известно време, като елиминирал много от враговете си в града и окачил телата им на централния площад, едновременно за да радва и плаши хората. Фон Кеслау не може да не е знаел, че неговите действия ще отприщят дива ярост сред хората, жадуващи за повече кръв. Скоро

градът почнал да гъмжи от вилнеещи банди главорези. За да възстанови контрола върху тези диви хамбургци, фон Кеслау изпратил Ормети в града, за да умиротвори тълпата чрез каквито методи смете за необходими. Този Рафаел бил мъж, у когото жестокостта била венчана с ефикасността, и не след дълго всички бандити били усмирени. Жестокостта обаче си има своите ограничения, което било добре известно на фон Кеслау. Нежелаещ да насочва срещу себе си ненавистта на тези свои нови поданици, както и нежелаещ да поема вината на Ормети за всички зверства, извършени от него, фон Кеслау изпратил втори емисар да отстрани Рафаел, чието тяло една сутрин се появило насечено на отделни парчета, като всеки къс бил набучен върху отделно копие пред замъка на Адолф III. Този акт имал двойно влияние: фон Кеслау придобил славата на спасител и вдъхнал на гражданите на Хамбург здравословен страх от новия им господар. За жалост обаче царуването му траяло само няколко месеца, докато Любек си възвърнал отново града, при което тялото на фон Кеслау отишло да прави компания на жестокия си, макар и несретен последовател.

Прочистването на държавата обаче не трябва да бъде еднократен акт. От време на време според диктуваните от ситуацията обстоятелства, политическият Префект трябва да намира причина да елиминира други врагове, тези, които заплашват стабилната сърцевина на послушанието и експанзията, основите на трите сфери. Съществуват няколко начина за определяне кой трябва да живее и кой трябва да умре, но е най-добре да има някаква разумна причина за избирането на жертвите. Произволните наказания няма да доведат до добър край. По този начин той трябва да освети пътя на определена група, която без значение дали наистина, или не представлява заплаха за порядъка в държавата. Освен това хората трябва да вярват, че тази единствена група препречва пътя за достигането на съвършената стабилност. И тълпата трябва да развие презрение спрямо тези изгнаници. Най-добрият избор без съмнение биха били членовете на определени религиозни секти или граждани с чужда националност, които живеят в новата държава.

XV. ЗАЩО Е ВАЖНО ДА СЕ КУЛТИВИРА ОМРАЗА

Месер Николо още веднъж пропуска да разгледа животинските страсти, които движат човешките души. Водачите със сигурност трябва да не допускат народът им да ги ненавижда. Ненавистта обаче, ако е насочвана както трябва, е могъщо оръжие за контрол върху хората. С добър ефект римляните преследвали християните, гърците ограничавали свободата на всички чуждестранни жители, а много други са използвали евреите като готови мишени. Дръжте хората непрекъснато ангажирани с един общ враг и техните агресивни страсти (обслужвани най-добре чрез целенасочена омраза) ще засилват спойките на държавата. Демагогът трябва, следователно, да култивира тази злоба у хората, злоба, която да обслужва по най-добрия начин стабилността, когато тя отразява моралната правота, която от своя страна подбужда първия катаклизъм.

Следователно, за да градим върху хаоса, е жизненоважно да поддържахме обществените събирания, игрите и фестивалите, които да осмиват и хулят избраните групи. Такива събития не са чужди на хората. Спектаклите с лъвовете, разкъсващи невъоръжените християни, помпозността на публичните екзекуции, дори и най-простите куклени представления, в които старият еврейин бива пребит до смърт заради неговото лихварство, задоволяват първичната човешка страст. Освен това те представляват отмъщението в неговия най-основен облик, тоест, такива представления не са нищо повече от онова, което изглежда, че са. Под повърхността не лежи никакъв скрит смисъл; няма никаква сложност, която да обърка или гневи хората. Накратко, тези събирания и изложения култивират страст към прости отговори, които на свой ред правят хората хрисими и лишени от въображение.

Наградите, които носи тази политика, са много. Първо, винаги е по-изгодно хората да бъдат сплотявани около обща омраза, отколкото около обща любов. Хората търсят дружба с онези, които споделят агресията им, а нищо не обслужва по-добре тази обща агресия от общ враг. Никой не би бил глупав да претендира, че нищо друго освен ненавистта към френските и испанските нашественици държи заедно хлабавата федерация на флорентинските градове. Ако чуждестранната заплаха може да обедини тези разединени хора, представете си колко добре би поддържала една държава целостта си, ако има общ враг отвътре. Второ, докато хората насочват омразата си срещу малка група

хора, те няма да имат причина да изливат агресията си върху лидерите в рамките на отделните сфери. Страхът от всеобщ бунт или дори силно недоволство ще се превърнат в минало. Дръжте хората с ангажирано непрекъснато съзнание и те няма да се занимават много с властта, която упражнявате. И трето, всяко недоволство може да бъде насочвано срещу член на групата от изгнаници, без значение дали той наистина е такъв, или не. След това няма никакъв проблем да се отървете от него, стига само хората да вярват, че той е заплаха спрямо сигурността на държавата.

Тук може би най-важното е, че тази злоба не познава граници и в крайна сметка може да изкара хората извън кожата им. Ще дойде време, когато вълната от човешката ненавист ще пресъхне в рамките на дадена държава, когато всички членове на омразната секта вече са елиминирани. В този момент демагогът (чрез памфлети, агитатори и така нататък) може да изобрети нова заплаха под маската на друга група или, един по-благоразумен вариант, той може да реши, че заплахата просто е била преминала в друга държава, която сега следователно се нуждае от прочистване.

Колко перфектна за приложение спрямо човешката природа е тази тактика. Хората са окаяни създания, помпозни, слаби и алчни, като животинските желания далеч надвиват разума в техния безпътен живот. Позволете им да излеят агресията си и те няма да причинят голяма вреда. Все пак им подрежете ноктите и те ще опустошат всичко около себе си. Така че демагогът трябва да канализира тази агресия, да я отприщва извън пределите на държавата, а като прави това, той усъвършенства държавата. Експанзията, ръководена от ненавистта, е най-сигурният начин към сигурността.

Трябва да бъде пределно ясно обаче, че групата, обвинена в заплашване на стабилността, е всичко друго, но не и изобретение на Надзирателя и Префектите. Никоя единична секта не би могла със сигурност да предопределя живота или смъртта на дадена държава. Реалността обаче не е грижа на онези, които търсят добре подредена сфера. Всичко, което е нужно, е, че те убеждават хората, че заплахата е реална. А къде най-добре да учим хората как да насочват ненавистта си, ако не в училище, което претендира, че воюва с моралната корупция. Какви трябва да бъдат в такъв случай уроците? Култивирайте недоверие и хората ще потърсят онези, които

представяват дори и най-малката заплаха за държавата. Култивирайте правота и хората ще нападат въодушевено всички врагове. Култивирайте прости отговори и агресия и хората ще побеждават злото извън собствените си стени, подхранвайки жаждата на властта за завоевания в името на добродетелта. По този начин образованието и агресията вървят ръка за ръка, осигурявайки стабилност.

XVI. ЗАЩО ДЪРЖАВАТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЕДИНСТВЕНИЯТ КОНКУРЕНТ

За да се гради върху хаоса в икономическата сфера не се изисква почти никакъв контакт с хората. Вместо това, Префектът трябва за известно време да поеме пълен контрол върху всички отношения, търговията и натуралната размяна. Хората няма да окажат голяма съпротива. Неспособни да се опомнят от внезапната експлозия на хаоса и добре направлявани от демагога, те ще признаят и ще приемат нуждата от драстични мерки. Само икономистът ще остане като некорумпируема сила. Освен това, докато в блюдата им има храна, хората ще са съгласни на всички усилия за прочистване на държавата от корупция. Всички земи ще преминат под юрисдикцията на държавата. Всички гилдии ще сдадат пълномощията си на държавата. На тези, които се съпротивляват, ще им бъде лепнат етикета „врагове“ и хората няма да се отнесат дружелюбно към тях.

Ако някой се съмнява, че един човек, със съгласието на хората, може да завземе значителна власт в една-единствена икономическа област, помислете си само за парвенюто Хенри в Англия. Не е тайна, че той възнамерява да заграби всички църковни земи в рамките на тази сфера за себе си, ако Рим не реши в негова полза въпроса с развода му с Катерина. Този крал знае добре, че хората не са пречка за неговите желания, защото той ги е убедил, че отървава Англия от една корумпирана институция, тоест, от пресветата Католическа Църква. Дори и заплахата от отлъчване не може да бъде съперник на неговите еретически кроежи и горделивото лицемерие на народа му.

Всеобхватният контрол е жизненоважен, ако икономистът трябва да използва институциите на търговията в полза на другите две сфери. Еднакво важно е както предприятията да минат под командата на Префекта, така и държавата като цяло да стане едноличен търговец с пълната сила на икономическата мощ на държавата зад себе си по време на преговорите с други. Тогава държавата ще открие, че

експанзията е лесна задача. След време икономистът може да делегира контрола върху сферата на по-дребните търговци, манифактуристи и всички останали. Но ако той пожелае да има по-пълнен контрол в бъдеще, трябва само да разшири спектъра от корупция чрез сектата от изгнаници, за да може още веднъж да си възвърне контрола. По този начин експанзията и стабилността ще отразят добре естествените възходи и спадове в търговията и отношенията.

Накратко, градежът върху хаоса изисква обширен контрол в пределите на всяка сфера. Елиминирането на враговете и насаждането на целенасочена ненавист означава да се контролира политическата сфера; отстраняването на цялата конкуренция в пределите на държавата с цел доминиране на конкуренцията с онези в другите държави, означава да се контролира икономическата сфера; а култивирането на агресия и справедливост чрез образование означава да се контролира социалната сфера. Експанзията ще бъде естественият резултат от такъв контрол и ще осигури дълготрайна стабилност.

XXVII. ВОЕННИТЕ

Няма да направя лоша услуга на целите на тази малка книжка, ако реша да спра дотук, доволен, че съм предложил като идеи и практика средствата за постигане на стабилна държава. И въпреки това остават два въпроса, които изискват още мастило. Първият е военните, на които месер Николо посвещава почти половината от малкия си трактат. Без значение дали осъжда използването на наемници, или превъзнася добродетелта на един от многото си герои, месер Николо описва държавническото изкуство с термините на военната подготовка и хитрост. И наистина той твърди, че държавите се нуждаят само от добри въоръжени сили и добри закони, за да постигат стабилност. И това може да е вярно. Той предлага безброй примери за правилното и неправилното използване на военните за сигурността на границите, установяването на империите и така нататък. Той следователно настоява, че изкуството на войната (и по този начин контрола върху военните) почива твърдо в ръцете на принца.

И въпреки това месер Николо изглежда, че не е наясно, че без една такава привлекателна и лукава фигура, която да ги води, армиите проявяват тенденции да се превръщат в скитащи банди главорези и

пияници, които с еднакво желание ще опозорят както дъщерята на съюзника, така и дъщерята на врага.

С не по-малка неохота той признава, че войниците не са склонни да се вслушват в гласа на здравия разум и са по-склонни да следват славолюбивия, отколкото проницателния. Именно последната черта ги прави особено опасни. Защото достатъчно е да има само един мъж сред редиците им, който да демонстрира способности на водач, и те всички ще подхранват амбицията му дотогава, докато навред останат само руини. Има и още по-лошо — когато сред тях се открият двама такива мъже и държавата бъде принудена да угасва бавно сред пламъците на гражданската война. Накратко, мъжете с пагони не са по-различни от останалите мъже, ако не броим факта, че те владеят смъртоносни оръжия и заплашват всички със своята гордост и тщеславие.

Едно предупреждение. Бъдете особено бдителни с войниците. Използвайте ги само като инструменти, защото те са нито съобразителни, нито притежават нужната издръжливост за градежа на държавата. Армията, следователно, трябва да бъде подобна на прислужница за онези, които контролират сферите. Не се страхувайте да унищожавате онези в пределите ѝ, които започнат да придобиват прекалено голямо влияние или да демонстрират и най-малките признаци на амбиции.

ХVIII. ЗАКОНЪТ

Нашата последна тема е втората част на наставленията на месер Николо за стабилността — законът. Запазих го за края, защото не вярвам, че той допринася за благосъстоянието на държавите толкова, колкото онези, дошли преди мен, претендират. В повечето случаи те заключават, че законът брани хората и увеличава свободата. Но свободата е опасно оръжие в ръцете на някои хора. Тълпата не може да прави разлика между всепозволеността и свободата, като в повечето случаи поставя всепозволеността ; на първо място и като прави това, въвлича държавата в анархия. По тази причина законът трябва да работи в: ограничаване на свободата. Приемането на това като цел [на закона не ще се окаже трудно, веднъж след като образователните институции започнат да произвеждат млади ; мъже, споделящи визията на Надзирателя и които разглеждат стремежа към стабилност за по-

вдъхновяващ, отколкото някакво кухо желание за слободия или подобни. В началните етапи обаче на новата държава целта на закона няма да съвпадне толкова лесно с характера на хората. Трудността тук възниква, защото хората — така, както са били обучавани — ще вярват, че стабилността произтича от закона. Това е фалшива вяра, която новата държава трябва бързо да коригира.

Законът е отражение на волята на хората. Нещо повече. В този свят не съществува върховно предписание, които да определя правата или погрешните стъпки на които и да било закон. Само наказанието като такова установява правосъдието на всички действия. По този начин законът и наказанието са своеволни и деспотични, защото са създадени да отговарят на политическия, икономическия и социалния опортюнизм. Законите заслужават точно толкова доверие, колкото и хората, които ги създават, а стабилността никога не може да разчита на човешкия каприз.

Но да не отнемаме законите на хората. Законите са като много износено одеяло, в което хората се загръщат. Дайте им тяхната детска святост; говорете със силен глас за законите, въвеждайте нови закони от време на време, отменяйте старите и винаги карайте хората да вярват, че имат законите, на които трябва да са благодарни за благоденствието на държавата. Освен това най-добре е законите да се поддържат прости. Това се прави, това не се прави. Това е наказанието, това — наградата. Нека хората видят, че без законите те самите ще бъдат принудени да внасят ред в държавата, да задават ограничения на действията, да контролират заобикалящите ги. Те с радост ще оставят отговорността на закона, за да запазят живота си, колкото е възможно по-безгрижен. И като отдава на законите полагащия им се авторитет, тълпата предава цялата власт на Надзирателя и Префектите. Хората гледат да избягват колкото е възможно повече усложненията. Нека законът отговори на желанието им.

Това последното е урок, който се простира далеч отвъд закона. Във всички случаи държавата трябва да се стреми да опростява и като прави това, да превръща хората в по-хрисими. Както нещата започват да опростяват, същото става и с хората. Въображението, което винаги представлява опасност за всяка една държава, ще престане да провокира нови идеи. Нека хората затъпвят със страстите си (страсти, измислени и прокарани от Надзирателя и Префектите) и те ще изгубят

всякакво желание да предизвикват властта. В образованието учете хората да бъдат обикновени, задръствайте мозъците им с елементарни съждения (ненавистта е най-доброто решение), така че скоро да престанат да имат каквито и да било собствени идеи. Веднъж след като водачите изкоренят изобретателността и дързостта от сърцата и душите на хората, те ще престанат да са заплаха за стабилността.

XIX. ИДЕАЛНАТА ФОРМА НА УПРАВЛЕНИЕ

До този момент приложих всяко усилие, за да избегна непоследователни съвети, предлагани от онези, писали преди мен. Никъде не съм обяснил как държавите би трябвало да направляват себе си, нито как хората би трябвало да действат. Избрал съм по-честния, ако не и суровия път, така че думите ми да бъдат от известна полза за хората, които търсят върховенство в един реален свят, а не в някоя измислена земя. Защо тогава сега претендирам, че мога да опиша идеалната форма на управление? Такива неща не са за хората, поставили си практически цели.

Причината е елементарна. За онези, които все още поставят под въпрос полезността от трите сфери, които не могат да видят защо хаосът е толкова необходим за създаването на стабилно управление, моите заключения могат да се сторят непостижими. Действително управлението, за което говоря, е единствено възможно, ако трите сфери работят заедно в съвършена хармония. Тогава и само тогава действителното върховенство ще доведе до управление, което на повърхността ще изглежда, че отговаря на капризите на човешките желания, без да се разделя дори и с частица от властта си. Република, тирания, демокрация — тези имена са без значение, ако не се брои комфорта, който те предлагат на сърцата и умовете на хората.

Използвам и думата идеал по друга причина. Никъде из тези страници не описвам как дадена държава може да приложи тези думи на практика. Никъде не препоръчвам периода на опекунство, през който всеки Префект ще развие уменията си. Никъде не давам името на точната област в икономиката или точния политически провал, който ще превърне в руини стария режим. И никъде не описвам курса на обучение, който да бъде преподаван в училищата. Думите ненавист, експанзия, агресия и машинация дават единствената подробност. Но защо? Защото обстоятелствата трябва да диктуват избраните политики,

защото всяка държава изисква различна мишена за ненавист, защото най-уязвимите области в рамките на икономиката варират в отделните страни, защото експанзията налага своя собствена посока и защото властта следва собствените си приумици.

Това е идеал, защото никой, включително и аз, не може да предскаже изискванията на бъдещето в рамките на трите сфери. Но вземете си забележка. Аз не го наричам идеал, защото не може да се извоюва. Това, което съм написал, може да поведе хората и държавите към стабилността. Дали тези мъже ще имат уменията и куража да разчитат правилно обстоятелствата на своите епохи и да действат съобразно тях, е всичко, което стои сега на пътя между идеала и реалността.

XX. ПРИЗИВ КЪМ ДЕЙСТВИЕ

И все пак се чудя дали е дошло времето за създаване на нова държава и дали неколцина мъже могат да се опитат да предизвикат такава великолепна промяна. Вярно е също така, че страхът е разял активността, самодоволството е заместило устрема, а съпреживяването е разводнило всичко. И въпреки всичко категоричният ми отговор е да. Никога до този момент съдбата не е предлагала по-благоприятни условия и арена, такава предизвикателство към онези, които се стремят към властта. В самото ѝ присъствие Лютер сочи колко лесно хората могат да бъдат подмамани да изоставят всичко онова, което им е скъпо, в името на някаква неизвестна и неизпробвана власт. Използвайте. свети Отче, този германски ренегат като символ на корупцията; покажете го като язва, която ще разруши цяла Европа; унищожете го и заедно с него и неговите последователи и докато правите това, освободете силата, така че тя да може да изследва и покорява според волята си.

Унищожението на този Лютер обаче трябва да дойде само като кулминация на положени усилия, окончателният момент, преди хаосът да изплува на светло. Нека другите по-дребни инстанции на разрушението да павират пътя, така че смъртта му да прозвучи като ясен вик на предупреждение за всички онези, готови да пристъпят отвъд корумпирания свят, който той е вдъхновил. Нека хаосът гради събитие по събитие, докато те се надигнат заедно и вселят страх и несигурност в човешките сърца. Една малка безредица не върши

никаква работа. Едно след друго, едно след друго — ето къде е истината; това е нещото, което след период от няколко месеца със сигурност ще разбуди хаоса. Помнете също, скъпи Отче, че тези вълнения не бива да са от реален момент. Техният истински ефект е от слабо значение дотогава, докато заплахата, която преследват, не стане огромна.

Не мога да претендирам със сигурност, че моята схема е непогрешима, но краткото разписание, което предлагам по-долу, е един такъв начин да се породи хаоса, който е от такава жизнена важност за истинското върховенство. Аз ви моля само да го прочетете, с надеждата, че той може да ви вдъхнови във вашите най-велики помисли.

1. Не се страхувайте да унищожавате онова, което ви е най-скъпо. Катедралата „Санта Мария деи Фиоре“ трябва да бъде първата жертва. Това е символ на вашата сила, на желанието на нашия Отец Исус и по този начин застава като крепостна стена на нашата вяра. Нека хората повярват, че Лютер е виновен за това, че той е заплахата. Те ще реагират по нужния начин.

2. Испанският посланик трябва да е следващата жертва. Чарлз ще погледне на това като на интрига и ще увеличи спектъра на войната. Хората, страхуващи се за собственото си оцеляване, ще прегърнат всяка сигурност, която им предложите.

3. Пристанищата на Чивитавечия и Портописано трябва да се сблъскат с бедствие; само по този начин търговията ще бъде разрушена. В същото време банка „Паци“ трябва да бъде съсипана — неправилното управление е най-сигурният начин: В нея са тези, които аз съм поставил на ваше разположение и които имат огромно желание да служат на тази цел. Вие трябва само да ги призовете.

4. Вие трябва да заплашите евреите с второ прогонване от Рим; покажете ги като парии, върху които всички да съсредоточат ненавистта си. Но не ги прогонвайте. Позволете им да останат, така че агресията на хората да има къде да избуява. Когато дойде моментът, вие ще правите примери от тях на публични фестивали.

5. Позволете няколко кладенеца в Рим и Флоренция да бъдат заразени. Това ще трае само кратко време, но е необходимо, за да направи заплахата от чума съвсем осезаема. Болестите и хаосът вървят ръка за ръка.

Това е само началото, най-свети Отче. Наистина най-добре е да се направи един пръв пробен опит, няколко инцидента в рамките на един важен град — Венеция може би е най-мъдрият избор, — за да сме сигурни, че климатът е узрял за хаоса. Веднъж направен опитът, пуснете юздите и оставете хаосът да се развива сам по целия континент.

Запазил съм останалите събития от разписанието за себе си, за да можем двамата да замислим и изпълним тази най-дръзка част от плана. Не ме наказвайте, загдето съм ги оставил в тайна. Един беден човек винаги трябва да запазва нещо и за себе си. Ще ви припомня обаче, че окончателният финален акт ще бъде смъртта на самия дявол, този Лютер, който препречва пътя на човечеството към спасението. Именно разписанието, което съм съставил, ще направи възможна тази крачка.

Има мъже, които са готови да ръководят трите сфери; аз съм ги обучил да разбират и най-малките тънкости в рамките на всяка сфера и да гледат на вас като на свой водач, техен Господар, техен Надзирател в идните дни. Нека те ви бъдат слуги. Позволете им да използват чумата и този Лютер като извинение за промяната на самата природа на върховенството. Тези мъже, някогашни момчета без визия и страст, сега разбират, че сферите са навсякъде еднакви — във всяко градче, всеки град, всяка нация. Позволете им да ви предадат командването на всички тях.

Господ ви е дарил с една възможност в облика на едно религиозно чудовище. Той ви предлага тази саможертва, за да можете вие да приложите всичката си воля и да споделите Неговата слава. Никой няма да отрече правотата на действията ви, ако действате веднага, бързо, с отмъщението, което такова зло предизвиква. Силата драска по вратата, готова да скочи напред и да погълне този демон. Самият Господ ви предлага ключа да освободите силата. Вземете го, мой Господарю, и създайте за нашия Спасител свят от свършен ред и стабилност тук, на земята.

[1] Макар че Макиавели не изяснява с подробности този преход, Айзенрайх е прав да заключи, че да се създаде такъв аргумент е може би най-сигурният начин за постигане на логическа връзка между „Принца“ и „Дискурсите“ на Макиавели. — Б.а. ↑

[2] Това несъмнено беше най-трудният термин за превод в ръкописа. Айзенрайх използва думите *communitas* и *humanitas*, понякога заедно, като често ги заменя една с друга при описанието на тази сфера. Трудно е да се повярва, че той би признал това за „социална сфера“ в съвременния смисъл, но той със сигурност е намеквал тъкмо за него. Избрах думата социална, защото тя изглежда обхваща обширната област, която той има предвид. Нещо повече, терминът е в съгласие със сферата, която той описва — тази, в която се осъществяват образователната и културната манипулации. Фактът, че терминът, както ние го познаваме, се появява в трудове на политическата философия 250 години по-късно, трябва само да потвърждава изключителните таланти на Айзенрайх като изследовател на държавническото изкуство. — Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.